

Abonnementen: f 30,- p. 10 nummers
(v. leden f 20,-) (v. buitenland f 4,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

OKTOBER 1974.

20e jaargang.

Nummer 1.

ONTWIKKELING

De wereld	CI	blz.	2
Bewustzijn en tijd	CI	"	8
Einstein	CI	"	14

OCCULTE FILOSOFIE

Het verwerven van occulte gaven	CII	"	2
De levensboom	CII	"	9
Kracht	CII	"	14

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

ONTWIKKELING

INLEIDING.

Er zijn altijd weer splitsingen op de weg van de mensheid; kruiswegen waar twee ontwikkelingen elkaar schijnbaar even beroeren om weer verder te gaan. En datzelfde wat zien in de historie, zien wij ook in de mens.

Ik zou graag een verhaal willen vertellen om duidelijk te maken waar het om gaat.

Er was eens een roverhoofdman in China (dat is nu ruim 10.000 jaar geleden), die Wu heette. Wu had nog tijd over van zijn roverijen en zo kreeg hij een zoon, die hij Chang noemde. Chang werd al heel vlug door zijn vader uit het roversbedrijf gestuurd, want hij moest generaal worden. Dat werd hij dan ook en wat meer is, hij was zo'n goede generaal dat hij keizer werd: Keizer Chang.

Chang had veel geleerd in zijn jeugd en dat moest hij verklaren. Zo zei hij altijd, als hij een vreemd besluit nam: "Dat is de stem van mijn voorvaderen in mij." Ze vroegen hem toen: "Waar komt dat dan vandaan?" waarop hij vertelde dat zijn voorvaderen in hem leefden. Veel mensen dachten toen: in de keizer is wel veel plaats, maar toch niet zoveel. Hij bedoelt waarschijnlijk daarbuiten. En zo noemden ze dan het hiernamaals vanaf die tijd: Chang-ti.

Chang-ti is, als je het zuiver vertaalt, niet alleen het hiernamaals, het is ook "het offer aan de keizer of van de keizer", beide vertalingen zijn mogelijk.

Door deze wonderlijke Chang kwam er in een animistisch geloof een geheel nieuwe ontwikkeling. Wij kennen dat later als voorouderverering, maar het was wel nog iets meer. Het was een vorm van spiritisme. Er waren zelfs priesters, die als medium optraden. Er waren huissaltaren en sommige diensten voor de voorouders hadden het karakter van een séance waarbij de oudste dan het hele voorgeslacht representeerde en inspiraties kreeg en uitspraak deed over bepaalde problemen. Dat zou overigens voor de ouden van dagen ook een voordeel zijn, want lange tijd werden ze in China zeer geëerd.

Ma is er in datzelfde China - zo ongeveer rond Jezus' geboorte - een aantal filosofen die wij allen wel kennen: Kung fu tse, Lao-tse. Mensen, die uitgaan van de leer van Tao: de juiste plaats, de juiste rangorde, de juiste evenwichtigheid. En dan zien wij plotseling Meng-tse (later wel Mencius genoemd) optreden, die de zaak anders bekijkt. Hij zegt: De plaats is niet belangrijk. Het is belangrijk dat je liefhebt, niet alleen persoonlijk, maar meer algemeen. Hij vertelt de mensen: Het belangrijkste is het om het volk lief te hebben - de mensen. Die stel ik vóór de keizer en vóór God.

En wat wonderlijk iets in die tijd. Ook hij bracht weer een nieuwe factor, een soort humanisme in een tijd (dat is al vóór de geboorte van Jezus) waarin verstarring de Chinese ontwikkeling teniet dreigde te doen vooral omdat veel contact werd gemaakt met barbaren van allerlei soort (india-

een die geen Chinees was, was een barbaar) en men dus iets nodig had om de aard, de beschaving van het volk te binden. En het wonderlijke is, dat deze Mencius dat meer gaf dan een ander. Van alle filosofen, die tegenwoordig verworpen zijn is er een, die nog wel eens wordt geciteerd in Rood-China: Meng-tse, de misschien wel eerste humanist, die we kennen in de gehele Chinese geschiedenis.

Dat zijn dus gewoon mensen en zij veranderen de loop van de historie. Maar ze zijn alleen belangrijk, omdat ze komen op een moment, dat de wereld juist rijp ervoor is. En nu kun je niet zeggen: het zijn Meesters. Meesters zijn iets anders. Maar ze zijn de beslissende factoren.

In de gehele historie van de mensheid treffen wij op een beslissend moment die ene persoon aan, die a.h.w. de geschiedenis verandert, maar daarmee ook het gedrag van de mens. En in elk menselijk leven vinden wij die paar contacten met de buitenwereld waardoor een mens wordt getroffen en iets in zijn leven en denken verandert, ja, soms de mens in zijn hele ontwikkeling zelfs verder wordt bepaald.

Hiermede hoop ik duidelijk te hebben gemaakt, dat ontwikkeling iets is waarbij factoren van buitenaf een rol spelen. Maar ook in de mens zelf vinden wij factoren, die het leven wijzigen. Een enkel denkbeeld kan soms je gehele gedrag, je benadering van je medemensen, je hele voorstellingswereld zoals je die in je draagt een ander aanschijn geven. En als je nagaat wat daarin een rol speelt, dan kan het soms een signaal zijn uit de buitenwereld, maar even vaak gebeurt het dat er alleen maar een flits is in die mens. Een flits alsof er een nieuwe sterrennevel is ontstaan. Er is een innerlijke chaos. Alles moet zich a.h.w. opnieuw vormen. Maar wat eruit komt is een andere innerlijke wereld met een andere innerlijke beleving.

Wat wij in deze cursus zullen proberen na te gaan, zo goed en zo kwaad als dat mogelijk is, is juist deze ontwikkeling. Een beeld van de wereld, van de geestelijke mens, van zijn contacten met sferen, met andere werelden, met Meesters. Een beeld vooral ook van de metamorfose waardoor de mens langzaam maar zeker zich ontworstelt aan de sterfelijkheid van bewustzijn waaraan hij op aarde nog laboreert.

HOOFDSTUK I.

DE WERELD.

De aarde is ontstaan in een ontmoeting van de velden van twee sterren. Ze is in wervelingen van vuur langzamerhand afgekoeld en geworden tot die wonderlijke bal, zwevend in de ruimte, die u nu kent als uw wereld.

Het leven daarop heeft vele wonderlijke invloeden ondergaan. Er is dat moment dat een komeet te dicht bij de zon kwam en daardoor een enorme uitbarsting plaatsvond, zo fel dat hierdoor stralingen hele planeten hebben veranderd, ook de aarde.

Op de aarde ontstond leven. Van buitenaf zijn alle omstandigheden gekomen waardoor het leven zich vormde. Er zijn allerlei zuiver materiële oorzaken te geven voor het ontstaan van meercellig leven, voor het ontstaan van de landdieren, van de planten enz. Maar in alles is een beleving, een bewustzijn. En het wonderlijke van dat bewustzijn is, dat het een heel lange tijd gebonden blijft.

We vinden in de heel vroege geschiedenis van de mensheid wezens (nog

bijna robachtig, die zich evenveel in het water als daarbuiten bewegen. Ze verblijven hoofdzakelijk in moerassen en aan de kust), die al besef hebben. Er zijn voor hen goden of tenminste invloeden, die ze volgen en vereren. Maar ze zijn gebonden. In hen is een geketend zijn aan patronen, die in de natuur zetelen. Dat zal een heel lange tijd zo blijven.

In die dagen gebeurt er niet zoveel. Maar terwijl de jaren verdergaan (wij hebben het hier over honderdduizenden jaren), zien wij langzaam maar zeker de mens aarzelend uitgrijpen naar iets wat niet bij hem behoort. Hij gebruikt de zwaartekracht om iets te bereiken. Hij doodt waar hij zelf niet kan doden met de zwaartekracht. En daarmee is iets geboren wat zich ontwikkelt tot de mens van vandaag.

Er zijn een paar kritieke punten in die ontwikkeling en daarom is dat voor ons belangrijk.

Het hanteren van werktuigen. Een werktuig hanteren is niet alleen een kwestie van: ik grijp iets en ik gebruik het. Het is het vermogen om te zien dat je het kunt gebruiken en het vermogen om je voor te stellen wat het resultaat van dat gebruik zal zijn. Het gaat dus niet om het feit, dat iemand een steen grijpt en daarmee een dier verjaagt, of dat iemand een lans maakt en daarmee een dier verwondt of doodt. Het gaat om de gedachte die er achter ligt.

Wanneer de tijd verdergaat, ontstaat er een soort rangorde; een recht van de sterkste misschien, een recht van de sluwste. Ook hier blijkt weer iets erg belangrijk te zijn. De mens absorbeert kennis en op grond van die kennis maakt hij zich een voorstelling van het mogelijke. Dat is het geheim van de oude magiërs, die in bijeenkomsten het jachtwild bezworen, die ergens verborgen waren in grotten in de bergen. Het is het geheim van de eerste mensen, die materiaal gaan gebruiken en die in plaats van een gewone steen een eerste vuisthamer, een eerste vuistbijl, een scherf-mes maken. Het is het denken. In de mens ontstaat een vermogen tot combineren dat ook is gebaseerd op onthouden. Als je voldoende feiten kent, dan kun je deze combineren en een conclusie bereiken, die niets meer te maken heeft met de werkelijkheid, zoals je die nu ziet, maar met een werkelijkheid die morgen zo kan zijn, of met een werkelijkheid die alleen bereikbaar is, indien je iets in je omgeving zelf eerst schept of verandert.

De innerlijke wereld van de mens ontwikkelt zich. Dat de uiterlijke vorm zich daarbij op den duur wijzigt, zeker, dat is van belang als wij kijken naar genus homo, de mens van vandaag, die zich ludens zou willen noemen, maar die eerder loederlijk is.

Als ik zoek naar belangrijke punten, dan ontdek ik dat er contacten zijn met de wereld buiten de aarde. Er zijn enkele contacten in legenden en soms zelfs in geloofsoverleveringen geregistreerd waarbij wezens uit de ruimte de aarde betreden. Ze geven de mens nieuwe denkbeelden. Let wel, ze veranderen niet de wereld maar ze brengen de mens op andere gedachten. En het is die andere gedachte waardoor de eigenlijke wijzen ontstaan, die voor een deel misschien al bekend zijn uit Mu, die in Atlantis ongetwijfeld een broederschap vormen, maar die nu overal gaan optreden. Steeds weer met een nieuw denkbeeld, een nieuw visioen a.h.w., dat naar buiten toe is waar te maken.

Wij kunnen hier denken aan Meth (?), een oude Egyptische god, die waarschijnlijk dezelfde figuur is die we later als Amon van Thebe kennen. Een zonnegod, die eigenlijk een mens was, die in staat was om bepaalde innerlijke krachten te hanteren. Want in de verre geschiedenis, in de toekomst zowel als in het verleden is het de mens die werkt met zijn innerlijke wereld en die zijn innerlijke krachten gebruikt.

Zeker, het is niet alleen magie die de grote torens (de zigurats, de pyramiden) heeft gebouwd. Magie kwam er wel bij te pas. Er kwam een innerlijk visionair besef bij te pas en vaak het gebruik van krachten.

die in deze tijd door sommigen worden toegeneten aan een mens als Uri Geller. Telekinese, zelfs bepaalde vormen van teleportatie bestaan.

In het oude Egypte, vóór de vereniging van de twee Kronen, waren er tempels waarin men in wonderlijke gesmolten glaspyramiden keek (soms ook in metaalpyramiden, maar dat kwam pas later) en zo door concentratie en gelijkvormigheid van concentratiepunt over grote afstand contacten in gedachten bereikte. Zo werd de mythe geschapen, die later de priesters een hoop geld heeft gekost, namelijk dat men in de tempel alles van tevoren wist. Maar toen de gaven verdwenen omdat de mens zich steeds meer naar buiten toe oriënteerde, moesten deze telepathische contacten door spionen en boden worden vervangen en zelfs misschien wel door postduiven of soortgelijke zaken. Er is tenminste één geval bekend van een gedresseerde feniks, die werd gebruikt om tussen een tempel aan de grens en de grote tempel van Amon in Thebe berichten over te brengen, zoals men tegenwoordig een hond zou gebruiken. Het is een wonderlijke wereld.

Maar wat zien wij op elk punt? Waar een belangrijke ontwikkeling plaatsvindt zijn er twee facetten: a. verstoring van de oude orde, b. een figuur met een denken dat eigenlijk in zich niet eens revolutionair is, maar dat het de mens mogelijk maakt een nieuwe innerlijke wereld op te bouwen.

Bewustwording is iets wat buiten je en binnen je geschiedt, ook in een mens. De wereld kan veranderen, maar als u uw innerlijk niet verandert, betekent het niets. Dan wordt u alleen steeds ontevredener. U kent die leuze wel: in mijn tijd was het anders! Maar als we innerlijk beseffen wat er gebeurt, dan blijven we wel naar buiten toe onszelf met onze beperkingen, maar gelijktijdig worden onze gedachten anders, we zien de dingen innerlijk anders en daardoor ontstaan er innerlijk andere harmonieën voor ons.

Ik zou nu een paar grote stappen willen nemen en u wijzen op het feit, dat er op zo'n kruispunt altijd weer denkers zijn of profeten, Meesters, gezondenen of mijnentwege verlossers, die het denken van de mens een andere nadruk geven. Vaak denkt men dat zij de enigen zijn die deze boodschap brachten, maar dat is niet waar. Als wij een vergelijking maken tussen de filosofieën van Mencius en het christendom, dan valt een enorm grote vergelijkbaarheid op. De termen zijn anders, de volken zijn anders, de omstandigheden zijn anders, maar de boodschap is in wezen dezelfde.

Als wij teruggaan naar het oude India, dan vinden wij daar profeten, die duidelijk maken wat de magische ban van de gemeenschap is. Maar dat vinden we ook bij de druïden. Gaan we terug naar de oude rijken van Zuid-Amerika, dan vinden we daar heel veel verschillende stammen, die we allemaal een belangrijke rol kunnen toekennen. Wist u, dat er b.v. in noordelijk Peru bijna 40.000 jaar geleden een stam heeft geleefd die de zon ging aanbidden en in die zoonaanbidding kwam tot wat men noemde zonnemagie, wonderlijk genoeg ook nu nog weerspiegeld in de zonnemagie van Benares? Er waren veel vergelijkbare facetten. Daarbij trad een figuur op de voorgrond die zoiets als Ixtico heette. Deze bracht het denkbeeld van ordening, de geordende maatschappij.

Kijk naar de Chinezen - Tao als begrip. Grijp naar de vroege gemeenschappen van Europa en we zien plotseling de splitsing tussen krijgsgeslag en burgerlijk gezag. Dat heeft zo een lange tijd geduurd. De laatste tijd zijn ze hier en daar bezig om dat weer te beëindigen. Ze maken de militairen weer de baas. Vergelijkbaarheid dus.

Maar wat zien wij ook nog? In deze periode ontstaat er een enorme bloei van wetenschappen. De mensen in India, Zuid-Amerika en zelfs in Europa hebben een vorm van mathematica. Een kennis, die lang daarna

vergeten zal worden. Maar het is een nieuw wereldbeeld. Het beeld van een wereld waarin de mens wetten kent en door het hanteren van die wetten in staat is om van wat hem beheerst een werktuig te maken. De hele geschiedenis zit vol van dergelijke vergelijkbare punten. Ik heb er maar enkele geciteerd.

Maar wat is er in de mens gebeurd? Eerst was de mens iemand die naar buiten keek. Hij zag de wereld en stelde zich er niet veel van voor. Hij was gebonden aan allerlei wetten; en die wetten beheersten zijn voorstellingsvermogen. Hij was echter niet zelfstandig, want in hem was geen wereld; in hem was chaos. De eerste boden van licht die op de wereld verschijnen, zijn zij die de mens duidelijk maken dat er in hem een andere wereld schuilt. Een wereld waarmee je kunt werken en waaraan je de wereld buiten je kunt aanpassen.

Wanneer de innerlijke wereld eenmaal goed tot leven is gekomen - dat is heel lang geleden - dan zien wij ook een ander, heel eigenaardig facet: de mens maakt zich vrij van de natuurlijke dwang der sexualiteit. Tot op dat ogenblik heeft hij paringsperioden gekend en in de paringen een betrekkelijk grote willekeur. Nu ontstaat er een grote verandering. De paring wordt een wilsdaad, een bewuste daad, maar gelijktijdig een voorstelling die je in jezelf kunt dragen voordat het feit er is. Vandaaruit ontwikkelt het zich verder. Het menselijk geslacht is voor zover bekend op deze wereld het enige geslacht waarin beide sexen in staat zijn om een volledige bevrediging te ervaren. De innerlijke wereld gaat invloed uitoefenen op de uiterlijke wereld en het organisme respondeert.

Er komen dan meesters, denkers die duidelijk maken hoe de wereld is. Dat je niet alleen maar hoeft te vergaren wat er is, maar dat je kunt kweken wat je nodig hebt. Dat je niet alleen maar hoeft mee te trekken met de kudden van wilde dieren, maar dat je soms dieren kunt houden op een bepaald terrein, als je maar voor ze zorgt en je dan je wild naast de deur hebt.

Uiterlijke veranderingen, maar ook innerlijke veranderingen. Want als je niet meer voortdurend zwerft, noodlotsgebonden bent, maar een eigen wereld opbouwt, dan bouw je met die wereld ook innerlijk een vast wereldbeeld op. En dat is het belangrijke.

Bijgeloof speelt ook een rol. U kent het hele verhaal: totem, taboe enz., maar vooral ook een erkende relatie tot het onkenbare. "Waar buiten mij het onverklaarbare optreedt," zegt de mens, "daar moet ik in mij daarvoor een voorstelling vinden. Ik schep dus een analoge wereld in mij waarin al het onverklaarbare is gepersonifieerd en benaderbaar is geworden".

Dan komen er weer de grote profeten, de grote denkers, die als een soort Prometheus hun vuur brengen; het innerlijke vuur.

Misschien heeft u zich wel eens afgevraagd hoe het komt, dat ze de H. Geest voorstellen als vurige tongen. Ze zeggen dat Prometheus het vuur uit de hemel haalde, terwijl in vele andere legenden het vuur ook een rol speelt, tot zelfs een regen van vuur uit de hemel, die het kwaad verderft of die de mensen teruggedrijft in aardse geborgenheden, totdat zij - zichzelf vermand hebbend - een nieuwe wereld kunnen betreden. Wonderlijk: vuur. Vuur zit van binnen.

Er zijn profeten, die het vuur vorm geven. Ze geven het klank. Ze maken het magisch. De innerlijke en de uiterlijke wereld vloeien ineen in een magisch concept. De innerlijke krachten en de krachten van buiten zijn verwant en onwillekeurig haast hanteert de mens geestelijke, innerlijke en uiterlijke stoffelijke waarden als een en dezelfde, als vergelijkbare waarden. Pas als het veel verder gaat, als de herders naar de hemel kijken, de eerste priesters aan de hemel het schrift van de goden willen zien en de mens voor het eerst tracht door te dringen

in het geheim van zijn lot, zien wij een nieuwe ontwikkeling ontstaan. In deze ontwikkeling spelen denkers een rol. Denkers die systemen scheppen. Je zou veel namen eraan kunnen geven, maar ze zijn alle onvolledig. Wie kent in deze tijd nog het beginsel? Zelfs de Pythagoreeën zijn vergeten in hun werkelijke betekenis. Hun discipline was er niet een van mathematisch denken. Het was een magisch denken waarin innerlijke harmonieën, beheersing van klanken, het beheersen van ritme, het wisselen van ritmen eerder dan het wisselen van ideeën een hoofdrol speelden en waarbij de meetkundige structuren de taal waren waarin men het onzegbare exact probeerde weer te geven.

Er zijn heel veel van die wonderlijke ogenblikken. Er zijn zelfs vergeten figuren, zoals Dimistines, onbekend voor de meesten, meester van de eerste Orfische mysteriën in Griekenland. Hij was niet eens een Griek. Hij was vermoedelijk van Italiaanse afkomst en heeft in de vroege zeevaart schipbreuk geleden op een van de eilanden, vermoedelijk Cyprus. Daar heeft hij waarschijnlijk een deel van de Kretenzer wijsheid van iemand overgenomen. Als hij dan in Griekenland komt, een Griekenland dat nog niet eens in staat was om de mythen van de goden tot een volledig verhaal, een soort super-werkelijkheid, samen te voegen, dan brengt hij daar het mysterie van de elementen. Maar hij is niet alleen.

Ergens in Perzië is er een aanbidder van zon en vuur. Later wordt dat Mithras en de Mithrasdienst.

"Zon en vuur zijn één," zegt hij. "Zon en vuur zijn leven. Maar hij, die tot het leven wil komen, moet de elementen beheersen." Het is een leer en een discipline, die weer de innerlijke wereld stelt verenigd met de uiterlijke wereld. Je moet de angsten voor de elementen overwinnen, maar je moet ook een beeld hebben van die elementen. Je moet weten wat de aarde is, wat het water is, wat de lucht is, wat het vuur is, voordat je de zon kunt aanschouwen.

De mens bouwt innerlijk visioenen op. Hij geeft ze weer in mysteriën en mysteriespelen. Hij probeert ze uit te beelden in de beproevingen van de adept. Maar in werkelijkheid bouwt hij in zich een wereld waarin plaats is voor God. Langzaam maar zeker wordt de innerlijke chaos van de mens een centrisch Al met één kracht in het middelpunt. Langzaam maar zeker worden alle goden en godinnen a.h.w. gegroepeerd rond een element. Noem dat tijd, noem dat het begin van vuur, noem dat de levende adem, maar het is één kracht.

Vanaf dat ogenblik begint een van de wonderlijkste ontwikkelingen die wij ons kunnen indenken. Een ontwikkeling, die uiterlijk niet wordt weerkaatst in de wereld van vandaag, maar die daarin verborgen is. Misschien zou men het kunnen noemen: de mythos van de verborgen rijken.

Ergens onder de aarde slaapt de Heer der Wereld. Ergens boven de wolken wacht de profeet om terug te keren. Begraven in de bergen rust de Keizer, maar hij zal opstaan, wanneer zijn raven hem wekken en uittrekken om zijn volk te bevrijden. Het graf - de afstand. Dat is de afstand tussen innerlijk en uiterlijk.

Het verborgen rijk is de innerlijke weerklink van eenheid, die - wanneer de nood aan de man komt - naar buiten toe kan worden waargemaakt. Het is de wekroep van een innerlijke kracht, die nu vraagt ook buiten zich als werktuig te worden gehanteerd. De hele wereldgeschiedenis is een gang van de ontdekking van je innerlijk en je mogelijkheid de buitenwereld te beheersen middels een verdieping in de essentie en het wezen van de wereld buiten je en een erkenning van de eenheid tussen innerlijke en uiterlijke wereld met het vermogen de innerlijke krachten te richten in de wereld buiten je en buiten ruimte en tijd levend in ruimte en tijd oorzaak-en-gevolg te bepalen.

Er zijn veel geheime Meesters geweest. Wij zullen sommige van hen in de komende reeks betogen ongetwijfeld ontmoeten. Namen, die u niet

veel zullen zeggen, maar denkwijzen, die mogelijk u iets bewuster zullen maken. Laat mij u zeggen dat zij in de wereldgeschiedenis de bouwers zijn van het innerlijke rijk van de mens. Want als de mens innerlijk voldoende visie en grootheid heeft, kan hij de wereld buiten zich beheersen, dan is hij er meester van. Zolang hij alles buiten zich zoekt, is hij slaaf. Zolang de mens alleen maar met de wetten en krachten buiten zich wil spelen, bouwt hij zich een mausoleum waarin hij zijn eigen grootheid verheerlijkt, terwijl hij zijn eigen ondergang bepaalt. Maar leert de mens om in zich zijn wereld te bouwen en zijn innerlijke kracht te gebruiken als zijn werktuig, dan beheerst hij dat ene element dat alle mensen schijnt te beheersen en dat men "tijd" noemt. Dan kan de mens een ruimtelijke structuur vormen vanuit zijn geestelijk weten en meester zijn van de uiterlijkheid, zo zijn innerlijke wereld beproevend en voortdurend verrijkend, totdat hij ook de ruimte kan verzwelgen en zich één kan gaan gevoelen met het centrale punt van het centrisch Al, dat Kosmos heet en dat mens heet.

Ontwikkeling is een samenspel van je innerlijke waarden en de uiterlijke wereld. Je kunt alles kennen en niets weten. Je kunt alles weten en niets kennen. Maar waar weten en kennen samengaan, ontstaat het kunnen: het vermogen om waar te maken. Ik wil een verborgen Meester citeren:

"Datgene wat je in je gedachten zo duidelijk en gevormd kunt scheppen dat het voor het innerlijk oog zichtbaar wordt, is gelijk aan de werkelijkheid buiten je. En zo er een ongelijkheid is, zal de wereld van de materie zich aanpassen aan de wereld van de geest, want de wereld van de geest is essentie. De wereld van de materie is slechts vorm, ontstaan door de omkleding van essentie." Dat zegt u misschien genoeg.

Ons gehele bestaan is een wonderlijk spel tussen rede, emotie en innerlijke waarde. Het is de emotie, die vaak de brug bouwt tussen een innerlijke wereld en de wereld die daarbuiten bestaat. Wij moeten niet zeggen, dat de emotie op zich belangrijk is. Ze is misschien geestelijk wat onbelangrijk en stoffelijk vaak wat te onredelijk, maar de innerlijke wereld en de buitenwereld kunnen alleen samengaan, indien de emotie de brug tussen die beide slaat. Het is de emotie, die in de innerlijke wereld erkenning mogelijk maakt; die vastlegt wat in de stof is ervaren. Maar het is ook de emotie, die een brug bouwt waardoor de krachten van een innerlijke wereld zich in de materie kunnen storten en daar kunnen veranderen wat noodzakelijk is.

Ontwikkeling is niet iets magisch, het is ook niet esoterisch, het is een normaal kosmisch iets.

Ontwikkeling is ons noodlot; wij kunnen er niet aan ontkomen. Altijd weer staan we ergens voor een kruising, een splitsing van het pad. En als we goed willen kiezen, dan moeten we kiezen uit de emotionele erkenning. Niet omdat dat redelijk juist is of omdat dat goddelijk juist is, maar omdat dat voor ons de harmonische mogelijkheid biedt innerlijke erkenning en de innerlijke wereld over te brengen naar buiten en omgekeerd.

Er is geen Meester te vinden in de gehele geschiedenis van de mensheid, die zonder meer logisch is. Vaak zijn delen van zijn betogen logisch en redelijk, maar dan komt daar weer de emotionaliteit bij, deze gevoelswereld, waardoor ze een andere betekenis krijgen.

In de geschiedenis van de mensheid zien we dit op grote schaal. In elke mens vinden wij voortdurend het bewijs dat dit voor elke mens ook nu geldt. Wat u innerlijk schouwt en waarlijk gevoelt en erkent en niet alleen maar ontleedt als waar, dat wordt buiten u tot werkelijkheid; soms tot uw eigen verbazing.

Al wat er buiten u gebeurt, geeft u indrukken en deze moet u in de innerlijke wereld verylechten. U moet niet weglopen voor de feiten. Als u ze voelt en beleeft, neem ze in u op dorstig, als iemand die dagen zonder water in de woestijn dwaalt. Absorbeer ze en voeg het aan uw innerlijke wereld toe. Laat het uw innerlijke wereld niet overheersen. Maak het niet ondergeschikt aan de innerlijke wereld, voeg het in. Laat de emotie zich voegen in het geheel van de erkende en aangevoelde werkelijkheid die u in u draagt. Alleen zo ontwikkelt u zich tot meer dan zuiver mens zijn. Alleen zo vindt u de overwinning van tijd en ruimte waar de innerlijke eenheid wordt tot een weerspiegeling van een kosmische eenheid, die niet meer uitdrukbaar is in tijd of ruimte.

Enkele aanvullende commentaren.

1. Als je een beeld opbouwt - en ik heb getracht dat te doen - dan bouw je niet alleen een beeld op, maar ook een sfeer en een emotie. Zonder die emotie is het argument niets waard. Maar zonder het argument is de emotie doelloos. Dat geldt voor mij, maar dat geldt ook voor u.
2. Als mens leef je altijd tussen "liever" en "kan niet". "Liever" is een beeld van een harmonie. "Kan niet" is een beeld van onvermogen. Maar een harmonie, die in ons bestaat, heft het onvermogen op. Wij moeten die harmonie in onszelf scheppen en niet vanuit de wereld.
3. "Het is zo gemakkelijk goed te zijn, als alle goedheid wordt beloond," riep eens een denker uit "en het is zo ontzettend moeilijk goed te blijven als slechtheid zo voordelig is." Dat is ook waar, al geef je het voor jezelf niet toe. Daarom moet je in jezelf eerst die wereld vinden waarmee je vrede hebt en dan kun je daaraan de buitenwereld aanpassen. Maar je kunt nooit de buitenwereld eerst aanpassen om je innerlijke vrede te vinden, want dan kan de wereld nooit iets scheppen waarin jij jezelf herkent. De wereld krijgt dan de schuld. Je moet het zelf doen!

-:-

BEWUSTZIJN EN TIJD.

Een mens heeft twee soorten bewustzijn. Hij heeft een geestelijk bewustzijn dat steeds verder kan groeien en een stoffelijk bewustzijn dat over het algemeen tamelijk snel zijn uiterste grenzen bereikt.

In het stoffelijk bewustzijn speelt tijd een heel grote rol. Dat is begrijpelijk, omdat de mens is gebaseerd op allerlei fasen, die zich in zijn wezen afspelen, terwijl hij in de buitenwereld eveneens met bepaalde fasen wordt geconfronteerd, waaraan hij eigenlijk niet kan ontkomen. Neem b.v. de wisseling van dag en nacht. Licht en donker zijn kenmerkend voor de mogelijkheden van de mens, voor het geheel van zijn beleven. Het zal dan ook duidelijk zijn, dat hij komt tot een telling van de wisselingen; en dat is tijd.

In de geest ligt het een beetje anders. In de geest is tijd niet meer uitdrukbaar als een vaste waarde. Het is een relatieve waarde geworden en het geestelijk bewustzijn vergroot zichzelf. Nu zou men daar-

voor misschien een formule kunnen vinden. Geestelijk kun je zeggen, dat tijd minder betekenis krijgt naarmate de omvang van het bewustzijn toeneemt. Waar dus een volmaakt bewustzijn is, daar is geen tijd. Hoe minder volmaakt het bewustzijn is, des te sterker ook het tijdsverloop is en bepaalde fasen, die nu alleen stammen uit eigen bewustzijn en relatie met de wereld, voor het "ik" dus bepalend worden.

Tijd is ook een wat wonderlijk verschijnsel. Men kan zich ervan af maken door te zeggen: Tijd is een uitdrukking van beweging in ruimte. Maar je zou het ook nog anders moeten uitdrukken: Tijd is de afwezigheid van besef omtrent de gelijktijdigheid der dingen.

Ik meen, dat ik dat verder duidelijk kan maken door u erop te wijzen, dat een tijdsmaatstaf kan verschillen.

Een muis b.v. leeft korter en leeft sneller dan u. Voor die muis is het gehele gebeuren beperkter; hij ziet minder, maar gelijktijdig is alles wat er gebeurt belangrijker en daardoor beleeft hij meer in dezelfde tijdsspanne. Als u kijkt naar een aantal muizen in een kooitje, dan ziet u alleen wat gewriemel. Maar die muizen hebben allerlei sociale contacten gehad. Ze hebben honger en eten (bevrediging) uitgedrukt. Ze hebben misschien geslapen en zijn weer ontwaakt. Op dezelfde manier kijkt een geest nu naar een mens.

Een geest kijkt naar de mens en hij ziet de samenhang. Hij ziet het totaal-beeld. In dat totaal-beeld zijn de details op zichzelf wel kenbaar, maar niet belangrijk. Tijd wordt eigenlijk bepaald door de details en de belangrijkheid van de details voor het "ik".

Het bewustzijn kan slechts een bepaald aantal impulsen tegelijk opnemen. Een heel bekend voorbeeld daarvan is de dame, die naar de etalage kijkt. In die etalage staan 400 artikelen. Maar als je haar later vraagt wat ze heeft gezien, is het die ene voordelige aanbieding van een hoedje; meer heeft ze niet gezien. Nu kun je zeggen: een bewustzijnsvernauwing. Die komt ook bij de man voor.... Die bewustzijnsvernauwing zou je kunnen opheffen, indien je zou gaan kijken wat er allemaal omheen ligt. Je kunt dus ook als mens in je besef veel opbouwen door uit te gaan van dat brandpunt dat je hebt waargenomen: ik heb één ding gezien, maar dat ene voorwerp heeft rond zich een kader. Ik kan het kader gaan beseffen en dan kan ik misschien van de 400 artikelen 20 prijzen terugvinden; artikel plus prijs. De rest blijft vergetelheid.

Stel daartegenover dat je een foto noemt. Op die foto staan die 400 artikelen en de 400 prijzen. Nu is het de vraag in hoeverre ik die foto kan vergroten. Als de vergroting zo goed is dat ik elk detail apart kan zien, dan kan ik aan de hand van die foto zeggen wat voor 400 artikelen er in die etalage hebben gestaan en wat hun prijzen zijn.

Nu doet het bewustzijn van de mens eigenlijk zoiets als een foto nemen. Maar een groot gedeelte van die foto kan niet worden vergroot. De geest neemt die foto ook. Maar wat doet hij? De geest registreert niet de afzonderlijke voorwerpen maar de lijnen, die ze vormen.

Wat voor u een aantal voorwerpen is, is voor de geest een soort web van lijnen en patronen. En daarin ligt niet alleen het verschil tussen het vergankelijk bewustzijn van de hersenen en het onvergankelijk bewustzijn van de geest, maar er ligt ook het grote verschil in van de tijdsbeleving. Want u ziet mensen. U ziet die mensen zich bewegen; dat zijn afzonderlijke dingen. U kunt die beweging reconstrueren, u kunt hun onderlinge contacten reconstrueren, maar het blijven bewegingen van eenlingen. Een geest, die naar hetzelfde schouwspel kijkt, ziet een aantal lijnen die elkaar kruisen en misschien iets van kleur veranderen, wanneer ze elkaar gekruist hebben door de wederkerige beïnvloeding.

Hij ziet dus een beeld van een geheel ontstaan, terwijl u alleen naar de details ziet, die u dan wel in het tijdsconcept kunt plaatsen, maar waar-

bij het eigenlijk lijnenspel toch buiten beschouwing blijft.

Dan moeten wij natuurlijk hieruit enkele conclusies trekken.

In het menselijk bewustzijn kunnen samenhangen alleen achtereenvolgens voldoende worden beseft. Zodra we de volgorde veranderen, ontstaat er een gebrek aan samenhang. Dit betekent ook een gebrek aan mogelijkheid om een conclusie te trekken. Als wij geestelijk echter iets overzien, dan is elk punt van uitgang altijd nog weer de reconstructie van het geheel. Het is niet mogelijk te zeggen: Ik ga dit in stukken breken en op een willekeurige manier samenvoegen. Ik kan het alleen in zijn geheel zien of niet zien.

Een geest, die het geheel ziet, kent de onderlinge beïnvloedingen. Hij kent dus ook de werkingen die zijn ontstaan en eventueel de compenserende mogelijkheden die uit die geest zullen zijn. Want als de geest zich als een contact voegt bij dat stoffelijke, dan is dat een verandering die blijvend is, ook voor die geest. Want elk contact, dat die geest met de stof maakt, betekent voor die geest dat iets van het eigen "ik" in het patroon dat hij ziet verder verwerkt zal blijven. En dan krijgt u dit wonderlijke verschijnsel:

Een mens beleeft iets in een grote spanning. Hij gaat sterven. In menselijke tijd gezien zal dat te middernacht zijn. Daardoor breekt er iets wat normalerwijze geestelijk en stoffelijk bewustzijn van elkaar verwijderd houdt. Die mens overziet nu het hele patroon waarvan hij deel is en weet dat hij op een bepaald ogenblik de mogelijkheid heeft zich alsnog kenbaar te maken door projectie van zijn persoon of van zijn gedachten. En zo komt het dat hij zelf pas in stervensnood is om 12 uur, maar dat hij om 10 uur (dus twee uren voordien) zich aan een familielid heeft gemanifesteerd in de toestand waarin hij pas twee uur later zou verkeren.

Dat is in dergelijke gevallen voor de mens een beetje onbegrijpelijk. Maar tijd speelt geen rol. De tijd is voor de geest niets anders dan een kleurtje in de lijnen, die de mensen met elkaar verbinden.

Als ik zie dat een mens lijdt, dan kan ik dat lijden niet opheffen, want het is beseft, maar ik kan wel de werking van dat lijden veranderen. Op het ogenblik, dat ik tot een geestelijk concept kom dat niet tijdgebonden is - en dat is heel belangrijk! - en dat alleen zegt: die toestand is er en die wijzig ik, kan ik er iets van mijzelf aan toevoegen. Ik kan dan aan het voorgaande niets veranderen, want dat is in de stof beseft, maar de normale consequentie van de gehele beleving wordt afgebroken en er ontstaat een nieuwe toestand, die in de stof misschien als een verrassing zal worden beseft, maar die verder logisch lijkt, terwijl ik in wezen iets van mijzelf heb gegeven en daarmee ook een deel van de gevolgen uit het patroon heb verwijderd. Maar ze moeten ergens naar toe.

In de kosmos kun je niets teniet doen. Je kunt echter alles omvormen. Wat lijden is, kan worden omgezet in vreugde, in verbazing, in bevrediging, mits ik eerst iets van lijden neem en in mijzelf die verandering tot stand breng. En nu zie ik weer iets wonderlijks.

Het geestelijk bewustzijn van de mens heeft het vermogen om ook stoffelijke vormen van lijden, die langs geestelijke weg ten dele zijn geabsorbeerd, voor zich om te vormen in een andere emotionaliteit, die eveneens een kleuring van het normaal ervaren betekent.

Het geheel van de tijd wordt bepaald door de kleinheid, die ik voor mij besef ten aanzien van de grootheid van het andere dat ik meen te beseffen. Een heel gemene formulering. Daar moet u eens goed over nadenken.

Als ik de hele kosmos in mij draag, dan is hij voor mij gelijktijdig. Zijn veranderingen zijn niets anders dan mogelijkheden, die ik realiseer uit een geheel dat ik ben. Heb ik maar de helft van de kosmos, dan zul-

len de veranderingen in mij nog steeds worden beseft als tijdloos. Maar gelijktijdig is er buiten mij een aantal veranderingen, die voor mij iets van tijd gaan betekenen. Dit zijn niet beheersbare veranderingen. Word ik nog kleiner en ben ik b.v. een mens of een wereld, dan draag ik maar een heel klein deel van die werkelijkheid in mij en de tijd wordt voor mij meer bepalend. De veranderingen buiten mij betekenen voor mij een voortdurend aanpassen van besef en het onvermogen het geheel van het zijnde gelijktijdig te overzien. De tijd wordt sneller!

Stel, dat u zoudt kunnen leven op één electron tijdens de omloop voordat het weer van baan verwisselt. Dan zoudt u in die tijd eigenlijk doormaken wat de aarde doormaakt in laten we zeggen 100.000 miljoen jaar. Het zou een enorme tijd zijn. Zoudt u het in menselijke tijd uitdrukken, dan zou het waarschijnlijk iets van een 200e sec. zijn.

Tijd is een persoonlijke zaak, gebonden aan onze waarneming en onze beleving. Het lichaam kan niet groter worden, de geest kan wel groter worden. En nu zien wij iets eigenaardigs in de relatie lichaam en geest. Naarmate de geest groter wordt, wordt het lichaam onbelangrijker. Want de factoren van verandering, die eens het lichaam domineerden, worden nu alle geabsorbeerd door een geestelijk meer tijdloos, althans in tijd veel trager bewustzijn. Daardoor worden vele gebeurtenissen onbelangrijk, die eens overweldigend belangrijk leken. En daardoor zijn de dingen die gebeuren vaak alleen een bevestiging van hetgeen in ons bestaat en niet meer de uitdrukking van een ontwikkeling. En daar zit nu een belangrijk punt:

Naarmate het innerlijk besef groeit, zal het gebeuren in de materie niet zijn waarde maar zijn betekenis veranderen. De waarde van het stoffelijk gebeuren wordt in een stoffelijke kosmos bepaald en vastgelegd. De betekenis ervan echter wordt vastgelegd in de innerlijke wereld en is afhankelijk van de relaties welke in die innerlijke wereld erkend zijn.

Een conclusie die u hieraan kunt toevoegen is de volgende:

Wie meer samenhangen in de stof beseft en ze weet over te brengen naar zijn innerlijk bewustzijn, zal gelijktijdig meer tijd vinden. Of om het anders te zeggen: de stoffelijke tijdsloopt voor zijn bewustzijn langzamer, omdat hij in staat is in die tijd sneller te overzien en te combineren dank zij de inhoud van zijn geestelijk bewustzijn.

Dit is dus een reden om te leren begrijpen. Hoe meer u in de materie begrijpt, hoe meer u leert en hoe meer u ook de werkelijkheid kunt aanvoelen. U ziet niet meer enkele facetten van de zaak, u ziet een geheel. Dat overzien moet gepaard gaan met emotie, met een gevoelsbeleving en wordt daardoor in het geestelijke "ik" verankerd. In het geestelijk "ik" verankerd kan het niet meer teniet worden gedaan en dus zal dat overzicht blijven bestaan en zal de tijdsbeheersing, die voor de stof daaruit voortkomt, voortdurend uitgedrukt blijven.

Ik weet niet, of u tijd tekort komt. Als dat zo is, kijkt u dan eens naar uw bewustzijn. Hoe bewuster u bent, hoe meer tijd u heeft. Niet omdat de tijd in de wereld verandert, maar omdat uw besef dan mogelijkheden heeft om binnen hetzelfde stoffelijke tijdsverloop meer te overzien, meer te beseffen en dus juister te reageren. Elke juiste reactie betekent besparing van tijd en gelijktijdig weer het gewinnen van een groter overzicht.

De situatie waarin u als mens verkeert is over het algemeen van uw standpunt gezien wat bedroevend. Want u heeft dat geestelijk bewustzijn wel, maar u bent niet in staat om dat stoffelijk te omschrijven. Ook dat is duidelijk te maken:

Daar waar de hersenen denken kunnen ze alleen de in de hersenen geregistreerde waarden samenvoegen en wel volgens de wijze van registratie. Daar waar het innerlijk bewustzijn denkt is het mogelijk het geheel samen te voegen. Het wordt dan geen verstandelijke gedachte, maar het wordt een

impuls, een intuïtie, een niet redelijk verklaarbare conclusie. Als je leert deze conclusies te erkennen en er gebruik van te maken, zul je enorm veel tijd besparen, maar gelijktijdig ook je evenwicht met de wereld veranderen. En dat brengt mij dan weer tot een eenvoudige formule:

Het evenwicht tussen "ik" en wereld wordt bepaald door geestelijk overzicht plus het vermogen om stoffelijk daaraan vorm te geven. Hoe groter het innerlijk besef plus het vermogen om daaraan uiting te geven, des te evenwichtiger je in de wereld bent en des te groter je beheersing is ten aanzien van de wereldse ontwikkelingen.

Nu gaan we het wat abstract doen. Men heeft de neiging de tijd voor te stellen als een lijn, die zich voortdurend vertakt waarbij elke nieuwe vertakking een keuze representeert. Dat is waar van een stoffelijk standpunt. Maar van een geestelijk standpunt is er maar één ontwikkeling die geheel beantwoordt aan het eigen innerlijk besef. De innerlijke keuze ligt dus vast voor een veel groter deel van het menselijk leven dan stoffelijk denkbaar is. Hierdoor kan worden gesproken van een door eigen besef bestemde lotsbepaling. Dit moet u trachten goed te begrijpen. Er is geen noodlot dat u dwingt, maar uw eigen wezen bepaalt wat voor u mogelijk is. Indien u een verkeerde keuze doet, zult u er op moeten terugkomen. Dat kan niet anders.

U kunt een beleving nemen en zeggen: Die heeft voor mij betekenis. Maar u kunt geen ontwikkeling nemen en zeggen: Die heeft voor mij betekenis, tenzij u innerlijk deze ontwikkeling voor uzelf bestemd heeft. Zoudt u een ontwikkeling kiezen die niet past bij uw innerlijk, dan breekt ze af en zult u tot de hoofdontwikkeling moeten terugkeren. Dit impliceert, dat het geestelijk "ik" en wat daarin bestaat eigenlijk veel belangrijker is dan een mens pleegt te denken. En dat is ook de reden, dat men moet komen tot een innerlijke ontwikkeling waarbij dat geestelijk deel van het "ik" een zo groot mogelijke zeggenschap heeft.

Enkele praktische tips:

1. Niet elke impuls komt uit de geest. Maar een impuls, die zichzelf herhaalt, komt wèl uit de geest. De zich herhalende impuls namelijk representeert een in u niet bewust levende waarheid of werkelijkheid, die voor u geldt. De uitleg, die u er stoffelijk aan geeft, is niet belangrijk. Wel is belangrijk, dat u probeert op welke manier dan ook om die voortdurende impuls waar te maken. Hierdoor scheidt u een grotere mogelijkheid voor uw geestelijk "ik" om in de stof harmonisch te zijn. En als u dan stoffelijk ook nog tot de juiste emoties komt, is er een wederkerige overdracht van waarden mogelijk, waardoor het geestelijke wezen zijn overzicht duidelijker in de stof kan uitdrukken en gelijktijdig de stoffelijke ervaringen voor de geest nog eens nadruk kunnen geven aan datgene wat gezien het stoffelijk bestaan op dit moment belangrijk is.
2. De geest beschikt over de energie die haar wezen uitmaakt. Er is dus in elke mens en overal waar een geest ook maar denkbaar is of aanwezig is een grote hoeveelheid energie, die kan worden uitgedrukt in elke wereld die wordt beseft. Ik kan nl. niet buiten dit lijnenstelsel dat in mijn besef bestaat mijn krachten uitdrukken en ontladen. Maar waar ik eenmaal de verbindingen, de relaties tussen dingen en mensen heb beseft, kan ik op elk punt mijn totale kracht doen inwerken, zonder daardoor mijn wezen in welke zin of betekenis dan ook in inhoud of waarde te zien verminderen.

3. Alle kracht, die je kunt uitdrukken, moet echter stoffelijk vorm krijgen, zodat het eigen besef hieraan kan deelhebben. Het heeft dus geen zin een geestelijke kracht uit te oefenen op een punt dat niet stoffelijk kenbaar is.

Als u iemand wilt genezen en u kent die mens niet, u weet niet of het werkt, dan is dat van het standpunt bewustzijn althans zinloos. Als u iemand op afstand geneest en u heeft de mogelijkheid te controleren, dan is het zinvol. Hier is de relatie stoffelijk besef en geestelijk gebeuren samengekoppeld. Zoek daarom altijd naar datgene wat voor u controleerbaar blijft. Datgene wat stoffelijk niet te beseffen of te ervaren is, kan geestelijk betekenis hebben, maar er is geen mogelijkheid om een brug te slaan tussen stoffelijke wereld en geestelijke wereld en zo zal er geen uitwisseling van krachten, vermogens of gegevens meer kunnen zijn. Dan kunt u één keer een kracht ontladen en verder bent u gefrustreerd, terwijl bij een stoffelijk kenbare reactie de herhalingsmogelijkheid blijft bestaan. De vonk kan a.h.w. voortdurend overspringen en zo kan een permanente reeks reacties of werkingen tot stand worden gebracht. Ook dit moet u onthouden. Voor een stoffelijk mens klinkt dat allemaal een beetje moeilijk. Daarom wil ik hierop een variant geven georiënteerd op de stof.

4. Als u, op welke wijze dan ook, een geestelijke kracht gebruikt en een voorstelling daaraan heeft verbonden en de resultaten ervan kenbaar zijn, dan zal deze zelfde voorstellingswijze, die dan voor een ander object bedoeld is, kunnen dienen tot het herontstaan van dezelfde werking, ook indien in het eerste geval er sprake was van een krachtvoorstelling die uw eigen kracht te boven gaat. U kunt dan zelf uit uw eigen geestelijk vermogen blijven reproduceren wat u eens uit een groter vermogen meende te ontlenen.

5. Tijd telt zwaarder naarmate je probeert haar meer te registreren. Om het anders te zeggen: Als je denkt dat je geen tijd hebt, krijg je steeds minder tijd. Als je wacht tot een bepaald ogenblik is aangebroken, duurt de tijd veel langer. Dat betekent dus, dat we tijd niet moeten zien als een werkzame factor. Wij moeten ons niet met de tijd bezighouden, maar met onze actie of met ons innerlijk besef en door de tijd te verwaarlozen waar dit maar mogelijk is. Dat betekent dus niet, dat u moet zeggen: De trein vertrekt wel wanneer ik klaar ben. U moet zeggen: Als ik zeg: op dat tijdstip ben ik bij die trein, dan loopt alles goed. Als u zegt: Als ik het maar haal, dan bent u of een uur te vroeg of 1 minuut te laat. Er is geen tussenfase. Probeer dus altijd de tijd zoveel mogelijk buiten beschouwing te laten en ga in uw werken niet uit van de tijd die het zal kosten, maar van het werk dat u wilt verrichten. Hoe meer u dat doet, hoe meer u presteert en hoe minder de prestatie u stoffelijk aan kracht en zenuwkracht kost en hoe groter uw mogelijkheid verder is om geestelijke energieën in te schakelen bij het gebeuren en bovendien nog te komen tot een prestatie, die uw stoffelijke top benadert, bereikt of soms zelfs te boven gaat.

Tijd is en blijft voor de mens een wonderlijk verschijnsel. Het innerlijk bewustzijn - minder tijdgebonden - is in staat veel van die wonderlijke verschijnselen van de tijd te reduceren of om te vormen tot iets waar je eigenlijk alleen maar voordeel van hebt, wat alleen maar harmonie betekent.

leen maar harmonie betekent.

In u is de kosmos en buiten u bestaat de kosmos. Waar beide één worden is er geen tijd. Waar een tijdelijke eenheid tussen innerlijke en uiterlijke wereld bestaat, heeft u alle tijd. Het is belangrijk u dat steeds voor ogen te stellen.

:--:~:

E I N S T E I N.

Einstein. Een naam en niet meer dan een naam, want het besef dat zo geheten heeft, bestaat nog steeds, maar het heet anders. Dat wat was, is nu in een andere vorm. En dat wat nu is, herhaalt wat was zonder zichzelf te veranderen, maar anders in verschijning tegenover de wereld. Want niets is gelijk voor de mens, wanneer de tijd erbij betrokken wordt.

Maar is tijd eigenlijk niet slechts een uitdrukking van verandering? Een verandering van plaats, van uiterlijkheid of inhoud?

Einstein heeft op zijn wijze deze mystieke werkelijkheid gestalte gegeven. Hij heeft duidelijk gemaakt dat de tijd geen werkelijkheid is, maar dat de tijd alleen maar een maatstaf is waarmee wij het verschijnsel meten en dat de relativiteit wordt bepaald door het enerzijds zus en anderzijds zo zien van een verschijnsel. Er is geen vaste regel en geen vaste wet die altijd kan gelden in de beperking van het menselijk zijn.

Het menselijk zijn is ontwikkeling. Maar ontwikkeling kan alleen ontstaan, indien wij uitgaan van de veranderingen die zich in en rond ons voortdurend manifesteren. Wij zijn geen meesters van de tijd, wanneer wij leven in de tijd. Maar wij kunnen wel meesters worden van het besef dat de tijd uitdrukt.

Alles is betrekkelijk. Alles kent wetten die veranderen, wanneer de omstandigheden veranderen zonder dat hun wezen daardoor wordt gewijzigd.

Dat is wat Einstein in mij wakker roept: de zekerheid dat in de voortdurende verandering één werkelijkheid leeft, maar dat de wijze waarop we die werkelijkheid beseffen steeds weer een andere zal zijn tot wij met die werkelijkheid verenigd zijn.

:--:~:

OCCULTE FILOSOFIE

INLEIDING.

Stellingen.

Het geheel van het occultisme behoort tot de niet bekende waarden van het menselijk leven. Al datgene wat daaromtrent wordt gezegd of verondersteld is niet of ternauwernood bewijsbaar. Daarom zullen wij, als wij uitgaan van het occultisme, de verborgen wetenschap, de verborgen mogelijkheden, het verborgen denken, een aantal stellingen moeten aanvaarden welke niet bewijsbaar zijn. Toch meen ik dat de enkele stellingen, die ik u hier vooraf geef, belangrijk zijn omdat ze een basis vormen voor alle verdere betogen. Dan stel ik:

- 1e. De mens is in weten en mogelijkheden niet beperkt tot zijn lichamelijk bestaan. Hij bezit daarnaast vele mogelijkheden, die wij in het vervolg geestelijke zullen noemen.
- 2e. De wetten der natuur zijn niet alleen onderworpen aan de rede. Ze zijn onderworpen aan eigen wetmatigheden welke vaak redelijk niet of niet voldoende uitdrukbaar zijn. De mens echter voelt deze aan.
- 3e. Er is een kracht waaruit het Al voortkomt. Deze kracht kan voor ons aanspreekbaar zijn, indien wij in die aanspreekbaarheid geloven. Maar ook elk deel of verschijnsel is voor ons aanspreekbaar op het ogenblik dat wij het wezen daarvan kunnen uitdrukken en ons daarop kunnen richten.
- 4e. Het geheel van ons wezen kan alleen dan actief zijn, indien geen denken deze activiteiten belemmert. Het is het menselijk denken dat de begrenzing van de menselijke mogelijkheid vormt, zeker op paranormaal en occult terrein.

Deze stellingen zult u wel willen onthouden. Er zijn onnoemelijk veel mogelijkheden tot ontwikkeling van paranormale gaven. Maar al die mogelijkheden zijn altijd aangepast aan de personen die ze toepassen. In onze cursus zullen wij daarover in het algemeen spreken.

Magie bestaat. Magie bestaat niet krachtens de wetten die de mens magisch gebruikt, zoals b.v. "de naam is het ding", "identieke waarden betekenen identieke gebeurtenissen" e.d. Magie als zodanig is een geloofswereld waarin het activeren van het "ik" en eventueel de met dit "ik" resonerende krachten zal plaatsvinden op grond van denken, niet op grond van gelijkvormigheid, woordkennis en dergelijke.

Wij moeten verder duidelijk maken dat elke mens magie bedrijft - of hij dit bewust of onbewust doet. Elke mens gebruikt een vorm van wicelarij op het ogenblik dat hij zijn intuïtie gebruikt om zijn rede aan te vullen ten aanzien van bijvoorbeeld toekomstige gebeurtenissen.

Ik ga nu over tot het eerste onderwerp van deze cursus.

HET VERWERVEN VAN OCCULTE GAVEN.

Occulte, paranormale gaven zijn elke mens eigen. Het blijkt steeds weer dat die gaven onder een bijzondere druk actief kunnen worden. Een gave, die niet is geoefend, is echter beperkt in haar mogelijkheden. Het zal u duidelijk zijn: gaven, die u bezit kunnen alleen volledig beheersbaar en bruikbaar worden door oefening.

Dan zult u eveneens beseffen: dergelijke gaven onttrekken zich aan de stoffelijke, de redelijke samenhangen. Wie ze op grond daarvan wil benaderen, zal zich een verder gebruik daarvan onmogelijk maken.

Hoe is de mens dan in staat bepaalde dingen te doen die niet lichamelijk verklaarbaar zijn?

In de eerste plaats bezit de mens een zenuwstelsel dat op bepaalde punten samenvloeit met wat wij geestelijke organen of chakra's noemen. Elk chakra is niets anders dan een ontvankelijkheid voor invloeden van buitenaf gepaard gaand met de mogelijkheid daarop te antwoorden.

Het zal eenvoudiger zijn u dat voor te stellen, als u zegt: Elk chakra is een oor plus een mond. Hiermede bereikt u dat u het chakra niet meer ziet als een geheimzinnig iets.

Besef, dat u bepaalde geestelijke organen bezit.

Besef, dat deze noodzakelijk zijn voor uw normale bestaan.

Besef verder dat ze eigenlijk functioneren als extra zintuigen. Als u dit besef in u opbouwt, bent u een grote stap verder gekomen. U maakt dan geen onderscheid meer tussen redelijk en niet-redelijk, zintuiglijk en niet-zintuiglijk, maar u gaat uit van ontvangen impulsen en zult - vooral in het begin - op niet stoffelijk ontvangen impulsen haast automatisch reageren.

In de tweede plaats zullen we ons moeten bezighouden met de waarde van de verschillende chakra's.

Het chakra dat bij elke mens actief is, is het stuit-chakra. Dit chakra beheerst bepaalde levensenergieën, aanvaardt die en kan ze afgeven. Een beheersen van dit chakra gaat b.v. gepaard met de beheersing van het z.g. "slangenvuur". Wat niet, zoals men wel eens veronderstelt, een van de hoogste bereikingen is, maar eerder een van de energetische mogelijkheden van de mens. Een dergelijk chakra bezit over het algemeen twee waarden: het kan ontvangen, het kan dezelfde kracht uitstralen of verliezen. Daarmede is alles gezegd.

Gaan wij naar een wat hoger chakra, dan vinden we een vierbladigheid; d.w.z. er zijn twee mogelijkheden tot ontvangst. Niet alleen ontvangst van directe levenskracht maar ook van uitstraling van levenskracht en van erkenning van persoonlijkheden. Bepaalde helderziende waarnemingen zijn op dit terrein dus mogelijk. Het chakra zal ook levenskracht kunnen afgeven en zal daarnaast in staat zijn om beelden van het eigen "ik" uit te stralen.

Gaan we weer een chakra hoger, dan hebben we al direct te maken met een 16-bladig geheel; en zo kunnen we voortgaan tot het 144-bladige chakra.

Het is duidelijk dat het aantal functies bij een hoger chakra dus groter is. Maar zijn die functies nu werkelijk alle nieuwe functies? Eerlijk gezegd niet. Want ook als ik kom bij het kruin- of top-chakra (dat het hoogste en 144-bladig is), dan zal de helft van de "bladen" of mogelijkheden betrekking hebben op het ontvangen en eventueel het uitstralen van energieën. De andere helft omvat waarneming van alle

levensenergieën en daarmee samenhangende waarden, maar in een veel grotere variatie. Het is wel eens goed dat te zeggen, want er zijn mensen die zeggen: Bij mij is het borst-chakra nog niet eens ontwikkeld (waarbij ze zich waarschijnlijk iemand met een ontwikkeld borst-chakra voorstellen als een soort geestelijke Raquel Welch), ik kan dus niets. Dit is onjuist. U kunt het wel, maar uw vermogen tot differentiëren, dus tot het verrichten van fijnere taken, is klein.

Daar elke mens tenminste één chakra heeft dat volledig functioneert en de meeste mensen er 3 hebben, zal het duidelijk zijn dat de meesten onder u in staat zijn om reeds gevarieerde impulsen te ontvangen en uit te stralen. Bij dit alles is het besef van de mogelijkheid het meest belangrijke. Besef impliceert aanvaarding. Indien ik iets niet aanvaard, zal mijn bewustzijn het verdringen naarmate het verder staat van mijn normale wereld en van mijn normaal wereldbegrip. Ik zal - zo ik er al op attent word en reageer - reageren volgens stoffelijke, redelijke normen waaraan juist deze waarnemingen niet onderworpen zijn. Aanvaarding van het feit dat u gaven bezit is altijd een eerste noodzaak.

Maar hoe kan een mens zichzelf ontwikkelen, als hij niet de moed heeft om zich met zichzelf te confronteren? Er zijn daarvoor heel wat verschillende methoden.

Wij kennen de z.g. kaars-spiegelmeditatie bij bepaalde Rozenkruisersgroepen. We kennen het verblijf in het duister, de proef in het duister bij bepaalde inwijdingsgroeperingen. In al deze gevallen gaat het erom dat je jezelf durft beschouwen zoals je bent. Wie occulte gaven wil ontwikkelen zal moeten uitgaan van zijn werkelijk "ik", niet van zijn illusies. Daarom zal hij voor zichzelf een beeld moeten maken van datgene wat hij werkelijk is en betekent en zal hij ook de minder aangename delen van zijn leven, zijn bestaan, zijn karakter etc. moeten accepteren. Het ontplooiën van occulte gaven is alleen dan mogelijk, indien men tot een zelfaanvaarding komt en op basis van deze zelfaanvaarding enig zelfvertrouwen weet te gewinnen.

Het lijkt mij wat te vroeg in te gaan op de verschillende mogelijkheden: Hoe kan ik leren uittreden? Hoe kan ik helderziend waarnemen? Hoe kan ik helderhorend worden? Hoe kan ik magnetiseren? Hoe kan ik magisch werken? Al deze dingen zijn in wezen een en hetzelfde. Het zijn verschillende uitingen van dezelfde kracht. Het zijn verschillende waarnemingen van een en dezelfde signalenreeks.

Besef wel, dat helderhorendheid niet behoeft te bestaan in een luide stem die u iets toeroept, ook al komt dat voor. Soms is het alleen maar een gefluister dat u ternauwernood verstaat. Geef aandacht aan het feit dat er wordt gefluisterd, niet aan de inhoud. Zodra wij ons op de inhoud richten, proberen we redelijk te zijn. Redelijkheid maakt werkelijke ontvangst steeds moeilijker. Een boodschap moet spontaan zijn.

Als u iets helderziend waarneemt, ga daar niet goed naar kijken, dan is het weg. Laat het gewoon op u afkomen. Manifesteert het zich niet, dan is dat niet erg. Wees attent op het verschijnsel. Hierdoor zult u elke keer iets meer beseffen, iets meer waarnemen.

Als u intuïtief bepaalde oordelen velt of bepaalde verwachtingen heeft, toets ze aan de werkelijkheid, maar verwerp ze niet. Ze geven niet noodzakelijkerwijze feiten aan, maar mogelijkheden. Deze intuïties hebben betekenis, omdat ze uw oriëntatie in het leven helpen bepalen en daarbij ook uw kracht tot uitstraling en datgene wat u ontvangt. Om occulte gaven te ontwikkelen moet u dus spontaan reageren op al wat er op u afkomt of op wat er in u opkomt.

Als u krachten wilt uitzenden, dan is het niet belangrijk dat u krachten heeft. Het is belangrijk dat u een voorstelling heeft van die kracht, want wat u overdraagt zijn beelden, niet de krachten zelf.

Daarom is het niet van groot belang dat u tegen uzelf zegt: Ik ben geestelijk sterk. Ik kan dit of dat. Het is voldoende dat u beseft: dit is mogelijk en op die mogelijkheid stem ik mij af.

Het verwerven van occulte gaven is gemakkelijker dan u denkt, maar het betekent een totaal andere manier van reageren. Het houdt vooral ook in: het maken van een scheiding tussen uw menselijk stoffelijk bestaan en het geestelijke bestaan. Want zo goed als uw bestoffelijk bestaan soms uw dagen kan vullen, zo kan ook dat geestelijke bestaan de dagen vullen. In beide gevallen vinden de acties voortdurend plaats, of ze beseft worden of niet. Maar op het ogenblik dat u het totale geestelijke gebeuren gaat omvatten, bent u niet meer in staat uw stoffelijk gebeuren te omvatten; u bent niet meer beheerst op stoffelijk terrein. Wanneer u probeert beide dingen tegelijk te doen, zult u ook ontdekken dat het op beide punten verkeerd gaat.

Neem vaste tijden voor uw geestelijk leven en werken. Wees wat dat betreft maar eens een gewoontemens. Realiseer u dat alle geestelijke waarden stoffelijk uitdrukbaar zijn, maar zoek niet eerst die uitdrukking. Zoek eerst de waarde en laat haar besef - onredelijk als het ook moge lijken - in u doorwerken. U zult dan als vanzelf in de materie de juiste uiting geven aan datgene wat u ontmoet.

Wij zullen nu trachten een beeld te geven van de wijzen van benadering die voor iedereen wel bruikbaar kunnen zijn.

Mediteren.

Mediteer niet gewrongen over grote of heilige dingen. Grote of heilige dingen staan te ver van u af; u kijkt er teveel tegenop. Mediteer over de eenvoudige dingen die u zelf beleeft.

Als u over medelijden wilt mediteren, denk niet aan de ellende in de hele wereld; die kent u niet. Herinner u de kiespijn die u heeft gehad en zeg, dat er zoveel mensen zijn die hetzelfde lijden.

Als u wilt mediteren over liefde, probeer dan het besef van geborgenheid, van verwantschap die verdergaat dan het lichamelijke daarbij te betrekken voor zover u dit kent of heeft gekend. Probeer niet een kosmische liefde te omschrijven die u niet kent. Probeer niet u te beperken tot de meer stoffelijke uitingen, want ofschoon Priapus in het occultisme zeker niet is uitgesproken, is hij daarin toch vooral wat geestelijke waarde betreft geen bijzonder belangrijke figuur. Realiseer u dus eenvoudig uw eigen leven en de relatie, die door dit leven bestaat met de wereld en met anderen.

Indien u van deze meditatievorm uitgaat, zult u al snel ontdekken dat er in u beelden of schaduwbeelden rijzen, die niet uit uw eigen bewust denken voortkomen. Deze beelden zijn a.h.w. harmonische echo's uit de geestelijke en stoffelijke werelden waarmee u verwant bent. Laat die beelden uw meditatie kleuren maar niet beheersen. Juist door steeds weer van uzelf uit te gaan en het geheel van het ervaren samen te vatten in een voor u begrijpelijk en aanvaardbaar beeld, zult u de verwantschap bevorderen. Het is als bij een echo. Als u naar de echo roept en u blijft te lang luisteren, hoort u een keer uzelf en verder niets. Maar als u een canon zingt voor de echo, dan kunt u samen een aardige melodie opbouwen. Zo is het ook met de meditatie. Laat de echo komen, maar blijf zelf initiatief nemen. Het eindresultaat is dan in de meeste gevallen een beleving die uw normaal bestaan iets te boven gaat, maar die voor u begrijpelijk is en bovendien in u zekere krachten losmaakt. In feite betekent het technisch gezien een stimuleren van de chakra's, vooral van het hoogste dat nog niet geheel ontwikkeld is, maar dat zich reeds heeft ontplooid. En daardoor worden er ook gaven en krachten in u wakker.

Meditaties dienen regelmatig plaats te vinden. Zij dienen altijd on-

der de meest ontspannen omstandigheden te worden uitgevoerd. Men dient bij elke meditatie bepaalde voorzorgen te treffen, zodat men niet door lichamelijke behoeften of noden wordt gekweld.

Naast het mediteren zullen wij ons moeten bezighouden met datgene wat voor ons het meest belangrijk is; en dat is niet voor elke mens hetzelfde. Als u ontdekt dat medelijden in u de grootste weerklank vindt, dan zult u moeten proberen een ander te helpen. Doe dit door uw gedachten naar anderen uit te zenden en door u voor te stellen dat de krachten en middelen die de ander nodig heeft deze ook bereiken. Tot uw verbazing zult u ontdekken dat u daarmee steeds grotere resultaten behaalt naarmate u zelf intenser het gevoel van de mogelijkheid hiertoe bezit.

Heeft u daarentegen een verwantschapsgevoel met mystieke en geestelijke waarden, dan zult u zich moeten voorstellen dat de mystieke beleving mogelijk is. En dan niet in een absolute stilte wachten zonder meer, maar a.h.w. een kring in uw denken afbakenen, waarbij u zegt: Hieraan wil ik niet denken. Dat helpt u namelijk om het geheel van uw krachten en vermogens juist op dat punt te concentreren. Als wij dit z.g. "blank denken", dat in feite een concentratie is op het punt dat wij niet willen denken, goed gebruiken, dan krijgen we daarvan een aanvulling. Er komen dan aanvullende voorstellingen, die - vooral als men dat enige malen heeft gedaan - overgaan in bepaalde emotionele belevingen. Die belevingen krijgen dan vaak vorm volgens uw eigen behoefte, lichamelijke structuur of denkwijze. Hoe ze optreden is niet belangrijk. Het kan zijn dat u op een wolk ten hemel vaart en het kan ook zijn dat u volgens uw gevoel contacten heeft met incubi of succubi. Trek u van de uiting niets aan. Het gaat om de emotionele belevingen, die een ontplooiing van uw vermogens en mogelijkheden inhouden.

Heeft u ook op deze wijze wat belevingen ondergaan, realiseer u dan dat bij het verwerven van occulte het niet gaat om een bewuste scholing op een bepaald terrein. Dit is weliswaar mogelijk, maar vergt dan een zodanig grote concentratie en inspanning dat men voor verdere stoffelijke levenselementen weinig of geen tijd, aandacht en energie zal overhouden. Dit is in de westerse wereld bijna niet doenlijk met uitzondering misschien van een enkel klooster. En aangezien u meestal niet voor kloosterlingen geschikt bent, zou ik dus willen aanraden uit te gaan van de langzame ontwikkeling. Hierbij gaat de mens niet zelf de beleving bepalen, maar elke impuls die in hem opkomt, elke schijnwaarneming beantwoordt hij met een beeld van zichzelf. U straalt dus uit en op dat ogenblik ontvangt u ook. Dit is voor elke mens mogelijk (zie wat ik u heb gezegd over de chakra's). Ik zal een eenvoudig voorbeeld geven:

U heeft het gevoel van een aanwezigheid. U meent iets te zien op zij uit de ooghoek. Ga dan niet kijken, maar straal alleen de gedachte uit "hallo", of: "welkom". Dus iets van aanvaarding of althans erkenning en denk daarbij "ik zie je niet". Laat het dan aan de ander over zich al dan niet kenbaar te maken. Hierdoor scheidt u namelijk een wisselwerking tussen de verschijnselen en uzelf. Of er voor u een direct resultaat is of niet (in het begin zal dit zelden het geval zijn) u versterkt in ieder geval uw eigen mogelijkheid tot respons op invloeden van geestelijke aard, terwijl ook uw zenden in de richting van geestelijke wezens en krachten wordt versterkt. Deze oefening is de meest belangrijke.

Ik heb u nu een summier beeld gegeven van al datgene wat je kunt doen om occulte gaven te ontwikkelen. Maar het is niet voldoende alleen maar te zeggen hoe je iets kunt doen. Het is belangrijk een achtergrond te hebben. Die achtergrond is een kruising van denken en geloof. Daarom zal ik in het volgende deel van deze lezing u het een en ander

moeten zeggen over de relatie tussen God en occulte en magische mogelijkheden en krachten.

Stoor u niet aan hetgeen de godsdienstigen zeggen. Indien iemand in een geloof is aanvaard, dan is hij een heilige of een profeet. Zodra dit niet het geval is, is hij uit de duivel. Als lidmaatschap bepalend moet zijn voor het al dan niet hebben van een goddelijke origine van de verschijnselen, is het duidelijk dat een dergelijk oordeel waardeloos is. Het is het verschijnsel zelf dat zijn betekenis heeft. En om de bijbel te citeren: aan de vruchten zult ge de boom kennen. God is overal. Dat wil zeggen, dat er niets is waarin geen goddelijke kracht aanwezig is; dat er niets bestaat waaruit de goddelijke kracht niet werkzaam kan worden. Voor ons is normalerwijze ons bestaan een wankel evenwicht tussen deze vele krachten. Wij moeten ons voorstellen dat God dit evenwicht is. God is het evenwicht waarin wij - hoe labiel ook - onze existentie kunnen waarmaken. Maar onze existentie is waar volgens het bestaande evenwicht. Veranderen wij iets, dan veranderen wij het gehele evenwicht. Veranderen we het evenwicht, dan veranderen we ons wezen, onze mogelijkheden en daarmee ook de betekenis, die we hebben voor de rest en wat de wereld en de geestelijke wereld voor ons kunnen betekenen. God geeft ons die mogelijkheid. Daarom moeten we Hem als hoogste Kracht blijven erkennen.

God heeft Zich gemanifesteerd op velerlei wijzen. In de westerse wereld moeten wij ons daarom ook durven wenden tot Jezus Christus. Wij hebben geen enkel recht om de Christus, de Lichtende Kracht, uit te schakelen. Wij moeten haar blijven erkennen. Maar in de erkenning van deze kracht ligt de erkenning van onze eigen mogelijkheden. In de erkenning van God, in de erkenning van de liefde die wij Christus noemen, in de erkenning zelfs van de wat legendarische figuur Jezus en van al wat hij heeft gezegd, gedaan en van wat men hem toeschrijft, vinden wij voor onszelf een aanduiding van een geestelijk evenwicht waarin we durven of kunnen geloven. Het is de aanvaarding van de mogelijkheid die zo voor ons bestaat welke ons de moed en het vermogen zal geven om ons eigen evenwicht te wijzigen.

Gedachten zijn machten, gedachten zijn krachten. Dat klinkt eigenlijk wat kinderlijk, een beetje ouderwets. Een gedachte straalt je uit. Een gedachte beïnvloedt een andere. Op menselijk terrein is dat tegenwoordig zelfs wetenschappelijk aantoonbaar. Waarom zouden we dan aannemen dat de gedachten alleen beperkt blijven tot datgene wat mensen kunnen begrijpen en kunnen doen? Gedachten zijn een werking, die van ons uitgaat. Als onze gedachten een beroep doen op God of op welke kracht dan ook die wij erkennen, dan stellen we daardoor voor ons een verbinding tussen onze aura en die kracht. Het stellen daarvan is voor ons de realisatie daarvan. God is overal rond ons en in ons. En de erkenning van een binding, van een contact, is de tot standkoming daarvan.

Als je uitgaat van God, moet je uitgaan van een kracht, die alles beheerst en alles is. Maar wij zijn onszelf. Het gaat er niet om wat God is, want dat zullen we nooit begrijpen. Het gaat erom wat God voor ons is. En of wij die God dan een andere naam willen geven, of we willen spreken over de Grote Moeder, over Jawe of Thor, Donar, Jupiter, Zeus dat maakt geen verschil uit. Want de naam die wij geven omschrijft alleen maar dat wat wij zien en kennen in onszelf van God. Daarom zijn namen niet belangrijk. Wel belangrijk is ons geloof, onze aanvaarding van die kracht als zijnde rond ons, zijnde voortdurend aanwezig, zijnde energie waarop wij een beroep kunnen doen; de energie die antwoordt op de gedachten die wij uitstralen.

Gedachten zijn krachten omdat ze een verstoring van het bestaande evenwicht tot stand kunnen brengen en daarmee reacties kunnen wekken die liggen ver buiten het eigen vermogen, zoals een enkele steen soms een

lawine van tonnen stenen in het dal kan doen storten.

Wij weten dat wij beperkt zijn. Wij moeten ons van de beperking bewust blijven. Maar onze beperking kan worden aangevuld door hetgeen er buiten ons bestaat. Het is eenvoudig genoeg je te beroepen op een soort super-ego, waarin alle dingen aanwezig zijn en alle dingen zijn gemanifesteerd. Maar dat bestaat alleen theoretisch; het is niet iets wat je beleeft. Ga uit van wat je beleeft en van wat je bent.

Als je niet weet hoe je iets moet uitdrukken, concentreer je daarop. Een vorm van concentratie is iets neerschrijven. Als je in iets gelooft, beeld het uit hoe dan ook. Die uitbeelding maakt het je mogelijk die kracht te wekken en in harmonie te komen met de kracht waar het om gaat.

God is overal. God is in wezen voor ons iets occults, iets paranormals. Wij hebben God in ons leven uitgeschakeld. In het gewone stofelijke bestaan zeggen wij te geloven in God en we doen alsof Hij er niet is. Wij vragen Hem ons te helpen en ondertussen gaan we alvast naar Sociale Zorg of iets dergelijks. God is voor de mens iets wat leeft buiten zijn wereld. Juist daarom krijgt God een grote betekenis, als wij die paranormale wereld betreden, als we binnengaan in de wereld van de occulte wijsheden en mogelijkheden.

Maar is het belangrijk dat wij die God noemen? De beleving en de erkenning van de kracht zijn meer waard dan het benoemen ervan. "Een mens, die God voortdurend in de mond neemt, heeft Hem zelden in het hart," zegt een oude volkswijsheid. Ik zou willen zeggen: Het is de kracht die wij beleven, niet de vorm die wij aanbidden die uitmaakt wat God voor ons is en wat wij in wisselwerking met die God kunnen betekenen. Wij moeten dus het begrip hebben dat we omringd zijn door het onbekende, dat het onbekende machtig is en krachtig.

Daarnaast moeten wij steeds het besef hebben dat wij in dat onbekende alleen kunnen wekken wat er reeds in schuilt. Wij kunnen het niet van aard veranderen. Wij kunnen dus nooit een kracht wekken die niet behoort tot God, tot de totaliteit. Wij kunnen alleen zonder gevaar voor onszelf die krachten wekken, die in overeenstemming zijn met ons wezen. De kracht is dan niet kwaad, maar wij zijn niet in staat haar te verwerken of te verdragen. Zo ga je begrijpen hoe belangrijk je zelf bent, want het is altijd een wisselwerking tussen het onbekende en dat kleine stuk bekendheid dat "ego" heet. Het ego bepaalt voor het "ik" de verhouding, omdat alleen het ego van zich uit actief kan zijn voor het besef van dat ego. Die activiteit is al-bepalend.

Als wij God aanbidden, onderwerpen wij ons aan Hem, dat is juist. Als wij Jezus aanbidden en vereren, dan onderwerpen wij ons aan de liefde Gods, dat is juist. Maar als wij krachten van ons willen laten uitgaan, als wij vanuit onszelf actie en mogelijkheid willen scheppen, dan zullen we moeten uitgaan van onszelf, van het antwoord dat wij kunnen geven op onze voorstelling van het onbekende. Wij moeten niet in aanbidding neerknielen, maar in erkenning van grootheid trachten iets daarvan in en uit onszelf kenbaar te maken. De mens is zichzelf, ook al is hij een schepsel van de totaliteit.

Ik kom nu tot de afsluiting van dit eerste hoofdstuk.

De mens heeft onbewust begrepen dat zijn eigen wereldbeeld bepalend is voor alles wat er magisch in die wereld mogelijk is, alles wat zich aan occulte of paranormale begaafdheid daarin kan manifesteren.

Een van de oudste denkwijzen en regels zegt: "Gelijk is gelijk", daarmee bedoelend: als twee bomen identiek zijn en op verschillende plaatsen staan en één wordt beschadigd, dan zal de beschadiging ook in de tweede boom optreden. Wij kennen dit principe wat geleerder als "resonans". Als ik een voorwerp bezit en een gelijk of praktisch gelijkvormig voor-

werp bezit een ander, dan zal elke kracht die ik uitzend inwerken op dat andere voorwerp. Heb ik delen van een mens en maak ik daarvan een mensvoorstelling (poppetje), dan is dat beeld identiek met die mens. Wat ik dus aan dat poppetje doe, ervaart de mens.

Dit zijn geen principes, let wel, die volledig juist zijn. Het is een magische denkwijze. Deze zelfde manier van denken heeft de mens er toe gebracht te zeggen: De naam is het ding. Als ik zeg "theepot" en ik heb een voorstelling van een theepot, dan zal al wat ik met het woord "theepot" doe in feite aan de theepot gebeuren. Dit is natuurlijk niet helemaal waar, maar iets is er toch wel van waar.

Op het ogenblik dat ik een voorstelling van een evenwicht van krachten heb afwijkend van de norm en ik heb deze uitgestraald. Stel nu dat ik deze fixeer, dat ik deze voorstelling vastleg in een tekening of in een aantal schriftregels of misschien verbind aan een steen, dan heb ik daarmee een voorwerp geschapen dat door de kracht van mijn gedachten (vergeet dat niet!) inderdaad die verandering van evenwicht tot stand zal brengen. Ik heb dan te maken met wat men noemt een amulet of soms zelfs met een zegel.

Er zijn heel veel dingen die wij niet kunnen uitdrukken, maar waarvoor wij symbolen kunnen stellen. De symbolen op zichzelf hebben geen enkele waarde en betekenis. Het symbool is echter voor ons gelijktijdig de voorstelling van het geheel.

Als ik kijk naar een teken dat Mars uitbeeldt, dan denk ik niet zo maar iets, dan denk ik aan een planeet. Zie ik een teken voor Maagd, Schorpioen, Boogschutter, Waterman enz. enz., dan denk ik aan een sterrebeeld, maar ook aan een bepaalde lotsgerichtheid. Dat ene teken is dus een bepaling van mijn harmonie. Als iemand dat nu niet weet en ik zeg hem dat het een betekenis heeft die overeenstemt met hetgeen ik innerlijk daarvan erken, maar niet uitleg hoe en waarom, dan zal de ander onbewust zijn afgestemd op de inhoud. En dan zal datzelfde teken dus ook voor de ander werken.

Als je een mens een teken geeft, is hij meestal geneigd erover na te denken wat het zou kunnen zijn en dan is deze werking niet meer mogelijk. Daarom zien we dat amuletten en zegels meestal gesloten zijn. Dat betekent dat ze niet direct zichtbaar zijn en meestal ook niet direct toegankelijk. Ze worden vaak samengesteld uit b.v. een buisje van hoorn of zilver waarin iets wordt geschoven. In andere gevallen tekent men iets op een paar plaatjes, die men vervolgens samenbindt of aan elkaar kleeft, vaak met wasverbindingen, zodat je niet kunt zien wat erop staat. Nu is namelijk datgene wat ik heb gezegd afgestemd op de persoon en niet het andere.

Als ik u een amulet zou geven dat geluk brengt en u gelooft er in, dan brengt het u geluk, niet omdat het amulet geluk brengt, maar omdat het bezit van het amulet voor u een voortdurende herinnering is aan geluk. U bent dus afgestemd op geluk. U straalt dus de kracht en het denkbeeld "geluk" uit - hetzij in grovere of meer verfijnde vorm - en de wereld antwoordt daarop, want de totaliteit antwoordt op wat u uitstraalt. Er ontstaat dan een verschuiving van evenwicht. Daardoor heeft u inderdaad wat meer geluk; d.w.z. dat het toeval wat meer in uw richting schijnt te werken.

Zoals het is met amuletten, met zegels en met al die andere dingen, zo is het met allerlei magische bezweringen, zo is het eigenlijk met het gehele leven. Dat wat ik denk te zijn, maak ik waar, indien ik maar bereid ben om mij daar geheel achter te stellen. U kunt dus niet zeggen bijvoorbeeld: Ik doe dit in de geest, maar niet in de materie. Als u het in de geest doet, moet u het in de materie tenminste willen of kunnen doen. U moet een eenheid zijn. Een mens, die als eenheid reageert, heeft daardoor het vermogen zich af te stemmen op de omgeving en uit de tota-

liteit die hem omringt een antwoord te wekken in overeenstemming met datgene wat hij zelf is en uitzendt.

Met deze betrekkelijk korte les wil ik besluiten. Het heeft weinig zin u teveel te vermoeien met allerlei details. Daarom krijgt u in het 2e gedeelte van deze bijeenkomst een wat filosofische beschouwing over bepaalde aspecten van de occulte wetenschap en waar mogelijk zullen we dit herhalen.

-:-

DE LEVENSBOOM.

Het is een bekende voorstelling, die ook voor het gehele occulte en mystieke denken grote betekenis heeft verworven. Er zijn heel veel uitspraken daarover. Sommige een beetje humoristisch, andere wat hoogdravend. Er is één gezegd: "Uit de levensboom snoepen Adam en Eva voortdurend de appel."

Er is een ander gezegd die luidt: "De levensboom is de mens, die wortelt in de aarde en reikt tot in de hemel."

Beide zijn het uitspraken die een beetje overdreven zijn. Ik zou u in dit eerste betoog graag het een en ander willen vertellen over de levensboom en al wat ermee samenhangt.

De levensboom is een symbool. Hij bestaat in een naturalistische voorstelling: het leven als een boom dat in de aarde ontstaat en naar de hemel reikt met zijn vele vertakkingen. Een tweede symbolische voorstelling ziet er uit als 'n potlood met twee punten en een middellijn. Daarop staan een aantal stippen en er worden een aantal grootheden (engelen) genoemd. Dat zijn dan de paden, de wegen van de bewustwording.

Nu is het typerende in de levensboom, als je die symbolische bekijkt, dat er drie wegen zijn die naar hetzelfde punt gaan. Al die wegen bevatten nog weer andere mogelijkheden. Er zijn dus andere krachten, die je onderrichten en ten slotte ga je allemaal van de chaos naar de kroon. De kroon, die het gezag is, de heerschappij, de vorming.

Een mens kan op vele manieren leven zonder dat hij daardoor van de weg afkomt, die hem voert naar de voleinding. Dat is maar gelukkig ook. Een mens kan vele verschillende dingen leren en dus zijn er grote verschillen mogelijk tussen b.v. iemand die de weg van het geloof gaat, iemand die de weg van weten gaat en iemand die de weg van gevoel gaat. Maar alle drie kunnen ze bereiken. Dat is een van de meest belangrijke dingen in het occultisme. Er zijn vele wegen, die van hetzelfde punt van vertrek voeren naar dezelfde bestemming zonder dat ze gelijk zijn, gelijke lering bevatten of een gelijke inhoud hebben. Dit is iets om over na te denken.

Wij zijn per slot van rekening allemaal geneigd te zeggen: Ik weet dit en het is juist. Er zijn mensen die zeggen: Ik weet wat God wil. Dan zegt een ander: Wat wil Hij dan? Dan komt er een heel verhaal dat je dan maar moet geloven. Maar de mens die zelf weet wat het leven of de Kracht van hem wil en die zich daaraan houdt, die is in overeenstemming met zijn weg. Want wat is nu eigenlijk zo 'n weg van bewustwording, ook wel eens een trap van bewustwording genoemd?

In dat symbolische spel van lijnen is dat of een punt of een lijn tussen twee punten. Beide worden "weg" genoemd. Als je dat nu onschrijft

dan zeg je: Ik heb een bepaald leven, een bepaalde ervaring, een bepaalde inhoud. Nu moet ik daarmee iets gaan zoeken waardoor dat geheel een andere, een betere betekenis krijgt en misschien ook nieuwe mogelijkheden brengt. En dan ga ik op weg. Dat is een pad; dat is het zoeken. Dan kom ik op een punt en ik zeg: Ja, dit is het. Hier vind ik het antwoord. Maar nu moet ik alles wat ik maar heb aangenomen voor mijzelf gaan waarmaken. Daarom geeft men aan dit punt meestal een joodse letter en zegt men: Daarin woont een bepaalde Engel. Misschien dat er in de levensboom van een mens vele engelen huizen.

Waar het echter om gaat is eigenlijk een fase van ontwikkeling, van denken. Je kunt dus nooit zeggen: Het gaat voor ons allemaal precies gelijk. Je moet zeggen: Wat ben ik, wat wil ik en hoe kan ik dat waarmaken? Dan ga je als vanzelf naar iets zoeken wat dat bevestigt. Maar het duurt even voordat je die bevestiging vindt. Maar heb je haar gevonden, dan komt er een periode van inkapseling, van zekerheid. In die zekerheid ga je nu alles wat je eerst zo hebt aan gevoeld en aangenomen omzetten in een levenspraktijk. Het kan zelfs je gehele gestalte betreffen. Sommigen zouden zeggen: Het betekent een voltooiing en een vernieuwing van karma.

Op een gegeven ogenblik zeg je: Nu weet ik het niet meer, er moet meer zijn. Met wat je geworden bent, ga je weer verder zoeken; en dat is dan weer een pad. Ga je dat pad, dan kom je op een gegeven ogenblik weer terecht op een inkapselingspunt en je zegt: Nu heb ik het gevonden. Maar als je denkt dat je het hebt gevonden, dan moet je eerst maar eens waarmaken wat het is.

De mens, die dat gaat begrijpen, zal ook wel beseffen dat de voorstelling met de drie wegen niet helemaal juist is. Dat heeft men zo gemaakt omdat het getal 3 een bijzonder getal is en ook omdat bovendien de opzet: een driehoek boven, een driehoek onder plus nog een mogelijkheid voor tussenwegen, zodat er nog een ruitvorm in zit, een bepaalde symbolische betekenis heeft. Als je dit echter wilt omzetten in occulte waarden, in de geheime wetenschappen, dan kun je alleen maar zeggen: Als ik in ontwikkeling ben, poog ik ook voortdurend mijzelf waar te maken. Ik verander mijzelf niet, maar ik probeer iets wat in mij bestaat zodanig gestalte te geven dat het helemaal te vatten is. Op het ogenblik dat ik het te pakken heb, denk ik dat ik er ben. En wat doet een mens die denkt dat hij er is? Die gaat op z'n achterste zitten en klopt zich op de borst. Dat mag je dan enige tijd doen, maar dan kom je tot de conclusie: ik kan niet volstaan met datgene wat ik alleen maar in mijzelf heb ervaren; het moet mijn wereld gaan domineren.

In het occultisme zijn we ook altijd ergens heen op weg. Wij hebben een bepaalde persoonlijkheid, een bepaalde fantasie, bepaalde verlangens en gaan nu proberen die te verwerklijken. Wij kiezen een bepaald punt dat voor ons belangrijk is en in 9 van de 10 gevallen is dat nog een tweeledig punt. Wij hebben namelijk iets wat we stoffelijk erg prettig vinden, we hebben iets wat we geestelijke erg aanvaardbaar vinden en proberen dan die dingen samen te voegen tot één geheel. Zo zijn de mensen nu eenmaal.

Nu ga ik dat waarmaken. Maar ik heb een hoop ervaring opgedaan. Ik ben niet meer dezelfde. Het is een theorie, die ik nu heb waargemaakt en daardoor leef ik anders. Dus kan die theorie voor mij ook niet meer helemaal werkzaam zijn en daarom moet ik eerst eens concretiseren wat er is. De levensboom bestaat in symbolische vorm uit een pad van theorie en een punt, dat op zichzelf een pad van praktijk is. Eerst wanneer de praktijk volledig is, kan weer de volgende theorie worden bevestigd. Een cirkel dus.

Ik heb eens iemand horen zeggen: "De boom des levens van de meeste mensen zit vol met nesten." Dat is wel waar. Sommigen zeggen: "Dat zijn de nesten van de vogelen Gods." Anderen zeggen: "Dat is iemand die in de nesten zit en die ze dan maar in een boom legt." Zeker is, dat we met problemen zitten.

Nu kunnen we die problemen in een symbolische of in een naturalistische voorstelling van de levensboom plaatsen. Maar dan zijn het eigenlijk bijkomstigheden. Een probleem is namelijk niet iets, zoals de mensen plegen te denken, wat je alleen maar moet oplossen. Neen, je moet jezelf aanpassen aan het probleem, want dan is de oplossing in jezelf gelegen; dat is de occulte waarde. Dus als daar dan allemaal nesten zitten, dan moet ik mij daaraan aanpassen. En als je nu zegt, dat de vogelen Gods nestelen in je levensboom, is daar wel iets voor te zeggen. Want wat gebeurt er?

Als ik bezig ben met een probleem en mij dus aanpas aan dat probleem om de oplossing ervan te vinden, dan schep ik een harmonie met iets, b.v. met de goddelijke Kracht. De mensen hebben hun voorstelling daarvoor. Als die toevallig in overeenstemming is met de algemeen gangbare, dan is het een engel die je bezoekt. En als het niet daarmee in overeenstemming is, dan is het de duvel die je bezoekt. Laat hen maar rustig praten.

Als u een harmonie heeft gevonden, dan is er een kracht die u inspireert. Die kracht kan u niets geven wat u niet reeds bezit, maar die kracht kan u laten zien wat u heeft. Het is a.h.w. een soort bankier, die met een uittreksel van uw aandelenbezit naar u toekomt en zegt: Kijk, dat zijn uw beleggingen, dat zijn uw liquide middelen en dat kunt u doen. En dan moet u zelf nog beslissen.

Op deze manier leren we dus ontzettend veel. Want wij nemen de beslissing, maar er komt steeds hulp van buiten. Hulp, die ons duidelijk maakt wat we kunnen doen en wat we helemaal niet kunnen doen. Er zijn natuurlijk altijd mensen, die stom genoeg zijn om alles te willen doen wat ze niet kunnen. Die mensen betalen dan rekeningen, die ze niet kunnen betalen; en dat betekent dat ze geestelijk in moeilijkheden komen. Maar de doorsnee-mens zal zo'n inspiratie wel aanvaarden. En dan kun je zeggen:

Alles wat voor mij een probleem is, betekent de noodzaak om mijzelf te veranderen. Ik kan nooit een probleem oplossen door de wereld aan mij aan te passen. Ik kan dat alleen door mij aan de wereld aan te passen. Op het ogenblik dat ik mij aanpas aan de wereld en zo concrete of innerlijke problemen harmonisch benader, krijg ik een overzicht van wat ze inhouden en wat ze voor mij betekenen. Ik ben nog steeds vrij om mijn eigen beslissing te nemen, maar neem die nu op grond van in mij gelegde feiten.

Ach, het is allemaal schijnbaar zo gemakkelijk. Er zijn mooie verhalen over ingewijden: Ze kennen de boom des levens, ze zijn de boom des levens geworden, ze wandelen door de wereld en ineens zien ze alle geesten rond zich. Meestal kun je dat wel vergeten. Maar als het gebeurt, dan kan het alleen omdat de mens in kwestie zich aanpast, nooit omdat de geesten naar de mens toekomen.

Wanneer geesten of krachten u benaderen, dan is dat niet omdat zij naar u toekomen, maar omdat u naar hen toe gaat. Hierop bestaat geen uitzondering! Bruggen tussen de werelden kunnen alleen worden geslagen, indien u van uw kant de aanzet geeft voor de bouw van die brug. Wie de brug ten slotte slaat, daar kunnen we over vechten, maar als u geen houvast geeft, is zij er niet.

Alles wat je zoekt en tracht te beleven en waar te maken, bestaat in duizenderlei vormen. Wij kunnen niets zijn, niets doen en niets worden wat er niet reeds is. Alleen, het is voor ons nog niet echt en we maken het dan voor onszelf waar. Laat mij u een eenvoudig voorbeeld geven:

Als er geen giro is, kunt u geen overschrijving doen. Dus als u iets wilt overschrijven en er is geen giro, dan moet u eerst een giro-systeem uitdenken of een andere oplossing zoeken; een postwissel b.v.

In het normale leven begrijpen de mensen dat ook wel. Maar zodra het gaat om occulte waarden en al die geheimzinnige bewustwordingen, mystieke mogelijkheden, begaafdheden, magie, dan moet het ineens anders zijn. Ik kan alleen werken met wat er is, nooit met wat er niet is. Ik kan niets scheppen wat er niet is. Ik kan slechts beseffen dat iets bestaat, ofschoon ik het tot op dat ogenblik niet heb opgemerkt. Dat is een van de grote geheimen van het hele bestaan.

Die levensboom is mooi. En voor degene die hem kan lezen, geeft hij werkelijk een beschrijving van wat de mens is, wat hij kan zijn en wat hij kan doen. Maar als u een ander symbool hanteert en dat is voor u waar, dan bestaat dat ook voor u. Een symbool is de aanduiding van een werkelijkheid, die we niet helemaal kunnen uitdrukken. En dat wil zeggen, dat ze er toch moet zijn. Hoe komen we tot het symbool? Door te beseffen dat er iets bestaat. Pas als we gaan beseffen dat het bestaat, kunnen we werken en krijgt het symbool inhoud; dan wordt het zelf iets. Dat is nu met de levensboom ook het geval.

Als je de levensboom wilt waarderen en je wilt ermee werken, dan moet je begrijpen hoe het in elkaar zit, dan moet je weten hoe allerlei filosofen eigenlijk voor zich een systeem hebben opgebouwd van de gehele hemelwereld, alles hiërarchisch uitgedrukt, met preciese functieverdelingen en hoe je daar bijbehoort. Dan eerst krijgt de levensboom betekenis. Maar als je hem zo bekijkt, dan kun je daar alles aan verbinden. Het blijft voor jou wel werkzaam, maar dan is het niet meer die levensboom.

Nu zult u zich afvragen: Hoe komt het dan dat al die oude rabbi's in hun kabbalistische geschriften precies wisten uit te drukken hoe het daar in de hemel in elkaar zat? Het antwoord is eenvoudig: ze wisten het niet, maar ze voelden dat het zo moest zijn. Voor hen was het een uitdrukking van samenhangen die op aarde bestonden, al datgene wat voor hen bestond in hun denken en in hun relatie met de Thora, met het geloof, de belevingen die ze hadden met de mensen van andere geloven, andere volken. Dat alles kwam samen in deze opbouw van een hemel met allerlei rangen, standen en functies. Hun levensboom was een poging om duidelijk te maken hoe je met die rangen en standen kon werken. Het was a.h.w. een recept en niet alleen maar een mooie voorstelling van de bewustwording. Het berustte erop dat een mens met zijn mogelijkheden, wat hij was, wat hij wilde in contact kon komen met een van die entiteiten in de hemel. We zouden dus kunnen zeggen: met een bepaald deel van het Goddelijke. Vandaaruit ontstond er een wisselwerking tussen die mens en die entiteit in de hemel en zo werd de mens tot diens peil opgetrokken. De levensboom is dus eigenlijk een zeer gecompliceerd opvijzelingsstelsel.

Als we aan de andere kant zeggen: De mensen gebruiken tegenwoordig dat symbool heel anders, is het daarom dan minder valide? Ik zou zeggen dat het net zo geldig blijft. Want dat is nu juist het mooie: Wij zien in de kosmos een bepaalde mogelijkheid, een bepaald bestaan. Wij geloven erin. En of dat geloof nu helemaal juist is of niet, ach, wij kunnen niets denken dat niet ergens in de totale kosmos bestaat. Het is alleen maar de vraag, of wij het voor onszelf concreet kunnen maken.

Nu is de levensboom niets anders dan de uitdrukking van dit ene feit: een mens, die een geloof heeft en dat intens en volledig wil waarmaken, zal proberen om de kracht waarin hij geloof a.h.w. naar zich toe te trekken. Dat kan hij niet, daarom gaat hij zelf in de richting van die kracht waarin hij gelooft. Op het ogenblik dat hij een persoon-

lijke identificatie bereikt met die kracht, verandert de inhoud van zijn bewustzijn en zal hij een ander deel van kosmische waarden en werkingen en mogelijkheden ervaren.

Wat kunnen wij mensen, geesten, wij heel eenvoudige wezens nu doen? Wij geloven in bepaalde dingen. Wij willen bepaalde dingen, andere dingen willen we weer niet. Laten wij maar uitgaan van onze voorkeur.

Die voorkeur betekent toch wel iets. Daarmee voelen we ons prettig. Als we iets anders gaan doen, dan hebben we altijd het gevoel: nu ja, we brengen een offertje om verder te komen.

Kijk eens, iemand is krankzinnig als hij entree blijft betalen, terwijl hij gemakkelijk door het hek kan lopen om de voorstelling te zien.

Dat is mijn opvatting van de zaak. De meeste mensen hebben dat gat in het hek wel, want ze hebben allemaal een contact met de oneindigheid.

Waarom moeten wij precies weten welke weg wij kiezen, als wij maar weten dat de kracht, waarop we ons beroepen, waar we naartoe willen gaan lichtend is; dat de uitdrukking die we zoeken er niet een is van tegenstelling, van botsing en teleurstelling, maar van harmonie. Zolang wij die kant maar uitgaan, komen we vanzelf bij een nieuwe werkelijkheid; dan verandert ons wezen, dan verandert ons denken.

Wij moeten niet blijven hunkeren naar dingen, die niet waar worden. Dat is nu ook weer een fout, die een mens maakt.

Een mens heeft zo het gevoel: ik ga die kant uit en nu moet dat komen. Ik heb dat in mijn tijd meegemaakt. Er was een heel groot park. In dat park was een mooie vijver met een fantastisch mooie begroeiing langs de oevers. Nu waren er mensen, die daar naartoe wilden. Ze merkten dan dat ze er niet kwamen en namen een andere weg. Ten slotte kwamen ze toch altijd bij die vijver terecht. Maar er waren ook mensen die zeiden: Dit is de juiste weg, dat voel ik. Ze gingen dan verder en kwamen bij de andere uitgang van het park uit.

Wij kunnen niet alles waarmaken wat we willen, want als we dat proberen te doen en ons gefrustreerd voelen als dat niet gaat, dan zijn we op een gegeven ogenblik net zo ver als toen we begonnen. We moeten beginnen met datgene wat we willen en dat streven we na. Maar als dat nu niet gaat, dan komt er altijd wel een splitsing in je leven; een kans om een andere kant uit te gaan. En dan zeggen we: Als het kennelijk zo niet die harmonie, die schoonheid geeft die ik verlang, dan zoek ik het eens in deze richting. En als we steeds blijven zoeken naar harmonie, maar elke keer als we ontdekken dit wordt verveling, dit wordt leegte ook inderdaad afslaan, dan maken we toch nog waar wat we wilden; misschien anders dan we hadden gedacht. Want harmonieën worden niet bepaald door vorm maar door inhoud. Harmonieën zijn voor ons de meest belangrijke dingen.

Bouw je eigen boom des levens maar. Je hebt alle kanten om uit te gaan. Er zijn dingen, die je niet kunt en niet wilt en er zijn dingen, die je graag wilt en ook werkelijk kunt. Kies in de richting van hetgeen je wilt en van hetgeen je kunt. Begin daarmee, maar zoek daarin harmonie. Op het ogenblik echter dat dat frictie geeft, dat dat een voortdurende verslechtering schijnt te zijn van je harmonische toestand, zoek dan een andere weg.

De boom des levens is een naturalistische voorstelling. Hij kent een oneindig aantal takken en vertakkingen. Misschien wijk je zelf wel eens af van de stam. Dat geeft niet, want er is altijd wel weer een weg terug. Je kunt altijd weer naar de hoofdbestemming terugkeren, maar je kunt nooit een kloof overspringen die groter is dan je eigen harmonisch vermogen.

Als u mystieke belevingen wilt? Best. Maar als het nu niet mogelijk is om bij God op visite te gaan, zoek dan alleen maar eens dat ogenblik dat u het gevoel heeft dat alles licht en vrolijk is. Sluit de ogen en

laat u een ogenblik in dat gevoel van rust drijven. Zeg nu niet dat dit geen mystiek is. Dit is ook mystiek. Dit is ook een mystieke uitdrukking.

Tracht niet uw eigen voorstellingen waar te maken, maar datgene waar u werkelijk naar hunkert maak dat waar. En als het zich manifesteert - hoe dan ook - probeer het te beleven, proef het, onderga het. En met die nieuwe waarde in u, met dat nieuwe begrip, met die nieuwe beleving ga verder.

Dat, vrienden, is de werkelijke achtergrond van de levensboom. We kunnen kringlopen van het menselijk leven tekenen dat je er ziek van wordt. De spiraal des levens, de kringloop van leven en dood, de kringloop der werelden, het rad van bestemming en ervaring en al dergelijke dingen meer. Wij komen er echter niet verder mee. Zoals iemand niet verder komt met een landkaart, als hij geen middel heeft om zich voort te bewegen. Wat wij nodig hebben is eerst een middel om ons voort te bewegen en dan zullen we misschien de landkaart kunnen gebruiken. En als we de ene kant niet uit kunnen gaan, laten we dan desnoods de andere kant nemen, maar laten we verdergaan en niet stil blijven staan.

De levensboom zegt het ons: Wij wortelen inderdaad in chaos, in het ongevormde en vanuit de vorming trekken we verder, ons besef vertakkend misschien, onze belevingen voortdurend weer afwisselend, maar steeds meer in ons de vorm krijsend, die behoort bij harmonie. En als we de perfecte harmonie in ons hebben bereikt, dan is onze levensboom compleet, want dan heeft hij een brug geslagen tussen de chaos en de vorm. Dan heeft hij de nieuwe wereld toegankelijk gemaakt waarin de werkelijkheid en de kracht bestaat, die je als mens nog steeds niet hebt kunnen ervaren. Dan heb je ook de eenheid gevonden en de zekerheid die je begeert. Wat meer is: dan ben je in staat om met twee voeten op de grond te staan, desnoods midden in het aardse leven met al wat erbij behoort en toch gelijktijdig de eenheid van de oneindigheid in jezelf te ervaren.

K R A C H T.

Kracht is. Kracht is niet zichtbaar. Kracht wordt pas zichtbaar als ze werkt.

Ik ben kracht. Ik leef in kracht. Maar die kracht is niet zichtbaar, tenzij ik werk met die kracht.

God is een naam. Kracht is een naam. Licht is een naam. Die namen kunnen belangrijk zijn, als ik erin geloof. Maar als ik er niet mee werk, dan zeggen ze niets. Alleen wat ik zelf doe, maakt de kracht kenbaar. Hoe kan ik een kracht aanroepen of vereren, die niet kenbaar wordt? Laat mij de kracht kenbaar maken, die ik aanroep, die ik waarmaak. Laat mij de spanning in mijzelf opwekken en uit mij manifesteren. Laat mij niet vragen om het grote wonder, indien ik daar niet rijp voor ben. Laat het kleine wonder, het kleine beleven voldoende zijn. Laat mij daaruit bouwden.

Kracht is. Kracht is alom. Kracht is in mij. Kracht is werkelijkheid. Maar kracht, die zich niet toont, kan ik niet beleven.

Kracht, die niet werkt in en door mij, is voor mij een illusie. Laat mij bewust deelnemen in de kracht en werken met de kracht en voortbrengen uit de kracht, opdat ik bevestigend met de kracht wat ik ben de kracht bevestig in mijzelf en zo besef dat de kracht alom is, dat de kracht is.

Kracht is de werkelijkheid waarvan ik zelf deel uitmaak.

Dit is een korte meditatie. U kunt die eens voor uzelf herhalen. Als u dat doet en u heeft de gelegenheid, zeg de woorden voor uzelf al is het maar zachtjes. Misschien dat u met verbazing ontdekt, dat dan de klanken ook nog iets doen en u zich ineens bewust wordt dat u toch meer kunt dan u dacht.

:--:~:

Abonnementen: f 35,- per 10 nummers
(voor leden f 22,50)(naar buitenland f 4,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage.

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

NOVEMBER 1974.

20e jaargang.
Nummer 2.

ONTWIKKELING

De andere wereld	CI	blz.	15
De weg van de meesters	CI	"	24
Bespiegeling	CI	"	27
Herfststormen	CI	"	28

OCCULTE FILOSOFIE

Denken en doen	CII	"	15
Het atelier	CII	"	23
Ontplooing	CII	"	26

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

ONTWIKKELING

DE ANDERE WERELD.

I. Als je de historie van de mensheid doorkijkt, dan vraag je je af hoe de mensen eigenlijk aan al dat geloof komen. Altijd zijn er goden en al heel snel is er iets wat op een hiernamaals lijkt. De mens gelooft in een andere wereld. Hoe hij daartoe is gekomen is moeilijk te zeggen. Zeer waarschijnlijk gaat dat al terug tot de tijd dat de nog dierlijke voorlopers van de mens contact hadden met groeps- en geleidegeesten, die hun ontwikkeling a.h.w. hebben voorbereid. Hoe het ook zij, de mens staat op een gegeven moment tegenover een wat wonderlijke wereld.

Een wereld waarachter iets schuil gaat, waarover vele legenden in omloop zijn en waar veel mensen iets van beleven en waarover - en dat is misschien wel het meest wonderlijke voor de mensheid - niemand iets zinnigs weet te zeggen. Gaan we nu kijken wat er allemaal op die achtergrond leeft, dan moeten wij uitgaan van alles wat de mensen daarover hebben willen zeggen.

Als ik terugga tot de tijd van Ur, de tijd van de grote tempels van de maangodin, dan wordt er al gesproken over een soort godenwereld waarvan letterlijk wordt gezegd en dat is interessant:

"Er zijn de Lichtenden. Zij bevelen de goden en de goden volvoeren. Maar hij, die de goden erkent zoals ze zijn, hij leeft voort gelijke van de goden en aanschouwt de Lichtenden."

Wij kennen in andere opvattingen, die overigens grotendeels ook uit de Oriënt komen, iets wat we in het Nederlands vertalen met: de Heren van Licht.

De Heren van Licht, later tot Aartsengelen en Tronen omgedoopt zijn eigenlijk de levengevende krachten. De mensheid behoort tot de stralen, die bezielde worden door deze Heren van Licht. Je behoort tot een straal. Maar de straal zelf kan niet bestaan zonder dat de Heren van Licht haar voortdurend van energie voorzien. In dat denkbeeld is de mens in zekere mate voorbestemd. Niet op een fatalistische manier zodat je zegt: wat gebeuren moet dat gebeurt wel, maar in de zin van: ik behoor tot een bepaalde ontwikkeling. Ik maak deel uit van een aantal mogelijkheden en wat ik ook doe of hoe ik ook ben, daaraan ontkom ik niet.

Men gaat zelfs zo ver dat men in de Perzische gebieden legenden vertelt over verschillende hemelen; namelijk voor elke straal een aparte hemel. Dat klinkt nogal vreemd, totdat je je gaat realiseren dat, als je op een bepaalde manier naar de wereld kijkt, je van die wereld een bepaalde indruk krijgt. Iedereen ziet hetzelfde, maar dat wil nog niet zeggen dat iedereen daarin hetzelfde beleeft of dezelfde betekenis vindt. Op die manier verklaart, is het heel redelijk dat die andere wereld wordt verdeeld in een aantal sferen, omdat elke mens nu eenmaal anders ervaart, tot een andere ontwikkeling behoort en dus de werkelijkheid van die andere wereld ook op een verschillende manier ondergaat.

De situatie is in die tijd nog heel rustig. Ook de hemelen zijn kennelijk nogal hiërarchisch en feodaal ingesteld. De heersers en de beroemde mannen komen allemaal in het hiernamaals en dat onbelangrijke geteisem (uitvaagsel) blijft gewoon dood; want dood is dood, tenzij je uitverkoren bent. Die uitverkorenheid ligt dan kennelijk in het waarmaken van je mogelijkheden, wat op zichzelf nog niet eens zo'n gek idee is. Want als je een heel leven niets hebt gedaan, dan kun je ook niet verwachten dat je na de dood plotseling een zeer bewuste en lichtende persoonlijkheid zult zijn.

De filosofen en de priesters maken zich van deze stelling heel snel meester. Want - zeggen zij - verdienste bestaat niet uit de verdienste die je voor de mensen hebt alleen. Het is niet je macht of je grootheid, maar het is het offer dat je brengt aan de tempel. Dus is het zoiets als een plaats in de eeuwige zaligheid kopen door een erfenis na te laten aan de vertegenwoordiger van het kerkgenootschap. En daarmee begint de vertroebeling van die andere wereld.

Tot op dat ogenblik is ze een legende, die een mens soms in een flits kan beleven, maar die toch eigenlijk niets te maken heeft met zijn eigen wereld. Maar ja, wat kan een gewone man doen met zo'n flits van beleving vol intensiteit waarmee hij verder niets doet? Neen, hij wil een wereld die lijkt op de zijne. De priesters zijn wat dat betreft heel bereid de mens te geven wat hij wil hebben.

Er komen dan hiernamaalsvoorstellingen die eigenlijk alleen maar een geïdealiseerde versie zijn van de aarde zelf. Als u daarvan voorbeelden wilt hebben:

De Egyptenaren hebben een dodenland waar het graan halmen heeft waarvan de aren tot aan de grond reiken. Ze zeggen er gelukkig niet bij hoe hoog die halmen worden, anders had iedereen begrepen dat het onmogelijk was.

Gaan we kijken in het noorden bij de Vikingen. Zij hebben een paradijs dat bestaat uit de hele nacht zuipen en hoereren waarna ze op de dag elkaar gaan doodslaan tot het avondklokje luidt, waarop alle doden herrijzen en dezelfde cyclus opnieuw begint. Het lijkt mij een tamelijk vervelende situatie om elke dag dood te gaan en dan weer te feesten. Die mensen hadden geen 40-urige werkweek en ook geen vakantie. Een beetje vreemd!

De Indianen zien het op hun manier. Voor hen is de hemel gewoon hun eigen land. Een land vol kudden waar alles rijkelijk te vinden is, waarin je gelukkig kunt zijn en waarin je niet kunt sterven. Zo maakt ieder op zijn beurt voor zich die andere wereld tot een bijna stoffelijk geheel dat ontleend is aan de bekende werkelijkheid.

Toch zijn er mensen, die daar heel anders over denken. Mensen, die proberen op de een of andere manier te verwoorden wat er achter het bekende stoffelijke bestaan gelegen is.

Er is b.v. een zekere Eukleios, een Griek (later is hij ook nog in de bouwkunde gegaan; een soort intellectuele duizendpoot van zijn dagen) die zich daarmee bezighoudt en dan tot deze wonderlijke omschrijving komt:

"De andere wereld is als de stemming die ik ken, wanneer de avond valt. In mij is rust en rond mij is schoonheid. En mijn naar liefde hongerend hart verwacht kloppend het opgaan van de maan." Heel dichtertlijk. Maar hij zegt iets heel belangrijks: de andere wereld is een stemming.

Als we de ontwikkeling van de mensheid en uit de aard der zaak van onszelf in de gaten willen houden, dan zijn we hier op een kritiek punt gekomen. Want wat gebeurt er namelijk in die periode, ongeveer 100 - 200 v. Chr.?

Er blijken plotseling overal denkers en filosofen op te staan die proberen een einde te maken aan de hemellegende. Zij stellen daarvoor in de plaats een wereld, die moeilijk is uit te drukken. Het is een wereld, die boven de sterren wordt gezien. De Grieken kennen in die tijd nog hun hemelsferen en ook de anderen zien de aarde als het centrum waaromheen de schil ligt die zich tussen de menselijke wereld en de bovenwereld bevindt. Maar allen komen tot de conclusie dat die werelden of sferen eigenlijk stemmingen zijn.

Er is een betrekkelijk late Griekse denker (hij noemt zich Deutros), die wonderlijk genoeg - teruggrijpend naar de Heren van Stralen en de Heren van Licht - nu ineens dit zegt:

"De werkelijkheid van het leven is een licht dat in je schijnt. Het licht dat in jou wordt vervormd, vormt de wereld waarin je leeft. Wanneer je sterft, blijft dit leven voortgaan. In vele werelden trek je rond. In alle vind je slechts jezelf, totdat jij - jezelf vergetend - kunt uitstijgen boven jezelf (hij zegt eigenlijk: boven je godheid, maar boven jezelf is volgens mij de juiste vertaling) en dan treed je voor de zon, voor het grote Licht en je erkent de kracht waaruit je bent voortgekomen."

Hier krijgen wij voor het eerst een voorstelling in woorden die zegt: Sferen behoren eigenlijk ook nog tot de verschillende stralen. Maar op het moment, dat wij boven onze eigen erkenning uitstijgen en onze begrenzing opzij zetten, staan wij voor het Licht.

Wonderlijk genoeg vinden wij iets dergelijks terug in Salamanca bij een Moors filosoof-dichter, die - ofschoon hij helemaal behoort tot de wereld van de islam - filosofeert:

"Wanneer ik tot in de hemelen rijd, zo rijd ik in mijn gedachten, want de werkelijkheid is hier. Maar als de werkelijkheid hier is, zo ben ik deze wereld en de andere wereld. En als mijn wezen die andere wereld beseft, zo schrijd ik voort in mijn eigen wereld, maar ik zie in het verborgene en uit het verborgene baar ik waarheid."

Die man is overigens ook als tovenaars beschouwd en heeft het niet al te gemakkelijk gehad. Hij probeerde voor zich weer het denkbeeld op te bouwen van een gelijktijdigheid van werelden.

Voor de gewone mensen was dat natuurlijk onaanvaardbaar. Mensen willen altijd graag dat alles achter elkaar komt en dan bij voorkeur het beste later, vooral als het huidige ook al goed is. Maar gewone mensen mogen dan dromen van hun hemel, of van hemel, hel en vagevuur als ze dat willen, de wijze dringt steeds meer door tot een godswereld. Zijn sferen zijn geen replica's van stukjes aards bestaan. Ze worden ont-daan van de illusie en ze worden inderdaad gemaakt tot een stemming, een emotionaliteit die gepaard kan gaan met een werkelijkheidsbesef waarin de essentie van de dingen wordt gevonden.

Er zijn ook kerkvaders die zich daarmee hebben beziggehouden.

Er is een zekere Ambrosius (die overigens hier en daar ook wat Griekse elementen in zijn denkwijze vertoont) die ondanks het feit dat hij behoort tot het christendom van die dagen heel rustig zegt:

"Hij, die ingaat tot God, verliest de uiterlijkheden. En zich verhullend in het licht van zijn Schepper ontdekt hij de eenheid der liefde die is uit Christus, onze verlosser."

Een christelijke formulering, maar toch weer precies hetzelfde als in de oudheid.

Gaan wij nog wat verder kijken, dan komen wij in een periode van allerhande vreemde godsdienstige richtingen, die niet alleen kettens zijn en teruggrijpen naar een oer-christendom, zoals o.m. de Waldenzen

en de Albigenzen hebben gedaan, maar die ook proberen terug te grijpen naar geestelijke werkelijkheden. En vanaf dat moment ontstaat er een wonderlijke wisselwerking.

In het oosten leeft men in de godenwereld met meesters. Het is daar heel gewoon dat je als jongeling of als jonge vrouw wegtrekt om een lange tijd in de een of andere Ashram te leven en daar a.h.w. ingewijd te worden in de waarden van je godsdienst, maar vooral in die van je eigen bestaan. De andere wereld wordt dan versmolten met je eigen wereld en je leeft anders en beter.

Misschien dat we hier de theosofie moeten aanstippen. Persoonlijk heb ik wel eens enige twijfels ten aanzien van hetgeen la belle Helene (Blavatsky) beweerde te zijn, te weten en te doen. Zeker is, dat ze ondanks haar stormachtig temperament en haar grote eigenzinnigheid kans heeft gezien om de essentie van het oosters denken in een voor het westen aanvaardbare vorm over te brengen. En zo wordt ook nu weer het westen geconfronteerd met de meesters. De meesters, die altijd verborgen zijn geweest, die altijd op de achtergrond hebben gestaan, komen nu ineens op de voorgrond. Ze zijn de leiders van een menselijke era. Ze zijn de openbaarders van een nieuwe waarheid, de beheersers van de wegen van inwijding. Uit deze denkwijze komt men tot het besef van een geestelijk bestaan op een andere manier.

Het is opvallend dat wij moeten wachten tot het einde van de 19e eeuw om te horen zeggen dat je na de dood voortbestaat zoals je op aarde was. En toch is dat waar. Ik kan mijzelf niet veranderen. Ik ben gebonden aan hetgeen ik ben geweest. Mijn oude gestalte blijft mij a.h.w. aankleven; ik ben hier een persoonlijk voorbeeld daarvan. De straal van ontwikkeling waartoe ik behoor, domineert het geheel van mijn ervaringen in de sferen en bepaalt zo ook mijn mogelijkheden om in die sfeer verder bewust te worden, dus uit te groeien boven allerlei beperkingen van vorm. En daarmee komen we als vanzelf bij het spiritisme terecht.

In het opleven van allerlei geheime inwijdingsgenootschappen krijgt de andere wereld opeens een nieuwe gestalte. Voor steeds meer gewone mensen wordt de andere wereld gemaakt tot een beleving en niet meer tot een leven in een wereld waarin de ellende een beetje weggehaald is en de leuke dingen een beetje scherper zijn aangezet. Zelfs in de islam zien wij dat. De gedachte van het gaan over de Brug van het Zwaard (een oordeel) en het binnentreden in een wereld waarin de houries de helden vertroetelen, terwijl ze rusten onder de bomen in een tuin, verdwijnt een beetje. Misschien wel onder de invloed van de overname van deze eretitel (hemelse maagden) door niet zo maagdelijke dames op aarde, die stoffelijke geneugten uitdelen tegen ruime betaling. Hoe het ook zij, ook in de islam gaat men begrijpen dat dit een voorstelling is; dat het niet een tuin is, een paradijs in vorm, maar dat het de genoegdoening is die je op aarde ervaart in zo'n omgeving, die nu zonder verdere omschrijvingen in een hiernamaals kan worden beleefd.

Als de 20e eeuw komt, deze eeuw vol materialisme en wetenschappelijk pogen de enge grenzen van het menselijk weten te omschrijven, dan houdt ook een nieuw denken zijn intrede in de wereld en begint de mens zijn tocht naar een werkelijkheid waarin de andere wereld wel anders is, maar niet meer sterk gescheiden van haar eigen stoffelijk bestaan.

II. Hiërarchie in de sferen.

Als wij spreken over die andere wereld en we realiseren ons op hoeveel verschillende manieren een bestaan erbaarbaar is, dan komen we als vanzelf tot het stellen van een relatie tussen de verschillende toestanden, die het ego in de andere wereld kan beleven. De schets, die ik daarvan geef, is uit de aard der zaak zeer summier en daardoor eigenlijk in

haar onvolledigheid soms bijna misleidend. Ik zal er commentaar bij geven op het moment dat ik die misleiding zie als te sterk en begin nu maar met de

Hoogste wereld.

We hebben nog steeds de Heren van Licht. Wat zijn zij? Misschien iets wat doet denken aan de Drievuldigheid. Er zijn drie krachten bij het scheppend proces betrokken. Alle drie zouden we kunnen uitdrukken als energie, die zich in de schepping uitwerkt door een soort straling.

Noemen wij de eerste Heer materieel-creatief, dan zeggen we: Deze kracht is a.h.w. het station vanwaaruit alle energie komt die zich omvormt in materie en waardoor de geaardheid van de materie mogelijk wordt.

De tweede Heer zouden wij dan moeten noemen: het licht van de geest. Het is de bezielende kracht die hierin zit en eigenlijk de kern van het bezielde leven. Hieruit worden de ego's opgebouwd, hierdoor worden ego's in stand gehouden.

De derde Heer zouden we het best de Heer van het bewustzijn kunnen noemen. Hij is het namelijk die in alle krachten de tegenstelling schept waardoor ze kenbaar worden. Hij maakt de ervaring mogelijk. De wisselwerking tussen deze drie Heren vormt de kosmos inclusief alle sferen.

Nu is het echter niet mogelijk om zonder differentiatie die krachten uit te stralen. We krijgen dan a.h.w. het prisma van bewustzijn waardoor al deze krachten uiteenvallen in een aantal stralen, die we soms ook als kleuren omschrijven. Deze verschillende kleuren zijn niet zo erg belangrijk, indien wij naar één ding beseffen: Elke kleur omvat het geheel van de Heren van Licht, maar gefilterd tot een bepaald aantal mogelijkheden.

Deze mogelijkheden zijn bepalend voor het "ik" in zijn stoffelijke vorm. Je kunt o.v. zeggen: Ik behoor tot de Heer van de blauwe Straal daardoor zal ik lichamelijk beperkt zijn, want mijn lichamelijke voorkeur, mijn reacties, sympathieën en eventuele harmonische mogelijkheden worden daardoor bepaald. Ik ben stoffelijk dus beperkt.

Verder kan ik zeggen: In mij dragende de kracht van het licht, zal dit licht voor mij tot uiting komen door deze mogelijkheden. Denk maar gewoon aan een lantaarn die u laat branden achter gekleurd glas; de uitstraling wordt door het omhulsel bepaald.

Dan is er het besef.

Het besef is niet beperkt tot de kleur; het zal er wel door getint zijn. De voorkeuren van de bewustwording worden wel degelijk bepaald door de straal waartoe u behoort. Maar zo min als uw levenskracht kan worden gedefinieerd volgens de straal, zo min kan uw vermogen tot denken, tot bewustworden geheel worden beperkt en gedefinieerd door deze straal alleen. Het is dus een soort hiërarchie, die wij kunnen opbouwen binnen één straal, mits wij begripen dat deze hiërarchie nimmer geheel bindend kan zijn voor degenen die in stoffelijke vorm door die straal beperkt worden in hun bewustwording.

In elke straal bestaan de volgende facetten:

Sfeererkenning.

Dat is beleving zonder definitie. Het is misschien emotie, maar dan een emotie die in zich een kennen bevat dat niet meer geuit behoeft te worden, omdat die behoefte niet bestaat. In dit facet zien we dan een aantal figuren of krachten die verschillende richtingen en verschillende namen hebben.

Daaronder zien wij de mogelijkheid om het licht te beseffen, maar nu alleen door omschrijving van de emoties die wij in ons voelen.

Hier is dus de uitdrukkingsnoodzaak aanwezig. Ze is echter niet volledig logisch en tot op grote hoogte in deze persoonlijkheden eerder uitdrukking van gevoelens van zekerheid, van bereiking, van verbondenheid enz.

Pas daaronder treffen wij aan wat wij eer rationeel kunnen noemen: een besef van samenhangen. In deze samenhangen krijgt in elke straal een persoonlijkheid gestalte die wetten uitdrukt. Die wetten zijn kosmisch. Ze bestaan dus overal, maar worden binnen de straal op een bepaalde wijze gemanifesteerd en geformuleerd. Wie hier komt, ziet de werking van de kosmos, maar hij formuleert het volgens de straal waartoe hij behoort.

Daaronder vinden wij een wereld waarin de uiting wordt gesplitst. De uiting is nu denken en gelijktijdig omschrijving, ze is ervaring en ze is weten. Deze dingen zijn niet meer een en hetzelfde; ze zijn niet met elkaar versmolten, maar staan naast elkaar. We zeggen dan ook dat elk van deze facetten gepersonifieerd dient te worden.

Weer daaronder kennen we de wereld van omschreven tegenstellingen. Het is eigenlijk de wereld, die het meest op de menselijke lijkt. Hier wordt de ervaring niet meer in het "ik" beleefd, maar zal elke ervaring zich manifesteren naar buiten toe. Wij spreken hier gewoonlijk over de 9 grote facetten die binnen elke straal bestaan.

Die 9 facetten houden in:

de tegenstelling licht - duister of goed en kwaad,
de tegenstelling aanvaarden - niet-aanvaarden; dus losstaande van goed en kwaad,

de tegenstelling van onderscheid - en gelijkheid,

de tegenstelling van inzicht en - ondoorzichtigheid,

een aantal werkingen, die men misschien het best kan samenvatten als vormbeperkteden. Men zou ze ook dimensies kunnen noemen. Hier speelt voor het eerst de tijd ook een rol. Het tijdservaren wordt gevormd door een drietal van deze functies samen.

Daaronder vinden wij dan eindelijk de werelden, die doen denken aan de andere wereld zoals men die altijd heeft willen zien: een Zomerland compleet met zomerhuisjes al dan niet perfect afgebouwd, al dan niet te duur. De eeuwige jachtvelden. De groene, gelukkige weiden van een Elysium en misschien zelfs de met sterrenbloemen bezaaide vloer van de hemel waarin de engelen rondwieken in vreugde en gezang.

Ik kan niet met genoeg nadruk zeggen dat deze hiërarchische indeling, die ik schematisch voor u heb ontworpen in elke straal afzonderlijk bestaat. Wij kunnen niet zeggen, dat het één en deselfde kracht is, omdat ze alle onder verschillende ervaringen, met verschillende beperkingen werken. En zouden we kosmisch gezien geneigd zijn te zeggen: dat is toch wel één wereld, dan moeten wij menselijk gezien toch wel zeggen: er zijn grote verschillen. Die verschillen liggen wel in de ervaring, in de gerichtheid, in de beperktheid van het individu dat is waar, maar ze zijn er. En daarmee zijn we - of we het willen of niet - weer op de aarde terecht gekomen.

Nu is dat voor een mens wel noodzakelijk. Een mens, die de aarde loslaat, weet namelijk niet meer waar hij is. De meeste illusies van de mens worden geboren uit het feit, dat hij zijn eigen wereld teveel terzijde probeert te stellen. Hoe gebeurt dat nu op deze wereld?

Wij kennen de visioenairen. Dat zijn degenen die visioenen hebben. Zij beleven bepaalde aspecten van de hiërarchie waartoe zij behoren. Dus als u b.v. zegt: Dat is een goed helderziende, dan heeft u niet genoeg gezegd. U zoudt nog moeten weten tot welke straal die helderziende behoort, want voor de eigen straal zal de helderziende heel juist interpreteren wat hij ziet. Maar als iemand tot een andere straal behoort, dan zal daar meestal wel het een en ander aan mankeren. En staan ze (houden-

ziende en sujet) ver van elkaar af in de scala die door het prisma van het bewustzijn tot stand is gekomen, dan kan men zeggen: Die cliënt kan beter zijn geld in z'n zak houden en zijn geloof in z'n zak steken, want wat hier wordt gezegd past niet voor hem, omdat beider wereldbeleving en mogelijkheid teveel uiteen liggen. En als men de ontwikkeling van het paranormale beschouwt en dat doet men tegenwoordig op de wereld, dan is het wel erg belangrijk dat men ook hiermee rekening houdt.

Zeker, ik weet het, dit systeem is aanvechtbaar. Hoezeer het ook is gegroeid door alle eeuwen heen in de geheimste leringen van de mensheid, het is aanvechtbaar. Maar dat neemt niet weg, dat het als beeld volledig hanteerbaar is, dat het als uitdrukking van de krachten, zoals ze voor de mens bestaan, volledig aanvaardbaar is en dat we met de gevolgen (de implicaties ervan) rekening moeten houden.

Nu zeg ik u dat elke mens paranormaal begaafd is. Ook dat begint men langzaam maar zeker te beseffen. Die paranormale begaafdheid is echter afhankelijk van zijn eigen persoonlijkheid. Als wij bedenken, dat er door alle tijden heen groepen zijn geweest die magische en paranormale verschijnselen wisten te veroorzaken dank zij orgiastische diensten, dan zeggen we: Nu dat moet dan wel demonisch zijn. Neen. Dat zijn mensen, die behoren tot de rode straal. Die mensen leven in een actie. Hun emotie moet gebaseerd zijn op iets wat wij temperament noemen. Uit dat temperament komt nu die bekwaamheid. Maar wat voor de een werkt is voor de ander absoluut taboe.

Iemand van b.v. de blauwe straal die hetzelfde probeert, gaat er gewoon aan te gronde, want die kan het niet verwerken en hij kan er niets mee bereiken. Iemand van de blauwe straal moet het juist zoeken in de meditatieve sfeer. Een mens, die b.v. behoort bij het gouden of gele licht, zal het weer in de eerste plaats moeten zoeken in de daadwerkelijkheid van vreugde, van liefde, die hij naar buiten brengt. De wisselwerking tussen de vreugde die hij uit en de kracht die hij daardoor in zichzelf ontdekt, stimuleert bij die persoon weer de begaafdheden.

Het is niet zo gemakkelijk zo'n ontwikkeling. Wij zijn wel eens geneigd - zeker in deze dagen - om elkaar schouderophalend te bekijken. En dan zegt degene die in de toekomst ziet: Nu ja, al die astrologen.... En de astroloog zegt: Al die mensen zijn zo subjectief. Wij hebben een objectief oordeel. Die mensen behoren dus ook beiden tot een verschillende straal en daarin werken ze dan vaak nog op een verschillende manier en zijn ze niet in staat te begrijpen waarom bij de een door een berekening een visionair vermogen ontstaat, terwijl het bij de ander eerder door een optische vermoedheid komt.

Als u zich bezighoudt met de ontwikkeling van de mens, dan valt u telkenmale weer op hoe die indeling, welke ik u summier heb gegeven belangrijk kan zijn voor begrip. Want als we denken dat wij allemaal hetzelfde zijn en hetzelfde zouden moeten kunnen, dan lopen we vast. Elke mens heeft dezelfde mogelijkheden ten aanzien van het paranormale, maar hij behoort tot een bepaalde straal van werken en denken. Hij behoort tot een bepaalde methode van beleven. En als hij op die wijze werkt, dan openbaart het zich ook altijd weer volgens zijn eigen wezen, volgens de werelden waartoe hij behoort. Eerst als hij door al die fasen heen zelf voor het licht treedt, kan hij zich manifesteren gelijk aan alle anderen.

III. Ontwikkeling van volkeren.

Nu ik u dit alles heb voorgelegd, zult u gaan begrijpen dat er niet alleen ten aanzien van het paranormale maar ook ten aanzien van geloof, van voorstelling, van gevoelsleven grote verschillen in de mensheid bestaan en bestaan hebben. U kunt nu ook gaan begrijpen waarom verschillen-

de volkeren in het verleden met een in de grond gelijke geloofs- of ontwikkelingsbasis zo sterk divergerende uitwerkingen daarvan vertonen. Want zoals mensen behoren tot stralen, zo behoren volkeren tot ontwikkelingen. Ik weet het wel, de Nederlanders zullen het niet prettig vinden, als ik zeg dat ze eigenlijk met een deel van het Duitse rijk, een deel van België en een deel van Scandinavië (voornamelijk Denemarken) onder één heerser samenvallen. Maar dat is nu eenmaal zo. Het is dus één kracht die hier de tendensen bepaalt. Deze kracht bepaalt weer het volkskarakter en het volkskarakter is wederom een beperking.

Onthoudt u dit: U behoort tot een bepaald volk. Dat is een achtergrond, dat is een cultuurpatroon, dat is een beschaving. Daardoor komt u tot een bepaalde vorm van beleven en uiten. De meeste mensen denken dat ik gek ben - ik heb het nl. wel eens meer gezegd - als ik beweer, dat de Hunnen onder Attila vaak hoog-bewuste mensen waren. Men zegt: Dat kan niet, roven, moorden branden.... Maar zij behoorden tot een aantal nomadenstammen, bovendien nog met mongoolse inslag, die een totaal andere voorstelling hadden van leven, de waarden van het leven en de betekenis van het beleven dan de westerse mens. Ook zij geloofden in een hiernamaals. Ook zij geloofden in de mogelijkheid hogere krachten tot zich te trekken en tot uiting te brengen. Ook zij hadden hun profeten, hun helderzienden, hun orakels. Er is dus geen verschil tussen de Hunnen, de Romeinen, de Grieken, de Egyptenaren dan alleen op basis van cultuurpatroon. Want binnen die volkeren zien wij dezelfde schakering van persoonlijke begrensdheden en mogelijkheden, die wij overal elders aantreffen. Dan is het ook niet verwonderlijk dat één en hetzelfde geloof in delen van India en Pakistan (het vroegere Bits Indië) een heel andere vorm van wreedheid kennen dan eenzelfde geloof dat zich in de buurt van Nicaragua heeft gevormd. Wat is nu het geval?

In beide gevallen wordt de dood gezien als het tweede gezicht van het leven. Het doden is een offer aan het leven, maar het is gelijktijdig het herschenken van het leven aan de dood. In het ene geval doe je dat door mensen met een zekere wreedheid te offeren. In het andere geval doe je het door de meestal bloedloze sluipmoord zoals bij de Thuggi. Maar in beide gevallen is de basis van het begrip dit: er is geen werkelijke dood. Als ik iemand dood, dan breng ik hem over naar een andere wereld. Breng ik hem met een bepaalde bedoeling over naar die andere wereld, dan zal hij niet anders kunnen doen dan gedreven door die bedoeling in die andere wereld zijn bestemming vinden. Dit is misschien een beetje menselijk, maar de manier waarop wordt weer bepaald door de groep, door de cultuur, kortom, door de geest die een dergelijke groep beheerst.

Men vraagt zich wel eens af waarom de wereld altijd zo wreed is geweest. De mensheid is nog even wreed, alleen op een andere manier. Vroeger hakte je een dief een hand af. Tegenwoordig sluit je hem op en geef je hem TBR. Je hebt de fysieke verminking vervangen door een psychische. Die wreedheid blijft ergens omdat de mensen elkaar niet begrijpen. Het wederkerig begrip is zo volkomen onmogelijk omdat de mensen tot verschillende werelden, verschillende stralen behoren en dezen met hun eigen begrenzingen menen dat de ander identiek moet zijn zonder te begrijpen dat de ander alleen aanvullend kan zijn.

Mag ik nog even voor mijn genoegen terugkeren naar de oudheid.

Het is opvallend dat wij beschavingen kennen, die alle een zeker ambtelijk karakter hebben. Waar nu de Gobi-woestijn ligt hebben eens machtige beschavingen geleefd, priesterbeschavingen. En waar de priester voorgaat, komt niet alleen de duivel, maar ook de ambtenaar er vlak achter aan.

Diezelfde vorm vinden wij terug in dat beroemde Inca-rijk dat in zich het

verval van het overgeorganiseerde representeert van volkeren die een veel groter geestelijke veerkracht hadden.

We vinden datzelfde ook terug in een soort ambtelijke priesterregering in de periode dat de Bosjesmannen en de Zoeloe's tot op zekere hoogte ook een aanvaarding van priesterbewind kennen.

Wij zien dat verschijnsel in Babylon. Wij zien het ook veel later en bijna op dezelfde manier in Tibet. Andere vormen, andere gebruiken, maar essentieel hetzelfde.

Daaruit zou men volgens mij de conclusie moeten trekken dat elk volk, elke groepering behorende onder een entiteit in een bepaalde reeks ontwikkelingen komt waardoor de zuiver priesterlijke, de profetische, de godsregering overgaat in de bureaucratische regering, die op haar beurt overgaat in de krijgsmansregering, die op haar beurt weer overgaat in de koopmansregering en die op haar beurt weer resulteert in de meerwaardigheid van de landbouwers welke dan, als ze welvaart bereiken, gaan geloven en in hun geloof de priesters weer aan het gezag brengen. Het is een kringloop. Bij elk volk een beetje anders, maar bij elk volk bestaat. Daaraan wil ik nu mijn gevolgtrekkingen verbinden.

Omdat de ontwikkeling van een groep mede door geestelijke krachten wordt geleid, zal elke groep een aantal fasen of ontwikkelingen doormaken die tot deze entiteit behoren. Nu is de vraag alleen maar: Tot welke straal zullen degenen behoren, die in een bepaalde fase in dat volk leven? Het blijkt namelijk dat, of we nu te maken hebben met de theocratie, de bureaucratie, de krijgsmansmaatschappij, de koopmansmaatschappij of welke andere ook het eigenlijk de wijze van wereldbeschouwen is van degenen die daarin samenleven, die het cultuurpatroon maar ook het ontwikkelingspatroon bepaalt.

Er zijn theocratieën die zo vrij zijn dat ze beter zijn dan elke democratie. Aan de andere kant zijn er democratieën (een democratie is in feite een koopmansgouvernement; een boer begint altijd met een dictatuur), die alleen goed kunnen zijn, indien men uitgaat van een vrijheid waarbij men voor anderen zo weinig mogelijk bescherming biedt en voor zichzelf zo weinig mogelijk bescherming eist. Dit is een concurrentie-maatschappij. Zijn de mensen niet in staat om dat waar te maken, dan krijgen we een verzanden van de zaak. Dan wordt het burgeroorlog, moord en doodslag en zo'n volk gaat ten onder. Zijn ze wel in staat dat klaar te spelen, dan zal de volgende fase over het algemeen de landman wel weer naar voren brengen, maar gelijktijdig zien wij dat de kunsten zich ontplooien. Er is wel een bepaalde mentaliteitsdictatuur, maar de kunst en de wetenschap gaan bloeien. Is die samenwerking er niet, dan krijgen we de tijd van de naraudeurs, de bonjoeurs en dergelijke: de opstand waarin de boer in het verbrande land tracht zichzelf te handhaven en het slachtoffer wordt van zijn behoefte om anderen te overtreffen. Dat is onontkoombaar. Ook deze kringloop is belangrijk.

Als ik kijk naar de wereld van vandaag, dan moet ik zeggen dat wij niet, zoals u misschien meent, in een bureaucratie zitten - die tijd is alweer voorbij - maar dat we op dit moment werkelijk in een handelsregering zitten. En dat geldt voor een groot gedeelte van de westerse wereld. Hier zien wij dat de neiging om zichzelf zeker te stellen een machtsevenwicht heeft geschapen waardoor verstarring ontstaat. In die verstarring kan een bevrijding komen, wanneer de mensen weer gaan beseffen dat een normalisering van actie en reactie voor de mens onmogelijk is, tenzij men hem gelijktijdig zijn geestelijke uitingsmogelijkheden ontnemt. Want elk mens behoort tot een bepaalde straal en hij kan de wereld niet op gelijke wijze zien als alle anderen. Hij heeft mogelijkheden die het hem onmogelijk maken om op precies dezelfde manier te denken, te reageren, kortom, om in zijn wereld te bestaan. Nu zal moeten worden uitgemaakt waar dat op uitloopt.

Ik voel ergens nu reeds de revolutie van wat men dan toch de boerenstand moet noemen: de mensen die weer met de aarde verwant zijn. Ik voel ook de dictatoriale neigingen die daarmee gepaard gaan aan alle kanten opkomen. Indien de mensen van vandaag in staat zijn om hun innerlijk beseft te handhaven, dan zullen wij binnenkort weer overal de stem van profeten en orakels kunnen horen. Dan zullen wij binnenkort weer kunnen zien hoe wonderen gebeuren, omdat de mens weer één gaat worden met de krachten, die hij innerlijk kan bereiken. Er kan een grote groei zijn, maar dan moeten wij wel één ding onthouden:

Je kunt nooit datgene veranderen wat je voertuig, gevormd onder de heerschappij van een straal, je als beperking oplegt. Je kunt geestelijk daaraan ontsnappen, maar alleen, indien je blijft uitgaan van je eigen, beperkte mogelijkheden.

Je kunt in de maatschappij de werkelijkheid leven en beleven en tot uiting brengen, indien je je eigen beperkingen beseft en daarbij je gebondenheid aan de gemeenschap. Je kunt je er nooit tegenover stellen, omdat je tenslotte wordt geregeerd door diezelfde groepsgeest, die geestelijke invloed, die het geheel helpt bepalen.

Een laatste conclusie:

Als je geestelijk verder wilt gaan, moet je leren juist voor het geestelijk streven je eigen weg te zoeken. Vraag dan niet: Tot welke straal behoor ik? Vraag je af: Welke mogelijkheden heb ik? Wat zijn mijn persoonlijke eigenschappen? Wat is mijn persoonlijke benadering? Dat is het belangrijke.

Wie zo met zichzelf werkt, zal binnen de beperktheid van zijn stoffelijke mogelijkheden - ook ten aanzien van harmonie - het maximum bereiken aan geestelijke vermogens en begrip. Hij zal zelfs geestelijk de brug kunnen slaan tussen zichzelf en degenen die tot andere stralen behoren en zo achter de zuiver stoffelijke beperkte uitingen een geestelijke uiting kunnen vinden, die weerklank vindt in alle stralen.

:--:--:

DE WEG VAN DE MEESTERS.

Het zal u bekend zijn, dat er volgens de overleveringen altijd wegen van inwijding zijn geweest, die op bepaalde plaatsen beginnen en waarmee je door een zuiver lichamelijke tocht in contact kunt komen met degenen die inwijding geven. Dit is niet geheel onjuist, ofschoon de laatste poorten van inwijding (in India in de Karakorums) gesloten zijn en nu elders op de wereld weer geopend zijn. Als we een dergelijke weg van inwijding beschouwen, dan ontdekken we het volgende:

In de eerste plaats: Degene die deze weg bereikt en contact krijgt met de inwijders is altijd iemand, die allereerst zijn eigen instelling zodanig harmonisch heeft gemaakt, dat hij deze contacten aanvoelt.

In de tweede plaats: Degene die de inwijding krijgt, wordt tot de weg aangetrokken als een magneet tot de pool. Hij kan er niets aan doen. Hij wordt gewoon gericht op deze gebeurtenissen en alle verschijnselen rond hem schijnen samen te werken om hem het contact te geven dat voor hem belangrijk is.

Het eerste contact is over het algemeen een beperkt leercontact en bevat eerder een aantal vragen dan een inwijding waardoor je bepaalde

dingen verneemt. De mens leert denken. In dit denken wordt hij geconfronteerd met oude kennis en hij moet zelf een oplossing vinden voor de vragen, die daaruit voortvloeien.

Heeft hij dit bereikt, dan zal de volgende fase zijn: het verkrijgen van bepaalde antwoorden, die gepaard gaan met een harmonie van denken. Dus een eenheid van denken met meesters, die in de geest of in de stof kunnen bestaan. Hierdoor ontstaat er een psychische verandering en een grotere gevoeligheid. Vanaf dit moment zijn er contacten mogelijk met de meester langs telepathische weg. Over het algemeen kunnen daarbij zelfs verschijnselen voorkomen, die doen denken aan een spiritistische bijeenkomst. Deze contacten hebben ten doel de mens te oriënteren in zijn eigen wereld. Hij leert die wereld opnieuw beschouwen. Hij moet ook zijn eigen leven herzien en de praktijk van zijn leven aanpassen aan hetgeen hij als harmonisch in zichzelf erkent.

Heeft hij ook dit bereikt, dan gaat hij over naar de volgende fase waarin een contact met meestal afgezanten van een inwijdingsmeester plaatsvindt. Deze afgezanten brengen hem dan een aantal belevingen; in de meeste gevallen is het ook een confrontatie met het paranormale of het magische. Heeft dit plaatsgevonden, dan moet men leren deze krachten ook zelf te gebruiken. In deze periode leert menig inwijdeling contact opnemen met b.v. natuurgeesten en soms zelfs het beheersen daarvan.

Daarna gaat hij verder en komt tot uittredingspraktijken, die hem eerst met en dan zonder hulp naar een bepaalde sfeer voeren. Heeft hij de eerste trap doorstaan, dan wordt het contact met de meester intenser en gaat hij naar een volgende, hogere geestelijke beleving toe, naar een nieuwe geestelijke wereld waarin hij wederom hulp krijgt. Is die hulp voldoende, dan komt er een ogenblik dat hij dit op eigen kracht kan bereiken.

Er is dan rustpauze waarin hij van deze bereiking geniet en waarop het contact wordt hernieuwd. Dit geschiedt viermaal waarna de hoogste sfeer, die voor de inwijdeling bereikbaar is, betreden kan worden zonder dat hulp van anderen daarbij nodig is.

Hier ontstaan dan de droombelevingen waarin het geheel van problemen, disharmonieën, harmonische mogelijkheden wordt uitgebeeld op geestelijke wijze en in een geestelijk beleven.

In deze fase is men aan enorme spanningen onderhevig. Degenen die dat niet volhouden keren terug naar de wereld en zijn dan over het algemeen tamelijk agressief tegen alles wat hen niet bevalt. Degenen die het wel kunnen volhouden, vinden een harmonie met alles op de wereld en kunnen alles op zijn eigen waarde a.h.w. aanvaarden en beleven. Ze beschikken dan ook over grotere mogelijkheden, al hun chakra's zijn geopend. Ze hebben de mogelijkheid anderen te stimuleren en te helpen.

In deze fase (de laatste) komt het werkelijke contact met de meester tot stand. De meester treedt nu niet meer op als geleider maar eerder als gezelschap. Er ontspint zich in de meeste gevallen een soort discussie, zij het telepathisch, waarin de persoonlijkheden worden vergeleken en afgewogen en er zo een beeld ontstaat van eigen mogelijkheden en van de bestemming van de wereld in een bepaald tijdperk. Waar dit bereikt is, kun je zeggen: ik ben adeptus major, ik ben vol-ingewijde geworden.

Deze beschrijving moge op zichzelf interessant zijn, maar het zegt betrekkelijk weinig over de mogelijkheden die een normaal mens heeft om deze inwijding te vinden. Ik kan u alleen dit zeggen:

Iedereen, die de wegen der inwijding wil gaan, wordt beroepshalve door bekenden, door toevallige gebeurtenissen, door geschriften die hem bereiken langzaam maar zeker gebracht tot een patroon van denken.

Het is een soort mandala opgebouwd uit gedachtenkracht waarin de per-

soon voor zich voortdurend een zekerheid vindt, een harmonie en vanwaaruit hij voor zich de juiste uiting en reactie op zijn wereld steeds weer kan vinden.

Wanneer dit gebeurt, is het verdere proces automatisch. U kunt dus niet zeggen: Ik krijg inwijding doordat iemand mij komt opzoeken. Dat is lang niet zeker. U kunt wel zeggen: Op het ogenblik, dat ik in mijzelf bepaalde denkwijzen heb gevonden plus een wereldaanvaarding, kan ik vanuit die denkwijzen mijn wereld benaderen en zal door de benadering van mijn wereld voortdurend meer krachten tot mij trekken, die steeds harmonischer worden met mijn wezen en daardoor ook steeds grotere mogelijkheden voor mij zullen scheppen.

Er zijn enkele dingen, die ik u over deze fase mag vertellen

1. U zult in deze fase vaak komen tot een verwerping van uw leven of van een groot gedeelte daarvan. Tracht dit te voorkomen. Probeer uw gehele aandacht terug te brengen tot alle harmonische facetten. Er zijn in elk mensenleven dingen, die niet gemakkelijk aanvaardbaar zijn en die u wat moeilijk kunt verwerken. Maar als u zich kunt terugtrekken in de rust van uw eigen gedachten, zult u die problemen voor een groot gedeelte kunnen oplossen en voor een ander deel zult u ze onbelangrijk kunnen maken door de grotere energie waarover u beschikt.
2. U kunt een inwijding nooit zoeken door alleen u innerlijk te concentreren en voortdurend met uzelf bezig te zijn. Elke vorm van inwijding op deze wijze berust op een wisselwerking met de wereld. En in deze wisselwerking moet u proberen uw eigen krachten zo positief mogelijk, maar geheel volgens uw eigen aard en denken te gebruiken.
3. Denk niet, dat zwaarwichtige lectuur altijd inwijdingswaarden bevat. In heel veel gevallen kan ook lichte lectuur of een toevallige opmerking inwijdingsbetekenis voor u hebben. Het is namelijk een bouwwerk dat uit de gedachten van de wereld in u wordt opgericht. Naarmate dit bouwwerk het voor u mogelijk maakt uw eigen wereld a.h.w. geruster en harmonischer te beschouwen, zult u als vanzelf daardoor ook over krachten beschikken die u dichter brengen bij de begeerde contacten.
4. Als ik u wijs op de verschijnselen bij het begin van een telepathische inwijding, dan doe ik dit om u duidelijk te maken dat u niet ontmoedigd behoeft te zijn, als er geen duidelijke impressies komen. De meeste mensen denken: in mij moeten visioenen ontstaan of zeer duidelijk woorden worden gehoord. Dat is zeker in het begin niet waar. De telepathische elementen van een inwijding maken zich altijd kenbaar door vage voorstellingen, vage dromen en vaak ook door tegenstellingen, die men in een droom moet oplossen. Indien men daartoe in staat is, zal men als vanzelf daarin een zekere vorm, een zekere harmonie zien komen. Eén van de tekenen is vaak het ritme waarin ze voorkomen. Als u kunt zeggen: Ik heb dergelijke droomgevoelens of dergelijke afwijkende stemmingen regelmatig en wel om de zoveel tijd, dan zit hier een element in van telepathische beïnvloeding. Is het harmonisch of kan ik het voor mijzelf harmonisch maken, dan zal het ongetwijfeld bijdragen tot inwijding. Wacht dus niet op uitgesproken mededelingen, maar werk rustig in en aan uzelf.

Ik heb hiermede en naar ik hoop voldoende duidelijk het een en ander gezegd over de wegen van inwijding.

Besef, dat er vele verschillende wegen zijn. Er is niet één weg, ten-

zij wij die weg willen omschrijven als een harmonie, die mede de wereld in zich bevat; dan kunnen we over één weg spreken. Maar de omschrijving in formaliteiten, in denkwijzen, in theorieën is niet te geven dan in vele verschillende en schijnbaar strijdige vormen.

Als wij een cirkel hebben, dan kunnen we op elk punt van de omtrek beginnen en toch in een rechte lijn naar het middelpunt gaan. Dit geldt voor een inwijding even goed als voor de mathematische figuur.

Denk niet dat de weg die voor u de juiste is voor iedereen de juiste is. Ga uw eigen weg, maar ga hem in harmonie met uw wereld.

Denk niet dat één geloof of één leerstelling beter is dan een andere reeks stellingen. Het is de harmonie die belangrijk is. De stelling is bijkomstig.

Besef verder dat weten in de zin van wetenschappelijk en redelijk weten in een inwijding pas op de laatste plaats komt. Het is eerst het ontwaken van het geheel van uw wezen, het beschikken over het geheel van uw mogelijkheden en vermogens en dan kan er misschien pas een weerkaatsing daarvan komen in het gebruik van uw redelijke vermogens en zo in uw logische, redelijke en menselijke benadering van de wereld. Zoek niet teveel naar wetenschap, zoek eerder naar besef!

:--:~:

BESPIEGELING.

Een spiegel. Wat zie ik in de spiegel? Ik zie de wereld omgedraaid. Ik zie mijzelf zoals ik mijzelf niet ken en toch meen dat ik ben en voortbesta.

De spiegel is een middel om nader te komen tot datgene wat onbereikbaar lijkt. Met de spiegel kan ik om een hoekje kijken. Met een spiegel kan ik groter worden en verder zien. De spiegel is een middel waarvan ik mij bedien om zo meer te zijn, meer te worden, meer te weten dan zonder dit voorwerp bestond. En vóór de spiegel was uitgevonden, voor het gepolijste zilver ooit bestond, waarin de schonen droomden over eigen waan van schoner worden, waren er de wateren die in een ogenblik van stilte de wolken weerspiegelden. En zij lieten zien hoe op aarde kan bestaan wat aan de hemel drijft.

De mens, die in een bespiegeling zoekt naar werkelijkheid, schrijft eigenlijk op zijn eigen wereld neer wat in het hoogste leeft. Hij herziet, bezielt zichzelf en weeft van "ik" en hemelrijk iets wat op aarde kan bestaan. Hij maakt van het spiegelbeeld (een waan) een werkelijkheid door om te zien. Want zegt niet reeds de filosoof:

"Onze werkelijkheid is slechts het schaduwbeeld, geworpen door de vlan van eeuwigheid op de muur van de grot waarin we rusten. Maar draaien wij ons om, wij zien de vormen niet, maar wel het vuur. En het uur, waarin het licht wordt gezien, is het ogenblik waarop de bespiegeling wijkt en een werkelijkheid voor het eerst volledig wordt ervaren."

Zoek naar uzelf. Zoek naar het zijn en spiegel u in al wat leeft. Maar besef, dat dat waardoor uw spiegel antwoord geeft de werkelijkheid is waaruit gij, zoals de kosmos en al wat ge ooit kent, bestaat.

Ik hoop u een paar denkbeelden te hebben gegeven. Het is niet belangrijk wat wij zeggen. Het is belangrijk wat u erover denkt. Blijf dan niet staan bij de bespiegeling alleen, maar doe eens wat aan praktische alchemie, dan zult u soms verwonderlijk snel in inzicht, in kracht en in levensvreugde kunnen stijgen.

:--:~:

HERFSTSTORMEN.

Wanneer de wolken jagen en de takken breken,
Wreken zich gebreken van het verleden en de zomer.

De dromen van de lente zijn voorbij
En de dreiging van de winter lijkt een sterven aan te kondigen.

Maar toch is het slechts het verwijderen van het ongezonde,
Een breken van het zondige

om te vinden het nieuwe wonder van de vrijheid,
van natuurlijk opengaan.

De herfststorm is de bezem die de straten reinigt
voor de stoet waarlangs de lente straks moet gaan.

En wie de herfststorm van zijn eigen leven vreest
en in de de zilveren draden sneeuw en kille winter ziet,
beseft maar al te vaak nog niet
hoe juist in deze tijd zich fouten uit 't verleden wreken
en oude banden plotseling breken,
omdat het nieuwe leven voort moet gaan
en voor dat nieuwe leven zorg en verliezen samen breken

vrij baan,
opdat men bewust weer van zichzelf zal wezen op 'n nieuwe
baan.

U denkt misschien aan herfststorm als gevaar.

Wie de stormen vreest, kan de storm niet bedwingen.

Maar wie verstaat hoe in het huilen van de wind
een zingen klinkt van nieuwe tijd,

die wordt door herfststorm niet bedreigd,
maar eerder stil en strak bekoord.

Hij zoekt het woord dat in de wind meeklinkt, zingt,
als van 'n nieuwtje omtrent komend zijn, een andere tijd.

De herfststorm is een teken van de eeuwigheid,
die nog voorbij raast aan de mens die niet kan stille staan.

Maar ben je stil, dan moet de herfststorm zwijgen,
dan is de winter plotseling warm,

dan wordt de lente plotseling goud.

Want uit de stilte van 't stille zijn is de oneindigheid
gebouwd,

die wij verwerven moeten met ons streven onze normen door
te breken.

En dat breken in het leven bezorgen weer late stormen,
die rond een leeftijd, 'ach, de mens zo vaak ellende geven.

OCCULTE FILOSOFIE

HOOFDSTUK II.

DENKEN EN DOEN.

De gehele occulte wereld wijkt, zoals we reeds hebben geconstateerd, in aanzienlijke mate af van de redelijke wereld. Het is niet mogelijk gelijktijdig menselijk redelijk en logisch te denken en occult werkzaam te zijn. Omgekeerd is het vaak niet mogelijk op grond van occulte denkwijzen met goede resultaten in een menselijke maatschappij normaal te functioneren. Er zijn dus a.h.w. twee gescheiden gedachtenwerelden nodig die de occultist naar believen kan inschakelen of - zo hij dat prefereert - kan betreden. Ik zal mij vandaag vooral bezighouden met de occulte denkwijzen en de consequenties, die daaraan ook metterdaad verbonden zijn. Allereerst dan dit:

Elk wereldbeeld is onjuist. Het juiste wereldbeeld is praktisch onbereikbaar. Als wij een gezamenlijk beeld en gezamenlijke definities van de wereld hebben, dan is dit hoofdzakelijk te danken aan het feit, dat wij onderlinge afspraken hebben.

Als wij een bepaalde kleur b.v. "rood" noemen, dan is het nog lang niet zeker dat iedereen dezelfde kleur ziet. Wel reageert men op een bepaald deel van een bepaald verschijnsel met de term "rood".

De occultist begrijpt dit. Hij zegt: Als nu rood voor mij onaanvaardbaar is en ik zeg er "groen" tegen, dan verander ik de emotionele waarde ervan. Door rood groen te noemen verander ik dus mijn relatie met het verschijnsel, daardoor verkrijg ik een totaal ander inzicht in de mogelijkheden en zal ik ook in de praktijk andere dingen kunnen bereiken.

Nu beginnen we met een stukje occult denken.

Ik besta. Het geheel van mijn bestaan kan alleen vanuit mijzelf worden gedefinieerd. Deze definitie zal dan voor mij gelden in relatie met al het voor mij kenbare. Kenbaar is voor mij al datgene wat ik aanvaard. Onkenbaar is voor mij al datgene wat ik verwerp. Daarom is het geheel van mijn denken gebaseerd op het constateren van hetgeen voor mij aanvaardbaar en onaanvaardbaar is. Slechts met het aanvaardbare kan ik werken. Daarnaast zal ik trachten het onaanvaardbare zo te bezien, dat het aanvaardbaar wordt. Hoe meer ik in mijn wereld kan aanvaarden, hoe groter mijn mogelijkheid wordt tot occult werken in de wereld, hoe groter ook mijn mogelijkheid is tot het persoonlijk presteren van al datgene wat volgens mijn denken noodzakelijk is.

Dit klinkt een beetje warrig, maar is het wel zo dwaas? Occult is duister of verborgen, zeker. Maar hoeveel van hetgeen u werkelijk beleeft, weet en denkt, blijft verborgen? En als dat voor u al geldt hoezeer zal dit ook niet gelden voor al het andere dat er in de wereld bestaat?

Begin te erkennen, dat een groot gedeelte van hetgeen u naar buiten toe toont niet in overeenstemming is met wat u innerlijk bent. Besef wat u innerlijk bent, want op deze wijze kunt u nagaan wat in uw gedrag en wat in de wereld voor u aanvaardbaar is en wat u zoudt willen verwerpen. Uitschakelen van zelfbedrog is dus een belangrijke factor. Toch zal menig een zeggen, dat een groot gedeelte van het occultisme op zelfbedrog berust.

Men heeft daar geen ongelijk in en wel in dier voege dat men zich bezighoudt met werelden die men zelf schept. Men houdt zich bezig met wezens waarvoor men mogelijk niet de kracht, maar althans de vorm toch wel uit zichzelf tot stand brengt. Men komt in contact met werelden waarin het wezen mogelijk aanwezig is, maar de beschrijving wederom berust op de persoonlijke reactie. En als we dat zien, dan moeten we toegeven: veel van hetgeen een occultist zich voorstelt, is in feite waan. Het is een soort fantasie vanuit menselijk standpunt. Maar hoeveel fantasieën bevatten niet een verborgen werkelijkheid? En dat is het punt waar het om gaat.

Jezus spreekt in parabelen. Als hij het heeft over de barmhartige Samaritaan, dan heeft hij het niet over een Samaritaan. Dan heeft hij het zelfs niet over een man, die langs de weg ligt of over Levieten en priesters die doorlopen, dan spreekt hij over een menselijke relatie. Het is de relatie die belangrijk is; het andere is omkleeding. Maar het wonderlijke is, dat die relatie op een aanvaardbare wijze alleen in dit op zich fantastische beeld kan worden uitgedrukt. Zo werkt de occultist.

Als ik tot mijzelf zeg: Er is een oneindigheid aan kracht, uit die kracht kan putten, dan kan dat van menselijk standpunt onzin zijn, maar als ik geloof in die kracht, als ik tracht te putten uit die kracht, dan beschik ik over een aanmerkelijk groter vermogen dan iemand die dit niet doet. En wat meer is: ik kan dit vermogen gebruiken in overeenstemming met mijn voorstellingsvermogen. Ik ben daarbij dan niet alleen maar gebonden aan hetgeen gangbaar is in de normale menselijke wereld.

Als ik denk, dat ik een mens genees en ik maak - op welke wijze dan ook - dit voor mijzelf tot een daadstelling, dan is de kans groot dat ik die andere mens genees.

Als ik stel, dat ik de droom van een mens beïnvloed en mij volledig voorstel hoe dit geschiedt, dan kan dat op zich onzin zijn, maar eigenaardig is het feit dat eraan verbonden is: Ik zal door deze concentratie een groot gedeelte van mijn gedachten overbrengen naar degene die volgens mij moet dromen en ik zal wel degelijk zijn droom beïnvloeden. Wat ik denk is occult de basis van hetgeen ik kan doen, niet van hetgeen ik doe. Ook dit is misschien met een beetje occulte filosofie aan te vullen.

Wat ik besef betekent nog niets, want mijn beseffen op zichzelf is alleen het constateren van een mogelijkheid. Een mens, die constateert dat hij een mogelijkheid heeft tot eten en dat niet doet, zal desondanks verhongeren. Je moet dus altijd een mogelijkheid zien en je moet haar waarmaken.

Alle relaties, die wij ons kunnen voorstellen in de magie of in het esoterisch leven en streven, zijn gebaseerd op iets waardoor wij persoonlijk tot actie overgaan. Daarbij is de actie niet altijd aangepast aan hetgeen wij willen doen noch aan het resultaat dat wij denken te bereiken, want de relatie tussen de actie en ons is geen beschrijvende. De actie is eenvoudig de omzetting van het innerlijk beeld in een uiterlijke werkelijkheid waarbij de uiterlijke werkelijkheid en de daad zelf menselijk gezien geheel niet met elkaar verbonden behoeven te zijn.

Een geest, die ik aan- of oproep kan antwoorden, kan niet antwoorden. Als er een antwoord komt, dan is dat nog steeds niets betekenend. Maar op het ogenblik, dat ik op dat antwoord reageer, is het een deel van mijn werkelijkheid geworden en heeft het antwoord van die geest voor mij een soort bindende kracht gekregen en zal het mijn verder bestaan geheel beïnvloeden.

Als dit nu geldt voor een geest, dan moet dit ook gelden voor God, dan moet dit gelden voor de duivel, dan moet dit gelden voor elke denkbare voorstelling die ergens in de mens bestaat of heeft bestaan. In het geheel van actie en reactie kan dus worden gesteld:

Elke geestelijke voorstelling is bruikbaar om vandaaruit een projectie tot stand te brengen. Maar een projectie zal slechts mogelijk zijn, indien de voorstelling wordt omgezet in een daad, ongeacht van welke aard.

Hier heeft u weer een denken dat absoluut irreëel is. Een mens zegt: Als je slaat, dan kun je verwonden maar niet genezen. Toch zegt de occultist: Als de slag de uitwerking is van mijn besef "ik genees", dan geneest die kracht.

Als we denken aan het oude geloof, dat koningen konden genezen (zoals koning "stuiver"; die stuivers schenen zeer goed te helpen tegen o.a. schurft volgens het volksgeloof), dan hebben we ook te maken met een dergelijk magisch concept dat toen eigenlijk geactiveerd werd door het geloof in de koning als een directe vertegenwoordiger van bovenaardse machten. Maar als de koning niet wilde genezen, dan kan hij stuivers uitdelen tot hij blauw zag en er gebeurde niets. Maar als de koning - op welke wijze dan ook - onder de indruk kwam van het vertrouwen in hem gesteld en dus hoopte, ja, wilde dat er iets zou gebeuren, dan bleek inderdaad een deel van de mensen te genezen van o.a. scrofulose en dergelijke ziekten.

Wat is hier nu het verband? Het stuivertje had geen betekenis; het was eerder een aalmoes. Wat de koning deed, had ook geen betekenis. Maar wat er gebeurde, was dat door die actie een aanvaarding bij de ontvanger ontstond en een wil bij de gever. Het was deze relatie, die dit schijnbaar magische of mystieke gebeuren tot stand bracht. Het is goed u dit altijd te realiseren:

Daad en gedachte staan met elkaar in verband door het feit, dat voor het ego de daad uitdrukking geeft aan de werkelijkheid, die in de gedachte besloten ligt. Verder niets. De daad is niet de noodzakelijke consequentie van de gedachte. De daad kan ook nimmer altijd dezelfde zijn. Dan komen we terecht in het ritueel. Ze moet slechts de uitdrukking zijn van een innerlijke wereld. Oorzaak-en-gevolg zijn hier van stoffelijk standpunt uit gezien ver te zoeken.

Als iemand kort voor het inslapen zijn gedachten wil projecteren desnoods om de halve aarde heen en om dit voor zichzelf duidelijk te maken alleen maar een kort handgebaar maakt, dan is het krankzinnig aan te nemen dat dat handgebaar die kracht rond de wereld doet gaan. Maar het gebaar betekent het inschakelen van eigen vermogens; het heeft een schakelfunctie niet een praktische functie.

Toen men aan een bekend occultist vroeg waarom volgens hem de acties (het ging over ritueel) onontbeerlijk waren, was het antwoord dit:

"De mens gelooft zelden of nooit aan de mogelijkheid van zuiver geestelijk bereiken. Eerst als hij zijn geestelijke inzichten op welke wijze dan ook stoffelijk enige betekenis voor zichzelf heeft gegeven, is hij daardoor in staat ze verder uit te dragen."

Ik meen, dat ook dit punt voldoende duidelijk is.

In het kort samengevat hebben wij geconstateerd:

Denken en doen zijn in het occultisme met elkaar verbonden door de behoefte van de mens om aan alles wat er in hem bestaat op enigerlei wijze

op eigen stoffelijk niveau uitdrukking te verschaffen.

De rituelen, die we in het occultisme op vele verschillende manieren tegenkomen, hebben ook een soortgelijke betekenis. Hierbij kan ge-wontevorming een rol spelen. Ik denk aan het ondragen van het nisof-fer in de R.K. kerk. Maar is sprake van een aantal handelingen, die op zichzelf misschien een soort zinvol toneelstukje vormen, maar die zeker op zich helemaal geen invloed kunnen hebben op een grote kosmische kracht. De bedoeling is echter, dat door dit alles de mens komt tot aanvaarding van een kracht die in wezen, naar potentieel, in de mens reeds is. De uitstorting van kracht geschiedt niet krachtens het ritueel, maar krachtens de gesteldheid die door het ritueel tot stand wordt gebracht.

De rituele magie is daarop opgebouwd en een groot gedeelte van de rituele esoterische bestrevingen eveneens. Want het geheel van b.v. een maçonnieke ritus, van een bijeenkomst met allerlei sfeer-makende middelen van Rozenkruisers of Theosofen en al die andere verschillen-de richtingen waarvan men riten kent, is in wezen altijd het richten van de mens. Daarom zal ik een ritueel gebruiken op het ogenblik, dat ik niet in staat ben om in mijzelf snel en juist de gewenste ge-richtheid tot stand te brengen en daardoor uitdrukking te geven aan in mij bestaande geestelijke krachten of beelden.

De praktijk is voor een mens altijd een beetje moeilijker, want in de praktijk lopen we altijd weer aan tegen het idee van: kan het wel, is het wel mogelijk?

Nu zal het u wel zijn opgevallen dat er mensen zijn die in zich een beeld dragen van hetgeen zij zouden willen doen en eigenlijk toch ook weer niet geloven dat zij tot zoiets in staat zouden zijn. Waarom zullen nu sommigen geen resultaat behalen en anderen juist wel resultaat krij-gen? Het antwoord is eenvoudig genoeg:

In het eerste geval ben je innerlijk ervan overtuigd dat het moet kunnen en je wordt tot het gebaar - hoe angstig en moet hoeveel voor-behoud je dat misschien ook maakt - gebracht omdat je die innerlijke zekerheid op de proef wilt stellen. In dit geval wordt dus het gebaar toch de uitdrukking van een innerlijke werkelijkheid en zal daardoor een resultaat worden verkregen dat veel verdergaat dan je redelijk meent te kunnen verwachten. Maar het zal nooit het resultaat zijn dat verder-gaat dan hetgeen je je hebt voorgesteld.

In het tweede geval zien we het omgekeerde: Hier is iemand, die ge-looft niet dat iets mogelijk is, maar door het gebaar te maken wil hij a.h.w. aan zichzelf bewijzen dat hij gelijk heeft. (Dit is een van de liefste bezigheden van de mens: zichzelf bewijzen dat hij gelijk heeft.) Maar dat betekent, dat het beeld dat hij in zich draagt al negatief is. "Het zou mooi zijn, maar het kan niet", dat is zijn innerlijke gesteld-heid. Wat wordt dus door het gebaar of de ritus naar buiten gebracht? Het kan niet. Een negatief resultaat.

De situatie wordt misschien nog wat verwarder, als we ons gaan realiseren hoeveel van het occultisme berust op allerlei emotionele waarden. Nu geloof ik niet dat waar occultisme zonder enige emotie be-dreven kan worden, want het menselijke bereikt het onstoffelijk mense-lijke door de emotie. Maar heel vaak ook ontspoot men in het dagelijks leven door emotionaliteit. Men heeft het gevoel dat er iets moet ge-beuren. Dat gevoel berust dan op allerhande ideeën zoals naastenliefde of gerationaliseerde impulsen of iets dergelijks die echter slechts een onvrede met de eigen toestand en de eigen wereld uitdrukken. In een der-gelijk geval kan men zeggen: Ja, dat moet dan maar. Doch het kan niet bereikt worden, indien er niet eerst in de gedachtenwereld dat concre-te beeld bestaat.

Als we het maar weer houden bij de genezing, dat is het meest geliefde en meest gebruikte onderwerp van de occultist, dan kunnen we zeggen: Iemand, die intens alle behoefte gevoelt om een medemens te helpen - of dat nu is om zichzelf wat hoger te maken in de ogen van die ander of omdat hij zo'n medelijden heeft met hen, dat kunnen we buiten beschouwing laten - zal dat nooit kunnen waarmaken, indien hij niet in zich het beeld van die genezing heeft. Eerst als dat er is, kan het werken. Misschien kan ik het zo zeggen:

De emotie is de loop van het kanon waarmee je enorme geestelijke krachten de stoffelijke wereld kunt inschieten. Als er geen gedachte is, is er geen lading; dan kun je dus het kanon niet afvuren. Op deze manier wordt u al wat duidelijker wat de relatie moet zijn tussen gedachte en daad.

De relatie tussen gedachte en daad is, dat eerst de gedachte aanwezig moet zijn. Als de daad een gedachte wekt, dan kan dit later naar de wereld toe werkzaam worden, mits er weer een daad is hoe gering dan ook. U kunt echter nooit zeggen: Ik stel een daad, daardoor komt er in mij een beeld op en dat beeld wordt waar. Dat kan niet in de grootste magische betekenis en dat kan zelfs niet in de klein-menselijke betekenis van zelferkenning.

Datgene wat je door een ervaring, een handeling innerlijk omtrent jezelf begint te veronderstellen behoeft helemaal niet waar te zijn. Het is een eerste beeld. Dit beeld moet geestelijk worden gevormd tot dat het harmonisch is met je wezen. Het moet een "ik"-voorstelling worden die aanvaardbaar is en die de relatie met de wereld uitdrukt, niet volgens de daad en de eerste opwelling erna, maar volgens het innerlijk besef. Dan kan diezelfde daad of een andere daad of een gebaar de uitdrukking worden van alles wat er in die gedachte is ontstaan en kan volgens de inhoud van die gedachte in de materie en zelfs in bepaalde sferen gericht worden.

Dan vraag je je wel eens af: Is het noodzakelijk om iets op een bepaalde manier te doen? Een heel persoonlijke kwestie. Kijk eens: Als u altijd met de rechterhand heeft geschreven, zal het u moeilijk zo niet onmogelijk zijn om met de linkerhand leesbaar schrift te produceren. Als u dat weet, zult u rechts schrijven.

Als een mens volledig in religieuze voorstellingen is opgegaan, dan zal hij uit die religieuze voorstellingen moeten werken. Maar dat betekent ook dat de praktijk van zijn religie op welke wijze dan ook moet worden ingeschakeld.

De genezer kan niet volstaan met een handoplegging alleen. Hij moet er een kruisje bij maken. Niet omdat dat kruisje belangrijk is, maar omdat het voor hem de band is met zijn innerlijke wereld en met zijn geloof in mogelijkheden en krachten in die wereld. Aan de andere kant kan ik mij voorstellen dat iemand een persoonlijk geloof heeft en dat bij dit geloof uiterlijkheden weinig of geen rol spelen. Voor zo iemand kan het voldoende zijn om even zijn hoofd vast te houden met het idee "ik centreer mij" en dan is dat al gebeurd. Dit is een onderwerp waarover we uren zouden moeten praten, maar ik hoop dat ik het duidelijk genoeg heb gedaan.

In de wereld van het occultisme bestaat er eigenlijk geen goed en geen kwaad. Dat is voor de meeste mensen een van de wonderlijkste dingen. Is er dan niets wat we moeten afkeuren? Is er dan niets wat we goed moeten heten en nastreven?

In het occultisme zijn goed en kwaad alleen maar de grenzen waartussen we ons bewegen. Ze hebben geen afzonderlijke waarden. Er is geen slagveld van zwarte demonen in voortdurende strijd gewikkeld met lichtende engelen. Er is alleen een kracht, die zich op deze wijze voor mij hier

als engel manifesteert en daar als demon. Maar dat ligt aan mij, zegt de occultist. Het is mijn beschouwing die dit waarmaakt. Het is niet een zonder mij bestaande werkelijkheid.

Omdat goed en kwaad voor de occultist niet bestaan, is het voor hem noodzakelijk om een geheel eigen moraal te vinden. Een moraliteit, die niet is ontleend aan de gemeenschap waarin hij leeft of die door godsdienstige wetten wordt bepaald, maar door zijn innerlijk wezen, zijn werkelijke overtuiging. En dat impliceert, dat je je eigen wetten moet maken. Je zoudt zo moeten denken:

Indien ik aanneem, dat God Zich in mij openbaart, zal er voor mij niets bestaan wat niet uit God is. Er kan dus niets zijn wat ik kan verwerpen, want in dit verwerpen wijs ik mijzelf of een deel van mijzelf en God of een deel van mijn God af. Het enige wat ik kan doen is: binnen de mogelijkheden die ik alle aanvaard voor mijzelf te kiezen volgens datgene wat bij mijn persoonlijkheid, bij mijn wezen op dit moment past.

Dit is een redenering, die vroeger heel wat mensen op de brandstapel heeft gebracht. Want de mens is nergens zo bang voor als voor een stelling die hem het recht ontzegt op te treden als rechter over anderen. Maar desalniettemin is dat waar.

Daar goed en kwaad in wezen alleen maar keerzijden van een en dezelfde medaille zijn en dan nog door mijzelf ontworpen, kan in de werkingen die ik tot stand breng dit onderscheid niet worden gemaakt dan alleen in het doel waarmee ik deze werkingen tot stand breng.

Witte magie en zwarte magie zijn in feite hetzelfde. De krachten waarmee de occultisten werken zijn gewoonlijk dezelfde. De middelen die ze hanteren zijn gewoonlijk dezelfde. Het enige verschil ligt in de gerichtheid van de magiërs.

Wij zouden dit ook kunnen zeggen voor de mens die esoterisch streeft. Je kunt innerlijk streven en komen tot een verbondenheid met het duister (een absolute wereldhaat uitdrukken) of komen tot het licht (een absolute aanvaarding van alle dingen). Het is een persoonlijke kwestie. Maar de krachten en de erkenningen, die daarbij een rol spelen zijn beide dezelfde. Het zijn dezelfde waarden. Het zijn dezelfde fasen van ontdekkingen in jezelf. Het zijn dezelfde belevingen. Het is de interpretatie die het verschil uitmaakt. Het is goed om u dit te realiseren, want hoe vaak zult u niet zeggen: Ja, maar kan ik dit nu wel doen, want dat is toch verkeerd.

Als u gelooft dat het verkeerd is, dan moet u er niet aan beginnen. Maar gelooft u werkelijk dat het verkeerd is of heeft iemand het u verteld? Laten we in 's hemelsnaam niet in de fout vervallen te zeggen, dat iets wat niet volgens alle normen en wetenschappelijk verantwoord is gelijk verworpen dient te worden. We moeten gewoon zeggen: Alles is aanvaardbaar. Alles kan bestaan. Alles kan werken. En alleen datgene waarmee ik zelf niet kan werken omdat ik er bang voor ben of omdat ik er een afkeer van heb omdat ik het gevoel heb dat het niet bij me past, dat is niet goed voor mij.

De kosmos als één geheel ziende, werkende met alle mogelijkheden daarin behouden impliceert dat je zowel voor innerlijke als uiterlijke processen het geheel van de kosmos en het geheel van de kosmische krachten kunt en moogt aanspreken, dat er geen enkele grens bestaat en dat daardoor geen begrenzing is voor de daad waarmee ze tot uitdrukking wordt gebracht, tenzij in jezelf een begrenzing van bewustzijn aanwezig is. Dan is elke daad te rechtvaardigen. Dat wil niet zeggen, dat de wereld elke daad behoeft te aanvaarden, dat is weer wat anders. In het occulte denken is elke daad zonder meer acceptabel. Dan gaat het niet om vragen, of dit nu moord en doodslag is of een mensenoffer, dan gaat het niet om de vraag, of dit libertinisme is of begijntjesmentali-

teit, het gaat er doodgewoon om: hoe voel je het in jezelf en hoe werk je ermee?

In de praktijk betekent het voor onze daden het volgende:

1. Ik mag geen enkele daad stellen, als er in mij een afkeuring of een voorbehoud ten aanzien van die daad bestaat.
2. Ik mag geen enkele daadstelling veroordelen op waarden van heden, als zij b.v. gisteren plaatsvond. Ik mag ook niet op grond van mijn instelling van vandaag mijn daadmogelijkheid voor morgen beperken.
3. Elke daadstelling is afhankelijk van de harmonische mogelijkheid, die op het ogenblik zelf bestond en van het inzicht in de waarde, de betekenis en aanvaardbaarheid van de daad zoals ze bij het aanvaarden en beginnen van die daad waren.

Indien men zich daaraan houdt, kan er geen enkele schuld bestaan; dat dient men goed te beseffen. Er kan geen enkele verplichting bestaan; ook dit dient men te beseffen. De verplichting ontstaat uit een nieuwe situatie waarbij de nieuwe persoonlijke benadering bepalend is voor zowel het innerlijke proces als voor de daad die eruit voortvloeit.

Alles is in het occultisme dus gebaseerd op het ogenblik. En dat maakt ook begrijpelijk waarom wij òn in de esoterie òn in de verschillende soorten magie zoveel daden aantreffen, die - gezien in de reeks consequenties - onmenselijk lijken. Wij vergeten echter daarbij te beseffen, dat zij in het kader van de uitdrukking van de gedachtenwereld op dat ogenblik aanvaardbaar waren, terwijl de consequenties secundair waren en bovendien bij een juist besef van de nieuw ontstane toestand bepaalde negatieve consequenties ongetwijfeld voorkomen hadden kunnen worden. Maar dan zouden we ook verder moeten reageren volgens innerlijk besef van de toestand; en dat heeft men niet gedaan. Men gaat meestal zo te werk:

Bij een magisch-esoterisch streven gaat men op een ogenblik uit van wat nu innerlijk juist is. En als de consequenties komen, zegt men: Ja, maar in de wereld moet je dat zus en zo zien. Dat kan men niet doen. Als ik eenmaal een relatie tussen innerlijke wereld en daad heb aanvaard, dan zal die relatie in al het betrokkene voor mij moeten blijven bestaan. Niet op grond van een eenmaal aanvaard standpunt, maar op grond van een voortdurend harmonische aanpassing van het innerlijk aan de uiterlijke mogelijkheid tot daadstelling.

Alle dingen in de kosmos hebben een eigen betekenis en een eigen kracht. Wij kennen die slechts ten dele. Een groot gedeelte van de werkelijke betekenis blijft dus voor ons verborgen. Voor de delen die wij niet kennen, mogen wij onze innerlijke reactie als aanvulling gebruiken. Ik kan dus zeggen: "Hier heb ik een kruis gemaakt uit hout, symbool van het christendom" en dan kan ik er bij mijzelf aan toevoegen "en uitdrukking van de kracht van Jezus Christus." Dat mag ik doen, maar ik behoeft het niet te doen, want dat moet ik aanvullen. Indien ik dat zo beschouw, is dat kruis voor mij en in mijn handen inderdaad een bron van het allerhoogste licht. Geloof ik het niet, dan kan ik dat ding net zo goed thuislaten.

Ik herinner u aan Marie Corelli, die in "De smarten van Satan" op een gegeven ogenblik Lucius, de verpersoonlijking van de duivel, laat zeggen: "Waar een priester voorgaat, kan de duivel gemakkelijk volgen." Dat klinkt misschien een beetje schamper, maar de priester baseert zich niet alleen op zijn geloof aan het Licht, maar ook op zijn angst voor de duivel. En daardoor heeft de duivel vat op hem, daarom kan hij hem volgen. Zo is het bij ons allemaal. Als we ergens bang voor zijn, dan kan die angst reëel worden. De eenvoudigste voorstelling is deze:

Alle gedachten kunnen vorm krijgen in de astrale wereld. Indien bepaalde gedachten harmonisch zijn met andere krachten of gedachten, dan zal de gestalte de kracht van beide vormen van denken in zich ontvangen en zal daardoor een groter vermogen krijgen en een vorm, die complexer is dan in één van de denkbeelden aanwezig was. Wanneer er nu wederom een harmonische gedachte ontstaat, is er altijd een wisselwerking. Maar als de astrale kracht sterker is, dan zal bij het ontstaan van de harmonie de astrale gestalte dominerend zijn ten aanzien van de mens die denkt. Het is gewoon een kwestie van hoogteverschil. Als ik hier 50 V heb en daar 100 V, dan zal er een stroming ontstaan van 50 V in die richting. Zo eenvoudig kunt u zich dit voorstellen. Als u nu hiervan uitgaat, dan gaat u ook begrijpen:

Symbolen hebben alleen betekenis, omdat ze voor mij een harmonie uitdrukken, die elders (astraal) bestaat. Maar als het astraal bestaat, dan zal door mijn bewustzijn de binding kunnen plaatsvinden aan het symbool, aan de voorstelling, aan het beeld. Hierbij is het belangrijk, dat ik de aanvaarding van die kracht in een ander tot stand breng wanneer ik dat overdraag.

Ik neem weer het voorbeeld van het kruis. Voor mij is dit een symbool van licht en kracht. Ik heb daarmee een demon afgeweerd. Zo heb ik een ander duidelijk gemaakt: hier is een bovennatuurlijke kracht aan verbonden. Nu gelooft deze mens niet in Christus, maar hij zal dit kruis aanvaarden als krachtbron en hij zal dezelfde kracht daardoor uitstralen. Dat is nu het wonderlijke.

Hierdoor kun je dus met symbolen en voorwerpen ontzettend veel doen. Maar als je geen innerlijke voorstelling erbij hebt, dan gebeurt er niets. Het behoeft geen uitgewerkt redelijk beeld te zijn, maar het moet een voorstelling zijn.

Als ik zeg: Hier staat een microfoon. Zij is nu voortaan een symbool van een bepaalde lichtende kracht en ik omschrijf die. Dat mag ik doen. Maar als ik niet in mij die lichtende kracht kan zien en als symbool daarvan dit voorwerp, dan kan die kracht daar niet in zitten. Zolang ik nu mijn gedachten op die microfoon richt - waar dat ding ook verder mag staan - werken de krachten waarin ik geloof en die ik daaraan verbonden heb door dat ding uit, ook op mensen die daar helemaal niets van weten of niets van geloven. Maar als ik mijn gedachten niet daarop richt en een ander is door mij tot dat geloof gebracht, dan zal de ander die kracht kunnen aanvullen die ik niet meer geef.

Hier ziet u dus dat eigenlijk de gehele wereld deel uitmaakt van onze gedachten. De manier waarop wij haar zien, zal voor een groot gedeelte haar betekenis in kracht, in energie en in astrale waarden mede omvatten. De dingen hebben meer inhoud dan we beseffen. Waar we die inhoud niet volledig kunnen beseffen, kunnen we dit aanvullen door onze eigen denkbeelden. En nu blijkt er nog iets eigenaardigs:

Als ik materialen of vormen gebruik die op zichzelf al denkbeelden uitdrukken, dan zal mijn mogelijkheid om daarvan een interpretatie te geven iets minder worden. Maar de kracht (scherper gedefinieerd natuurlijk), die daardoor tot uiting komt, wordt groter. Zo kun je zeggen dat een bepaald symbool uitgevoerd in goud ongeveer 20 keer zo werkzaam is als hetzelfde symbool uitgevoerd in zilver. Dat ligt niet alleen aan het metaal, maar aan de betekenis van het symbool. De werking daarvan is echter alleen mogelijk voor iemand, die het symbool erkent hetzij in zijn betekenis en werking, hetzij alleen in zijn werking. Er moet dus een gedachte bij zijn. En in de meeste gevallen is dat nog niet voldoende, er moet ook een actie bij zijn.

Als ik dat zeg over die microfoon, dan is dat misschien een beetje onzin. Maar stel nu, dat ik tegen mijzelf zeg: Die microfoon is mijn symbool en ik straal nu de kracht die in mij is uit en laat daarmee die

microfoon op, want zo wordt zij tot dit symbool. Dan is deze actie de overdracht van kracht. Hier ziet u dus weer allerlei eigenaardigheden. Denken en doen zijn occult gezien een eenheid. Want alleen waar die beide samenvloeien is het mogelijk om reactie tot stand te brengen. Dit geldt voor het licht van de hoogste sferen tot aan de eenvoudigste menselijke uitstraling toe. Als we daarmee rekening blijven houden, zullen we als vanzelf al ons werken ook gaan verbinden aan daden, die gemotiveerd worden door een nauw omschreven gedachte en die voor ons op een ogenblik de juiste uitdrukking daarvan schijnen te vormen. Die schijn alleen is al voldoende om de gehele gedachtenwereld en de daarin bevatte kracht over te brengen naar de materiële wereld. Alleen de actie, die we nu juist vinden is al voldoende om in onze innerlijke werelden veranderingen tot stand te brengen waardoor we innerlijk kunnen stijgen tot het hogere besef van de werkelijkheid.

:-:-:

H E T A T E L I E R .

Als je in de alchemie werkzaam bent, dan blijkt al heel gauw dat je twee dingen moet doen:

1. je moet in jezelf werken;
2. je moet werken in je atelier, in je werkplaats waar je probeert van alles tot stand te brengen.

De denkwijze van de alchemist is op duizend-en-één manier in symbolen ondergebracht. Dat gaat van een zegel als Abraxos (de slang die zichzelf in de staart bijt) via allerhande voorstellingen van de kosmische mens, het Kasteel met de 41 poorten, tot de Trap van de wijsgeer. In al die symbolen probeert de alchemist eigenlijk zichzelf iets duidelijk te maken. Daaraan wil ik heden aandacht besteden.

Als je leeft, ben je een wezen dat bestaat door zijn innerlijk en zijn vermogen tot uiting. Daar waar het innerlijk en de uiting samenvloeien, krijgen we het optimale resultaat en kunnen we wijsheid vergaaren. Want wat we denken, kan wel eens fout zijn. Maar als we hebben geprobeerd het om te zetten in de werkelijkheid, dan kunnen we ons denken corrigeren. Werken in de stof en werken in de geest zijn a.h.w. twee fasen, die elkaar voortdurend helpen om de energie op te voeren, het inzicht te vergroten.

Er zijn vele wegen die naar de werkelijkheid schijnen te voeren. Voor sommige mensen zullen die wegen juist zijn, maar voor onszelf is er meestal maar één enkele weg die ons kan brengen precies op de binnenplaats van het kosmische Kasteel, in het heilige a.h.w. van de Tempel waar wij voor het eerst het Mysterie zelf goed kunnen gaan beseffen. Die weg kunnen wij alleen vinden, indien we onze innerlijke wereld toetsen aan de uiterlijke wereld en omgekeerd. Het is een samenwerking.

Nu zijn er mensen die hebben gezegd: Elke trede van bewustwording heeft een naam. Maar ja, de een neemt vier treden tegelijk en de ander strompelt en beklint zo nu en dan eens een treetje. Dat wil niet zeggen, dat de een daardoor beter is dan de ander. Het wil alleen maar

zeggen, dat de wijze waarop je het doet een andere is.

Nu blijkt dat de mens, die de treden snel kan lopen soms een steil opgaand pad niet in een goed tempo kan lopen. Dat kan de ander, die zoveel moeite heeft met de treden veel beter. Nu zijn er vele wegen naar die hoogte waar we allemaal willen komen: de hoogte van de Steen der Wijzen, van het kosmisch Begrip, van het licht in onszelf met alle goddelijke mogelijkheden daaruit voortkomend. Maar sommige wegen zijn trappen, andere zijn slingerpaden en weer andere zijn gewoon heel steile geitenpaden. En heus, u hoeft geen steenbok te zijn om zo'n geitenpad te kunnen gaan. Dat ligt gewoon aan uw mentaliteit.

De alchemist heeft geprobeerd om voor zich die procedure uit te beelden. Maar hij kwam al gauw tot de conclusie: ik kan dat op duizenden-één manier doen. Elk symbool is slechts ten dele juist, maar één enkel symbool is voor mij helemaal juist en dan moet ik mij aan dat symbool houden.

Zo zien wij dan dat reeds in het begin van het alchemistisch denken steeds meer mensen een eigen weg gaan zoeken. En wat meer is, dat zij die eigen innerlijke weg gaan uitdrukken op een manier, die met hun eigen wereld strookt.

Wij hebben alchemisten, die hoofdzakelijk kabbalistisch redeneren, maar er zijn er ook die zuiver christelijk redeneren. Er zijn er die teruggrijpen naar de Griekse filosofie en we zien er ook die eerder teruggrijpen naar de wat mystieke denkwijze van Egypte. We vinden de boeddhistische, we vinden de Indische gedachte van de Hindoes (de wenteling van het Rad), we vinden yoga, we vinden alles samen in die ene alchemie.

De alchemie is dan ook niet een systeem op zichzelf, al denken de mensen dat. De alchemie is alleen maar een methode om je verschillende mogelijkheden samen te voegen tot één geheel. Vandaar ook het belangrijkste symbool: de smeltkroes. Maar die smeltkroes is niet alleen maar een vat waar je iets in gooit om dat te smelten. O neen, het is heel vaak ook een vat waarmee je distilleert en waaruit op verschillende hoogten in de symbolische voorstelling tuiten tevoorschijn komen die verschillende producten voortbrengen.

Wanneer ik als alchemist begin, dan ben ik meestal zwaar aan het worstelen met mijzelf. Daarnaast doe ik een paar leuke experimenten, zoals kinderen die ook kunnen doen, als ze zo'n chemiedoos cadeau krijgen waarmee ze een enorme stank en een paar mooie kleurtjes kunnen maken maar verder ook niets.

Dan gaat de alchemist zich a.h.w. specialiseren. Hij gaat ontdekken waar zijn eigen licht, zijn eigen kracht ligt. Zijn experimenten worden daardoor gekleurd. Hij gaat werken met bepaalde bestanddelen. Hij gebruikt bepaalde methoden. Hij heeft plotseling een voorkeur voor een bepaalde manier om b.v. een vuur te laten branden. Hij heeft een voorkeur voor bepaalde vormen van vaten en fiolen. Hij komt dus tot een selectie uit een hele scala van mogelijkheden. En om zichzelf voor te bereiden gaat hij dus als vanzelf oefeningen doen.

Hij blijft niet alleen bij het stille bespiegelen, maar de een gaat mediteren in de natuur, de ander doet lichaams oefeningen, een derde doet ademhalings oefeningen en weer een ander belast of kwelt misschien zichzelf. Ieder doet dat op zijn eigen wijze. Het gaat er namelijk om een evenwicht te vinden tussen datgene wat je lichamelijk doet, datgene wat je voor de wereld tot stand brengt en wat je in jezelf beseft. De gehele versmeltingsprocedure, die in de alchemie de meest belangrijke is, berust eigenlijk op het versmelten van die mogelijkheden in jezelf.

Er bestaat geen vast recept voor de werkelijke Steen der Wijzen. De werkelijke Steen der Wijzen wordt niet bepaald door de bestanddelen maar door de juiste verhouding tussen de bestanddelen. En als je dat

eenmaal in de gaten hebt, kom je een eind verder. Dan zeg je: Het is mijn manier van werken die bepalend is, niet wat anderen hebben bereikt. Ik kan niet werken volgens de regels, die voor een ander zo'n perfect resultaat schijnen te geven. Mijn Steen der Wijzen ziet er misschien uit als een pond boter, terwijl de Steen der Wijzen van een ander eruit ziet als een grote robijn of een diamant. Dat maakt niets uit, want het uiterlijk is niet bepalend maar de werking.

De hele alchemie kenmerkt zich eigenlijk voortdurend door het zoeken naar een werking. Het resultaat is bijkomstig.

Homunculus maken in een retort is misschien reuze leuk. Heel aardig als je dat ooit tot stand brengt. Maar wat heb je er eigenlijk aan? Het gaat ook helemaal niet om die kunstmens, het gaat om de essentie van leven die je begrijpt en die je tot uiting brengt. De homunculus is dan ook niet een werkelijk bestaande proef. Neen, hij is de uitdrukking van een innerlijk begrip voor het leven dat naar buiten toe - op welke wijze dan ook - kan worden gemanifesteerd. En die manifestatie noemt men dan de kunstmens of homunculus, omdat daarin de mens de scheppende functie van de Schepper, van het grote Licht zelf als het ware imiteert en gelijktijdig voor zich door het experiment zijn kennis van het grote Licht vergroot.

De meeste mensen, die zich met alchemie bezighouden, staan een beetje te kijken bij het vloeibaar goud, het elixer des Levens en al die andere mooie dingen. Ze realiseren zich waarschijnlijk ook nog wel dat de alchemisten vele chemische uitvindingen hebben gedaan. Maar wat zij zich niet realiseren is, dat de resultaten (de uitvindingen) eigenlijk voor de alchemisten zelf van betrekkelijk weinig belang waren. De werkelijke alchemist namelijk wilde bewijzen dat bepaalde versmeltingen mogelijk zijn, omdat hij innerlijk voelde dat schijnbare tegenstellingen of schijnbaar gescheiden waarden tot een eenheid moesten worden gemaakt om daarmee innerlijk meer te kunnen zien.

Er is één alchemist geweest aan het einde van de 18e eeuw (hij woonde in de buurt van Hongarije), die een heel aardige opmerking maakte:

"Het werk van de alchemist is het zand der materie te smelten in het vuur van de geest, zodat het glas van bewustzijn ontstaat. Dan polijst hij dit met ervaring en streven tot een perfecte lens is gevormd waardoor hij kan zien in een oneindigheid, die voor het menselijk oog gesloten blijft."

Heeft hij daar eigenlijk niet de essentie gegeven van wat alchemie is en moet zijn? Het versmelten van de schijnbare onsenhangendheid van het materiële tot de amorfe massa, die de geest ervan kan maken om dan met diezelfde geest en de resterende stoffelijke middelen een vorm eraan te geven waardoor besef mogelijk wordt: het doordringen in nieuwe werelden.

Het is opvallend, dat je bij de alchemisten heel weinig hoort over de Poorten van Inwijding. Je hoort wel veel over de Trappen van Wijsheid en dergelijke. Dat komt, geloof ik, omdat ze beseffen: het is een continu proces. Alles is een voortdurende verandering. Die voortdurende verandering maakt steeds nieuwe resultaten mogelijk. Ik moet steeds veranderen en door mijn resultaten steeds meer mijn verandering zo richten, dat ik meer waar wordt en gelijktijdig meer gewaar wordt van de werkelijkheid.

Dan zie je dat alchemisten helemaal geen vreemde mensen zijn. Voor hen is de versmelting van denken en daad eigenlijk noodzakelijk geworden. Er is gewoon geen tussenweg te vinden. Een innerlijke wereld, een filosofische bewustwording is voor hen ondenkbaar, omdat die bewustwording vastloopt in zichzelf, daar ze niet meer op de proef wordt gesteld en dus geen vernieuwende elementen ervaart.

Het atelier is gelijktijdig meditatie-oord en werkplaats. Het is gelijktijdig het moment van stil bespreken, overpeinzen, filosoferen en van het grof-stoffelijke werk: het zwoegen, het slaven, het zoeken en combineren. Want zo is het leven.

Het leven bestaat niet alleen uit daden en niet alleen uit ideeën. Alleen daar waar ideeën en daden elkaar voortdurend aanvullen is een bereiken mogelijk. Zo zal ieder mens, ook al heeft hij helemaal geen atelier om allerlei chemische proeven te doen, alchemist kunnen zijn op het ogenblik dat hij beseft, dat de werkelijkheid van bewustwording en leven bestaat uit de voortdurende confrontatie tussen innerlijke wereld en uiterlijke mogelijkheid: het voortdurend aanvullen van je innerlijk besef door de feiten, die buiten je bestaan en het voortdurend veranderen van de feiten, die buiten je bestaan door het gebruiken van het innerlijk besef dat het jouwe is.

Hiermede hoop ik u een inzicht te hebben gegeven in een enkel aspect van de alchemie dat voor iedereen - naar ik meen - toegankelijk is en voor menigeen ook belangrijk kan zijn.

--:-

ONTPLOOIING.

De meeste mensen denken aan ontplooiën als aan een zich langzaam openvouwen. Misschien zou men dat anders moeten zien.

In een mens zitten enorm veel mogelijkheden. Alle bij elkaar gevoegd beslaan ze een werkelijk kosmisch vermogen en bevatten dat ook. Maar op het ogenblik, dat de mens zichzelf ontplooit, moet hij de scheidingen tussen de verschillende vlakken die in hem bestaan teniet doen.

Ontplooiing is het doen wegvallen van de in je wezen schijnbaar bestaande begrenzingen tussen de verschillende waarden, ruimten en capaciteiten die je zelf bezit. Je kunt niet zeggen: Ik besta op dit vlak en op dat vlak. Je bestaat op één vlak. Maar dat ene vlak kan alles omvatten. Zodra je een grens gaat trekken tussen bepaalde vlakken of bepaalde mogelijkheden of waarden, zit je lelijk in de kreukels. Dan ben je een verkreukelde persoonlijkheid waarvan de ene eigenschap niet mag weten wat de andere doet. En dat moet je voorkomen.

Iemand, die zichzelf wil ontplooiën, moet beginnen met zichzelf te aanvaarden zoals hij is als geheel, zonder ooit een deel van zichzelf boven een ander deel te stellen. Hij moet zeggen: Vanuit dit geheel leef ik, vanuit dit geheel werk ik, vanuit dit geheel ervaar ik. Door dit geheel presteer ik, door dit geheel openbaar ik, door dit geheel druk ik uit wat ik in mijn bewustzijn thans ben. Dit is de werkelijke ontplooiing.

:--:-:

Abonnementen: f 30,- p. 10 nummers
(v. leden f 20,-) (v. buitenland f 4,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

DECEMBER 1974.

20e jaargang.
Nummer 3.

ONTWIPKELINGEN

Vreende stemmen

CI blz. 29

Onmogelijke verhalen

CI " 38

OCCULTE FILOSOFIE

Zo boven zo beneden

CII " 27

De Kabbala

CII " 37

Overzicht

CII " 40

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

ONTWIKKELINGEN

HOOFDSTUK III.

VREEMDE STEMMEN.

In de historie van de mensheid hebben orakels altijd een wonderlijke rol gespeeld. Ik weet wel, dat tegenwoordig de orakels in de techniek schijnen te schuilen, maar van het begin van de menselijke ontwikkeling af tot ver voor het keizerrijk MÜ hebben vreemde stemmen de mensheid geleid en vaak ook misleid.

In de gehele historie zijn orakels van groot belang. Als wij denken aan Midas, de bekende rijkard, dan is het wel zeker dat hij zijn ondergang mede te wijten heeft aan een verkeerd geïnterpreteerd rijmpje van een orakel.

Kijken wij naar de situatie in Atlantis, dan ontdekken wij zelfs dat er een strijd is tussen de priesters in de bergen met hun geïnspireerde uitspraken en de priesters in de tempels, die dat natuurlijk niet op zich laten zitten en met orakels aan het werk gaan. Juist omdat die vreemde stemmen meer dan menigeen zich kan voorstellen van invloed zijn geweest op het verloop van de historie lijkt het mij aardig eens te zien wat ze eigenlijk op hun geweten hebben.

Laat onseens denken aan grote figuren als b.v. Alexander de Grote, die is opgetrokken eerst tegen de Perzen en later verder dan is het de uitspraak van een orakel dat hem zei, dat hij de wereld zou beheersen; althans zo interpreteerde hij het zelf. Er werd hem gezegd: "En terugkerende zult ge zien hoe de groetheid van uw land niet ondergaat." Neen, hij ging zelf ten onder, maar dat had hij er niet uit begrepen.

Simenostriis, een pharao, kreeg een orakel waardoor hij meende een van zijn dochters niet te moeten uithuwelijken aan de vorst van een naburig land. Hij stuurde een plaatsvervangster. Toen die vorst er achter kwam, begon hij een oorlog. En dat was indirect de oorzaak dat de samenhangen in Egypte gingen veranderen en er een Twee-Kronen rijk ontstond.

In de geschiedenis van de Eufraat en de Tigris, het stroomgebied waarin alle oude stadjes lagen (o.a. het Ur van Abraham) vinden wij ook weer de maangodin-verering en de orakels. En of wij nu naar de Pythia gaan, of wij kijken naar de stemmen die spreken in b.v. Atlantis, of wij gaan daar tussen in de tijd dwalen, wij ontdekken: die orakels spreken lang niet altijd de waarheid. Vaak zijn hun spreuken cubbelzinnig en in vele gevallen heb je het gevoel dat er meer bedrog bij is dan wat anders. Dat kan dan ook wel.

Hoe komt het dan dat die orakels soms ook letterlijk voorspellen wat er gaat gebeuren? Hoe komt het dat die orakels met hun uitspraken acties ontketenen waaraan niemand heeft gedacht? Acties waardoor inderdaad het beeld van de wereld in die dagen verandert waarbij hele dynastieën te gronde worden gericht en nieuwe rijken ontstaan? Om dat te begrijpen

moeten wij gaan kijken wat er achter zit.

Zeker, daar zijn de grote Heren van Wijsheid en van Licht, de Heren der Stralen, maar daarnaast zijn er ook de vreemde entiteiten, die op aarde een rol hebben gespeeld. In het begin hebben ze het waarschijnlijk gemakkelijk gehad: wat natuurgeesten een beetje bij elkaar houden en zorgen dat geen watergeest probeerde te flirten met een vuurgeest. Maar toen eenmaal de dieren waren ontstaan en de soorten zich ontwikkelden, was het niet alleen maar belangrijk om de vorm wat te bepalen; het was belangrijk om samenhangen te gaan bepalen.

De stemmen van de vroegste priesters, de voorouderstemmen zoals zij dat noemden, zijn van een gelijke geaardheid als de klassieke orakels waarvan men zoveel hoort, zelfs nog in uw dagen. Het zijn de stemmen van groepsgeesten, entiteiten, die ervoor moeten zorgen dat de mensheid en de samenhang mensheid - wereld levensvatbaar blijft. Ze zijn de stemmen van de verandering. En wie dat niet beseft, kan eraan te gronde gaan. Want de grote geestelijke invloeden, die de mensen proberen te brengen naar a.h.w. een andere maatschappelijke samenhang, naar andere levensomstandigheden zijn niet bang om wat op te offeren. Wie denkt, dat een stem kan zeggen dat het lot je altijd gunstig gezind zal zijn, die vergeet het maar beter. Hij zal namelijk risico's nemen waardoor hij anderen wel een ontwikkelingsmogelijkheid geeft, maar er zelf door te gronde wordt gericht tegen al zijn intenties in.

Nu moet u niet denken dat ze er vroeger goedkoop afkwamen.

Er was een zeer rijke vorst, die aan een orakel een wij-geschenk zond. Het was een bewerkte zilveren wijwatervat (een soort wijvat) dat ruim 500 liter kon bevatten. Stel u voor, van gedreven zilver! Dat was toch een heel kapitaal. En in die tijd was zilver nog wat waard, want er was geen bankpapier om het te doen devalueren.

Er is een ander geval bekend van iemand, die voor een geslaagd orakel een kudde van honderd stieren met hun koeien gaf. In die streek kwam per koe ongeveer 1/10 stier; dus werden het honderd stieren met duizend koeien. Die mensen dachten dat ze zo de gunst konden kopen van de goden die in het orakel tot uiting kwamen, maar ze hadden niet in de gaten dat ze eigenlijk geconfronteerd werden met de krachten van ontwikkeling, of moeten we zeggen: de krachten van de tijd. Want het is de tijd, de voortdurende verandering, waarin de mensheid haar scholing ontvangt, haar bewustwording opdoet. Maar het is gelijktijdig ook de tijd, die het belangrijkste middel is om de onbewuste geest bewust te maken.

De tijd mag niet stilstaan. De tijd is echter geen uurwerk. De tijd telt af aan de hand van verandering. Als een element verandert, dan verloopt er tijd. Als een mens verandert, dan verloopt er tijd, werkelijke tijd. Hun grote offers waren voor hen dus van weinig nut. Maar wat zij bewust of onbewust wel hadden gedaan, was daarmee de stemmen van de geest een enorme kracht op aarde te geven in een tijd dat de mensheid nog niet zo ver gevorderd was. Dat is ook begrijpelijk, want in die periode was er geen mogelijkheid voor grote Meesters om werkelijk overal onderricht te geven. Je kon een school stichten, een leer brengen, maar daar bleef het dan bij. Zo'n leer ging niet gemakkelijk rond de wereld. Dat is eigenlijk pas in de laatste 3000 jaar het geval. De echte Meesters spraken dus tegen beperkte groepen.

Er is in Egypte een Meester geweest, die enorm veel wijsheid heeft gebracht en eigenlijk voor een deel mede aansprakelijk is geweest voor het Egyptisch Dodenboek. Maar zijn roem in zijn tijd was, dat hij een middel wist om groene staar te genezen; die kwam daar namelijk veel voor.

De mensen vonden het echter veel belangrijker om te zien dan om wijs te worden. Dat is altijd zo geweest op één uitzondering na misschien.

Er was een nogal oude en rijke landvoogd, die zoals dat nu eenmaal gebruikelijk was er nogal wat slavinnen op nahield en ook nog wel enige

echtgenoten. Deze goede man leed al enige tijd aan staar. Hij ging naar die Meester toe en werd genezen. Na een maand of wat kwam hij terug. Toen vroeg de Meester hem: "Ben je blij dat je kunt zien?". De man antwoordde: "Heer, ik had liever wijsheid gehad, want wat ik zie is één doorlopende teleurstelling voor mij. Met mijn gedachten had ik misschien verder kunnen doordringen in het rijk der goden." Een man, die kennelijk begrip had voor de situatie.

Meesters kunnen niet veel bereiken. Een Meester staat te ver van het volk af. Hij kan niet opgaan in de dagelijkse sleur, die vooral in de prehistorische tijden - bijna tot 500 n. Chr. - in een groot deel van de wereld het bestaan uitmaakt: het elke dag hetzelfde doen, het leven in kleine beperkte groepen en een belangstelling die op zijn minst genomen zeer beperkt is. Maar als er een stem komt, die zegt dat er iets moet gebeuren, dan kan die stem, omdat men erin gelooft, die sleur breken.

Het is het geloof dat men heeft in deze orakels, in deze vreemde stemmen, waardoor de geschiedenis van de mensheid werkelijk volledig beïnvloedbaar wordt. Daarin kunnen vele grote entiteiten, die volkeren of rassen proberen te ontwikkelen op aarde een middel vinden om stilstand te voorkomen en in plaats van de stagnatie in de geschiedenis voortdurende veranderingen en stroomversnellingen tot stand brengen waarin de mens wel gedwongen wordt zich verder te ontwikkelen en waarbij sleur eenvoudig niet meer houdbaar is, als je wilt leven.

Nu zult u zich waarschijnlijk gaan afvragen waarom ik juist vandaag daarover begin.

Wel, die stemmen werden in die dagen erkend als de stem van een bepaalde god, of ook wel de stem van een bepaalde ziener. In deze dagen spreekt misschien de stem van de wetenschap of de nieuwe openbaring van een ideaal. Het verschil tussen die stemmen is vaak niet zo groot als u zoudt denken. Het zijn stemmen, die eigenlijk vreemd zijn aan de mensheid en die boven de mensheid uitreikend nieuwe principes aan de mens geven; en dan moet de mens maar zien wat hij ermee doet. Het zijn geen leiding gevende stemmen in de zin van: wij voeren u tot de overwinning of tot het goede einde. Het zijn eerder stemmen die u confronteren met de mogelijkheid. Het zijn stemmen die zeggen: Zo, mens, zie nu maar zelf wat je doet, hoe je ermee klaarkomt.

In de huidige tijd zijn er ook veel stemmen, die niet redelijk zijn. Als u even goed nadenkt, weet u dat het niet redelijk is. Maar de mensen geloven erin. De mensen zijn bereid een veldtocht te beginnen tegen iets waarvan ze niets afweten, alleen maar omdat er iemand is die zegt: Dat is verkeerd, of: dat is ideëel gezien onjuist. Verschillen ze nu veel van de oude vorsten en wat dat betreft van de andere rijke mensen, die vroeger zich ook door dergelijke stemmen lieten verleiden tot allerlei handelingen?

Als ik denk aan de uittocht van Atlantis, dan word ik ook geconfronteerd met die vreemde stemmen. De uittocht van de Witte Priesters wordt voorafgegaan door een verschijning die wij waarschijnlijk "het gouden Licht" zouden noemen, maar die men daar de "Gulden Vlam" noemde. Die verschijning vertoonde zich op een berg. De priesters stroomden samen. Ze kenden dergelijke verschijnselen wel. Ze hoorden dan een stem die zei: "Gij zult heengaan, want het licht zal niet meer schijnen op de eilanden en de rijken zullen in duisternis worden gehuld." Het resultaat is dat een groot gedeelte van de Witte Priesters en ook nog een aantal volgelingen van de stadspriesters tezamen met wat slaven, wat vissers en landbouwers, die met hen willen meetrekken, een tocht beginnen die hen via de noordkust van Afrika voert helemaal tot in India, tot de Karakorum toe.

Die stemmen hebben bepaald: de ontwikkeling van Tibet, het feit dat de Wessak-groep juist in de Karakorum zo lang gesitueerd is geweest. Ze hebben de hele ontwikkeling van de oosterse filosofie bepaald. De oude geheimen van de Hindoe's en hun oudste boeken en Veda's zijn mede beïnvloed door die tochten. En in het geval van de tweede trektocht is er een stem waarvan men beweert dat ze onstoffelijk was (een soort directe stem). Die stem klonk zowel op enkele bergen waar nog kluisenaars woonden als in de tempel van de hoofdstad en in de tempel van de wetgeving (een ruimte met veel gouden pilaren waar de vorsten van de rijken bijeenkwamen). Die stem zou overal op dezelfde tijd hebben uitgeroepen: "Dit is het einde." Het was een vreemde, onbekende stem.

Er zijn er geweest die toen gegaan zijn naar de stadstempel waar het orakel de beste faam had en die hebben gevraagd: Wat moeten wij doen? Toen werd hun ook gezegd: "Trek weg en ontken uw horigheid (dus aan de vorsten en aan het eiland). Dat heeft vreemd genoeg weinig uitgehaald, want de meeste Atlanten bleven rustig in hun eigen rijk. Maar de slaven, die dat hadden gehoord, hebben inderdaad hun horigheid opgezegd en zijn weggetrokken. Dat is de tweede trektocht geweest. Een van de resultaten daarvan was het tweede Carthago. (Er zijn 13 verschillende Carthago's geweest.) De slaven zijn dus aansprakelijk geweest voor de val van het 2e Carthago.

Alweer een vreemde stem die iets zegt. De mensen gaan weg en er gebeurt iets. Maar dan vraag ik mij af: Indien die slaven niet waren weggetrokken, zouden de vorsten en vooral de priesters dan gegrepen hebben naar de verschrikkelijke middelen die zij kenden: de aantasting van het evenwicht o.m. door zeewater in de vulkanen te laten stromen? Of zouden ze misschien de slaven hebben gebruikt om de strijd uit te vechten? Het lijkt mij, dat dat laatste niet onwaarschijnlijk is. Die vreemde stemmen - en zeker in het laatste geval - lijken mij mede aansprakelijk te zijn voor de ondergang van Atlantis.

Zo gezien zijn de stemmen zeker van groot belang geweest voor de ontwikkeling van de gehele mensheid. Wij zouden soortgelijke stemmen en krachten ook in deze dagen in de gaten moeten houden, want er komt een ogenblik dat wij ze horen, hoe dan ook. En wanneer wij ze horen, moeten wij niet zeggen: Dat is onzin, of: dit is de enige waarheid. Wij moeten ons afvragen: Wat betekent dit? Want elk orakel spreekt a.h.w. met twee tongen. Je kunt de dingen op verschillende manieren uitleggen. Maar alleen waar je een eigen harmonie vindt in die uitspraak, daar zul je juist kunnen kiezen. Wie juist kiest, kiest voor ontwikkeling, voor vooruitgang.

Wie degenen zijn die achter de stemmen staan? Dat is weer een heel ander verhaal.

U heeft allen wel gehoord van groeps- en rassengeesten. Die waren er altijd wel. Waar een groep is, is een gemeenschappelijk besef, gebaseerd op overleveringen, gebruiken, vooroordelen, bijzondere ontwikkeling of kennis misschien van de groep. Het is een harmonie. Deze harmonie gaat wel ergens in het totale menselijk denken op, maar ze is op zichzelf een aantrekkingskracht voor geesten, die deze krachten in zich dragen of erkennen.

In uw dagen zijn er werklozen omdat er overproductie is. Eerst toen er voldoende nieuwe soorten op de wereld waren en er een rangorde van ontwikkeling in het stoffelijk leven was gesteld (de gewervelde dieren, de warmbloedigen), waren er vele entiteiten die zeiden: Daaraan behoeven wij nu niet veel meer te doen. Zij hadden dus ook niet meer die voortdurende inzet van krachten, de hulp, nodig die bij het vormen en het ontwikkelen van een soort van zo groot belang waren. Een groot gedeelte van hen die minder te doen kregen zijn zich toen gaan richten op de mensheid

en zijn automatisch aangetrokken tot die groepen waarvan het gemeenschappelijk bewustzijn harmonieerde met de inhoud van een bepaalde geest. En zo werd die geest langzaam maar zeker de ontvanger van alles wat er in een volk leefde en kon daardoor aan dat volk weerspiegelen wat hij met zijn inzicht en kennis voor dat volk of voor die groep als belangrijk en noodzakelijk zag.

Vergis u niet door te denken dat die groep ten koste van alles in stand moet worden gehouden. In bepaalde gevallen is het voor een geest veel interessanter om zo'n groep terug te nemen uit het stoffelijk bestaan en later weer te laten incarneren wanneer de mogelijkheden veranderd zijn en ze wat evenwichtiger zijn geworden. De groepsgeest werkt dus in op de groep.

Nu kan een groepsgeest nooit op een groep inwerken, indien er niet ergens een contact is tussen de grondeigenschappen van die groep en de eigen krachten waaruit die geest leeft. Want die geest leeft of hij het wil of niet zo goed als u onder invloed van een der stralen. Daarom zeggen wij ook dat zo'n geest pas merkbaar kan worden voor de groep waarin hij werkt, indien er een gelijke harmonie ten aanzien van de straal bestaat in de geest en in de groep.

Wij hebben een groot aantal van die geesten. Elk van hen probeert voor een groep een voortdurende ontwikkeling in gang te houden. Er kan wel eens stilstand zijn, maar dan moet er desnoods geweld worden gebruikt. In China is dat meermalen gebeurd. Het was nl. zo, dat China op een gegeven ogenblik een praktisch statische gemeenschap was. De groepsgeesten die daarbij behoorden, losten dat elk op zijn eigen manier op.

In het noorden waren entiteiten, die werkten met droogte en hongersnood. Daardoor moesten die mensen gaan trekken waardoor ze in contact kwamen met andere gewoonten en gebruiken; en dat betekende dat ze zelf ook moesten veranderen. En al keerden ze later wel terug, ze waren toch niet meer zichzelf gelijk gebleven. Was het resultaat niet zo bevredigend, dan kwamen er twee, drie, vier, vijf jaren van hongersnood achtereen totdat zij weer voldoende kennis, inzicht en denkbeelden van anderen hadden overgenomen.

In het zuiden werd nog wel gewerkt met overstromingen, maar dat haalde niet zoveel uit. Toen is men begonnen met het doen van invallen van vreemde volkeren. Het feit, dat de Mantsjoe's ten slotte in China zijn geïntegreerd is enerzijds te danken aan de groepsgeest (vooral van de Chinezen rond Peking), maar aan de andere kant is dat ook te danken aan de verandering die de Chinezen zelf tot stand brachten. De konden de Mantsjoe's a.h.w. assimileren in hun volksbestaan doordat zij zelf iets assimileerden van het denken, van de mentaliteit van de Mantsjoe's. Anders hadden ze het nooit klaargespeeld. Dergelijke dingen komen steeds weer voor. Zo'n geest moet dus wel kunnen werken met een voortdurende verandering. Dat heeft voor hem zin en is zijn enig doel. En omdat hij zelf ook niet almachtig en alwetend is, heeft ook hij weer zijn heersers.

Er bestaat op aarde een bepaalde hiërarchie, eigenlijk een samenstelling van geesten die samenwerken met het ras. Nu is op dit moment de mensheid het ras waarin de aardgeest - dank zij het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid dat in de uitstraling van de aarde een grote rol speelt - primair staat. Daardoor is alles wat op de mensheid betrekking heeft voor die geesten belangrijker dan alles wat op andere soorten betrekking heeft. In de mensheid is een voortdurende ontwikkeling noodzakelijk. En voor de aarde (althans de geest van de aarde) is het uitermate belangrijk dat in de mens een parallelle ontwikkeling plaatsvindt: een geestelijke en een technische ontwikkeling.

De technische ontwikkeling moet u zien als begrip voor natuurkrachten en werken met natuurkrachten, dus een meesterschap over het milieu. De geestelijke ontwikkeling is de mentaliteitsontwikkeling waardoor op een

gegeven moment die technische mogelijkheid kan worden beheerst. En zoals dat gaat, iedereen heeft zijn schutspatroon.

Er zijn entiteiten die zich in een volk bezighouden met de technische ontwikkeling. Er zijn anderen die zich specifiek bezighouden met de geestelijke ontwikkeling ervan. Dat gaat zover dat praktisch overal kan worden gesproken van een tweeledige beïnvloeding. De ene geest probeert de mens duidelijk te maken wat er allemaal te ontdekken is. Een andere entiteit probeert die mens innerlijk te doen beseffen wat daaruit voor hem aan mogelijkheden, maar ook verantwoordelijkheden voortvloeit. Deze twee entiteiten vormen tezamen een soort twee-eenheid: de groeps- of rassengeest van een bepaald gebied.

Hier heeft u een beeld gekregen van wat er achter die stemmen bestaat. Dit zijn echter stemmen die nog heel dicht bij de wereld zijn. Wat gebeurt er verder?

De mensheid als geheel denkt. Hoe meer mensen er komen, hoe meer invloed dat gemiddelde denken van de mensheid zal hebben. En wie staat er midden in de gemeenschappelijke gedachtenuitstraling? De aarde zelf. De aarde zal dus steeds sterker antwoorden op alles wat er in dat gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid aanwezig is. En daar de aarde gelijktijdig als arbiter werkt ten aanzien van de groeps- en rassengeesten, is het duidelijk dat ook het werk van die groeps- en rassengeesten steeds meer zal zijn afgestemd op de inhoud van het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid.

Nu moeten we eens gaan kijken hoe het op de achtergrond zit, want er is nog veel meer. Het is prettig te spreken over grote Heren of Meesters op aarde, maar er zijn ook kosmische relaties, die ook nog op een andere manier moeten kunnen worden uitgedrukt dan alleen door te zeggen: Dat is een straal.

De aarde is door haar bewustzijn (ze is op het ogenblik de meest levenbevattende planeet in dit zonnestelsel) erg belangrijk voor de zon en de reacties van de zon. De zon spreekt, als je het zo mag noemen, met andere sterren door variaties in de uitstraling. Zoals al het zijn in de materie in meer of mindere mate bezielde is, zo zijn ook sterren en planeten bezielde. Een stelling. U hoeft het niet te geloven, maar u moet er maar eens over nadenken.

Wat gebeurt er nu? Het menselijk denken heeft invloed op de zon. De zon komt daardoor tot een bepaalde richting van uitdrukking t.a.v. andere sterren. Dat gaat langzaam. Als de zon één woordje heeft gezegd, is er voor de mens alweer een generatie voorbij. Maar de invloed blijft en dat betekent dat de antwoorden, de reacties, die de zon terugkrijgt uit het stoffelijke heelal een klein beetje anders worden dank zij de invloed van de mensen. En dat houdt weer in dat het gedrag van de zon zich daarop zal moeten richten en zich daaraan zal moeten aanpassen.

Nu kan de zon in opwinding geraken. En dan zien wij grotere wisselingen tussen de zonne-atmosfeer en de kern die veel dichter is. Daardoor krijgen wij ook gelijktijdig stralingsgrootheden. Dat gebeurt bovendien nog onregelmatig en we zien grote zonnevlekken. Het kan ook zijn dat de zon zegt: Daar moet ik eens over nadenken. Dat betekent dan, dat er uit die sfeer van gloeiende gassen meer neerslaat dan naar buiten weer actief wordt. In zo'n periode is de zon minder actief. Voor de planeten betekent dat een verminderde zonnestraling en dus een ijstijd. Zo kan men dus zeggen: Er is een kosmisch evenwicht, waarin ook de mensheid met haar gezamenlijk denken wel degelijk een rol speelt, die verder reikt, tot zelfs in de sterren.

Nu heb ik misschien een wat stoutmoedige opmerking. Stel, dat er ergens een grote en machtige geest in een ster leeft, die hoort alles wat de zon te zeggen heeft en die zendt haar met een enorme

straling terug: "Dit is onzin."

Wat is dat? Dat is een negatie, een ontkenning. Dat is dus een invloed, die de bestaande gedachtesfeer van de mensheid en de reactie van de zon ontkent. De zon kan er misschien wat zenuwachtig van worden en dat zal dan wel in de corona en in de protuberans zichtbaar zijn. Maar voor de aarde betekent dat: Er komt een invloed, die het gehele vooropgezette denken van de mensheid even in stukken breekt. Er ontstaat verdeeldheid in het gemeenschappelijk bovenbewustzijn van de mensheid en dat betekent, dat er tegenstellingen komen. Die tegenstellingen betekenen weer dat er een oplossing moet worden gezocht en dat er weer een activiteit ontstaat die niet meer alleen stoffelijk kan worden uitgedrukt, maar die ook in het gevoels- en gedachtenleven van de mensen een rol speelt. Zo werken al die sterren samen.

Als je het zo hoort, lijkt het net een sprookje. Maar het is een sprookje dat heel wat werkelijker is dan u denkt. Want alle harmonieën die er bestaan met groeps- en met rassengeesten zullen daardoor wijzigingen ondergaan. Het kan zijn dat er ontwikkelingen optreden in één en dezelfde mensheid, die volkomen tegengericht zijn. Dat entiteiten hier werken voor het behoud en dat ze elders werken voor de ondergang. Dat betekent, dat botsingen onvermijdelijk zijn, dat er problemen komen, dat de mensheid verder moet gaan.

Dan kun je zeggen: Waarom laat de Schepper of wie dan ook die het te zeggen heeft, dat toe? Dat komt, omdat we nu bezig zijn geweest met zaken die praktisch op stoffelijk gebied liggen, het gebied van de levenskracht. Maar we weten allemaal dat er veel hogere geestelijke waarden zijn. Die waarden hebben geen stem zoals wij die kennen. Dat zijn geen stemmen die woorden spreken. Het zijn eerder sferen; een verandering van stemming, een tijdelijke vervreemding van de werkelijkheid, een mystiek ondergaan. Als je daaruit terugkomt, heb je meer een stemming meegebracht dan werkelijke gegevens. Maar die stemming werkt dan als een soort prisma waardoor je de werkelijkheid anders kunt gaan ontleden.

Die hoge krachten zijn er ook. Ze werken als o.m. de Heren van Licht en Wijsheid. Wanneer die krachten reageren op zo'n verwarring op aarde, wat gebeurt er dan eigenlijk?

Dan wordt de tegenstelling en de daarmee gepaard gaande onevenwichtigheid ontleed in factoren. Voor een aantal mensen wordt het mogelijk te verwerpen zonder het geheel te verwerpen. Je kunt gaan selecteren. Je kunt zeggen: Dit verwerp ik wel, dat verwerp ik niet in dit geheel. Zo kan er in het denken van de groep zelf een soort evolutie plaatsvinden naar een andere trap van denken, van bestaan en ook van beleven.

Nu kun je niet een groeps- of rassengeest zijn zonder dat je zelf een inhoud hebt waarin dergelijke hoge waarden een rol spelen. Dus als het denken van de groep verandert, dan verandert niet alleen de functionaliteit, maar zelfs ook het energievermogen en het beïnvloedingsvermogen van de groepsgeest. De vreemde stemmen worden misschien tot vreemde krachten. En dan zijn daar de wonderen; dat wil zeggen de onverwachte en onverklaarbare toevalligheden die beslissend gaan worden voor wat er gebeurt.

De meesten van u denken daar niet zo over na, maar weet u dat eigenlijk de hele situatie, die in de tweede wereldoorlog is ontstaan, draait om één toevalligheid? Hitler had Rusland kunnen bezetten. Hij had de wereldoorlog kunnen winnen, indien niet iemand uit balorigheid - dat hoort er ook nog bij - een verkeerd gegeven bevel letterlijk uitvoerde waardoor een trein met een grote hoeveelheid benzine bestemd voor de tanks die naar Moskou moesten doorbreken op een verkeerd spoor werd gerangeerd en naar Boedapest werd gedirigeerd. Het resultaat was, dat men niet in staat was om die benzine tijdig aan te voeren. Hierdoor kwam de aanval tot stil-

stand en was het voor de Russen mogelijk in het achterland hun verdediging - zij het hoofdzakelijk met kleine groepen, een guerrilla activiteit - te activeren en de aanvoerwegen verder zo te bemoeilijken dat men niet meer voldoende wapens, manschappen en vooral brandstof naar voren kon brengen om de tanks de beslissende aanval te laten doen. Daardoor zou een groot gedeelte van het regeringsapparaat ontwricht zijn geworden - dat moeten we niet vergeten - en daarnaast ook de weg naar bepaalde grote opslagplaatsen van grondstoffen tot in de Oeral binnen het bereik van de Nazi's zijn geweest. Dat alles draaide om één vervelend mannetje dat wist dat hij een verkeerd bevel kreeg, maar omdat hij op zijn kop had gekregen omdat hij teveel vroeg, zei: En nu vraag ik niets, ik stuur het zo weg.

Zo was het ook met Napoleon. Weet u waarom Napoleon de grote slag bij Waterloo heeft verloren? Er was een holle weg, die daarbij een heel belangrijke rol speelde. Die weg moest gebruikt worden voor het aanvoeren van een aantal ruitbrigades, die een flankaanval moesten uitvoeren. Maar Napoleon was iemand die het allemaal graag zelf wilde doen. Daarom had hij gezegd: "Wacht tot dat mijn bode komt." En wat gebeurde er toen? Een paar stomme Duitsers, die op zoek waren naar Wellington liepen de verkeerde kant uit, ontmoetten de bode en schoten hem neer. Dus eigenlijk waren het een paar Badense kurassiers, die doordat ze verkeerd gelopen waren en in die holle weg toen de bode neerschoten, het onmogelijk maakten een groot gedeelte van de slag te winnen vóór Wellington kwam. Hoe klein zijn die toevalligheden!

Het lijkt wel, alsof een vreemde stem mensen voert naar een toestand waarin ze dingen doen die ze zelf niet kunnen overzien, maar waarmee soms de gehele wereldgeschiedenis veranderd kan worden. Als u dat nu eens overweegt, dan kunt u zich misschien voorstellen dat er ergens die harmonieën, die krachten zijn welke de mens willen helpen te komen tot een verdere ontwikkeling. Dat is belangrijk! We zouden ook kunnen zeggen: te komen tot een grotere harmonie, zodat hij op deze manier via gevoelens, via verdooldheid, via onlustgevoelens zelfs in staat is enorm veel te bereiken. En dit ondanks de groepsgeest. Want geloof mij, Napoleon had inderdaad een eigen beschermgeest. Maar die was machteloos op dat ogenblik, omdat het gehele patroon teveel gelijk geschakeld was. Het was oorlog, oorlog, oorlog. Er moest iets anders voor komen. Dus... werd er een nieuwe impuls geschapen en die maakte het mogelijk dat Napoleon tot een nederlaag kwam. Het is wel typerend.

Zo zien wij dat de kosmische invloeden van allerlei aard met schijnbaar kleine en onbelangrijke invloeden zich toch op aarde laten gelden en mede invloed hebben op de totale ontwikkeling van de mensheid. Dit brengt mij tot het laatste deel van mijn betoog.

Het heeft weinig zin om alleen het lot van de mensheid te veranderen, als je niet gelijktijdig zo nu en dan stem geeft aan die verandering. Je moet a.h.w. de zin van de dingen duidelijk maken. Je moet voordat er iets gebeurt eigenlijk al duidelijk maken waar het naar toe gaat. En wat dat betreft is het misschien interessant zich te realiseren - ik had het over Napoleon - dat de na-napoleontische periode voor een groot gedeelte wordt beheerst door het werk dat de Encyclopedisten hebben gedaan vóór de Franse Revolutie. Zoals het interessant is na te gaan dat de gehele geschiedenis van Rome, toen het rijk eenmaal in verval kwam, meer en meer werd beheerst door de Christenen, volgelingen van een Meester die een paar honderd jaren tevoren als een misdadiger was gestorven in een ander land.

Zo is het ook interessant te zien hoe de hele geschiedenis van het zuid-aziatische continent wordt beïnvloed door een Leraar, die onthechting

heeft gepredikt en daardoor het op een gegeven ogenblik onmogelijk maakt om eisen te blijven stellen voor de bouw van nieuwe steden zoals de vorsten altijd hebben gedaan. Daarvoor in de plaats komt een meer stabiele wereld, die niet voortdurend nieuw bouwt en in het bouwsel a.h.w. het enige product geeft van een in zich gelijkblijvende menselijke ordening, maar nu een gisting brengt in de menselijke ontwikkeling.

Het zijn Meesters. En een Meester is niet veel meer of minder dan degene die stem geeft aan het komende en die de bedoeling duidelijk maakt van het onvermijdelijke. Het zal menigeen natuurlijk niet zo aange-naam in de oren klinken, als je het zo zegt. Men zegt: Een Meester, dat is een redder, een bevrijder, een inwijder. Maar hoe kan die redding, die bevrijding en die inwijding zin hebben? Denk daar eens over na.

Wat is het zinvolle van een Jezus, die ons allen komt redden, terwijl wij gelijktijdig net doen alsof alles wat hij heeft geleerd geen zin heeft? Met de mond belijden en in de praktijk het tegenovergestelde doen? Dat is absoluut zinloos. Daarvoor komt zo'n Meester niet op de wereld. Maar zo'n Meester komt op de wereld en hij verandert iets. Want de hele wereld, inclusief de heidense, de mohammedaanse, de boeddhistische wereld, de Taoïstische denkers enz., wordt mede beïnvloed door de vernieuwing die uit de leer van het christendom is voortgekomen. Met andere woorden: de leer was niet doel op zichzelf. Ze was een omschrijving en een bewustmaking van een verandering en daardoor werd ze voor een groot aantal mensen zinvol en beleefbaar.

Elke keer weer, als wij met een Meester worden geconfronteerd, vragen wij ons af hoe een grote geest op aarde heeft willen en kunnen komen om met zo weinig succes zo'n leer uit te dragen. Laten we eerlijk zijn. Als je ziet wat er uit het boeddhisme is voortgekomen, dan vraag je je af, of het voor een Siddharta inderdaad de moeite waard is geweest om daar alles voor opzij te zetten, een heel leven te offeren, te zoeken naar Nirwana en ten slotte toch nog weer vandaaruit terug te keren om stem te geven aan de Weg en de Pijlers?

Wat Jezus en Mohammed betreft, is het precies hetzelfde. Wat is er van over gebleven? Als je met christenen te maken hebt, dan zweren ze bij Paulus. Heb je met mohammedanen te maken, dan zweren ze bij Ali, een vorst van de 4e dynastieke opvolging. Dus zo zijn ze niet zinvol. Maar ze zijn wel zinvol, indien we begrijpen dat zij tevoren een geestelijk begrip, een vermogen tot meeleven en je ontwikkelen creëren voor omstandigheden, die later onvermijdelijk worden door al wat ik u heb beschreven. En dat is natuurlijk iets anders dan je van een Meester verwacht. Die Meester brengt een sleutel voor harmonie. Ik heb het u al gezegd: Als de zon één woord zegt - en ze spreekt niet al te bedachtzaam - dan is er wel een generatie minstens voorbij, waarschijnlijk nog meer.

Als wij in de kracht, in de leer van een Meester ingroeien, dit innerlijk gaan beleven, dan zijn wij in harmonie met de stoffelijke beïnvloedingen: die veranderingen van evenwicht. Dan zijn deze voor ons een bron van kracht waar ze voor anderen eerder een tegenstand, een verlies van kracht betekenen. Dan zijn ook die geestelijke waarden, die hoogste geestelijke krachten die wel degelijk een rol spelen meer op ons gericht. Wij kunnen ondanks een gemeenschappelijk bewustzijn, ondanks de invloed van een groepsgeest toch nog zelf die hoogste kracht peilen, iets van de energie in ons beleven, maar ook daaruit voor onszelf de juistheid van leven vinden, die binnen een geheel zin heeft en niet alleen maar een juistheid die van ogenblik tot ogenblik verandert.

De Meesters zijn niet alleen de voorbereiders. Ik geloof, dat ze gelijktijdig ook de bruggenbouwers zijn van de brug tussen een bewustzijn, dat in de materie leeft en het hoogste bewustzijn, dat buiten materie en tijd om een grote rol speelt. Want tijd is niets anders dan ontwikkeling.

Een ontwikkeling die bestaat uit de verschillende fasen van zijn, achter-eenvolgens wordt beseft en gerealiseerd door een ego. Uit de totaliteit hebben wij de tijd nodig. Alleen door de tijd is het mogelijk onze harmonie met een groter deel van het geheel op te bouwen.

Het zijn de Meesters, die ons een sleutel geven tot iets van het tijdloze waardoor de werkelijke zin van de kosmos, de werkelijke zin van het gebeuren meer tot ons doordringt en wij zuiverder beseffen wat alle kosmische Krachten, Heren, Heersers zo goed als de geesten, die proberen deze aarde op te voeren tot een hoog bewustzijn, tezamen willen.

De vreemde stemmen kunnen vertrouwd worden. Dan omschrijven zij ons wat wij zijn, dan geven zij ons de plaats aan die wij wezenlijk in het onveranderlijke innemen en maken het ons zo mogelijk in alle fasen van bestaan deze werkelijkheid te beleven en daarin grotere kracht te vinden.

:--:~:

ONMOGELIJKE VERHALEN.

(Sagen en Legendes)

Als wij ons bezighouden met de geschiedenis van alle volkeren, dan komen wij steeds weer allerlei sagen en legendes tegen, die op zichzelf absoluut onmogelijk zijn. Als je leest over draken, die met jonkvrouwen worden gevoederd, dan kan iemand nog wel aan zijn schoonmoeder denken, maar je gelooft toch werkelijk niet dat dergelijke wezens hebben geleefd. En toch is het vreemd dat de voorstelling, die men zich van draken maakt, erg veel lijkt op bepaalde typen sauriërs. En als wij te maken hebben met andere legendes over gevleugelde slangen b.v., dan is er toch ook wel een samenhang te vinden tussen de verhalen op heel verschillende plaatsen, die je doet denken: er moet toch wel iets van waar zijn geweest.

Al die vreemde verhalen zijn ergens wel waar, ofschoon wij niet moeten vergeten dat er een paar honderd jaar vóór Christus' geboorte mensen waren die vertelden dat nijlpaarden gewoon paardenbenen hadden en manen, want zo zagen zij dat nu eenmaal.

De mens heeft vaak door associaties de werkelijkheid langzaam maar zeker tot een onmogelijk verhaal veranderd. Maar alle legendes, alle sagen en een groot gedeelte van de sprookjes tonen een samenhang met de werkelijkheid van de wereld, de ontwikkelingen daarop en tevens van de geestelijke ontwikkelingen en de geestelijke gebeurtenissen.

Als wij ons bezighouden met het verhaal van Aladin en de Wonderlamp, dan zullen we over het algemeen niet denken: tjonge, wat is dat eigenlijk een krankzinnig mooi verhaal over wat er geestelijk nodig is. Maar vergelijk nu eens voor de zardigheid de toespraken van Anakananda over de onthechting met de afdaling van Aladin in de grot en de wijze waarop hij erdoor moet lopen om de lamp (de vlam) te vinden. Dus het licht. Als je teruggaat, kun je wel wat meenemen, maar je moet eerst het licht vinden, dan pas kun je aan de rest beginnen. Je ziet dan dat verhaal heel anders. Zoals je ook in sagen en legendes hoort van mensen (tovenaars of grote koningen) die iets doen om een ander kwaad te berokkenen, om iemand te bedriegen. Het valt altijd verkeerd uit, want zodra het gaat om hogere waarden hebben ze dat gewoon niet in de hand.

Wij horen de legende van Prometheus, die het vuur uit de hemel steelt. Wat is het vuur uit de hemel? Dat is niet het vlammetje waarmee de mensen hebben geleerd dat je licht kunt maken en vlees smakelijker kunt maken als je het kookt. Dat vuur is weer een innerlijk vuur. Het is iets wat te maken heeft met een innerlijke ontwikkeling. En als je het zo bekijkt, dan is het hele verhaal ineens logisch geworden.

Het is duidelijk, je kunt niet gelijktijdig het hoogste aan de mensen geven zonder daarvoor aansprakelijk te zijn. En dan ben je geketend aan de aarde, aan de rots. Neen, sagen, legenden, sprookjes, alles bij elkaar, hoe onmogelijk ze ook lijken, staan dicht bij de werkelijkheid. Zeker, als we al die onderwereldverhalen lezen, dan denken we: dat bestaat niet.

In Perzië is een stroompje geweest dat men de ingang tot de onderwereld noemde. In bepaalde legenden wordt zelfs een naam genoemd voor de stroom in de onderwereld, die een afleiding schijnt te zijn van de Perzische naam voor dat stroompje. Die ingang was een kloof, een duister ravijn waar het stroompje doorheen liep.

Maar is er dan geen onderwereld? Wat is die onderwereld eigenlijk? Een schimmenrijk? Wat is een schimmenrijk? Een schimmenrijk is een astrale wereld. Dat is een wereld waarin je niet verder kunt, waarin je vast zit, waaraan de mens voortdurend eisen stelt. De mens wil allerlei dingen en daardoor schept hij zich gestalten. Astrale gestalten, vormen, goden, godinnen, demonen, wat er maar denkbaar is, kan een mens met zijn gedachten in de astrale wereld tot werkelijkheid maken. Maar als hij het waargemaakt heeft, dan is het ook een voorstelling die hem zelf beheerst; en dan is het opeens weer duidelijk.

Als wij bladeren in het Tibetaanse of Egyptische Dodenboek, dan horen wij ook over allerlei dingen waarvan wij zeggen: Dat is een onmogelijk verhaal. Je komt in een grot en daar word je door boogschutters voortdurend met pijlen doorboord. Dat is onzinnig. Maar als je het nu eens anders stelt.

Hoe vaak is de waarheid niet scherper dan een pijl? Als je in afzondering zit en je moet de waarheid verwerken ten koste van alles, dan is de voorstelling ineens een heel aardig symbool geworden.

Het is misschien dwaas om te denken aan een Koning der Wereld, die ergens onder de aarde zit. Maar hoe komt het dan dat mensen steeds weer zeggen, dat de aarde iets groots herbergt dat wacht op het ogenblik van ontwaken? Dat vertellen ze van Barbarossa toch ook?

De Indianen vertellen over Crazy Horse, die eens uit een berg zal opstaan en hen tot de bevrijding zal voeren. Wat natuurlijk kolder is, want de Indianen die er nog zijn willen helemaal niet bevrijd worden. Die zitten al helemaal in de protest-mentaliteit. Zij protesteren dan wel, maar vechten liever niet. Dus ergens is het onzin, maar er zit ook wel iets in.

In de aarde zelf sluimeren bepaalde krachten en gedachten en die zullen op een gegeven moment toch weer naar boven komen. Het gaat niet om personen, het gaat niet om demonen in die onderwereld, het gaat om een werkelijkheid die tijdelijk kan rusten, maar die geabsorbeerd is in de kern van de aarde en er ineens weer kan uitkomen. En dan zitten de mensen ernee opgescheept.

Er is natuurlijk niet een echte Barbarossa die weer opstaat, maar dan is er dezelfde mentaliteit die Barbarossa eens heeft gebracht tot zijn verwerpen van de paus en ten slotte tot zijn boetetocht waarbij hij met blote voeten in de sneeuw stond. Ik vind dat allemaal uitermate interessant.

Als je de gewone sprookjes nagaat - en dan denk ik b.v. aan Hans en Grietje, Doornroosje, Assepoester - dan lijken ze allemaal kinderlijke verhaaltjes en ze zijn zo onmogelijk in de werkelijkheid. Maar probeer nu

eens de buitenkant, het versiersel, eraf te halen en kijk eens wat er wordt gezegd in zo'n sprookje en je staat versteld. Want in dat sprookje leeft dan ineens een waarheid. Er staat een geestelijke waarheid en vaak ook een stoffelijke waarheid in neergeschreven. Nu zoudt u graag willen weten hoe?

Neem eenvoudig de kwestie van Roodkapje. Waarom krijgt Roodkapje moeilijkheden? Omdat ze niet doet wat ze weet dat ze zou moeten doen. Waardoor krijgen de mensen moeilijkheden? Om dezelfde reden. Dan komt de wolf. Waarom eet de wolf Roodkapje ineens op? Doodgewoon, omdat wolven over het algemeen er overnadenken hoe ze meer kunnen krijgen. Ook dat is niets bijzonders. Ga maar eens kijken naar iemand die kapitaal heeft. Die wil ook steeds meer. Hij neemt geen genoegen met honderd gulden, als hij denkt over een paar dagen honderdduizend of een paar miljoen te kunnen krijgen. En wat is dan de grote fout? De wolf eet Roodkapje en grootmoeder op. Het wordt leuk verteld. Maar wat is het eigenlijk? Het is een "merger" om in handelstermen te spreken, een fusie. En als je nu te ver gaat, wat gebeurt er dan? Dan komt de boswachter. Misschien is het wel de regering met een antitrust-wet, die het mes erin zet. En als je dan te groot hebt willen zijn, dan wordt hetgeen je in jezelf hebt geschapen een noodzaak. En als je het dan moet ontberen, dan kun je niet meer zonder en ga je eraan te gronde. Zoals de wolf, die zoveel ruimte had dat hij rotsblokken kon hebben in plaats van de twee personen.

Denk eens aan de verhalen van de Indianen. Zij vertellen dat, als je onder zekere omstandigheden naar bepaalde bergtoppen gaat - die worden dan nog met name genoemd - dan verander je; je wordt plotseling een nieuw mens met nieuwe mogelijkheden en nieuwe krachten (De Comanches, de Paparos, de Hopi's hebben zulke legenden). Nu is dat natuurlijk onzin dat als je naar een bepaalde hoogte gaat, je dan verandert. Dat kan niet. En toch....wanneer een mens wordt geconfronteerd met nieuwe hoogten van beleven - door welke geestelijke schok dan ook - dan komt hij er nooit meer als dezelfde mens uit; dan is hij veranderd. Hij heeft dan andere mogelijkheden en andere capaciteiten. Iemand, die grijpt naar wat wij misschien mystieke hoogten noemen, die een eenheid weet te krijgen waarin zijn onderbewustzijn a.h.w. in zijn bewustzijn is ingeschakeld, is een taal ander mens geworden. Hoe zijn de Indianen daar nu aan gekomen? Zij hadden geen psychiater om hun dat te vertellen. Trouwens, als zij een psychiater hadden gezien, zouden ze gezegd hebben: Dat is een gek. Een gek is een heilige, dus laten we hem zijn gang maar laten gaan.

Maar waarom vertellen ze dan die dingen? Hoe figureren ze in die verhalen, in de legenden van helden die plotseling overgaan naar de Eeuwige Jachtvelden, van mensen die tot sterren worden, die opeens veranderen in iets anders? Hoe komen ze daaraan? Daarvoor moet een reden zijn. En dit hele betoog is opgezet om die reden te kunnen formuleren. De reden is dit:

De mens leeft in een realiteit die meer bevat dan de werkelijkheid die hij elke dag beseft. In die totale werkelijkheid zijn krachten, die op zijn wezen antwoorden en waarop hijzelf antwoord kan geven.

En telkenmale weer zal er een ogenblik zijn, dat de mens antwoord geeft op dingen, die niet zuiver stoffelijk zijn; dat hij een geestelijke waarde, een geestelijke kracht a.h.w. injecteert in alles wat hij normaal stoffelijk bewust kent. En op het ogenblik, dat er een versmelting komt van dat hoger besef met de werkelijkheid die hij beleeft, verandert die werkelijkheid. Ze gaat meer omvatten, ze krijgt meer schakeringen, ze krijgt meer mogelijkheden. Maar u moet ook goed weten wat u doet. Wat dat betreft zou ik ook Sindbad willen aanhalen.

U herinnert zich het verhaal van Sindbad de zeeman, die strandt op een eiland waar een oude gebrekkige man hem vraagt: Wil je mij alsjeblieft dragen? Dat is dan de Oude Man van de zee. Sindbad kan hem niet meer kwijt. Die man blijft zich aan hem vastklampen totdat hij hem ten slotte met geweld van zich afwerpt en zelf bijna ten onder gaat. Ook dat is heel begrijpelijk. Bewustwording betekent niet, zoals de mensen denken, alleen maar vriendelijkheid. Bewustwording is juiste reactie. In dit verhaaltje wordt dit zo aardig duidelijk gemaakt.

Je kunt wel medelijdend zijn, maar je medelijden moet zinvol zijn. Het moet betrekking hebben op een werkelijkheid en niet alleen maar op een illusie die voor je wordt geschapen, anders word je slaaf van je eigen vriendelijkheid. Dan word je het slachtoffer van hetgeen je voor een ander denkt te doen. Erg egoïstisch misschien. Maar er is een kosmische waarheid die telt boven de menselijke waarheid. Je moet eerst de kosmische waarheid dienen en dan pas kun je je gaan bezighouden met wat menselijk wenselijk is. Alleen de mens, die beseft dat hij wordt beheerst door een verkeerde vriendelijkheid of een verkeerde goedheid, zal zich daarvan kunnen bevrijden. Niet door anderen tot slachtoffer te maken, want dat is niet nodig, maar gewoon door die banden van zich af te werpen en zijn eigen vrijheid te hernemen.

Achter al die verhalen, sagen en legenden ligt de lering: indien je iets doet voor anderen of voor een geheel, dan moet dat ook de moeite waard zijn. Want wat je doet daaraan ben je gebonden.

Alle grote personen worden beheerst door geheimzinnige krachten. Maar die krachten hebben dan toch kennelijk een directe relatie met wat die mensen zelf zijn. Er is geen vogeltje dat iemand iets komt vertellen zonder dat hij er eerst omgevraagd heeft. Je eigen wezen bepaalt je mogelijkheden. Maar die mogelijkheden moeten dan nog vergeleken worden met het wenselijke uit een totaal-bestaan, uit de totale kosmos.

Denk nu eens aan de Gordiaanse knoop. Ook zo'n mooie legende. In Gordium probeerde iedereen de knoop te ontwarren en niemand kon dat. Toch zou degene die de knoop losmaakte van de dissel koning worden. Totdat er iemand kwam die logisch dacht en zei: Het gaat hier niet om het ontwarren van de knoop, het gaat erom die knoop los te maken van de disselboom. Hij trok zijn zwaard en hakte de knoop door.

Er wordt hier gewoon tegen de mensen gezegd: Jullie moeten niet proberen alles zo mooi uit te zoeken, want dat is soms onmogelijk. Je kunt niet alle vervlechtingen uit elkaar halen. Maar op een gegeven moment moet je zeggen: Dit moet eraf, dit is voorbij. En dan moet je gewoon je kracht gebruiken om die band te verbreken. Dan kun je je bestemming pas volgen.

In de legenden over Karel en de Elegast hoor je hoe Karel de Grote en Elegast de stemmen van de dieren horen. Een legende, die overigens in de Duizend-en-één-Nachtverhalen ook voorkomt en die vreemd genoeg ook thuishoort in bepaalde Azteekse verhalen. In al die verhalen is het belangrijke niet dat ze dieren horen praten en raadsels horen oplossen, maar dat alles een stem heeft. Als wij naar alle dingen luisteren, als we gevoelig daarvoor zijn, dan zullen wij in die totaliteit veel bewuster leven. Want alles wat gebeurt, heeft invloed op alles. En zo kunnen wij elk gebeuren aflezen uit alle dingen. Door dit aflezen kunnen wij daarop zo reageren als voor ons juist is.

Vroeger wisten de mensen dat wel en hebben dat vastgelegd in sagen en legenden. Ze hebben geprobeerd daar op de een of andere manier vorm aan te geven. En dat doen de sprookjes van de moderne tijd ook.

Neem b.v. het Marxistisch-Leninisme. Dat is een sprookje. Maar ontleed het eens in zijn essentie en waar kom je dan terecht?

Punt 1 bij het feit, dat de mensen moeten leven in een broederschap.

Punt 2 dat ze voortdurend voor elkaar moeten leven en dat ze dan onover-

winnelijk zijn, dus een maximale kracht krijgen. Dat is volkomen waar, ook al kunnen wij de stellingen van het Marxistisch-Leninisme in vele gevallen aanvechten, omdat het onlogische dogmata zijn. Maar de inhoud is juist.

Altijd weer, als wij geconfronteerd worden met dergelijke dingen, moeten wij ons afvragen: Wat schuilt erachter? Wat is de werkelijke betekenis, indien ik de vormgeving eens terzijde stel? Ik weet, dat mensen altijd geneigd zijn op vormen af te gaan. Maar het gaat om hetgeen in de vorm verborgen is. In alle sagen en legenden van de verschillende volkeren - of u de Finse, de Scandinavische, de Franse of Afrikaanse legenden er op naleest - u zult ontdekken dat achter de verhalen een zuiver geestelijke wijsheid verborgen zit. Het is, alsof de mensheid in die verhalen voor zichzelf de herinnering verbergt dat er een geestelijke waarheid is, die je hele leven, je vermogen en je kunnen bepaalt.

Als ik dat zo van mijn kant uit bekijk, heb ik altijd het gevoel: de mensen gaan uit en leggen de sleutel onder de mat. En als ze thuiskomen, zijn ze vergeten waar ze hem hebben gelegd. Dan moeten ze de deur laten openmaken door de slotenmaker, terwijl ze alleen maar onder de mat behoeven te kijken om de sleutel te vinden.

In alle sprookjes, sagen en legenden, in al die eenvoudige verhaaltjes en in vele dogmatische betogen en stellingen zelfs, die volgens mij wel de sprookjes en legenden van de moderne tijd zijn, vindt u de essentiële waarheid terug: De sleutel om binnen te gaan in een rijk van werkelijkheid, van eigen kracht en eigen mogelijkheden. En wie dat eenmaal in de gaten heeft, komt tot de conclusie dat je de lichtende waarheden, de lichtende werkelijkheid die achter de draken, slangen, helden en al die dingen meer verborgen ligt eigenlijk kunt terugvinden in de kleinste dingen van elke dag. Ze spelen mee in een stuk van Pirandello en in een stuk van Shakespeare. Ze komen voor in een film, of het nu gaat over James Bond of over het meest krankzinnige onderwerp, altijd is op de achtergrond een waarheid.

De mensheid vertelt zichzelf in de vorm van sprookjes en verhalen voortdurend over de geestelijke waarheid. En dan bekijkt ze het verhaal en zegt: Nu ja, onmogelijke verhalen en vergeet, dat ze daarin voor zichzelf de kostbaarheid van eigen leven en bewustwording heeft neergelegd.

--:--:

OCCULTE FILOSOFIE

HOOFDSTUK III.

ZO BOVEN ZO BENEDEN.

Het is een oude spreuk en als we het goed nagaan, dan stamt ze eigenlijk uit de Egyptische periode en behoort tot de Egyptische magie. Het denkbeeld op zichzelf is de kern van praktisch alle magie en ook de basis voor een groot gedeelte van het occultisme. Letterlijk wordt daarin gesteld dat, als boven (de wereld van de goden) er iets verandert, dat bij de mensen invloed heeft en omgekeerd. Er is een voortdurende wisselwerking tussen de lagere en de hogere werelden. Alles wat wij doen, heeft een inwerking op de krachten die ons bestaan regeren, terwijl omgekeerd ook onze mogelijkheden worden beperkt door al datgene wat er in die grote wereld boven ons, zoals men zegt, gebeurt.

Dit is filosofisch erg belangrijk, want in alle occultisme worden we eigenlijk geconfronteerd met de verborgen werelden in ons eigen leven. Daarnaast worden we geconfronteerd met de machten, die in en buiten ons leven van belang zijn. Als we nu weten dat er een directe band bestaat tussen ons wezen, ons handelen, ons denken en al datgene wat er uit de grotere wereld tot ons komt, dan zijn we eigenlijk automatisch beter ingesteld op

- a. de mogelijkheid om vanuit onszelf het gebeuren te beïnvloeden,
- b. de mogelijkheid dat onze vrijheid wordt beperkt op het ogenblik dat er kosmische veranderingen aan de gang zijn.

De situatie is magisch natuurlijk erg interessant, omdat je dan kunt zeggen: ik ga hier symbolisch iets doen, dat wordt gerealiseerd in de wereld boven en dan komt die situatie als vanzelf hier weer tot stand. Het is eigenlijk het bijgeloof van de oude schepelingen in de zeilvaart. Zij zeiden: Niet fluiten aan dek, want dan fluit je de wind op. Fluiten is wind. Als dat beetje wind er komt, zullen grotere krachten ook gaan blazen en dan komt er wind. Die wind kan teveel zijn, er komt storm, die storm is voor ons gevaarlijk en daarom moeten we die niet oproepen.

Het klinkt allemaal een beetje vreemd, maar op zichzelf is het nog niet zo dom. Ik beweer helemaal niet dat u door te fluiten de wind kunt oproepen. Wat dat betreft is het soms zelfs moeilijk om je hond te roepen. Wat echter wel waar is: alles wat ik zelf uitstraal, alles wat uit mijn wezen voortkomt, weerspiegelt zich in de relatie die ik heb met alles in de wereld rond mij.

Nu is dat niet een rechtlijnige situatie. De ouden hebben dat waarschijnlijk gedacht. Ik neem ook aan, dat veel moderne mensen denken: als ik goed doe, dan zal ik het goede van boven terugkrijgen. Maar er is een spiegeling. Het eenvoudigste beeld dat voor u in dit verband interessant is: Wij tekenen een X. Boven die X trekken we een lijn: de goddelijke wereld.

Onder de X trekken we een lijn: de menselijke wereld. Nu tekenen we een pijl tegen één van de poten van de X. Die pijl betekent een kracht, die drukt tegen die bepaalde poot van de X. Dan zal de kracht beneden tegen diezelfde poot aan drukken; in zoverre is het rechtlijnig. Maar het betekent wel, dat de kracht dan omgekeerd werkt. Deze omkering van waarden is iets waarmee we vooral innerlijk erg veel te maken kunnen krijgen.

Wie in zich zoekt naar wijsheid en inzicht, zal vaak proberen daarbij de stoffelijke redelijkheid te gebruiken. Maar de redelijke benadering van een esoterisch probleem brengt, als je eerlijk bent, een volkomen oneerlijk antwoord. Als je een onredelijke benadering hebt van de materie, dan is het resultaat daarvan over het algemeen innerlijk een redelijk antwoord. Waarom?

Wel, die twee poten van de X zijn aan de ene kant verstand, aan de andere kant gevoel. Als ik begin met mijn gevoelens, dan kan ik die gevoelens alleen concretiseren, indien ze worden omgezet in verstand. En dat omzettingsproces geeft mij niet alleen een daadmogelijkheid, het geeft ook nog een bewustzijnsmogelijkheid.

Omgekeerd: als ik begin met het verstandelijke en ik wil dat in kosmische zin laten werken, dan kan ik het verstandelijke alleen gebruiken om gevoelens te wekken. Die gevoelens op zichzelf zijn echter niet omschrijfbaar en wat meer is voor de mens niet beheersbaar. Het is die onbeheersbaarheid welke aanleiding geeft tot een paar regels, die zowel in de esoterie als ook in de magie zullen gelden.

De eerste luidt: Ik zal altijd uitgaan van mijn emotionele wereld en streven naar een formulering daarvan op een voor het "ik" aanvaardbare en redelijke wijze.

Magisch geldt: Ik zal altijd werken vanuit mijn gevoels- en geloofswereld, maar naar een verstandelijk gesteld doel.

Dat is duidelijk, want dat is de enige manier waarop ik krachten kan wekken en gelijktijdig door mijn vermogen tot kennen en beredeneren een beheersing kan opbouwen.

De tweede regel luidt: Het Goddelijke, dat ik in mijzelf wil wekken, kan ik slechts wekken aan de hand van mijn gevoelswereld. Op het ogenblik, dat ik mijn gevoelswereld wil verwisselen voor een verstandelijke, zal ik het Goddelijke niet meer kunnen ontmoeten, maar zal ik alle werkingen van het Goddelijke nu zien als tegenstellingen, als remmingen op mijn weg.

Zo geldt voor de magiër: De magiër, die een geheel verstandelijke voorbereiding treft, zal resultaten verkrijgen, maar hij zal ze niet kunnen beheersen waardoor ze hem kunnen domineren, kunnen terugslaan op zijn wezen en het door hem gestelde doel slechts zelden zullen bereiken.

Het zo boven zo beneden confronteert ons nog met meer dingen.

De innerlijke wereld is ergens een replica van de wereld die wij bewust beleven. Dat wordt al heel duidelijk, als je iemand hoort praten over Zomerland. Iedereen weet: Zomerland is eigenlijk een droom, die je met anderen gezamenlijk droomt. Maar waarom moet Zomerland zijn opgebouwd volgens menselijke vormen en normen? Omdat de mens weliswaar emotioneel met de geest is verbonden, maar daaraan slechts uitdrukking kan geven, indien hij terugvalt op zijn eigen formuleringsvermogen; en dat doet hij nu eenmaal in beelden, vaste lijnen, vormen, kleuren enz.

Als wij nu eens uitgaan van een gewoon verstandelijk begrip van het hiernamaals en daarbij de emotie van het hiernamaals tot ons laten komen, dan blijkt dat we die vormenwereld praktisch overslaan. We komen onmiddellijk tot een beleving van een vormloze wereld, die in ons voortdurend nieuwe erkenningen mogelijk maakt, maar die buiten ons helemaal niet meer aan een bepaalde regel of aan een bepaalde ordening te binden blijkt.

Als ik dat doe t.a.v. een geestelijke wereld, dan zal dat t.a.v. een innerlijke wereld precies gelijk zijn.

De belangrijkste wereld, zo wordt gesteld, is niet definieerbaar in haar eigenschappen. Zij is als het licht. Wie het licht ontmoet, zal daardoor alle dingen kenbaar zien worden behalve het licht in zijn eigen kwaliteit en geaardheid.

Omgekeerd: als ik alles ken in zijn kwaliteit en geaardheid, dan kom ik tot een beleving van het licht dat echter nog steeds niet te beschrijven is.

Misschien vraagt u zich af: wat moet men ermee doen? Laat mij proberen om ook de praktijk op deze vooravond van de surprise-uitstorting te geven. In de praktijk betekent het het volgende:

Als ik niet voldoende kennis heb om een bepaalde taak, die ik geestelijk wens te volbrengen in de stof te uiten, dan moet ik afgaan op mijn gevoelens. Mijn gevoelens zullen dan vaak in de plaats kunnen treden van kennis en beredenering en als zodanig mij volledig de mogelijkheid geven tot bereiking. Aan de hand van de berekening zelf kan ik misschien later enig begrip krijgen van datgene wat daarvoor werkzaam was. Om het heel eenvoudig te zeggen: Als u geestelijk iets wilt bereiken en u weet niet hoe u het moet doen, dan behoeft u zich niet dood te zoeken naar allerlei voorbeelden, regels en wetten daarvoor. U moet zich gewoon met uw gehele gevoelswereld daarop instellen en de actie, die daaruit voortvloeit eenvoudig over u heen laten gaan. U zult dan tot uw verbazing bemerken dat u resultaat had.

Een ander punt dat al even belangrijk kan zijn zegt:

Als wij in het leven voor problemen komen te staan, dan blijkt dat een deel ervan niet op te lossen is door middel van de rede. Als wij het probleem echter hebben doorleefd, dan kunnen wij het loslaten. In de gevoelswereld zal dan het geheel van de functies werkzaam zijn waardoor de oplossing voor ons toegankelijk wordt, ook al zullen wij niet beseffen waarom juist dit de juiste oplossing is. Want de mens leeft nu eenmaal in een wereld waarin het Goddelijke geheim blijft, waarin de totaliteit onvoorstelbaar is en waarin ook de samenhangen die er tussen "ik" en totaliteit en tussen "ik" en Godheid bestaan ergens in het vage verdwijnt. Wij zijn niet in staat de werkelijkheid te zien en te doorleven. Gezien dat feit kunnen wij ons het best beroepen op de hoogste krachten in ons.

De hoogste kracht in een mens wordt geuit via zijn gevoelsleven. Die emoties zijn natuurlijk voor een deel zuiver stoffelijk: extra adrenaline afscheiding, klierwerkingen enz. Maar de werkelijk diepe beroering in ons wezen - of dat nu negatief is (drift) of positief (een totale aanvaarding) - is een weerspiegeling van onze eeuwigheidsrelaties, onze binding met de totaliteit. Zodra die gevoelswereld domineert, zal de innerlijke werkelijkheid voor ons besluiten gaan nemen. Die innerlijke werkelijkheid neemt haar besluiten over het algemeen beter dan de verstandelijke mens.

Gaan we nog een stap verder in de richting van de praktijk, dan kunnen we zeggen: Op het ogenblik, dat ik emotioneel betrokken ben bij datgene wat ik doe al dan niet redelijk, zal ik daardoor het geheel van de betekenis en van de waarde die dit voor mij heeft overdragen aan mijn hogere geestelijke voertuigen. Hierdoor maak ik een reactie mogelijk uit de geestelijke werelden welke weerkaatst in de materie door mijn levend lichaam (mijn wezen op aarde) kan worden geuit, ook al kan ik die kwaliteiten en krachten niet nader omschrijven of het geheel van hun geaardheid voorspellen.

Een mens leeft altijd een beetje in het onzekere. Als je zegt: Zo boven zo beneden, ben je geneigd daar achteraan te zeggen: dus zo beneden zo boven. Dat is echter maar betrekkelijk waar. Want de toestan-

den, die in een hogere wereld bestaan, onttrekken zich voor een groot gedeelte aan het kenvermogen van degene die in de lagere wereld leeft. Dat impliceert dat de mens, die in de lagere wereld leeft, nooit een zo volledige beïnvloedingsmogelijkheid heeft ten aanzien van het hogere als omgekeerd altijd het geval is.

Dan komen we nu aan de grootste eigenaardigheid die er op deze wereld bestaat.

De hogere waarden kunnen we omschrijven als trilling of als spanningsvelden. Indien wij in staat zijn om rond ons een spanningsveld op te wekken op welke wijze dit ook gebeurt, dan zal dit veld normaal manipuleerbaar zijn. Toch weten we niet wat het is.

Als u binnenkort misschien op de Ster-avond aanwezig bent, dan zult u dat ook zelf kunnen constateren. Er wordt iets opgebouwd; daarover worden er misschien heel mooie verhalen verteld. Waar het echter op neerkomt: het is een spanning, meer niet. Het is iets waardoor bij sommige mensen zelfs de nekhalen omhoog gaan staan. Die spanning kan dan - al doet dat op die avond meestal de celebrant - worden gehanteerd.

De spanning ontlaadt zich doordat er iets extra's aan wordt toegevoegd en daardoor wordt het evenwicht verstoord. Dat is de werkelijkheid.

De gehele kosmos is een evenwicht. God was voor het begin van de schepping ook evenwichtig. Dat kunnen we althans aannemen. Maar er kwam toen iets bij en het evenwicht was verstoord. Daardoor ontstond er een sequentie van werkingen die o.m. de schepping tot gevolg had.

Nu wil ik niet zeggen dat wij hetzelfde kunnen als de Schepper. Maar ook voor ons is het mogelijk ons gehele wezen te uiten in een spanning die om ons heen ontstaat. Zolang we niets doen, ebt die spanning langzaam wel weer weg en er is verder niets aan de hand. Op het ogenblik echter dat wij proberen in die spanning nog extra trillingen te veroorzaken (dat kunnen trillingen zijn van geluid, van een extra wilsuitstraling, dat kan een woord, een kleur, een gebaar zijn), zal daardoor een werking in dat veld ontstaan. Nu geldt hierbij een aardige regel:

Wanneer er rond mij een spanning bestaat, kan ik deze in de door mij gewenste richting ontladen, indien ik rekening houd met het feit dat de gehele door mij opgewekte kracht gericht dient te worden op iets wat ik mij voorstel. De relatie moet dan worden gesteld vanuit dit punt. Dat laatste is belangrijk. Ik moet dus niet zeggen: Ik neem deze kracht en ik zend haar naar Pietersen. Maar ik zeg: Die kracht is er. Hier ben ik bij Pietersen en hier moet die kracht naartoe komen.

Het klinkt krankzinnig, als je het zo vertelt, maar het is waar. Waarom? Ik weet het niet precies. Er zijn grote denkers, die zich een lange tijd daarmee hebben beziggehouden. Een van hen, die nu aan onze kant is en zich nog verder met het occulte bezighoudt, gaf de volgende verklaring:

"Voor de mens is het "ik" het voortdurende centrum van het Al. Hij kan zich dan ook geen spanning voorstellen, die niet gelijktijdig op zijn eigen wezen terugvalt. Als hij zijn wezen verplaatst in een situatie die niet de zijne is, dan wel in of bij een persoonlijkheid die niet identiek is met zijn "ik"-voorstelling, dan zal hij daardoor voor zich een ontladingspunt hebben geschapen dat zo dicht bij het gewenste ligt, dat hierdoor alle gewenste effecten bereikt kunnen worden."

Het klinkt mooi. Of het volledig waar is? Hij zegt het en ik neem het aan.

Gaan we nog wat verder dan komen we als vanzelf aan de magie.

In de magie zijn er verschillende benaderingen. Er zijn o.m. de bezwering en de incantatie. Die twee staan apart. De incantatie namelijk maakt meestal wel deel uit van de bezwering, maar ze is daarvoor alleen maar de aanloop. De incantatie kan echter ook zonder meer worden gebruikt. Het verschil is het volgende:

Als ik een bezweering uitspreek, dan wordt mijn incantatie gericht op een voorstelling waarmee ik mij sterk verbonden acht. Hierdoor verwezenlijk ik de voorstelling en heb ik dus het geheel van de opgeroepen kracht a.h.w. gepersonifieerd. Dit kan in verband met een werkelijke entiteit gebeuren, het kan ook plaatsvinden in verband met een astrale schil of iets dergelijks.

Bij incantatie richt ik mij tot een hogere kracht, maar ik bepaal de aard en werking van die kracht niet. Daardoor geeft de incantatie dus een grotere mogelijkheid tot resultaat dan de bezweering. Ze geeft echter gelijktijdig ook een vager resultaat. Het resultaat is nooit scherp te omschrijven. De opbouw van de bezweering is over het algemeen als volgt: In de eerste fase maak ik duidelijk wie ik ben.

In de tweede fase maak ik duidelijk aan welke macht of kracht ik mijn gezag tracht te ontlenen. In deze fase vereenzelvig ik mij dus met het gezag waaruit ik nu verder zal spreken en handelen en waarvan ik stel, dat ik alle macht en mogelijkheden bezit. In dit geval zal ik bovendien zeggen over wie ik mijn gezag tot bevelen zal doen gelden en doen heersen. In de derde fase herhaal ik de stelling: Ik ben één met...b.v. God. Ik noem de krachten die ik wil oproepen en ik geef aan deze krachten nu een bevel. Dit bevel kan ik inkleden naar gelang van de rang die zij volgens mijn inzicht bekleden. Dat kan dus zeer beleefd zijn, het kan ook absoluut dominerend bevelend zijn.

Het resultaat van de bezweering is nu dat, als zij slaagt, ik een persoonlijkheid heb opgeroepen. Deze heeft eigen kwaliteiten. Deze persoonlijkheid kan samenwerken met één groot aantal andere persoonlijkheden, maar er is altijd één dominante entiteit. Mijn bevelen geef ik aan de dominante entiteit, die ze eventueel door haar dienaren - zo spreekt ze dan de anderen meestal aan - kan laten uitvoeren.

De taak, die ik opleg, is gebonden aan de kracht die ik heb opgewekt. De gehele bezweering eindigt met het ontslag, dus het zeggen: "Ga heen en wees in vrede" aan degene die ik heb opgeroepen. Daarna richt ik een dankwoord aan de kracht waarmee ik mij één heb gevoeld.

Het is een tamelijk ingewikkelde procedure. Ze vergt sterke zenuwen, grote magische kennis en voor de mens, die met denken alleen meestal niet veel bereikt, ook vaak een uitvoerig ritueel.

De incantatie daarentegen is veel eenvoudiger. Ze berust zeker ook op de magie van de klank (de bezweering). Je moet de woorden juist weten te gebruiken. Je moet de klankcombinaties zo weten te kiezen, dat ze voor jezelf nog zinvol blijven en gelijktijdig nog bepaalde kosmische harmonieën weerspiegelen.

Hier roep ik gewoon aan. Ik zeg niet: ik ben die of die. Aanroepende stel ik, dat ik de kracht ervaar. Dat stellen is geen sprookje. Ik kan dit in een incantatie alleen dan doen, indien ik mij bewust ben van de spanning die rond mij is ontstaan.

Nu kan ik kiezen. Ik kan een soort ontspanning opwekken door een tijdelijk evenwicht te veroorzaken. Dan is voor mij en voor alle anderen, die zich binnen het spanningsveld bevinden, dat veld zelf niet meer merkbaar; het is echter wel aanwezig. Ik kan dan op grond daarvan verdergaan en - maar nu vragend, niet bevelend - een richting aangeven voor die kracht. Daarbij stel ik mij voor, dat die kracht een bepaalde werking heeft. Hoe beter ik mij dat nu voorstel, des te gemakkelijker ik resultaat krijg.

De incantatie vergt veel minder voorbereiding dan een werkelijke bezweering. Aan de andere kant geeft ze veel sneller het gevoel van verbondenheid, omdat ik een beroep doe op de gehele kosmos; en daar zijn alomtevel harmonische factoren. Zou ik een bepaalde factor willen oproepen, dan wordt het zelfs met een incantatie moeilijk en soms zelfs ondoenlijk.

Er wordt de opmerking gemaakt dat het bevelen geven, zoals dit bij de bezwering gebeurt, wel een beetje brutaal is. Dat is waar, indien men uitgaat van een zuiver menselijk standpunt. Maar vergeet niet dat degene die een bezwering uitspreekt niet alleen zichzelf is. Hij heeft zich voorzien van krachten en harmonieën waardoor hij inderdaad de sterkere is. Hij bezit dus op dat ogenblik een macht en een gezag over de geesten en krachten die hij oproept. Zou hij dit niet bezitten, dan zou hij of geen resultaat boeken of ten onder gaan aan hetgeen hij oproept. Degene die het doet neemt dus een groot risico. Dat risico op zichzelf al maakt duidelijk dat het geen brutaliteit is. Het is misschien een beetje bluff, een waagstuk. Brutaliteit is het zeker niet, want het gaat gewoon om het stellen van een rangorde tussen ego en bepaalde geestelijke krachten en machten.

De mens meent altijd dat je tegen alle geesten - tot zelfs de demonen toe - beleefd moet zijn. Maar de magiër denkt daar anders over. Hij redeneert ongeveer als de kip in het kippenhok die zegt: Er is een pecking-order noodzakelijk. Ik ben de mindere van degene die ik als mijn meerdere erken, maar ik ben dan ook de meerdere van alle anderen. Die meerwaardigheid impliceert mijn recht om die anderen te verjagen, pijn te doen, achterna te zitten en wat dies meer zij. Het is dit begrip van de peckingorder, zo vreemd als het moge klinken in dit verband, dat in bezweringsmagie en ook in andere vormen van magie zelfs een hoofdrol speelt.

De kern van de macht, die een magiër of bezweerder uitoefent is over het algemeen de naam van God. Die naam kan natuurlijk op vele manieren worden uitgedrukt en ze wordt vaak verwerkt in de z.g. zegels. Een van de meest bekende bezweringszegels is het Zegel van Salomo (koning Salomo) en daarnaast het Sigillum Salomonis, dat misschien door zijn latijnse vorm hetzelfde lijkt, maar dat meestal betrekking heeft op een bezweringszegel van een beroemd magiër en kabbalist die Rabbi Salomo werd genoemd. Hij zou geleefd hebben omstreeks 1300. Hier zegt de magiër: Ik ben een gewoon mens, maar ik heb hier het teken van mijn macht. Zoals een politiemans in burger zegt: Hier is mijn penning.... en nu meekomen. Dat gezag wordt misschien niet altijd terecht uitgeoefend. Dat zal bij de politie ook niet het geval zijn. Maar het feit, dat ik mij vereenzelvig met een hogere macht en deze representeer met een teken dat die hogere macht uitdrukt - ook als dat alleen een naam is, een bepaalde rite of een bepaalde tekening - houdt in dat ik terecht bevelen kan uitdelen. Het is namelijk niet de bezweerder of de magiër zelf die het bevel geeft. Het is de personificatie van de hoogste macht in de magiër. Hierdoor zult u begrijpen waarom het in de magische praktijk helemaal niet brutaal of cru wordt gevonden om het bevel te geven. Denk niet, dat dat iets is wat alleen bij de magie behoort. Hoe vaak zegt u ook niet: Ga heen in de naam van.....Of: Dat moet je niet doen, want dat is in strijd met..... Ook hier: niet het persoonlijke gezag, maar een beroep op iets anders waardoor de persoonlijke uiting gezag krijgt. Op deze manier werkt de bezweerder.

Degene die alleen incanteert (de aanroeper) is iemand, die niet gelooft in de noodzaak om zichzelf één te maken met de kracht. Hij zegt: Die kracht maakt zich wel één met mij. Ik behoef niet te zeggen: Ik ben de Heer, uw God, en ik beveel u in de naam van het teken. Want, zo zegt hij, als ik geloof in God en als ik mij instel op de krachten en de spanningen die uit God voortkomen, dan is die macht aanwezig. Dan behoef ik ook geen bevelen te geven, want dan is de goddelijke Wil aanwezig. En indien ik binnen die Wil voor mijzelf een apart doel kies (vrede, genezing of iets anders), dan is dit niet een opleggen van een verplichting aan de kracht rond mij, maar het is slechts het aangeven van mijn ge-

neigheid in die kracht rond mij. En tenzij andere sterkere factoren aanwezig zijn, zal die geneigheid meestal een deel van de ontlading van die kracht inderdaad regelen.

Hier blijkt dus dat op een gegeven ogenblik een mens zich kan stellen in de plaats van de hogere wereld. De mens is innerlijk volgens magisch en occult besef tweeslachtig. Hij is zowel God als mens. Hij is kracht van licht en gebonden in de betrekkelijkheid van de materie. En omdat hij die tweeledigheid erkent en het hoogste deel van zijn wezen gebruikt om in het lagere deel van zijn wezen alle krachten van het occulte te manifesteren, heeft hij daar eigenlijk ook wel recht op, zegt men.

Het omgekeerde is natuurlijk veel moeilijker waarmaken. Je kunt in een geestelijke wereld wel je stoffelijk "ik" met je stoffelijke wensen en verlangens uitdrukken, maar die zijn onvolledig en als zodanig niet bepalend. Als ik zeg: Heer, geef mij vrede, dan krijg ik wel een soort vrede, maar misschien bedoel ik: rust van mijn burens. Maar die krijg ik niet. Het enige dat ik krijg is de mogelijkheid om in mij rust te gewinnen waardoor de storing van buitenaf mij niets meer doet. Dat vergeet men heel vaak. Daarom probeert de mens om alles wat occult is toch verstandelijk te benaderen. Tot op zekere hoogte kun je dat doen, maar dan moet je ook begrijpen dat je daarmee eigenlijk alleen maar de begrenzing van het gebied van de occulte macht aangeeft, nooit de essentie van deze krachten zelf.

Ik wil nu proberen duidelijk te maken wat er kan gebeuren, als een mens ook zonder incantaties of bezweringen de krachten in zichzelf activeert. Hiervoor moet u het volgende begrijpen:

Elke mens draagt in zich een soort lichaam van levenskracht. Hij draagt verder in zich bepaalde spanningen, die ook wel bioplasma worden genoemd. Daarnaast draagt hij in zich een astraal geheel dat veelal ectoplasma wordt genoemd, indien het binnen het lichaam in samenhangen aanwezig is en niet als een aparte vorm wordt geprojecteerd. Met al deze factoren beschikt hij over de stralings- en trillingstechniek die voor een groot gedeelte in zijn eigen wereld gelden en soms heersen. Het betekent, dat hij alle soortgelijke krachten in de natuur door zijn eigen kracht kan compenseren of zelfs opheffen. Zo kun je dus met ectoplasma plus een zekere emotie-straling de zwaartekracht tijdelijk opheffen. Gebeurt dat nu in een toestand van verrukking, dan spreken we over een mystieke beleving. Als het bewust gebeurt, dan spreken we over levitatie of een transport van voorwerpen.

De mens, die deze krachten in zich draagt, bezit daarmee een soort evenwicht t.a.v. de krachten die in de wereld rond hem aanwezig zijn. Als ik zeg spanning, bioplasma of hoe u het noemen wilt, dan spreek ik over een vitaliteit die alle levenskrachten, maar ook alle samenhangen in de materie kan richten en veranderen.

Spreek ik over het levenslichaam (dat nog iets anders is dan bioplasma), dan spreek ik over een aantal trillingen, die in staat zijn om b.v. werkzaam te zijn in een interatomaire ruimte; die dus materie kunnen samenvoegen of verbreken. Je kunt dus van element tot element veranderingen tot stand brengen, als je daarin bekwaam bent en bovendien met diezelfde kracht ook nog alle spanningen, die in de atmosfeer rond je bestaan, variëren.

Met het astraalvoertuig kun je een deel van het eigen wezen uitstulpen. Je kunt daarmee kracht uitoefenen, vooral stoffelijke kracht. Je kunt daarnaast ook een omhulsel vormen, welke geladen met je eigen levenskracht hetgeen daarin bevat is tijdelijk onvatbaar maakt voor de normale velden en spanningen, die normalerwijze op aarde inwerken. Je kunt het dus veranderen. Je kunt het losmaken van zwaartekracht.

-Je kunt iets dat geladen is ontladen. Je kunt de ontlading van iets dat normalerwijze geen spanning kan verdragen voorkomen en wat dies meer zij. Hier heeft u een aantal mogelijkheden, die voor elke mens zonder enige uitzondering potentieel bestaan.

Waarom gebruiken de mensen het zo weinig?

In de eerste plaats, omdat ze niet weten hoe.

In de tweede plaats, omdat ze er bang voor zijn.

In de derde plaats, omdat al deze manifestaties niet alleen redelijk kunnen geschieden. De mens, die welbewust hiervan gebruik wil maken, zal - om het innerlijk evenwicht te kunnen bereiken en daarmee een mate van beheersing mogelijk te maken - altijd een beroep moeten doen op een hogere kracht. Doet hij dat niet, zoals bij pubers die bepaalde poltergeistverschijnselen veroorzaken, dan leeft hij met een droomwereld. Dat betekent, dat hij de verschijnselen die optreden niet kan beheersen en dat ze voor hem vaak ook minder aangenaam zijn en zelfs schadelijk kunnen worden.

Hoe werkt u met deze krachten?

1. Besef, dat u deze krachten bezit. Maak uzelf duidelijk dat in uw lichaam op dit moment levenskracht, vitaliteit, aanwezig is die niet alleen tot het lichaam beperkt behoeft te blijven; dat in uw lichaam voortdurend werkingen aan de gang zijn waardoor een soort bio-electrisch vermogen wordt opgewekt en dat ook deze kracht voor een deel kan worden uitgestraald.

Realiseer u dat in uw "ik" bovendien een fijn-stoffelijke materie aanwezig is, die - ook al is ze niet direct en voor iedereen zichtbaar - wel degelijk kan worden gebruikt om b.v. voorwerpen te beroeren, te verplaatsen of zelfs een ingreep te doen in een levend organisme zonder daarbij schade aan te richten aan de weefsels die men doordringt.

2. Probeer te voelen dat u de mogelijkheid heeft om een taak, die u zich stelt inderdaad uit te voeren.

Stel u een licht voor. Gebruik eventueel een symbool, dat dat licht voor u representeert.

Houdt u bezig met een bepaalde kleur, die in vele gevallen voor u de aard van de werking emotioneel sterk definieert. En een beroep doende op deze innerlijke kracht stelt u nu eenvoudig dat de krachten die in u bestaan in werking treden.

3. Een mens heeft geen onbeperkt vertrouwen in zijn vermogens.

Realiseer u, dat door het beroep dat u op uw hoger wezen heeft gedaan onbeperkt kracht kan worden toegevoerd aan het lichaam voor zover het levenskracht en eventueel astrale mogelijkheden betreft. Het bioplasma kunt u niet geheel beheersen, maar dit kan toch nooit geheel worden vernietigd. U heeft geen enkele reden om bang te zijn. U bezit eenvoudig het vermogen. U hoeft er verder niet over na te denken. Stel nu de taak die u wilt volbrengen.

4. Omschrijf de taak die u wilt volbrengen voor uzelf voldoende duidelijk. Probeer alle eenheden zoveel mogelijk te vermijden.

Als u iemand wilt genezen, zeg dan niet: Ik wil u van pijn bevrijden. Definieer die pijn: ik wil u bevrijden van b.v. de pijn in de rug of van de zwakte in een bepaalde spier of van bepaalde stofwisselingsmoeilijkheden. Zoals u ook, indien u iets wilt verplaatsen, zult moeten definiëren. Niet: ik wil die tafel verplaatsen, maar duidelijk: ik wil, dat dit deel van de tafel zich zover boven de grond verheft en zich dan in de bepaalde richting beweegt.

Door dit definiëren ontstaat er in u een concentratie waardoor alle energieën die u in u heeft erkend vanuit het "ik" gebruikt kunnen worden. Door uw beroep op hogere krachten en op het hogere

"ik" zult u niet aarzelen de kracht te gebruiken en zult u niet het gevoel kennen van uitputting zolang de prestatie duurt. Ook dit is erg belangrijk, want hierdoor kunt u uw taak volledig aan. Ik wil hier onmiddellijk aan toevoegen, dat na een dergelijke inspanning over het algemeen een gevoel van zwakte of moeheid optreedt. Indien dit het gevolg van zenuwspanning is, dan is het inderdaad noodzakelijk dat u eerst die spanningen een beetje afreageert en dan een korte tijd rust neemt. Voor sommige mensen is 10 minuten genoeg, anderen hebben er een uur voor nodig. Als u niet het gevoel heeft dat u vermoeid bent, probeer dan de gehele actie van u af te schudden. Denk er dus verder niet over na. Het is gebeurd, afgelopen. Of er resultaten zijn, interesseert u op dit moment niet; daaraan denkt u wel over een paar uur.

Op deze manier kunt u de krachten in u enorm activeren. En zonder misschien te weten heeft u daarbij toch weer het principe van "zo boven zo beneden" gebruikt. Want in de hogere geestelijke werelden beschikt de mens - vanuit menselijk standpunt gezien althans - over onbepaalde hoeveelheden kracht en energie. Door deze kracht a.h.w. aan te roepen en gelijktijdig te gebruiken als leidsnoer voor de krachten die u materieel en geestelijk bezit, zult u in staat zijn om prestaties te leveren, die uw eigen normale energetische inhoud ver te boven gaan.

Ik heb nu geprobeerd een beeld te ontwerpen van alles wat er zo al aan de hand kan zijn. Daarbij moeten we toch even teruggrijpen naar de theorieën en de filosofieën, die niet zo uitgesproken bruikbaar zijn.

De kern van alle dingen is kracht. Deze kracht kan in vele vormen optreden. Hij, die weet dat de vorm door de kracht wordt opgebouwd, kan de kracht beheersen. En wie de kracht beheerst, kan elke vorm vernietigen of opnieuw opbouwen. We zijn in dit opzicht waarlijk scheppers, maar helaas blijven we gebonden aan onze eigen wereldvoorstelling. We kunnen ons niet onttrekken aan datgene wat in ons nu eenmaal als een begeerte, als een zekerheid of als een onvermijdelijkheid bestaat. Hierdoor zullen we ook heel vaak contacten aanvaarden met bepaalde geestelijke werelden, die voor ons eigenlijk niet aangenaam zijn. Wij kunnen ons niet voorstellen dat wij deze krachten kunnen afweren. En als we een afweer gebruiken, dan doen we dit aarzelend en zonder zekerheid. We zijn eenvoudig niet bereid om al datgene wat er in en rond ons bestaat te aanvaarden zoals het is. Wij reageren er teveel op.

Wij moeten proberen te beseffen: alle dingen zijn kracht. Alle kracht is één. Ik ben deel van alle kracht. Het totaal van deze kracht maakt het mij mogelijk om elke voor mij niet harmonische uiting van kracht van mij af te wijzen, te vernietigen of uit te sluiten. Maar aangezien ik harmonisch kan zijn met alle kracht, is het mij ook mogelijk om verschijnselen, die voor mij niet harmonisch zijn om te vormen tot voor mij harmonische krachten, alleen reeds door mij dit feit te realiseren.

Als ik leef als deel van die kracht, zal ik leven op elk vlak waarop die energie bestaat. Ik besta zo goed op sub-atomair als op makrokosmisch niveau. In al deze gevallen ben ik één met het geheel, zelfs in deze wereld waarin ik mijzelf zie als gescheiden van het geheel. Zoekende naar mijn innerlijke werkelijkheid, zoek ik in wezen naar de eenheid met alle dingen. Hoe minder grenzen ik mijzelf stel, des te groter de mogelijkheid dat ik die eenheid waarlijk beleef. Hoe sterker mijn gevoel van verbondenheid met het totaal van kracht en mijn potentiële harmonie met alle verschijnselen van kracht, des te harmonischer mijn bestaan zal zijn en des te vollediger ik mij één zal voelen met alle dingen.

Er zijn werelden, die boven de grens van het besef liggen. Er zijn werelden, die onder de grens van het besef liggen. Maar dit besef op zichzelf is slechts een maatstaf van erkenning, niet van mogelijkheid.

Daarom moet ik altijd uitgaan van het standpunt: zo boven zo beneden. Datgene wat in mijn hoogste "ik" mogelijk is, moet mogelijk zijn in mijn tijdelijk "ik". Datgene wat ik in kosmisch opzicht en verband innerlijk ken en beleef, moet duidelijk manifesteerbaar zijn in de wereld waarin ik als mens leef en in alle andere werelden waartoe ik toegang heb. Er is geen werkelijke grens buiten de grens, die ik mij zelf stel. Er is geen werkelijke beperking buiten de beperking, die ik mij opleg door mijn onvermogen om mijn eenheid met het totaal volledig te aanvaarden en te realiseren.

Dit is eigenlijk de kern van het hele betoog. Het is misschien niet veel, maar het is wel erg belangrijk. Hiermee heb ik dan het onderwerp beëindigd. Ik zou u echter nog een paar vragen willen stellen, die u dan als huiswerk voor uzelf maar eens moet oplossen.

1. Meent u nog steeds dat er boze of demonische krachten kunnen zijn die u kunnen schaden?
2. Wat is beter: je afschermen of het bereiken van een totale harmonie?
3. Op welke wijze bereik je de grootste werkelijkheidsbeleving? Door je gevoel of door je rede?

Als u deze vragen heeft beantwoord, zult u misschien ook aan uzelf de vraag willen stellen: Waarom faal ik nog steeds in het bereiken van al hetgeen ik als mogelijk voor mijzelf heb gesteld?

Hier wil ik u helpen met het antwoord. Het antwoord is: omdat u nog niet bereid bent om iets wat u gevoelsmatig toch wel als juist ervaart ook als praktisch mogelijk te aanvaarden. U stelt een grens tussen hetgeen u geestelijk juist acht en hetgeen u stoffelijk mogelijk acht. Probeer die grens eens te vergeten, want dan zal ook deze les voldoende vrucht voor u dragen.

x Is het mogelijk om een totale harmonie te bereiken?

- Die mogelijkheid bestaat in uzelf, indien u elke verwerping uitsluit. Dat is zeker voor een mens mogelijk. Maar voor de meeste mensen is dat erg moeilijk, omdat ze zich wijzer, beter, rijker, verstandiger, geestelijk hoogstaander willen achten dan anderen. U moet beginnen dit verschil te ontkennen. U zegt doodgewoon tegen uzelf: De hele wereld is niets waard - ik ook niet. En als u dat nu ook kunt aanvaarden, dan is de totale harmonie meteen ook bereikt.

Als ik u een raad mag geven: Als u met harmonie-moeilijkheden zit, zoals we dat nu hebben besproken, probeer u dan te realiseren:

Alles wat ik weet, alles wat ik denk en alles wat ik doe is net zo eenzijdig en beperkt als bij ieder ander. Het verschil in eenzijdigheid betekent nog niet dat ik beter of slechter ben dan een ander.

Zeg verder tegen uzelf: Alles wat bestaat moet zin hebben. Want als dat niet zo was, zou ik niet zijn zoals ik nu ben en daarom is het voor mij belangrijk. Zo komt u ook tot een aanvaarding van het geheel.

:--:

Als wij de hiërarchie die is opgebouwd in de hemelen zien, dan kunnen wij de eenheid daarvan niet aanvaarden. Wij benoemen daarom elk facet afzonderlijk en vinden een rangorde waarin wij het geheel van de krachten en verschijnselen van natuur en bovennatuur kunnen onderbrengen in een vaste verhouding. Eerst als wij ons heelal hebben geregeld en ingedeeld, kunnen wij dat ook gaan definiëren. En dan zien wij dat getallen een belangrijke rol kunnen spelen, want namen en getallen zijn in de Kabbala hetzelfde. Ze zijn a.h.w. een spiegeling van elkaar.

Het getal geeft de waarde aan in de werkelijkheidswereld, zoals de naam in klank aangeeft wat er is in de schijnwereld van de mens. En uit het geheel overzien wij dan de invloed zoals ze tot uiting komt in één enkel mens of in één enkel gebeuren. Men berekent dus de waarde.

Als u b.v. zegt: 1975, dan zegt u: hier gaat het getal 12 (75) een rol spelen. Hier gaat het getal der voleinding en ook van het nieuwe begin (de totale som is 13) een rol spelen.

1 is het onerkende beginsel, maar 3 is de openbaring. Zoals 1 het onbekende beginsel is en 2 de tegenstelling. Op deze wijze duiden wij kabbalistisch precies aan wat het jaar moet brengen. Dat is duidelijk, als men de berekeningen volgt.

1975 moet een jaar worden waarin ondergrondse en niet-erkende krachten een zeer belangrijke en stuwende rol spelen. Er zijn zeer veel dingen aan de gang waarvan men weinig of niets te weten komt. Maar gelijktijdig zullen wij in de verschijnselen een verandering zien die zeer groot is. Nieuwe beginselen worden duidelijk. Er zullen nieuwe ontdekkingen van groot belang zijn. Maar daarnaast zal ook de vernietigende werking van vele dingen uitzonderlijk scherp worden beschreven. Zo zegt de kabbalist: Dit is een jaar waarin een nieuwe cyclus zich aankondigt en nieuwe geestelijke en stoffelijke ontwikkelingen onophoudelijk en ten dele onbeseft voorwaarts schrijden totdat zij de gehele wereld gaan beheersen. Een stelling, die door de praktijk wordt bewezen. Want aan het einde van het volgende jaar zult u - dit nalezende - moeten zeggen: Dit is inderdaad juist geweest. Er zijn vele dingen, die verborgen waren, enigszins openbaar geworden. We zijn er ons echter van bewust geworden dat krachten de wereld drijven, die we niet kennen en waarvoor we ook geen volledig begrip hebben.

De kabbalist kijkt ook de maanden van zo'n jaar afzonderlijk en rekent voor de maanden met bepaalde getalswaarden. En als hij de getalswaarden op de juiste wijze hanteert, komt hij tot de conclusie dat de maand Mei een buitengewoon spannende en boeiende maand wordt. In die maand zullen zowel geestelijke krachten als stoffelijke openbaringen voor de mensheid vaak een bijna schokkende werking hebben.

Zoals je dat doet voor een jaar, zo kun je dat doen voor een openbaringsboek. Je kunt elke letter haar eigen getal geven. Je kunt de letters verwisselen volgens bepaalde systemen en daaruit lezen wat werkelijk wordt bedoeld. Dan kom je er achter dat Jonas helemaal niet door een walvis werd verslonden, maar dat hij met een schip vertrok en dat het dit schip was dat hem ondanks zijn zoeken afzette in een haven waar hij niet wilde zijn. Zo kun je al die dingen nagaan.

De gehele mensheid, de gehele geestelijke werking in de mensheid, ja, de gehele kosmische toestand wordt voor de kabbalist doorzichtig, omdat hij ziet - aangenomend hebbend één vaste ordening van de hoogste kracht tot de laagste - dat binnen deze veronderstelde ordening de wisselwerkingen in alle verschijnselen constateerbaar blijven. Hij, die wer-

kelijk de inhoud kent, kent ook de kracht van de Levensboom.

Deze Levensboom, die ongetwijfeld voor u vele malen is besproken, is niet alleen maar het symbool van bewustwordingsmogelijkheden: de weg die ligt tussen chaos en de bekroning van alle dingen. Hij is daarnaast ook het symbool van de samenhang die er bestaat in de mens, in de natuur en die voor elk gegeven afzonderlijk van toepassing is. En zoals wij in de Levensboom afzonderlijke verbindingen (dus mogelijkheden) vinden en afzonderlijke wegen, zo zullen wij die wegen en mogelijkheden terugvinden in elk punt, in elk wezen in de schepping.

"Hij, die de krachten van de Kabbala beheerst", zo zegt een oud boek, "hij reikt met zijn hoofd tot in de wolken. Hij ziet de mensen als schimmen en de schimmen als mensen en hij weet welke krachten zich openbaren. En dit wetende gaat hij vastberaden zijn weg. Niets zal hem ophouden, niets zal hem storen totdat hij zijn doel heeft bereikt. Want wetende wie hij is, heeft hij zijn doel gesteld. En zijn doel gesteld hebbend beseft hij de kosmische werkingen, de Engelen, de Aartsengelen, de krachten van Tronen en Heerschappijen en van de scheppende Kracht zelf, die tezamen hem voeren tot datgene wat hij moet zijn en wat hij niet kan ontwijken, tenzij hij zichzelf verloochent."

Het is een interessante benadering. Niet alleen maar de Kabbala als een eenvoudig systeempje voor wichelarij, niet als een beginsel voor magie waarbij allerlei mooie afbeeldingen kunnen worden gemaakt waarvan men zegt, dat ze demonen verdrijven, een kraambed beschermen en wat dies meer zij. Neen, het is een levensbeschouwing, die - door een systeem te aanvaarden dat op zichzelf niet juist behoeft te zijn - in staat is de begrenzingen van het menselijk denken te doorbreken en zo in plaats van de feiten samenhangen te zien.

Ik weet, dat er heel veel mensen zijn, die zich aangetrokken voelen tot deze richting van denken en die de filosofie in de "Tuin van de Granaatappels" alleen maar beschouwen als een theoretische achtergrond voor iets wat eigenlijk in zijn praktijk pas interessant en belangrijk wordt. Maar de praktijk, indien je daarvan tenminste afhankelijk bent, maakt juist duidelijk hoe onvolkomen je bent. Want al deze bewerkingen, het werken met de Hermetica en al die andere dingen is eigenlijk niets anders dan een vervangingsmiddel voor de bereiking van de mens, die - de ordening erkennende - zich daarin voegt met een volledige zelferkenning en zo in samenhangen levend en denkend de feiten beheerst voor zover ze met zijn wezen in overeenstemming zijn.

Het is opvallend, dat wij in de Kabbala weinig of niets horen over duistere werelden. Het is alsof de negatieve kant van de kosmos minachtend terzijde is geveegd. Ook dat is symbolisch. Want waar het licht is, daar is het duister slechts in mogelijkheid. En het duister zelf bestaande kan slechts zijn datgene waarin het licht zich openbaart; zonder dit heeft het geen bestaan.

Alle krachten, die wij kennen in de kosmos - gepersonifieerd of niet - vormen tezamen het licht, niet het duister. De krachten van duisternis, van eeuwig vuur en andere verschrikkingen zijn droombeelden; symbolen waarachter de mens zijn angst voor de werkelijkheid verbergt. Zoals zijn vlucht in een duistere sfeer niets anders is dan de ontkenning van het wezen dat hij weet te zijn. Daarom zal de Kabbala niet nadrukkelijk zeggen wat het duister is, al geeft ze aan dat het voor de mens kan bestaan. Maar in de kosmos en in de samenhangen ervan speelt het geen rol. Er kan geen absoluut duister zijn. En als de kabbalist zich bezighoudt met het begrip Luciferos, de Lichtende, de Prins van Licht die gevallen zou zijn, zo zegt hij:

"Niet waarlijk is hij gevallen, doch afgedaald is hij, opdat het licht

zal zijn in het duister en het duister zal spreken in het licht, totdat beide met elkaar versmeltend de werkelijkheid openbaren in alle facetten, die bereikbaar zijn voor het bewustzijn."

Ik weet het, de mens houdt niet van het begrip "Lucifer" als een positieve factor. Maar God is positief en Lucifer is een deel van God. Hij is dus positief. Hij heeft een functie in de totale hiërarchie en niet alleen maar de functie om verleider en straffend tegenwicht te zijn.

Er zijn duivels en demonen, ongetwijfeld. Maar de mensen scheppen de duivels en demonen. Zij roepen ze op door hun eigen onevenwichtigheid. Maar de kabbalist beseft al snel: de demon die je roept, is de demon die in je leeft. Datgene wat je bedreigt, is datgene wat in je als dreiging bestaat.

Onaantastbaar is de Lichtende. Ongehinderd gaat hij zijn wegen tot het doel dat hem bestemd is. Zonder aarzeling, beseffend wat er rond hem gebeurt, gaat hij. Maar hij let niet op de verschijnselen, want hij ziet de werking ervan en de voltooiing van de schepping.

Een pyramide van namen en krachten bouwt hij op. Deze pyramide is voor hem de weg, die hij zelf gaat. Want één wil hij worden met de krachten. Eén wil hij worden met de lichtende wegen, die alle tezamen de volheid van het bestaan uitdrukken. Zo denkt de ware kabbalist.

Het is niet noodzakelijk de geheimen verborgen te houden voor de mensen. Integendeel, de kabbalist wil graag zijn geheimen delen met de mensen, want hij weet: Slechts zij, die in staat zijn door te dringen tot achter de uiterlijkheden, die iets begrijpen van de krachten, die alles richten en bewegen, zullen in staat zijn het geheim van de Kabbala in zich te dragen en de betekenis van zijn ontdekkingen naar waarheid te interpreteren.

"Ik leef," zegt de wijze, "en levende ga ik voorwaarts. Want het is mijn wezen om voorwaarts te gaan en niets zal mij belemmeren en beletten om voorwaarts te gaan. Want ziet, ik ben deel van het geheel en dit is mijn weg en geen andere. En tussen alle namen en krachten is mijn weg uitgestippeld tot aan het einde waarin de vervulling komt. Daarom vrees ik niet.

Ik wandel in de tuin van de eeuwige Lichten. Ik wandel in de tuin van de eeuwige Krachten. Ik sta met de voeten op de aarde, verworteld met de stoffelijke natuur. Ik erken mijn afkomst uit de chaos, maar ik ben de vorming en ik zie in mijzelf de lichtende bekroning van alle wezens."

Mogelijk had u een ander betoog verwacht over de Kabbala. Maar dit is belangrijk en de waarheid. Omdat de waarheid niet is gelegen in de systemen, maar in het besef van eenheid. Belangrijk is deze waarheid vooral, omdat zij je onafhankelijk maakt van het voortdurend cijferen en zoeken. Zoals eens een ingewijde zei:

"Zij, die voortdurend in cijfers trachten de werkelijkheid te vinden, verliezen al cijferende zichzelf. En zichzelf niet kennend, heeft al wat zij bereiken voor hen geen nut."

In wezen zijn wij allen op weg naar onze bestemming. En wetend welke krachten er rond ons zijn, zullen wij ze niet vrezen of uit de weg gaan. Wij gaan onze weg verder; wij gaan voorwaarts. Want juist door ons voorwaarts gaan naar het doel dat ons bestemd is (het waarmaken van datgene wat ons wezen is en volledig zal moeten uiten in de volmaaktheid) beantwoorden wij aan alle bestemming en zijn wij meester over alle krachten. Maar slaaf van alle krachten is hij, die vreest. Want hij, die vreest, hij treedt terug op zijn weg; en hij, die omwegen maakt, verliest zijn mogelijkheden.

Ik heb getracht u een beeld te geven van wat uw leven kan zijn. Maar een waar mens en een waar kabbalist zal u ook zeggen:

Besef, wat gij geworden zijt, maar kijk niet terug in de tijd en tracht niet terug te keren op uw schreden. Kies nu waar gij zijt de juiste weg. Kies nu waar gij zijt de juiste krachten. Erken rond u die veelheid van uitingen, de namen en mogelijkheden van de lichtende werelden, die met u zijn en blijven beantwoorden aan al wat gij wilt zijn en wilt waarmaken.

Kijk niet achterom. Ga voorwaarts. Besef het licht, dat met u is en vrees niets van datgene wat op uw weg komt. Dan zult ge bereiken.

Dat is de boodschap, die de Kabbala geeft aan elke mens. Het is de belofte van een voleinding, die eens voor een ieder zal komen. Het is de uitdrukking van een alomvattende goddelijke Kracht, die met ongetelde aangezichten toch één en dezelfde blijft in wezen.

Ik hoop, dat dit onderwerp voor u interessant is geweest en u een reden heeft gegeven tot nadenken.

-:-

OVERWICHT.

Overwicht, dus meer gewicht. Hoe kan ik overwicht hebben op al dat andere, want alles heeft zijn eigen wezen en kracht en zijn eigen gewicht.

Overwicht heeft iets, indien ik niet besef wat ik zelf ben. Daar waar ik niet begrijp wat mijn wezen en mijn mogelijkheden zijn, zal een ander overwicht krijgen, inderdaad. Daar waar ik de meerwaardigheid, het groter inzicht, het beter besef van een ander aanvaard, zal deze overwicht hebben in zoverre dat ik hem aanvaard. Zelf zal ik overwicht hebben door wat ik ben, als een ander zich minder bewust is van zijn eigen wezen. Maar dat is geen werkelijkheid. Dat is de illusie, die wij koesteren.

Het overwicht, dat wij een ander toekennen, is niet de erkenning van eigen kleinheid, maar een poging om eigen grootheid te gewinnen door een ander. Wij kunnen slechts groot zijn in en door onszelf. Alleen de werkelijke kosmische kracht kan ons die grootheid geven, niets anders.

Indien wij menen meer te zijn dan een ander, dan doen wij dit vaak om onze verplichtingen, zoals wij die erkennen en beleven, terzijde te kunnen stellen om ons daarop ietwat laatdunkend te kunnen beroemen. Maar we zijn gelijk aan alle anderen. Mens en geest zijn gelijk. Mens en mens zijn gelijk. Krachten van licht en duister zijn gelijk, want zij zijn één kracht; ze bestaan uit één waarde en één werkelijkheid. Daarom is geen overwicht denkbaar.

Wie meent een overwicht te bezitten, hij beseffe wel: het is een illusie, die hij eerst zal moeten verliezen voordat hij zijn werkelijk gewicht, zijn werkelijke zijnsgronden zal leren ontdekken.

'-:-'

Abonnementen: f35,- per 10 nummers
(voor leden f22,50)(naar buitenland f 4,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage.

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

JANUARI 1975.

20e jaargang.
Nummer 4.

ONTWIKKELINGEN

De tijd

CI blz. 43

Verhouding leraar - leerling

CI " 51

OCCULTE FILOSOFIE

Patronen

CII " 41

De onderwereld

CII " 50

Tredmolen

CII " 54

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

ONTWIKKELINGEN

HOOFDSTUK IV.

D E T I J D.

De mens is altijd een beetje verzot geweest op de tijd. Het klinkt misschien wat vreemd, maar toch is het waar. Toen de eenvoudige stammen nog overal rondzwierven en er nog geen landbouw was en veeteelt iets was voor zonderlingen, zoiets als homosexualiteit in deze dagen, waren de mensen al bezig om de tijd te meten. Dat deden ze niet zoals u zoudt denken in dag en nacht, want dat was voor hen normaal, neen, ze maten dat in seizoenen. En toen naast de jagers en veeboeren ook de eerste boeren waren ontstaan, was het wel zeer belangrijk de tijd te meten. Er is zelfs een periode geweest waarin elk seizoen werd aangesproken met jaar. Nu weet u meteen waarom er in de bijbel mensen worden genoemd waarvan men zegt dat ze zo ontzettend veel jaren hebben geleefd. Methusalem heeft dus vele seizoenen geleefd en is nog tamelijk oud geworden, maar toch niet meer zo heel erg oud.

Daarna krijgen we de tijd van de opkomende beschavingen en dan wordt de tijd nog belangrijker. Men gaat niet alléén met dagen rekenen, maar men gaat de dag ook nog indelen. Er zijn op vele plaatsen kleine obeliskken opgesteld en als die geen schaduw werpen, dan is het het midden van de dag. En zo gaat dat verder.

De mensen gaan nu de tijd meten eerst met water, later ook op andere manieren. De Chinezen hebben zelfs kaarsklokken gehad en elke keer gaat de mens proberen de tijd nauwkeuriger te meten. Kijkt u maar eens naar de ontwikkeling van de klok.

In 1500 - 1600 de eerste uurwerken. Er is één wijzer, die alleen de hele uren aangeeft. Nog vóór 1800 twee wijzers. Je kunt dan ook de minuten tellen. Vijftig jaar later komt de secondewijzer in zwang en kun je ook de seconden tellen. In uw dagen zijn er zelfs al extra wijzers op sommige horloges waarmee men honderdsten van seconden kan meten.

De mens is erg verzot op het indelen van het leven in tijd. Misschien komt dat wel door de wijze waarop hij zijn leven moet indelen. Hij moet dat allemaal precies organiseren; en organiseren kan alleen worden gedaan, indien een ieder eenzelfde tijdsmaatstaf toepast. Een persoonlijke tijd is goed voor een boerenfamilie. De boer zegt: Ik heb honger, nu moet ik eten. Maar dat kun je niet doen, als je in een stadsgemeenschap leeft, als er staatsbezoeken, godsdienstplechtigheden en dergelijke zijn. Daarvoor heb je een steeds nauwkeuriger defictie van de tijd nodig.

Het is dan ook opvallend, dat we vooral in de tempels de grote tijdmeters vinden. De waterklok van Memphis b.v. liep 24 uur en dat wil wat zeggen. In Rome liepen dergelijke wateruurwerken maar 6 uur, daarna moesten ze weer worden bijgevuld.

Als ik u dit allemaal vertel, probeer ik duidelijk te maken hoezeer de mens zijn bestaan fragmenteert; hij haalt het uit elkaar in stukjes. Hij maakt er a.h.w. een reeks van op zichzelf staande momenten van waarvan de continuïteit alleen wordt bepaald door een externe, buiten de mens staande factor.

Als je in onze wereld komt, is dat een beetje anders. Wij kennen ook tijd, maar bij ons kan de tijd niet worden gemeten met een algemene maatstaf. Willen wij met een ander een afspraak maken, dan moeten wij ons oriënteren op het tijdsbesef van de ander. Als dit medium klaar is om te werken, dan zien wij het signaal en zeggen dan: Het is kennelijk tijd en we beginnen. Het kan wel eens zijn dat we denken dat het signaal nog niet zal komen en dan moet het medium nog even wachten. Maar als we het zien, komen we wel direct.

Ook wij hebben onze eigen indeling. Die is persoonlijk, ze wordt intern bepaald. De tijd is een meer esoterische kwestie geworden en in plaats van een fragmenteren is het bij ons meer een opbouwen. Elk moment dat wordt beleefd, wordt bij het volgende gevoegd en zo ontstaat er een stapeleffect. Dan zeggen we: Het resultaat van alles wat wij aan tijd hebben doorgemaakt is het besef van ons wezen. Wij zitten dan nog altijd binnen de tijd.

Er bestaat ook een wereld buiten de tijd. Die wereld is moeilijk voorstelbaar. Ik heb het eens geprobeerd en ik moet zeggen: Ik ben er nog net niet horendol en gek van geworden, maar als ik erin was blijven steken, had ik het niet kunnen verwerken. Ik moest terug.

Over de existentie buiten de tijd bestaan er vele mooie formuleringen. Er zijn heel veel mooie voorbeelden van. Men spreekt over de spiraal van de tijd. De eeuwigheid of tijdloosheid kunnen wij ons slechts voorstellen als een oneindige tijd. Maar is die tijd nu wel zo oneindig als wij denken? In bepaalde leringen van het taoïsme horen wij dat de tijd is als een rad dat tegelijkertijd vooruit en achteruit draait. Het draait vooruit in de externe ontwikkeling en gelijktijdig draait het terug voor de beschouwer, omdat hij ziet dat wat geweest is weer terugkeert. Ik meen, dat daar wel iets in zit. De totale tijd is voor ons een onontkoombare opeenvolging van gebeuren. Maar als je er buiten staat, moet je zien dat de dingen terugkomen.

Als je dat in de historie ziet, is het gemakkelijk: woningnood in Amsterdam, het kraken van panden. 30 jaar v. Chr. woningnood in Rome, het kraken van panden, onderdrukt door gladiatoren. In Amsterdam doet de politie er niet zoveel aan, maar dat kan nog komen. Daar zit al een parallel in.

Een ander voorbeeld. Een geestelijke in Florence krijgt allerlei visioenen. Op grond daarvan beïnvloedt hij weer een ander (Savonarola). Deze gaat nadenken over de noodzaak der vroomheid. En dan begint hij maar gewoon die vroomheid aan een ieder op te leggen. Alleen de vromen zijn goed en wie niet vroom is moet weg. Boeken moeten er worden verbrand enz. Is zoiets in 1937 ook niet gebeurd? Het is weer precies hetzelfde.

Iemand wordt gek gemaakt door ideeën die helemaal niet van hem zijn. Hij gaat dat zien als een roeping, een noodzaak. Op den duur ziet hij zichzelf als de enige man die de problemen kan oplossen. En zoals die waanzinnige monnik ten slotte moest falen bij een vuurproef toen hij over gloeiende kolen moest lopen, zo heeft een waanzinnig politicus, toen het erop aan kwam verstandig te reageren en zich te beheersen, zijn beheersing verloren; hij eindigde met zelfmoord.

Het zijn parallellen. U kunt zeggen: ze zijn niet helemaal exact. Neen, dat zijn ze ook niet. Maar toch, als je kijkt naar het verleden en het heden, dan zie je dat dat heel vaak parallel loopt. Dat iets wat misschien duizend of tienduizenden jaren geleden aan de gang is geweest

op een gegeven moment in het heden weer de kop opsteekt. En dan vraag je je toch af, of de taoïsten gelijk hebben. Zou er een mechanisme zijn waardoor je schouwende van buiten de tijd kunt zien en zeggen: het verleden keert terug. Maar dat is niet alles. Het wordt nog veel interessanter.

Wat heb ik, indien de tijd wegvalt? Dan zit ik als een kleine jongen op moeders schoot, ik ben op school, ik denk dat ik de wijste van de wereld ben, ik trouw en ontdek dat ik het niet ben. (Ben man verloor zijn rib en daarmee ook zijn rust. Vrij vertaald uit het Engels. Het is het begin van een parodistisch paradijsverhaal.)

Als ik alles naast elkaar zet, ben ik niet meer één persoon, maar ik ben een reeks persoonlijkheden die allemaal één bepaald iets doen. In dat tijdloze ben ik zelf geen omschrijfbaar ego meer. Ik ben zoiets als de registratiecentrale, een soort computer, waarin dat geheel gelijktijdig kan worden geregistreerd en gesorteerd naar betekenis en volgorde naar gelang van de behoefte. Die behoefte kan alleen bestaan uit een vergelijking tussen wat ik ben en wat iets anders is. Misschien is de mens niet voor niets bezeten van de tijd! Want hij loopt eigenlijk een beetje weg voor de eeuwigheid.

Als wij de ontwikkeling van de mensheid proberen te volgen, dan zien wij twee dingen: ze beroepen zich steeds meer op een eeuwigheid en eisen die ook steeds meer voor zichzelf op en gelijktijdig leven ze minder in de zin van die eeuwigheid. Anders gezegd: Naarmate het christendom een meer aanvaarde macht op aarde wordt, worden de waarheden door meer mensen intenser beleden en de praktijk ervan wordt door steeds meer mensen in feite verafschuwd. Daar komt het op neer.

Dus die mens vlucht in zijn tijdsbesef weg voor de werkelijkheid. En het is juist daar dat de fragmentatie van de tijd, dit in kleinste delen uiteen doen vallen van de tijd, hem helpt. Want als ik één ogenblik belangrijk maak en mij niet zozeer bezighoud met de continuïteit maar alleen met een enkel moment, dan kan ik mijn besef van het leven uitschakelen. Het is zoiets als iemand, die leeft voor een doelpunt. Hij kan toeschouwer zijn bij de een of andere wedstrijd. En valt dat doelpunt, dan is hij zo geëmotioneerd dat hij bijna een hartverlamming krijgt. Maar als je vraagt wat die mens eigenlijk van de wedstrijd heeft gezien, dan blijkt dat alleen maar het wachten op het doelpunt te zijn geweest; dat was het enig belangrijke.

Zo kijken wij in ons leven ook heel vaak naar iets uit en alles wat wij zien en ervaren, proberen wij daarop te betrekken. Je kunt zeggen: Die mens doet een beetje monomaan. Bijna elke mens in deze tijd moet wel een beetje manisch zijn, anders is hij niet acceptabel meer. Eigenlijk is de mens alleen maar bang omdat hij zijn eigen sleur beseft. Hoe meer je het doellose van de voortdurende herhaling der dingen gaat beseffen en hoe minder je daarin je vrede en bevrediging kunt vinden, hoe meer haast je hebt. Op zo'n manier denk je de sleur te ontlopen, maar dat kun je niet.

Buiten de tijd is het veel gemakkelijker, want de sleur is één element en dat kan ik heel rustig opzij gaan zetten.

Als ik zeg: Nero speelt viool terwijl Rome brandt (de mooiste historische leugen die ik ooit heb gehoord, want de viool was nog niet uitgevonden. Misschien heeft hij een lier bespeeld en gedichten geïmproviseerd), dan is dat verschrikkelijk. Maar is dat eigenlijk wel zo? Gelijktijdig bestaat er een nieuw Rome en daar zit de hele rij pausen allemaal naast elkaar onfeilbaar te wezen. Daar zitten alle Cesaren en de eerste struikrovers, die eigenlijk het Romeinse keizerrijk mogelijk hebben gemaakt omdat ze de rijkdom van de Etrusken hebben gestolen, naast elkaar. Die brand is maar één moment. Het is één indruk, die plaatsheeft in het geheel van wat je Rome zou kunnen noemen. Eigenlijk is het een onbelang-

rijke factor. Zodra we kijken naar het moment zelf, wordt het ontzettend belangrijk. Daaruit heb ik een paar conclusies willen trekken.

- 1e. Naarmate ik het gevoel heb minder tijd te hebben, zeg ik tot mijzelf dat ik meer angst koester voor datgene wat ik ben of wat mijn wereld voor mijn besef rond mij is.
- 2e. Een tijdsmeter kan nooit de tijd bepalen zoals ze voor mij bestaat. Ik kan in één ogenblik een concept van eeuwigheden in mij dragen. Dat is misschien een breukdeel van een seconde voor de wereld en ik kan honderd jaar leven volgens die wereld en eigenlijk niets beseft hebben wat de moeite waard is.
- 3e. Als ik mij wil bezighouden met het leven in de tijd, moet ik tenminste proberen het concept tijdloosheid enigszins te begrijpen.
- 4e. Elke mens kan in zich de tijdloosheid ervaren en beleven, indien hij afstand kan doen van zijn "ik"-omschrijving zoals hij die op dit moment hanteert.

Wat is namelijk het geval. Als ik in die tijdloosheid moet aanvaarden wat ik ben, kan ik niet meer zeggen: ik ben mevrouw zus of mijnheer zo, dit is mijn stand, dit is mijn inkomen, dit is mijn bezit en dat is mijn toekomst. Die dingen bestaan niet. Ik ben de registratie van het gehele gebeuren. Het wonderlijke is, dat de mens soms toch even dat "ik"-begrip kwijtraakt en dan noemen ze dat een mystieke beleving.

In die mystieke beleving - zo zegt men - treedt de mens voor God. Dat kan waar zijn. Maar in ieder geval treedt hij voor het eerst buiten het tijdbepaalde concept van zijn "ik" om binnen in het niet-tijdbepaalde wezenlijke ego dat hij ook is. Daar draait het eigenlijk allemaal om.

De mens heeft voorbeelden gemaakt om de tijd uit te drukken. Soms zijn die zeer romantisch. Begin 18e eeuw is er een denker die zegt:

"Hij, die zoekt naar de waarheid, klautert over de bergen van besef en steeds weer ligt een nieuw dal voor hem. Maar hij gaat verder naar de einder, het onbekende zoekend waarin de eeuwige stad op hem wacht."

Die eeuwige stad, het hemels Jerusalem, hoorde erbij anders was het niet religieus genoeg. Een ander bekijkt het een beetje logischer en zegt:

"De tijd is een spiraal, die zich voortdurend herhaalt. Ze loopt van buiten naar binnen en daarbij versnelt zich de tijd." Op elke straal, getrokken van middelpunt tot buitenlijn, bestaan gelijke invloeden. En dat wil zeggen dat een mens, die op de spiraal een bepaald punt passeert, de invloed daarvan ondergaat en in overeenstemming met zijn bewustzijn ook daarop zal moeten reageren.

Als men nagaat dat Nederland en Spanje een 80-jarige oorlog nodig hadden om elkaar voldoende in nood te brengen en dat het tegenwoordig al mogelijk is dat te doen in minder dan een dag, dan is de mens toch wel vooruit gegaan. Bovendien is het doden van een mens wat duurder geworden. Maar aangezien men het niet uit de krijgskas behoeft te financieren, doet men het nu uit staatsmiddelen, die zijn onuitputtelijk zolang de burgers betalen.

Ik begin modern te worden, zoals u merkt. In mij sluipt iets van de geest van deze tijd: het groeiend protest. Maar is dat wel zo nieuw? Het is misschien een aardig voorbeeld.

Als ik nu spreek over de spiraal van de tijd en dus ook over de versnelling waarmee de gebeurtenissen terugkeren op de weg (de herhalingen worden meer), dan zou je kunnen zeggen: Op dit moment beleven wij een mate van losbandigheid. (u moogt ook zeggen emancipatie, dat scheelt niet zoveel) en aan de andere kant hebben wij een steeds toeneemend protest tegen alles. Wanneer was de vorige periode waarin dit

sterk zichtbaar was? Dat was de periode van 1920 - 1924. We leven nu in 1975. De invloed is nu ongeveer 3 jaar werkzaam, dan is aan te nemen dat ze binnenkort zal eindigen. Ze zal in ieder geval niet meer dan 4 jaar duren. Gaan we naar het verleden, dan moet iets dergelijks veel langer hebben geduurd.

Neem b.v. de opstand van Ichnaton tegen het godsmonopolie van de priesters. Dat is net zo erg als je tegenwoordig zegt dat een vakbond niet deugt. Zijn protest heeft in het geheel, met alle demonstraties, gewelddadigheden daaraan verbonden, meer dan 20 jaar geduurd. Als je dat dan zo bekijkt, zeg je: Die invloed is geweest, ze moet zich dus herhalen. Maar wanneer?

Als ik de voorgaande grote revoltes neem, dan moet ik toch wel teruggaan tot de pre-Napoleontische periode. Er is dus een verminderingsfactor van misschien 9 à 10. Dat zou betekenen dat de volgende fase waarop diezelfde invloed kan optreden van ons afligt in de periode tussen 20 en 50 jaar. Die volgende invloed zal dan waarschijnlijk over ongeveer 5½ jaar optreden. Dan zit diezelfde dreiging erin van overal revoluties, omwentelingen e.d.

Als je het absolutisme gaat bekijken is dat al precies eënder. Er is een periode dat de absolute tirannen kort op elkaar volgen. Dan komt er een lange tijd dat er wel klein despotisme is, maar geen alomvattende tirannie. Die tijd ligt tussen ongeveer 750 en 1100. Daarna hebben we de periode van religieuze tirannie. 200 jaar later komen we terecht in de grote opstanden van de volkeren, voor u het meest bekend door de kwestie van de Magna Charta in Engeland en al wat daarbij hoort. Zo gaan we verder en we zien dat de periode steeds iets korter wordt en zich plotseling uitbreidt, want tussen 1400 en 1790 is er niet zoveel van te merken. Dan krijgen we een periode van achter-eenvolgens grote omwentelingen, een periode van burgerlijkheid tot 1900, weer een aantal omwentelingen gepaard gaande in dit geval met oorlogen. Dat is heel vreemd. Een religieuze omwenteling gaat gepaard met kruistochten en martelingen. Politieke omwentelingen gaan gepaard met oorlogen, heldendom en concentratiekampen. Het verschil is niet groot, maar het schijnt dat de betekenis anders is omdat de ene alleen maar tegenstanders doodt en de andere zielen redt. Periodiciteit in de historie is - uitgaande van bepaalde premissen - aantoonbaar.

Die spiraalwerking is dus redelijk. Ik kan dus invloeden berekenen op grond van het verleden, maar ik kan nimmer de resultaten daarvan voorspellen, omdat die afhankelijk zijn van het besef dat in het heden regeert. En dat maakt de tijd zo interessant. Als het alleen maar een kwestie is van: ik leef zus of ik leef zo, nu ja, als je maar leeft. Wat dat betreft zou ik zeggen: laat mij in de tijd leven en de zondagmorgen doorbrengen bij kout en een gezellige roemer wijn. Maar als het gaat om de herkenbaarheid van het gebeuren, dan zeg ik: Er komt een moment, dat de gebeurtenissen zo snel gaan dat er geen mogelijkheid meer is om ze uit elkaar te houden. Dan is het een opeenvolging van invloeden geworden en zijn we aan de binnenkant van de spiraal beland. En wat gebeurt er dan? Dan gaat de spiraal onder een wat andere hoek weer net zo hard naar buiten toe en krijgen we weer de vertraging.

Als iemand vraagt: Wat is nu de eeuwigheid? Dan zijn dat al die spiralen bij elkaar, die samen weer een cirkel maken. Als ik zeg: Wat heb je dan gezegd, dan antwoorden ze, dat ik gezegd heb dat alles zich tot in eeuwigheid blijft herhalen. Dan zeg ik weer: Je bent ston, want alles komt dan weer terug op zijn begin.

Wie het zo formuleert, kan de ontleedbaarheid van de tijd misschien bewijzen of aannemelijk maken, maar gelijktijdig zegt hij: Alles is een kringloop. Wat is nu een kringloop? Een kringloop is een ontwikkeling waarin geen scheiding bestaat tussen begin en einde, daar beide voortdurend in

elkaar overgaan en men het begin als het einde op elk punt van de kringloop zou kunnen veronderstellen.

De hele kringloop vinden we weer terug in de taoïstische opvatting. We vinden haar ook terug in bepaalde boeddhistische, vooral boeddhistisch-lamaïstische opvattingen en in de hindoe-opvatting van de reïncarnatie-cyclus waarin staat dat hij, die zich niet bevrijdt, terug incarneert tot de laagste wezens of wederom opstijgt tot de hoogste en zich onttrekt aan het menselijk zijn.

Zelfs als ik terugga naar een ver verleden, dan tref ik daar opvattingen aan b.v. in het gebied van de Eufhraat en de Tigris waar men eenvoudig zegt:

De mens kan naar de hel gaan en terugkomen. Maar hij, die naar de hel gaat en terugkomt, gaat naar de hemel. Alleen indien hij die hemel kan waarmaken, zelf kan beheersen, zal hij er blijven, anders komt de onderwereld hem weer halen en begint de zaak opnieuw.

De mens zelf wordt dus gefascineerd door het idee van de kringloop. Er zijn mensen, die maken er een einde aan door het hemels Jeruzalem als eindpunt te stellen. Er zijn mensen, die zeggen:

Reïncarnatie is een zuiver karmische kwestie. Altijd vergeten ze één ding: Ik ben niet alleen maar wat ik nu meen te zijn. Integendeel, ik ben alles wat ik ooit ben geweest en ooit zal kunnen zijn vanuit mijn huidig standpunt gerekend, want dat is de inhoud van mijn werkelijk "ik". Voor mijn "ik" bestaat er geen tijd, want ik ben al deze dingen gelijktijdig.

Alle vormen, die wij op dit moment zo belangrijk vinden, zijn niet veel meer dan de bloedlichaampjes die mee pulseren in het lichaam van de werkelijkheid dat wij buiten de tijd bezitten. En dat doet je toch wel wat! Maar het heeft gelukkig ook consequenties. Die consequenties kan ik het best duidelijk maken door terug te duiken in de historie.

We vinden Lau Te Ping (een dichtertelijke krijgsman zou ik hem willen noemen), die 2700 jaar v. Chr. in China leeft. Wat zegt deze man?

"Vandaag leef ik. Vandaag sterf ik. Vandaag bemin ik. Vandaag haat ik. Vandaag drink en eet ik. Vandaag droom ik. En ik heb alles gedroomd, totdat ik weer ontwaak en opnieuw droom."

De kringloop!

Dan is er nog een andere denker, die we een hele tijd later moeten zoeken. Het is een brahmaan in de buurt van Srinagar ongeveer 6 à 700 jaar na Chr. Deze brahmaan zegt:

"Gij zegt tot de tijger: grootvader. Maar wie zal u zeggen dat niet de tijger, die ge ontmoet uw eigen "ik" is? Want wie weet hoe vaak wij gelijktijdig leven in een wereld zonder het te beseffen? Maar wij, die beseffen deel te zijn van alle leven, zullen ons niet meer afvragen in welke vorm wij bestaan."

Dat werd hem erg kwalijk genomen. Per slot van rekening komt dat in een kasten-maatschappij erop neer te zeggen dat iemand wel aan de ene kant brahmaan en aan de andere kant een uitgeworpene, een paria, zou kunnen zijn. En een brahmaan kan niet uitgeworpen zijn; die is tweemaal of zelfs meermalen geboren.

Als ik nog verder ga, kom ik bij de kerkvaders terecht. Bij een zekere Augustinus van wie een deel van de uitspraken zorgvuldig bewaard is, omdat ze in primatur kregen en andere voor een deel verdonkeremaand zijn. Deze Augustinus, waarschijnlijk aangestoken door zijn studie van Griekse denkers, zei:

"Indien ik God dien op mijn wijze, zo doe ik dit omdat ik beseff dat dit nu mijn waarheid is. Maar het is nogelijk, dat ik gelijktijdig dans in de stoet van Dionysos."

Hij mocht natuurlijk zeggen dat hij God aanbad, maar dat hij Dionysos achterna zat, mocht niet; d.w.z. het mocht wel, maar hij mocht het niet zeggen.

Dat is ook typisch voor de mens. Hij deelt zijn tijd vaak in tweeën, namelijk dat wat hij zegt te zijn en dat wat hij is. Alles bestaat in tegenstellingen; waarom de mens niet?

Nu komen we in de moderne tijd de existentialisten tegen. Zij zeggen: "Wat maakt het eigenlijk uit wat er is, ik besta. Dit bestaan en de waarden die ik nu in dit bestaan vind, is het enig belangrijke." Waarmee ze helaas dit bestaan vaak beperken tot de vorm van menselijk leven. Maar er zijn filosofische existentialisten, die dat verder hebben uitgebreid. Zij zeggen:

"Ik besta en de illusie van tijd, die rond mij is, kan mijn bestaan niet aantasten, maar hoogstens mijn besef daarvan veranderen." Dit vind ik een heel mooie stelling. Zo heeft de mens eigenlijk altijd overhoop gelegen met de eeuwigheid.

Als je probeert iets duidelijk te maken omtrent de eeuwigheid, dan is één ding opvallend: Als je iets over de eeuwigheid wilt zeggen, moet je heel veel tijd hebben om na te denken. Want zolang wij ons bestaan nog indelen in fragmenten zijn wij niet in staat de eeuwigheid te concipiëren. Maar op het ogenblik, dat wij die fragmenten vergeten en de eeuwigheid kennen, kunnen wij niet meer reageren als een levend mens. Dit brengt mij tot het laatste deel van mijn betoog van vandaag.

Wij komen in de historie altijd weer wezens tegen waarvan men zegt dat ze eigenlijk bijzonder zijn. Zo van: ze zijn eigenlijk God, maar ze leven nu op aarde. Of: eigenlijk zijn ze deel van Nirwana, maar uit mededogen spreken ze tot de mens, enz.

Als je dat hoort, dan denk je in het begin: dat kan niet. Die mensen leven op aarde, maar wie zal zeggen, of van het werkelijk Ik, die grote computer, die persoonlijkheid op aarde niet méér is dan een marionet? Dat heeft een wonderlijke betekenis waaraan de meesten voorbijgaan. Op het ogenblik dat de grote, de tijdloze persoonlijkheid één fragment in de tijd beheerst en manipuleert doordat een deel-zijn van dat bewust-zijn voor de vorm mogelijk is geworden, is de vorm niet meer vrij. De vorm kan namelijk niet meer leven in zijn eigen tijd met de volitie (wilsuiting), die men daarin pleegt te tonen. Hij kan alleen nog maar waarmaken wat er in het besef van het ego vaststaat. Het gebeuren is onvermijdelijk geworden, omdat de ervaring gefixeerd is. We kunnen zeggen: Als Jezus wordt geboren, staat zijn kruisdood reeds vast. Zodra hij beseft wie en wat hij is, moet hij die kruisdood en alles wat daarna komt aanvaarden. Hij kan geen stap afwijken van het pad, dat voor hem is getekend. De woorden, die hij spreekt, zijn onvermijdelijk geworden. Hij weet wat de ander zal antwoorden en toch kan hij niets doen om daarin verandering te brengen.

Zou dat dan voor een ieder waar zijn? Wel, als je je bezighoudt met de ontwikkeling van de mensheid, van de historie, van de geestelijke vormen en de bewustzijnsmogelijkheden, dan moet je die vraag toch stellen. En dan zou je je kunnen afvragen: Ben ik een marionet van dit totale Ik, dit tijdloze, dit eeuwige Ik? Het antwoord dat ik u daarop kan geven is natuurlijk erg beperkt. Laat mij het zo formuleren:

Wanneer het totale Ik zich van zichzelf bewust is in alle verschijningsmogelijkheden, zal elk voertuig vanaf dat ogenblik marionet zijn. Er is vanaf dat ogenblik een totaal-concept dat het leven bepaalt. Maar zolang dat grote Ik nog niet van zichzelf bewust is, bestaat de vrije wil, omdat de ervaringen van elk leven wel moeten leiden tot dit totaal-bewustzijn, maar daarmee de vorm van leven ook te veranderen is. Het kleine "ik" leeft in de tijd totdat er een besef is gevonden van het totale Ik buiten de tijd. Vanaf dat moment zullen verschijningsvormen in vele tijden toch nog bestaan, maar ze zijn niet meer vrij; ze zijn dan marionetten geworden.

Ik kan mij voorstellen, dat ergens in een verre en onbegrepen toekomst er een wereld zal zijn met een wereldbevolking zo groot of groter dan de huidige en dat er in die wereld maar 10 of 12 mensen leven, die nog vrij hun keuze kunnen maken, die nog zelf leven. Al de anderen zijn de marionetten geworden van een tijdloos Ik dat alleen maar zichzelf bevestigt. Want de relatie met degenen die nog onbewust leven is een noodzaak voor het tijdloze Ik, omdat het een band is die tijdloos bestaat. De uiting wordt aangepast aan de behoefte.

Er kunnen mensen leven, die alleen maar het decor zijn voor de levenden in tijd. Want zij, die tijdloos leven, kunnen zich alleen maar vertonen in vormen waarin zij het tijdloze waarmaken en gelijktijdig de tijdloze banden in de tijd bevestigen. Dit is misschien een moeilijk te vatten conclusie, maar ik kan het mij voorstellen. Als u echter even nadent, kunt u ook tot die conclusie komen, want de meesten van u hebben volgens de menselijke tijdrekening al enige tijd gehad om na te denken.

Hoeveel werkelijk belangrijke beslissingen heeft u geheel bewust zelf genomen? Dat zijn er veel minder dan u denkt. Wij worden beheerst door allerlei invloeden van buitenaf, zeggen we dan. Maar al die invloeden van buitenaf moeten toch een reden van bestaan hebben, ook in uw leven. En als ze ook deel zijn van uw persoonlijkheid, dan moeten ze toch wel iets te maken hebben met de eeuwigheid, met banden die u heeft buiten de tijd, ook wanneer u nog leeft tegen het decor van de tijd.

Ik heb u aan het begin gewaarschuwd dat het deze keer een beetje moeilijk zal zijn. Wat hier achter ligt is nog veel belangrijker en veelomvattender.

Het in de tijd en buiten de tijd leven is iets waaraan een mens misschien wil denken als aan een gelijktijdigheid, maar waarbij hij niet wil beseffen dat een tijdloos bestaan altijd elk tijdgebonden bestaan moet domineren. Toch is het belangrijk dat u dat ziet. Wij kunnen nu wel zeggen dat grote mensen hun eigen noodlot hebben bepaald. Daarnet had ik het over de dolle monnik Savonarola, die zijn lot zou hebben bepaald. Maar is dat wel waar? Als er nu niet in Florence een priester was geweest, die zijn geloof had overgebracht op een epileptische halfidiote jongen, die daardoor naar het klooster ging waar Savonarola zat, zou deze dan al die denkbeelden hebben gehad? Zou hij zo absoluut zijn opgetreden? Dat is maar een vraag.

En als Hitler nu eens niet een beetje bijgelovig was geweest en hij zich nu eens niet had laten leiden toen hij nog een jonge jongen was door een paar politici en een mysticus, als hij zich later niet zou hebben omgeven met steeds meer raadslieden die zich ook bezighielden met allerlei vormen van germaans en pseudo-germaans mysticisme, zou hij dan hebben gedaan wat hij heeft gedaan? Zou dan zijn leven precies zo verlopen zijn? Het zijn vragen, die een mens niet graag stelt. Natuurlijk, Hitler was een schoft. Klaar. Afgelopen! De onvermijdelijkheid van hetgeen hij heeft gedaan, daarover denkt men liever niet na.

Hetzelfde is dat met Nixon. Nixon is een schoft, zegt men. Maar of hij niet - bewust of onbewust - is beïnvloed door anderen in zijn gehele streven, in zijn mislukkingen, in zijn grootste bereikingen en mislukkingen gelijktijdig, zijn presidentschap, wie zal dat bepalen? Dat betekent iets. Het betekent dat wij nooit zonder meer iemand als persoon kunnen veroordelen.

Het betekent dat wij ook niet kunnen zeggen: wat ik heb bereikt, heb ik alleen zelf bereikt en als ik ben mislukt, dan is dat alleen mijn eigen schuld of de schuld van de ander. Het is ons eigen bewustzijn dat een rol speelt. Ons bewustzijn dat ons - door te incarneren - heeft gebracht in een lichaam dat onder bepaalde invloeden staat. Ik geloof ook een beetje aan astrologie. Je wordt geboren onder bepaalde omstandigheden.

Je hebt een aantrekking daartoe gevoeld. Je ontmoet mensen, die je misschien zelf niet hebt gekozen, maar ze zijn onvermijdelijk. Deze beïnvloeden zo'n leven. Wie kan zeggen: Ik ben wat ik ben alleen door mijzelf? Dat kun je in de tijd nooit zeggen en buiten de tijd kun je slechts zeggen: dit omvat ik.

Dit, vrienden, is mijn les voor vandaag. Ik hoop, dat u zich de moeite wilt getroosten om haar eens een keer te overdenken. Ze lijkt misschien op het eerste gezicht hier en daar wat warrig. Maar indien u uw vooroordeel, uw denken eens een keer opzij zet en probeert mijn redeneringen te overdenken, dan zullen er toch wel vragen bij u rijzen. Die vragen zijn belangrijk. Want uw pogingen om die vragen op te lossen in de tijd voert tot mislukking. Maar uw pogingen om de betekenis van de vraag te beleven, kan u soms een beetje dichter brengen bij uw werkelijke existentie buiten de tijd en u daaruit doen beseffen de onvermijdelijkheid van hetgeen u bent en de noodzaak om te beseffen wat anderen in uw wezen en leven werkelijk betekenen.

Onthoudt u:

Alle ontwikkeling ontstaat niet uit het scheppen van het nieuwe, maar uit het herontdekken van het bestaan. Als u zich daar nu eens mee bezighoudt.

F.

:--:~:

VERHOUDING LERAAR - LEERLING.

Er bestaan heel veel legenden over de verhouding van leermeester tot zijn volgelingen, zijn leerlingen. Sommige ervan zeggen dat je absoluut gehoorzaam moet zijn aan de leermeester. Andere weer zeggen dat je zelfstandig moet denken. Als je het goed bekijkt, dan ligt het eigenlijk tussen absolute slavernij aan je meester en aan absolute vrijheid waarbij je echter niet altijd op je meester zult kunnen rekenen. Ik meen, dat het voor deze avond misschien goed zou zijn om die verhoudingen nader te definiëren en duidelijk te maken wat er aan de hand is.

U moet allereerst onthouden: een leermeester kiest zijn leerling. Want de leermeester, die iemand als leerling aanvaardt, neemt daarvoor de verantwoordelijkheid op zich. Met alles wat de ander denkt, wat de ander doet, heeft de leermeester in het vervolg te maken. In zekere zin heeft hij dus wel gezag. Maar dat gezag kan nooit worden opgelegd. Je kunt niet tegen iemand zeggen: Je bent mijn leerling, dus moet je nu naar gehoorzaken. Wat de leermeester doet is dit:

Hij schenkt een deel van zijn gedachten en soms zelfs een deel van zijn kracht aan zijn leerling. Door hem bij herhaling ditzelfde te schenken maakt hij het hem mogelijk dingen opnieuw te beseffen. Dat klinkt misschien een beetje vreemd: opnieuw te beseffen.

Stel u eens voor, dat u probeert om alleen naar de betekenis te leren van de zon die op uw huid schijnt. Het is iets wat u voelt. Maar wat voelt u precies? Of stel u voor, dat u de betekenis van een woord nagaat.

zoals dat in u weerklinkt wanneer een ander het uitspreekt. Dan gaat u begrijpen dat het niet alleen maar een woord is, maar dat er ook een bepaalde emotie overkomt en er bepaalde associaties worden wakker geroepen. U gaat dan de dingen anders zien, anders beleven.

Wat de leermeester in de eerste plaats mogelijk moet maken voor zijn leerling is, dat hij zichzelf en het bestaan anders gaat beleven. Dat heeft niets te maken met het geven van lessen. Hier in het westen en soms ook in het oosten denkt men heel vaak, dat de leermeester iemand is die je vertelt wat je moet doen en hoe je het moet doen en dan wordt dat allemaal prima in orde gebracht. Maar zo is het niet. Je moet zelf denken. Maar je denken moet verdergaan dan het tot nu toe gegaan is. Je moet je krachten gebruiken zoals je dat altijd hebt gedaan, maar je moet ze meer en juistere gaan gebruiken. Je moet beseffen wat ze zijn.

"Een leerling," zo zegt men in de oude codes, "is iemand, die de wijsheid van een ander aanvaardt als zijnde groter dan zijn eigen wijsheid. En zoekend naar een vergelijkbare wijsheid zichzelf vindt, zodat hij de gelijke wordt van zijn leermeester."

Dat is heel wat anders dan gewoon lesjes volgen.

Waarom zou dan een leerling toch verplichtingen kunnen hebben aan zijn leermeester? Daar bestaat geen enkele wet voor. Het is zelfs zo, dat de leermeester het recht niet heeft dat van zijn leerling te eisen. Maar de leerling, erkennend hoeveel van de persoonlijkheid van de meester in hem tot leven is gekomen en hoeveel de meester hem geeft van zijn besef en zijn kracht, zal door zijn beperkingen te beseffen zich onderwerpen aan hetgeen die meester zegt. En dat is heel iets anders.

De verhouding leermeester - leerling wordt dus van beide kanten, wederkerig, maar op geheel vrije basis tot stand gebracht.

Ik geloof, dat de meeste mensen niet begrijpen, dat een leermeester allesbehalve direct behoeft te werken.

Een goeroe zei eens tegen een chela (leerling): Ga eerst het erf naar eens aanvegen. De leerling vond dat wat vreemd en hij dacht erover na. Waarom zou ik nu dat erf aanvegen? Die man kan daarvoor toch een bediende nemen. Hij heeft geld genoeg. Hij kan het betalen. Er zijn voldoende mensen, die dat voor niets voor hem zouden willen doen. Waarom moet ik, zijn leerling die naar geestelijke wijsheid zoekt, het erf aanvegen? Toen hij met zijn taak klaar was, ging hij naar zijn leraar toe en zei: "Heer, waarom heb ik eigenlijk moeten vege?" Toen zei de meester: "Opdat ge zoudt beseffen wat mijn erf is. Opdat ge zoudt beseffen dat ge zelf de dingen moet doen en ze niet door anderen moet laten doen en ten laatste, opdat ge zoudt beseffen dat ik met u was bij elke streek met de bezem die ge hebt gedaan."

De leerling begon daar eens over na te denken. Hij dacht: Ja, alle gedachten die ik had, waren niet helemaal van mijzelf. Ik heb dus eigenlijk, terwijl ik bezig was met praktisch werk, gemediteerd. Toen dacht hij nog een beetje verder na en zei: Ik heb eigenlijk in betrekkelijk korte tijd veel meer werk gedaan dan anders en ik voel mij niet eens moe.

Ik heb dus meer kracht gehad dan normaal. Toen begreep hij dat een leerling nooit alleen is, wat hij ook doet.

Dit is een probleem en ieder lost dat op zijn manier op.

Zo was er eens een Zen-meester (het is een heel bekend voorbeeld) die zijn leerlingen vragen stelde als: Hoe applaudiseer je met één hand? Hoe loopt een man hard, die maar één been heeft? Hoe kan een kraanvogel vliegen zonder vleugels? Dat soort dingen.

Zijn leerlingen waren er allemaal diep over aan het nadenken en raakten er wel een beetje verward door, totdat de meester hun het antwoord gaf. Hij zei: Jullie zijn dom. Wat ik jullie als vraag heb gesteld is menselijk onmogelijk. Maar als het menselijk onmogelijk is en ik stel, dat het moge-

lijk is, dan moet er een andere mogelijkheid zijn.

De man met één arm applaudiseert door zijn waardering uit te stralen. De man, die één been heeft, loopt hard doordat zijn besef voor hem uit kan snellen.

Een kraanvogel zonder vleugels vliegt, omdat hij al heeft hij geen vleugels een vogel is en slechts kan dromen van de lucht.

Toen zeiden de leerlingen: Maar dat is geen antwoord op de vraag, Meester. De Leraar antwoordde: Er is geen enkele vraag waarop door een mens een volledig juist antwoord kan worden gegeven. Er zijn echter ontelbare vragen waarop de mens in zich een antwoord kan vinden. En hij, die een antwoord vindt op een vraag, vindt zichzelf, want door haar te beantwoorden geeft hij een deel van zichzelf als aanvulling van een probleem dat niet het zijne was.

Op deze manier ziet u dat de leermeester helemaal niet bezig is met lesjes geven aan zijn leerlingen, maar dat hij integendeel die leerlingen zichzelf laten worden. Dat is het grote verschil tussen een werkelijke meester en degene die zich een meester noemt.

Iemand, die geen werkelijke meester is zal zeggen: Ik ben hoog en jij bent laag, dus moet je mij gehoorzamen, dus moet je alles voor mij doen, dus moet je alleen mijn doeleinden nastreven. En dat is begrijpelijk, want hij kan immers niet de kracht uitstralen waardoor de leerling, zelf beseffend volgens zijn eigen begrip en waarde, het juiste vindt en doet.

In deze tijd zijn er nogal wat leermeesters. U moet maar onthouden dat, als u ooit een z.g. leermeester of ingewijde ontmoet die tot u zegt: Gehoorzaam mij en ik zal u inwijden, u moet zeggen: Dit is geen ingewijde. Maar als iemand tot u komt en zegt: Jij bent mijn leerling, want we zijn verbonden in de geest en ik zal met je zijn en je helpen, dan heeft u een ware leermeester gevonden. Zo eenvoudig ligt de zaak.

De verhouding leerling - meester wordt bepaald door de zelfstandigheid van de leerling. Hij, die iemand zoekt die hij kan volgen, zal nooit een ware leerling zijn. Hij kan hoogstens in het gevolg van de meester meegaan, maar hij zal nimmer zijn waarde leren begrijpen en hij zal niet in staat zijn zelf de weg voort te zetten, als de meester moet rusten. En daarin zit de essentie van het probleem leerling-zijn.

Een leerling is iemand die zelf denkt, die zelf werkt. Iemand, die op zijn eigen wijze zijn krachten gebruikt. Iemand, die op zijn eigen wijze zoekt naar mogelijkheden en begrip. Iemand, die al zijn belevingen - of ze nu occult zijn of stoffelijk - allemaal gebruikt om beter te begrijpen wie hij is en wat hij in de wereld kan zijn.

De leermeester is degene, die beseffend wat hij is en wetend wat hij kan zijn een ander helpt om zichzelf te vinden. Want de essentie van inwijden is niet het vernemen van geheimen. De essentie van inwijden is alleen maar het vinden van jezelf.

Indien u ooit behoefte gevoelt aan een meester - en de meesten doen dat wel eens in hun leven - dan heeft u toch maar weinig kans dat er iemand komt. En als er iemand komt, is de kans groot dat het een bedrieger is. Want niet zij, die een leermeester zoeken om hen te ontlasten van hun eigen streven zullen er één vinden. Degene echter die zoekt om zelf tot bewustwording te komen, hij ontmoet dat wat hij nodig heeft.

Ik zou dit betoogje willen besluiten met een feitelijke weergave van de methode, die een meester kan gebruiken om een leerling, die hij heeft gekozen a.h.w. tot zich te trekken.

De leermeester zag een kind spelen. Hij zag dat het kind zelfstandig was. Hij zag dat de uitstraling van het kind goed was. Hij ging naar het kind toe, legde het zijn hand op en sprak een paar vriendelijke woorden. Daarna ging hij verder. Maar daarmee had hij het kind, zonder dat dit het besepte, tot leerling uitverkoren.

De jaren gingen voorbij en het kind kwam steeds weer in situaties waarin het dingen moest leren die het misschien niet geleerd zou hebben. Het kwam in een gemeenschap waar een stel gemene oudere jongens waren en het kind moest leren vechten. Op den duur verkeerde het in omstandigheden waarin zijn ouders niet goed voor hem konden zorgen en hij moest zelf gaan zoeken hoe het aan de kost moest komen. Het werd handig. Het werd zelfs een dief. Maar toen het begon te stelen, begon het ook te denken dat er een eenvoudiger manier moest zijn om te leven en om gelukkig te zijn. Zo werd het kind een zwerver.

De zwerver kwam terecht ergens op een boerderij bij een familie. Daar bleef het enige tijd wonen. Er was iemand die het kind leerde lezen en schrijven, wat in die dagen iets bijzonders was. Op een gegeven ogenblik had hij toch geen zin meer om te blijven en ging verder.

Het kind wist niet dat al deze dingen mede door de meester waren veroorzaakt. Niet dat de meester had gezegd "zo moest het gebeuren", maar elke keer had hij gezorgd dat er voor het kind een keuzemogelijkheid was en het zelf de keuze deed die goed was, daardoor bleef hij leerling.

Toen het kind had geleerd te denken, te lezen en te schrijven en de schoonheid van de natuur te zien en zich vrij te gevoelen zonder angst voor eenzaamheid, ontmoette het een oude man die zei: Ga met mij mee. Het kind zei: Waarom zou ik meegaan? Ach, zei de oude man, je kunt misschien veel voor mij doen en wellicht kun je bij mij nog wat leren. Het kind, dat een jongeling was geworden, ging mee en werd de leerling van de meester, omdat het zei: "Heer, u bent zo wijs. Wilt u mij uw wijsheid geven?" En toen begon de werkelijke leerperiode waarin de meester steeds meer van zichzelf gaf en het kind steeds meer liet zien, totdat het in staat was vrij uit te treden naar de hoogste wereld zonder enige steun of begeleiding, totdat het vrij was in de harten der mensen te kijken.

Toen het kind wist wat de meester wist en het had beleefd wat te beleven was, zei de meester: "Mijn zoon, ga nu heen, want de dag is gekomen dat ik mijn vrijheid ga proeven." De jongen begreep wat er stond te gebeuren en ging heen. Toen hij een week later terugkwam, was zijn meester gestorven. En toen hij hem begroef, zei hij tegen zichzelf: Nu heb ik pas werkelijk een meester gevonden.

Dit heeft zich afgespeeld ongeveer 150 jaar geleden. Het is echt gebeurd. De leerling is zelf meester geworden en vertoeft nu in onze wereld. Maar hij heeft iemand achtergelaten, die weer van hem alles heeft gekregen. Want als een meester een leerling kiest, dan zorgt hij dat de leerling de mogelijkheid heeft om zijn meester te vinden. Maar als de leerling probeert een meester te kiezen, loopt het meestal verkeerd af. Hoe kan de dwaas, de onnodige, weten wat voor hem goed is, waar zijn harmonie ligt? Hoe kan hij zien wat er leeft in het hart van degene die hij tot zijn meester heeft uitgeroepen? Misschien is de grootste waarheid wel deze:

Wie waarlijk een meester heeft, kijkt niet naar diens uiterlijk, maar naar diens innerlijk en naar datgene wat hij door die meester beleeft. Maar hij, die een dwaas is en een meester zoekt, kijkt naar de uiterlijkheden, die geen betekenis hebben en vergeet het innerlijk beseffen dat de werkelijke zin van het meester-zijn bevat.

OCCULTE FILOSOFIE

HOOFDSTUK IV.

P A T R O N E N.

Als wij de kosmos bezien, kunnen we stellen dat het geheel energie is. Dat is ongetwijfeld juist. Daarnaast kunnen wij stellen dat in die energie bepaalde vormen, bepaalde oertypen, bepaalde patronen voorkomen. Wat is nu eigenlijk een patroon in dit geval? Het is een aantal grondlijnen waarin een opbouw - eventueel meer-dimensionaal - kan worden uitgebeeld. Want veel in de kosmos is potentieel; althans voor ons is maar zeer weinig op een bepaald ogenblik volledig werkelijk. Dat is nu het punt waarop ik vanavond, in meer praktische zin naar ik hoop, uw aandacht wil richten.

Als wij te maken hebben met een werkelijkheid, dan hebben wij te maken met een deel van het geheel. Als wij die werkelijkheid in beroering brengen, ontstaat er een zekere vaagheid. Maar als wij weten welke patronen er bestaan, dan kunnen wij in die vaagheid een patroon uitlegen en zal de kracht zich kristalliseren volgens dat patroon. Ik zal proberen dit nog te verduidelijken.

Misschien heeft u wel eens op een mooie zonnige dag of op een heldere avond in het water gekeken. Als het water rimpelloos is, dan zie je beneden je eigenlijk een soort omgekeerde werkelijkheid. Alle mensen, huisjes, boompjes, beestjes zijn aanwezig, de wolken drijven voorbij, eventueel zie je de maan en wat er verder nog is. Steek nu één vinger in de waterspiegel. Wat gebeurt er? Er ontstaan golfjes. Er vertekent zich iets. Er is een vaagheid. De scherpe lijnen zijn verdoezeld. Verder gebeurt er niets. Het water komt weer tot rust, de oude lijnen hergroeperen zich en er is niets veranderd.

Maar stel nu, dat ik hier niet te maken heb met alleen maar een weerkaatsing. Het is misschien een onvolledig voorbeeld, maar wellicht kunt u zich voorstellen dat er onder de waterspiegel een tweede werkelijkheid zou zijn. Een werkelijkheid, die kan afwijken van de uwe, ook al is ze er schijnbaar een weerspiegeling van. Stel nu, dat u op het ogenblik van de verdoezeling een verandering zoudt kunnen aanbrengen, dan ontstaat er een verschil tussen het spiegelbeeld en de werkelijkheid.

Als wij in het occultisme bezig zijn met concentratie, met meditatie, met magie, dan kijken we eigenlijk naar een weerkaatsing van de werkelijkheid. Wij zien niet de werkelijkheid zelf, we zien er maar een klein stukje van en dat stukje is nog gespiegeld. Ken ik nu de grondpatronen waarin de energie zich pleegt te openbaren, dan zou ik een patroon kunnen schetsen. Door die werkelijkheid in beweging te brengen (dus door er iets aan te veranderen) zou ik dat moment van vaagheid in het patroon kunnen aanvullen en ik zou een verschil zien tussen de

voor mij beleefbare werkelijkheid en de totale werkelijkheid.

Als we in de magie bezig zijn, dan werken we met spreuken, wij werken met incantaties, zoals we uitvoerig hebben besproken. Daarnaast werken we met zegels en magische cirkels. En als we een beetje anders gericht zijn, dan werken we met moedra's, met mandala's, kortom, met symbolen - op welke wijze dan ook tot stand gebracht - die eigenlijk in de plaats kunnen treden van de werkelijkheid die op dat ogenblik voor ons bestaat. Het is dit punt vanwaaruit je moet vertrekken, als je wilt begrijpen wat praktisch occultisme kan betekenen.

Ik kan de werkelijkheid veranderen. Niet zonder limiet, niet naar eigen inzicht zonder meer, maar aan de hand van een wetmatigheid, die in de hele kosmos bestaat. Indien ik die wetmatigheid kan uitdrukken in een specifieke vorm, dan is de kans zeer groot dat bij een verstoring van een krachtsevenwicht het nieuwe evenwicht die vorm mede zal bevatten.

Men heeft wel eens gezegd: Dit is kolder. Dat kan ik begrijpen. Het is voor een mens heel moeilijk te begrijpen dat iemand, die een moedra maakt daarmee iets concreets doet. Toch is dat waar, want je verandert je relatie met de kosmos.

Als ik een enkel gebaar maak, dan kan dat gebaar op zichzelf voldoende zijn om daarmee het contact dat ik heb met mijn beeld van het leven (mijn werkelijkheid) te veranderen. Dan is voor mij die wereld anders geworden. Maar dat betekent ook, dat ik anders reageer, omdat de krachten die in mij gecentreerd zijn op een andere manier tot uiting komen. Indirect betekent dit dus ook dat voor anderen, die met mij te maken hebben, mijn waarde en betekenis in het geheel veranderen.

Maak ik gebruik van b.v. een mandala om mij te concentreren, dan houd ik mij bezig met bepaalde oerkleuren en oervormen. Ik concentreer mij daarop en probeer a.h.w. daarin te verzinken. Maar ik kan mijzelf niet ontkennen zoals ik ben. Ik zal dus mijzelf stellen in die nieuwe wereld, die door mij wordt beleefd aan de hand van de mandala. Die kan mij dan omsluiten. Dit kan een vertrek zijn, het kan ook een eenvoudige tekening zijn die ik beschouw. Ik heb mijn eigenschappen, kwaliteiten en problemen losgemaakt uit de werkelijkheid waarin ze voor mij bestonden of waarin ze ontstaan zijn. Het resultaat is, dat hun betekenis voor mij een andere wordt.

Nu wordt het nog veel aardiger, want doordat de betekenis anders wordt, kan ik anders reageren. Mijn vermogen tot manipuleren van mijn persoonlijkheid, maar ook van de facetten van die persoonlijkheid is groter geworden. Ik kan daardoor mijzelf doen beantwoorden aan denkbeelden, die in mij bestaan of aan het besef dat ik heb opgedaan. Als ik dan terugkeer uit mijn meditatie, is er voor anderen schijnbaar niets gebeurd, maar voor mijzelf ben ik veranderd. Mijn problemen zijn niet de oude problemen, ja, in vele gevallen heb ik zelfs vele problemen opgelost en vele spanningen, die mijn wezen lange tijd hebben beheerst in mijn persoonlijke werkelijkheid, eenvoudig teniet gedaan.

Hier ziet u dat het werken met deze modellen (patronen) wel degelijk zin heeft. Ik geloof, dat iedereen die zich wil bezighouden met de praktische kant van het occultisme moet begrijpen, dat deze dingen reëel zijn, dat je er reëel mee kunt werken.

Neem nu voor de mensen in de christelijke wereld het kruis. Het kruis is een algemeen erkend symbool. Oorspronkelijk kwam het in vele verschillende vormen voor. Niemand heeft er iets bij gedacht. In het christendom heeft het een zeer specifieke betekenis gekregen die sterk afwijkt van de betekenis van datzelfde kruis in het hindoeïsme, in de vroeg-Egyptische periode, in de vroeg-Tolteekse beschaving, vooral. In al deze gevallen heb ik een voorstelling, die verbonden is

aan een beeld. Dat beeld is voor mij dus een werkelijkheid.

Als iemand naar een kerk gaat en daar voor een kruis neerknielt en begint te bidden, dan kun je zeggen: Ach, die mens is een beetje getroebleerd. Dat is hij eigenlijk wel een beetje, want het is ten slotte een stuk hout dat daar hangt al dan niet voorzien van een beeldje. Die goede man zit daar te stamelen en te mompelen. Er gebeurt eigenlijk niets. Hij krijgt zere knieën en misschien pijn in de rug, maar hij blijft bidden. Dan gaat hij weg en zegt: Er is iets veranderd. Een normaal nuchter mens zegt dan: Dat kan niet. Maar wat heeft die man gedaan?

Dat kruis is voor hem een andere wereld. Als hij in zijn gebed of in zijn meditatie genoeg is doorgedrongen in die andere wereldvoorstelling, dan heeft hij zichzelf ervaren als een ander wezen. En daarin ligt nu juist het geheim. Want als een ander wezen bezie je jezelf, je problemen maar ook je mogelijkheden anders. En dit besef speelt zich af in de persoonlijkheid die je bent, ook als je terugkeert uit die toestand. Je hebt dus een nieuwe inhoud gekregen.

Op deze manier kunnen mensen beelden aanbidden. Dat is krankzinnig natuurlijk. Een beeld is geen God, een beeld heeft geen betekenis, het is een voorstelling. Maar indien die voorstelling voor mij een andere wereld betekent, dan is die voor mij een sleutel naar een andere beleving van mijzelf. En in die andere beleving van mijzelf ben ik bevrijd van grenzen, die in deze wereld voor mij bestaan. Ik kan anders denken, beseffen en voelen. Hierdoor kan ik mijn standpunt wijzigen ten aanzien van de wereld waarin ik weer terugkeer.

Waarom zouden we alleen gebruik maken van een kruis? Als een magiër een cirkel uitzet, compleet met pentagram en lampen met geurige olieën, dan bouwt hij eigenlijk ook een wereld op, want die dingen hebben voor hem - let wel, voor hem - een specifieke betekenis. Zij veranderen voor zijn denken zijn relatie met de wereld en daardoor beschikt hij over andere vermogens dan voor hem in zijn werkelijkheid normaal zou zijn. Daar heeft u dan het geheim van de magiër.

De magiër is iemand, die ontvlucht aan een werkelijkheid welke hem om de een of andere reden teveel belemmert in het uiten van zijn wil of van zijn persoonlijkheid om binnen te treden in een andere wereld, die hij middels symbolen zelf heeft opgebouwd. Maar er zit een haakje aan.

Iemand, die dezelfde rituelen volbrengt met dezelfde intentie, maar niet weet wat hij doet, is niet in staat de wereld te beseffen die hij betreedt. Dat wil zeggen, dat zijn gehele reactie gebaseerd zal zijn op zijn normale persoonlijkheid. Hij kan mogelijk de krachten van een andere wereld rond zich wekken, maar hij kan niet zijn eigen persoon gelijktijdig ontdoen van de normale beperkingen van zijn eigen wereld. Hij verkeert dan - zoals dat heet - in gevaar. Dat gevaar is ook voor een groot gedeelte het gevaar van de mens zelf.

Een mens heeft bepaalde angsten in zich, een bepaalde onlust. Iedereen heeft wel wat te klagen in het leven, laten we eerlijk zijn. Die mens gaat naar die andere wereld. Wat brengt hij mee? Zijn angsten. Niet zijn probleem als iets wat opgelost moet worden, maar als een toestand waarin hij verkeert; een beperking dus in plaats van een vraagstuk dat tegen nieuwe achtergronden kan worden gezien. Hij brengt ook zijn onlust met zich mee. Onlust betekent afwijzing. Een afwijzing, die zal geschieden niet op grond van de nieuwe omstandigheden waarin hij verkeert, maar op grond van oude omstandigheden welke in die nieuwe wereld, in de nieuwe magische situatie eigenlijk niet meer gelden. Het is duidelijk, dat hij dan het slachtoffer dreigt te worden van alles wat hij in zich draagt.

Wanneer iemand uittreedt, komt hij ook in een andere wereld terecht. Als dat nu onbewust gaat, dan laat die mens een groot gedeelte van zijn

stoffelijk bewustzijn achter. Er is dus geen gevaar, want hij kan alleen handelen volgens dat deel van zijn wezen dat thuishoort in die nieuwe werkelijkheid. Maar stel nu, dat een mens volledig bewust gaat uittreden en zijn lichaam a.h.w. elke herinnering kan registreren, zodat alles wat hij beleeft en wat hij beseft kan worden vastgelegd, dan moet zijn lichaam met alle daarin bestaande spanningen, problemen, fouten etc. die andere wereld verwerken. De kans is dan groot dat de uitgetredene niet reageert volgens de normen en wetten van die nieuwe sfeer waarin hij zich tijdelijk beweegt, maar dat hij probeert te reageren zoals hij dat op aarde heeft gedaan. En dat kan wel eens vreemde gevolgen hebben. Ik mag hier een enkel voorbeeld ter verduidelijking aanhalen:

U bent gewend om beleefd te zijn. U schudt handjes. Er zijn mensen die verslaafde handenschudders zijn. Overal waar ze komen gaat het pootje uit en er wordt geschud. Zo iemand treedt uit, bewust. Hij komt in een duistere sfeer. In die duistere sfeer kun je geen contact met een ander opnemen zonder dat er een grens tussen blijft bestaan, anders kan die ander zijn behoefte a.h.w. aan je uitleven. Hij kan b.v. je energie opnemen. Hij kan zich aan je vastklampen. Die persoon gaat in uitgetreden toestand handjes schudden in die lagere sfeer. Het resultaat zal waarschijnlijk zijn dat hij lichtelijk zenuwziek ontwaakt en dat hij in de volgende dagen in heel veel situaties terecht komt waarin hij eigenlijk zichzelf niet meer is en hij gewoon door aanhechtingen wordt gedomineerd. Zo ver kan dat dus gaan. Ook hier is het weer erg belangrijk dat u weet wat u doet. Als u dus in de magie wordt geconfronteerd met een wereld die u niet kent, dan bestaat er maar één regel: Handel niet, maar observeer alleen.

Als u werkt met magische zegels, dan kan dat heel aardig zijn. Je kunt er leuke dingen mee doen. Maar als u een zegel gebruikt en u weet niet hoe het is opgebouwd, waaruit het bestaat, wat het betekent, kortom, welke samenhang van krachten, welk patroon van werkelijkheid daarin is gegrift, dan bestaat er kans dat, als u dat zegel bewust gaat maken en gebruiken, u terecht komt in een wereld waarvan u de regels niet kent. Dan kunnen er nevenverschijnselen zijn waarop u niet heeft gerekend. Voorbeeld:

Iemand maakt een zegeltje om van alle zorgen af te zijn. Hij weet echter niet wat hij doet. Kort daarop overlijdt hij. In stoffelijke zin heeft hij misschien zijn zin gekregen, maar aan de andere kant heeft hij alleen maar zijn problemen verruilt voor andere.

Een ander mens weet wat hij doet. Hij maakt datzelfde zegel. Dat betekent dat de uitwerking hier is: een egalisatie van de invloeden die op hem afkomen. De krachten, die hem normaal als een buffer hebben gebruikt, kunnen hem nu niet beroeren en botsen tegen elkaar. Hij blijft beschouwen en wordt er niet persoonlijk bij betrokken. Dat is het verschil. Hopelijk heeft u hiermee enig inzicht gekregen in datgene wat men bedoelt, als men het heeft over patronen.

Nu is de kosmos ingedeeld (door ons, niet door de Schepper) in een groot aantal verschillende werelden. Als je zo'n wereld wilt beschrijven, kun je zeggen: Elke wereld bestaat in feite uit een begrenzing van mogelijkheden plus een aantal gedragsregels waardoor het geheel van mogelijkheden onderling wetmatig is vastgesteld.

Indien ik tot een wereld behoor, kan ik niet daartoe behoren zonder gelijktijdig te behoren tot het geheel van regels waardoor het bestaan van die wereld mogelijk wordt. Als ik één grondregel terzijde stel, kan het hele bouwwerk voor mij niet meer bestaan. Ik zal dan niet meer kunnen profiteren van de positieve mogelijkheden die er in zijn. De negatieve mogelijkheden daarvan zal ik beleven in zoverre ik persoonlijk meen

dat ze op mij inwerken. Ze zijn dus niet reëel meer. Het is een gedachtenkracht die op mij inwerkt.

Wie dit alles praktisch voor zich wil gebruiken, zal dus weer rekening moeten houden met bepaalde grondregels of aanwijzingen.

Ten eerste: Als u een vreemde wereld betreedt - bewust, onbewust of vrijwillig - reageer niet, zodat u zelf geen actieve factor bent in die wereld. Laat die wereld u tonen wat u bent of wat u kunt zijn. Reageer alleen daarop.

Ten tweede: Gebruik nimmer een patroon waarvan u de betekenis niet voldoende kent en beheerst. U kunt alle krachten en krachtsverhoudingen voor uzelf wel degelijk wijzigen. Dat is mogelijk. Maar u kunt dat alleen bewust en beheerst doen, indien u weet welke mogelijkheid van wereld of welke krachtsverhouding u construeert. Ga bij al wat u doet uit van het u bekende.

Ten derde: Het zonder meer herhalen of imiteren van toverspreuken, magische spreuken, goddelijke of sacramentele formules van anderen moet u nalaten. Een ander kan weten wat hij doet, maar als u dat niet even goed weet, is het geheel voor u ofwel waardeloos, dan wel gevaarlijk.

Ten vierde: Indien men bepaalde symbolen kent die voor het "ik" van groot belang zijn, maar die niet in relatie staan met de nu gekende verhoudingen en de nu gekende wereld, probeer dan door deze samen te voegen voor uzelf een wereldbeeld te construeren waarin u meent meer te kunnen zijn of meer te kunnen bereiken. Let wel, begeef u niet in die wereld, maar construeer het geheel. Leg dit vast in symbolen. Laat nu het geheel enige tijd rusten. Beschouw dan uw aantekeningen probeer ze terug te lezen. Tracht u de volledige betekenis van die symbolen weer voor ogen te brengen. Gelukt u dat zonder enige aarzeling - dit is heel belangrijk! - dan kunt u trachten die symbolen te groeperen tot een zegel, een formule of u kunt er eventueel een beschouwingsstuk (mandala) van maken waarmee u in staat bent een andere werkelijkheid voor u te concretiseren.

Ten laatste zou ik willen opmerken: Bij elke magische handeling, maar ook bij elke meditatieve of inspiratieve ontvluchting van de eigen werkelijkheid in nieuwe krachtsverhoudingen zal men als mens er goed aan doen zich een tijdslimiet te stellen. Kies deze limiet nooit te ruim. Als u in het begin werkt met beschouwingsmogelijkheden of met kleine zegels en probeert een toestand daarvan in u te realiseren, volsta met ongeveer een kwartier. Ga nooit verder, zelfs als u bekwaam bent, dan maximaal $2\frac{1}{2}$ uur. Als u namelijk langer in een totaal andere toestand verkeert, kunt u niet met zekerheid zeggen hoe u lichamelijk zult reageren op de confrontatie met de werkelijkheid waarin u normaal leeft en u zult door de grote veranderingen in uw wezen waarschijnlijk problemen krijgen met die wereld.

Zo'n paar regels lijken misschien wat kinderlijk. De hele kosmos is eigenlijk kinderlijk eenvoudig. Ik zou hier willen citeren: "Indien gij niet zijt zoals dezen (de kinderen), voorwaar ik zeg u: Gij zult niet ingaan in het Koninkrijk."

Zeg, dat het Koninkrijk een innerlijke werkelijkheid is waarin de beperkingen, die aan normale werelden zijn opgelegd, niet bestaan. Zeg, dat het Koninkrijk een wereld is waar u de werkelijkheid die u bent en beleeft volledig kunt bepalen. Dan zal u duidelijk zijn, dat we juist omdat we te maken hebben met een zeer complex geheel vanuit redelijk menselijk standpunt gezien en we deze complexiteit toch nimmer in haar geheel en verstandelijk kunnen begrijpen, beheersen en verwezenlijken, wij moeten terugvallen op de eenvoud die men kinderlijk of van het kind noemt.

In de magie en in meditatie-technieken, ook bij genezing e.d. trouwens zou je daarom de mens eigenlijk moeten voorleggen: reageer als een

kind. Een kind reageert niet zo buitengewoon edel. Het vraagt zich niet af: Is wat ik doe goed? Het vraagt zich eenvoudig af: Is wat ik doe op dit moment wat ik wil doen? En als ik het niet wil, dan doe ik wat anders. Een kind reageert volledig; het maakt geen voorbehoud. Als een kind lief is, dan is het helemaal lief en als het driftig is, dan is het helemaal driftig. Er zijn geen remmen ingebouwd die eigenlijk behoren bij uw wereld. Een groot gedeelte van de goede manieren, die de volwassenen beheerst, is eigenlijk maar een beperking van de werkelijke persoonlijkheid. Het is een illusie, die u is opgelegd waardoor een samenleving gemakkelijker mogelijk wordt, dat geef ik graag toe, maar waardoor u gelijktijdig niet meer uzelf bent, waardoor u bent losgekomen van een groot gedeelte van uw mogelijkheden, blind bent geworden zelfs voor uw eigen situatie in bepaalde opzichten.

De kosmos is kinderlijk eenvoudig. Er is één grote kracht. Die kracht kan in een groot aantal vormen tot uiting komen. Er kan nimmer meer kracht bijkomen in het geheel, er zal nimmer kracht afgaan van het geheel. De enige verschuiving die mogelijk is in het geheel is die van vorm; dus de wijze waarop de kracht zich manifesteert. Dat is op zichzelf al eenvoudig genoeg.

De vorm, waarin de kracht zich manifesteert, wordt bepaald door de bestaande patronen. Daar waar geen patroon is, is het niet mogelijk dat de kracht zich daarin manifesteert. De consequentie daarvan is dus heel eenvoudig: Wij kunnen alleen het bekende herscheppen. Wij kunnen nimmer het nieuwe scheppen, tenzij het nieuwe een patroon is dat inherent is aan de wereld, de kosmos, de ruimte die wij betreden. Alleen in dat geval worden wij met het wezenlijk nieuwe geconfronteerd.

U weet waarschijnlijk wel dat kinderen de meest conservatieve wezens zijn. Kinderen zijn niet zo progressief. Progressiviteit komt bij de mens eigenlijk voort uit drie factoren: de eerste is verveling, de tweede is weelde en de derde is eigenwaan. Dat wil niet zeggen, dat alle progressiviteit op zichzelf verwerpelijk is. Het betekent eenvoudig dat je altijd moet uitgaan van het bestaande en niet van het niet-bestaande.

Voor een kind is dat een regel. Een kind vindt het jammer dat het regent, maar als het nu toch regent, nu ja, dan trapt het in een plas, dat is ook leuk. Op dezelfde manier zou de mens, die bewust occult wil werken moeten kunnen reageren. Je moet niet zeggen: Die conditie is nodig, anders kan ik het niet. Je moet zeggen: Dit ben ik met mijn kunnen. Indien de condities anders zijn, zal ik reageren zoals ik ben en dan zal ik toch resultaat behalen.

Nu gaan we over tot het maken van een eenvoudig zegel.

Wat is het meest eenvoudige zegel dat een mens kan maken? Het antwoord is: een persoonlijk zegel.

Elke mens heeft een aantal symbolen waarin hij zijn wezen uitdrukt. Daar behoeft u het niet mee eens te zijn. Er zijn in mijn wereld personen die zichzelf zouden willen uitdrukken als een duif, terwijl anderen menen dat een jakhals of een kat een beter symbool zou zijn. Maar het gaat er niet om wat een ander van u denkt. Het gaat erom wat u van uzelf denkt. Die persoonlijke symbolen zijn altijd zo te groeperen dat ze een nieuwe betekenis krijgen. Als u b.v. het gevoel heeft: ik ben potentieel erg goed voor mijn medemensen (het lukt me alleen niet) en ik ben machteloos op een ander terrein, dan gaat u eens kijken: Wat zijn mijn positieve kanten, wat zijn mijn negatieve kanten? Als u voor elk daarvan een symbooltje heeft gevonden, dan trekt u gewoon een cirkel. Zet in die cirkel nu een kruis van lijnen. Als u meent dat u vele eigenschappen heeft, verdeel die cirkel dan in 8 segmenten. Laat de lijnen doorlopen tot ongeveer een derde van de afstand tussen middelpunt en bui-

tenste cirkel.

Nu gaat u de eigenschappen groeperen plus de symbolen die u daarvoor heeft gevonden. Zeg, dat u het idee heeft dat u erg driftig bent en ook erg laks. Dan zet u laks tegenover driftig. Die twee heffen elkaar op. In het middelpunt zal evenwicht ontstaan. Zo kunt u dat voor alle eigenschappen doen, totdat u zegt: Nu heb ik twee kwaliteiten die positief zijn en die wil ik laten werken. Die twee versterken elkaar. Wij groeperen dus altijd zo, dat de eigenschappen elkaar opheffen, behalve de twee die we willen laten werken. Die zetten we tegenover elkaar, meestal op de horizontale of op de verticale balk.

Wat heeft u nu gedaan? Wel, heel eenvoudig: u heeft een hergroepering van uw eigenschappen voor uzelf tot stand gebracht. U weet wat u heeft gedaan. Nu is het nodig dat u zich op dat zegel concentreert.

Die concentratie kunt u op vele manieren doen. U kunt bidden, u kunt een aantal ingewikkelde spreuken gaan opzeggen. Kies dan bij voorkeur een taal die u niet geheel beheerst, b.v. latijn. Dat klinkt heel mooi en plechtig. Bovendien is de worsteling ermee voldoende om u als het ware helemaal erbij te houden, want u moet aan niets anders denken. Deze verhouding, dit wereldje dat ik in de cirkel heb gemaakt moet echt zijn.

Dan moet u ook nog weten waarom u het wilt doen. Maak een rand-schrift. U trekt rond de eerste cirkel een tweede. Meestal gebruikt men als afstand $1/5$ van de afstand middelpunt tot binnenste cirkel. Nu schrijft u in die rand uw voornemen, de kracht waarin u gelooft en in de naam waarvan u dat wilt doen. Dan kan het zijn dat u alleen maar gelooft aan de mensheid. Dan schrijft u: "In naam van de mensheid worde de ziekte verdreven en ontsta gezondheid." Dan heeft u dus een zegel dat gezondheid moet brengen.

Nu is het heel wonderlijk: door de concentratie daarop heeft u iets van uw persoonlijkheid overgedragen aan dat zegel. Een ander behoeft niet te weten wat dat zegel betekent. Maar als u het aan een ander geeft, dan zal het voor die ander eveneens ziekte verdrijvend en gezond makend kunnen werken; en wel indien uw wezen het nog geheel eens is met het daarin gestelde. Voor uzelf kunt u het natuurlijk ook gebruiken. Waarom zou u dan geen zegel maken dat het u mogelijk maakt om eindelijk eens de werkelijkheid te zien waarbij alle onevenwichtigheden, die u innerlijk kent zo worden opgesteld dat ze elkaar opheffen, totdat er ten slotte twee dingen overblijven: het gevoel en het verstand, de beleving en het redelijk besef daarvan?

Maak zo'n zegel. Concentreer u mijnentwege op God, op de kosmos of op wat anders en u zult tot uw verbazing zien dat dit gaat werken als een mandala, maar vollediger, intenser. Het betekent, dat u een deel van uzelf uitschakelt en het geheel van uw vermogens en krachten samenbrengt in die ene relatie (in het voorbeeld gevoel en rede). Zo kunt u met die zuiver persoonlijke symbolen heel veel zegels maken, die voor u erg belangrijk zijn. En wat meer is: zegels, die voor u kunnen werken.

Toch geldt voor het maken van zelfs zo'n persoonlijk zegeltje ook een aantal voorschriften:

1. Een zegel dient altijd opgebouwd te zijn uit symbolen waarvan wij de betekenis hebben overdacht en volledig beseft.
2. Wij moeten, voordat wij beginnen aan het vervaardigen van het zegel, de groepering van de symbolen hebben overdacht en de redenen voor deze groepering beseffen. Wij kunnen wel een kladje maken, maar dit kan nooit in de plaats komen van het werkelijke zegel.
3. Het maken van een zegel moet voor ons besef belangrijk zijn. Wij zullen hiertoe bijdragen, als wij daarvoor alleen speciaal voor dit doel bestemde ingrediënten en instrumenten gebruiken. Wij zullen verder hiertoe bijdragen, als wij ons in een toestand

brengen van reinheid, een gevoel van gezuiverd te zijn van de rest van de wereld. Daarnaast zullen we er goed aan doen te zorgen dat wij op geen enkele manier kunnen worden gestoord in de tijd, die we nodig hebben om het zegel te tekenen, te etsen of wat u verder ook wilt doen.

Onthoud één ding: een dergelijk zegel is een geheel. Het onderbreken van de actie van vervaardiging betekent gelijktijdig het niet meer evenwichtig zijn van het symbool, daar onze gedachten-gang en inzicht onderbroken zijn geworden.

4. Vervaardig een dergelijk zegel of symbool met een volledige concentratie op hetgeen u doet. Datgene wat u wilt doen, heeft u daar vóór immers reeds rijpelijk overdacht. De gevolgen die het zal hebben zult u later wel zien. Nu is de vervaardiging het enig belangrijke

Nu een paar regels, die eigenlijk niet erg bindend zijn, maar die voor sommigen erg belangrijk kunnen zijn.

1. Als u gelooft in bovennatuurlijke krachten, dan kan dat u vaak helpen om ze aan te roepen. Geloof u aan God, dan roept u God aan. Iemand, die misschien liever "de lieve geestjes" erbij haalt, kan het daarmee proberen. Heeft u een bepaalde bescherm-heilige, een bepaalde koning uit de oudheid of wat dan ook, roep die rustig aan. Roep, voordat u begint alle krachten aan waarin u gelooft, zelfs als ze niet werkelijk zouden bestaan, dan zult u zich daardoor sterker voelen en u zult minder begrensd zijn in uw denken en gevoelen.
2. Als u krachten heeft opgeroepen, dan moet u ook bewust die krachten weer van u wegzenden. Dat betekent: wie krachten oproept, moet na het beëindigen van zijn daadstelling (in dit geval het tekenen van het zegel) hun dank zeggen voor hun hulp en hun zeggen heen te gaan. Behalve als u God Zelf heeft aangeroepen. Die kunt u dat natuurlijk niet zeggen, anders zou u niet in Hem geloven als in een werkelijke God. Dan zegt u alleen: Heer, dank voor de bijstand mij gegeven. Bescherm mij volgens Uw wil, terwijl ik mijn streven volvoer.

Dit is een kleine handleiding.

Nu kan ik mij voorstellen dat iemand zegt: Ik wil ook andere symbolen gebruiken. Nu, symbolen waarmee iets kunt doen als mens zijn de gewone astrologische symbolen. Wij kunnen namelijk een zegel vervaardigen dat er ongeveer uitziet als een horoscoop. In dat geval moeten we ook een indeling maken, maar die mag nooit verder gaan dan de binnenste cirkel. Dat moet u wel onthouden.

Als wij bepaalde planeettekens daarin aanbrengen en daarmee een bepaalde werking willen aangeven, zullen wij ze door lijnen moeten verbinden. Kies voor die lijnen een andere kleur dan u heeft gebruikt voor de lijnen van het zegel zelf. U kunt dus a.h.w. constellaties creëren, die er op dit moment helemaal niet zijn, maar die voor u een werking vertegenwoordigen. Ook op deze manier kunt u voor uzelf een actief zegel maken.

Gaat u nog een beetje verder en bent u thuis in de magie, dan wordt het helemaal gemakkelijk. U heeft dan tekens te kust en te keur. Elke planeet heeft alleen reeds 3 graden van tekens. Dat wil zeggen: er zijn eerste, tweede en derde graads tekens. Dat geeft aan de intensiteit waarmee die tekens werken plus de functie die ze hebben. Eenvoudig gesteld: Een bepaald teken kan tweede of zelfs derde graads zijn bij de zon en gelijktijdig eerste graads bij de maan, omdat de maan de zon reflecteert en als zodanig zijn de krachten, die van de zon komen en voor de zon onbe-

langrijk zijn soms kenmerkend voor hetgeen de maan kan betekenen. U ziet, dat de mogelijkheden praktisch oneindig zijn.

U kunt ook gebruikmaken van lettertekens. Dat doet men graag, vooral Sanskrietletters, Griekse letter e.d. hebben de voorkeur. Waarschijnlijk omdat de magiërs menen dat anderen die minder gemakkelijk kunnen ontcijferen.

U kunt gebruikmaken van randschriften en daarin namen opstellen; maar dan moet u wel weten wat een naam betekent. Schrijft u b.v. Tetragrammaton, dan moet u wel degelijk beseffen dat dit een bepaalde Godsomschrijving is. Gebruikt u Agla (samengesteld uit de beginletters van de spreuk: Ateh Gibor Leolan Adonai: Gij zijt machtig in eeuwigheid, Heer) dan heeft u te maken met een totaal ander deel van het Godsbegrip. Het maken van zegels is helemaal niet zo moeilijk als het lijkt. Het is alleen maar weten wat je doet en een voldoende concentratie.

Wat hebben we dan eigenlijk gedaan? Wel, wij hebben met symbolen een patroon getekend waarin bestaande krachten zich kunnen groeperen en door onze intense concentratie op hetgeen wij doen, hebben we de waterspiegel even beroerd. Het beeld van de werkelijkheid is even vervaagd. En juist door die vervaging is de overdracht mogelijk en kan het patroon een gestalte krijgen. Die gestalte kan een zeer bekwaam magiër zelfs wijzigen op een manier dat ze voor anderen direct kenbaar is. Meestal blijft het echter beperkt tot een veranderen van situatie of relatie van het eigen "ik" met de werkelijkheid, dan wel de relatie van een andere persoon met die werkelijkheid en daar blijft het bij.

Men kan zich afvragen, of voor het vervaardigen van die zegels bepaalde metalen moeten worden gebruikt en of deze alleen op bepaalde uren of bepaalde dagen moeten worden vervaardigd. Ik meen, dat dit voor het merendeel afhankelijk is van degene die het zegel maakt. Als u gelooft in de z.g. planeetzegels (zegels, die onderworpen zijn aan een bepaalde planeet en die zijn opgebouwd uit eigenschappen welke volgens menselijk magisch denken behoren tot die planeet), dan kunt u het best een metaal gebruiken dat daarbij past. Bijvoorbeeld: voor Mars gebruikt u ijzer, voor de maan zilver, voor de zon goud enz. Maar noodzakelijk is het niet. In andere gevallen werd door magiërs voorgeschreven dat men perkament moest gebruiken dat op een bepaalde manier is vervaardigd uit de huid van een ongeboren lam. Nu ja, als u dat met alle geweld wilt, zal niemand u tegenhouden. Over het algemeen zult u er wel goed aan doen om voor uw zegels materiaal te gebruiken dat volgens uw begrip goed is. Dus geen goedkoop kladpapier nemen voor een zegel. Want onwillekeurig zeg je: Dat is goedkoop, dus is mijn zegel het ook. Ga wat dat betreft voornamelijk af op uw gevoel en u zult ontdekken dat materialen veel minder belangrijk zijn in deze vorm van magisch werken dan men wel veronderstelt.

Ik heb getracht u hiermee te introduceren in een bepaald deel van het praktisch occultisme dat in deze dagen te vaak wordt verwaarloosd dan wel misbruikt.

Zegelmagie, het gebruik van bepaalde symbolen heeft wel degelijk zin. Maar wij moeten daarbij uitgaan van ons besef, van de betekenis die ze voor ons heeft. Zo min als een mens werkelijk volledig en terecht voor een ander kan spreken, zo min kan iemand werkelijk geheel en terecht een zegel ontwerpen dat voor een andere persoon passend is. Je kunt alleen maar uitgaan van jezelf; het "ik" en het besef dat in het "ik" bestaat is bepalend.

Voor een ieder, die te maken heeft met het occultisme, is het daarom wel erg belangrijk dat hij voor zich een bepaalde wereldvoorstelling heeft. Het is niet zo belangrijk welke, want al hetgeen voor een mens

denkbaar is, zal in de goddelijke Realiteit ergens wel bestaan. Maar het is belangrijk dat wij een beeld hebben, omdat voor ons dat het punt van uitgang is. Wij kunnen alleen uitgaande van het geheel dat wij zijn (en daar behoort ons wereldbeeld bij, onze godsvoorstelling en al wat dies meer zij) een zegel samenstellen dat niet alleen voor ons emotioneel, maar voor de kosmische kracht in de goddelijke Werkelijkheid een patroon vormt waardoor een hergroepering van waarden mogelijk is.

Als wij menen dat deze dingen voor ons te hoog gegrepen zijn, dan zijn er nog altijd de eenvoudige kleine symbolen, die we haast onbewust gebruiken. Als wij b.v. voor een bepaalde taak bij voorkeur op een bepaalde stoel gaan zitten, dan betekent dat helemaal niet dat die stoel de beste is, maar wel dat wij, indien wij op die stoel zitten het best zullen werken, omdat we het gevoel hebben dat dat zo het best is. Zo zijn er huisvrouwen, die met een bepaalde blikopener elk blikje open krijgen, maar met een ander niet. Dat zegt niets over de kwaliteit van de blikopener. Het zegt alleen iets over de preferentie. Naarmate je meer het gevoel hebt: hiermee kan ik werken, zul je er beter mee werken. Dat betekent, dat u in uw dagelijks leven bepaalde gewoonten of gebaren heeft die een bepaalde betekenis voor u hebben. En als de toestand nu niet zo is dat dat gebaartje vanzelf komt, maar u wilt wel de situatie veranderen, loop er dan op vooruit met dat gebaartje, met die kleine actie en u heeft grote kans dat u uw situatie daardoor aanpast aan de toestand die u wilt hebben.

Onthoud echter wel één ding: U kunt nooit anderen veranderen zonder hen te beheersen. Wie een ander beheerst, brengt daardoor voor zichzelf enorm grote problemen tot stand, die hij zelden geheel kan oplossen, juist omdat hij die ander niet voldoende kent. Zie dus af van het beheersen van anderen, maar probeer voor uzelf de krachtverhoudingen zo te wijzigen dat u in deze wereld met haar bestaande condities, uitgaande van uw bestaande inzichten, een optimale energie, kracht en mogelijkheid tot streven krijgt. Ook als u dan geen zegel gebruikt, maar werkt uit het besef dat de basis is van deze gehele lezing, zult u bewust of onbewust, patronen vormen die voor u nieuwe kracht, nieuwe mogelijkheden, nieuwe inzichten betekenen.

:--:

DE ONDERWERELD.

De onderwereld wordt over het algemeen een beetje weggedrukt, behalve in bepaalde preken waarin de hel natuurlijk primair staat. Toch is het duidelijk, dat de gehele mensheid altijd in een onderwereld heeft geloofd. Zelfs in de oudste geschriften, die we kunnen terugvinden, is er een onderwereld, is er een bijzondere toegang tot die onderwereld. En altijd weer worden we geconfronteerd met een soort koning der Aarde, koning der Wereld of een geest die verslindend uitgaat en die het gezag heeft in de onderwereld. Voor de occultist is het wat moeilijk om dat nu op de juiste wijze te interpreteren. Ik meen, dat het goed zou zijn om daarover het een en ander te zeggen.

Als we te maken hebben met het begrip "onderwereld", dan hebben we te maken met een wereld waarin minder mogelijkheden bestaan dan in de menselijke wereld. Dat er hinderpalen zijn voor een mens om die we-

weld te betreden is duidelijk, want je zult een deel van je mogelijkheden a.h.w. moeten beheersen wil je in die wereld terecht komen. En ben je in die wereld en wil je terugkeren, dan zul je die eigenschappen zo sterk onder beheersing moeten hebben dat je ze niet verliest onder invloed van de sfeer waarin je dan vertoeft.

Het denkbeeld, dat de gehele wereld wordt geregeerd door het kwa-
de of door de onderwereld is vooral daar te vinden waar de mensen bang
zijn voor God. De meeste mensen hebben namelijk een angst voor het licht,
voor het al te felle en al te onthullende van de lichtende werelden.
Juist daardoor richten zij hun aandacht veel meer op een schaduwland.
Een wereld waarin demonen regeren, waarin angsten zijn, waarin koude
is of eeuwig vuur, maar waarin je aan de andere kant een zeker gevoel
van verhevenheid en een mogelijkheid tot beheersing in je meent te er-
kennen.

Als wij een wereld betreden en wij doen dat met besef van hetgeen
wij zijn, dan kunnen wij in die wereld vertoeven en daarin waarnemen,
maar we zullen er nooit deel van zijn.

Een Heer der Wereld kan de wereld alleen dan beheersen, indien
de mensen zelf tot demonen worden. Dat wil zeggen: zichzelf ontöoen
van juist die kwaliteiten en mogelijkheden waardoor ze in een lichtere
wereld kunnen leven en bewuster zichzelf kunnen ontwikkelen.

Een Satan kan alleen op de wereld macht verkrijgen, indien de men-
sen zichzelf prijsgeven. Het is niet zo, dat het Kwade je met geweld
kan nemen. Er bestaat geen wereld, die je eenvoudig kan opslokken.
Er is alleen maar duisternis waarin je kunt wegvlugten, omdat je bang
bent voor het licht.

Wie dit eenmaal beseft, zal zich ook minder getroffen voelen door
al die oude, in de mynologie zo vaak bekende voorstellingen van de
Hades of van de onderwereld van de Egyptenaren. Dat er een stroom is
die beide werelden scheidt, is heel begrijpelijk. Vroeger werden gebie-
den vaak door stromen verdeeld. Die verdeling was erg belangrijk.
Een stroom was een grens. Demonen kunnen je niet over stromend water
volgen, dus moet de wereld van demonen wel worden afgesloten door
stromend water. Zo eenvoudig is dat.

Als men vertelt dat je allerlei wonderlijke proeven moet afleggen
zowel om naar een lichtende als om naar een duistere wereld te gaan,
dan vloeit dat weer voort uit het feit, dat de mens beseft dat hij nog
niet voldoende in staat is om de lichtende wereld zelf te begrijpen en
zich daarin te bewegen. Terwijl hij aan de andere kant ook wel aanvoelt
dat je in een duistere wereld alleen kunt leven, indien je jezelf een
beetje meer beperkt. En die beperking is nu ook weer niet iets wat
een mens zichzelf gemakkelijk oplegt.

Alle proeven, die worden voorgesteld en zelfs de inwijdingsproeven
hebben eigenlijk alleen te maken met het overwinnen van je eigen begren-
zing. Wie wil afdalen in de duistere wereld is daartoe in staat zolang
hij zijn eigen licht bij zich draagt.

Er wordt verteld dat Jezus na zijn dood door alle hellewerelden,
alle onderwerelden is gegaan. Dat is een verhaal dat ons wat doet den-
ken aan de Rozekruisers-theorieën waarin het leven wordt voorgesteld
als een kringloop, die de laagste en de hoogste werelden omvat.
Maar aan de andere kant, Jezus gaat door die werelden als een licht
en er wordt gezegd, dat hij vele zielen heeft bevrijd. Dat is alleen denk-
baar, als we zeggen dat Jezus zijn eigen licht bij zich droeg.

Voor elke mens bestaat dezelfde mogelijkheid. Een entiteit, die neer-
daalt in de onderwereld, zal dat doen met behoud van zijn eigen licht,
zijn eigen kwaliteiten. Hij zal begrip hebben voor die wereld, hij zal ant-
woorden op die wereld, maar hij zal niet prijsgeven wat hij is. Integendeel,
hij beheerst slechts die delen van zijn eigen wezen waardoor een communica-

tie met het duister onmogelijk zou zijn. Op deze wijze kun je dus afdalen in zeer duistere werelden en kun je iemand, die daar snakt naar bewustzijn toch helpen om naar een wat hogere sfeer te komen, ook als dat misschien nog niet direct een lichte wereld is.

Elke mens draagt in zich het duister zowel als het licht. Daar is niets aan te doen. Elke mens draagt zijn eigen hel en zijn eigen hemel met zich mee. Dat hij daarbij over het algemeen hemel en hel pleegt te verwarren, dat is nu eenmaal menselijk, maar dat maakt geen verschil uit ten aanzien van de werkelijkheid.

Een hel is een wereld van angst, van ontbering, van het net-niet-kunnen. Een hemel is een wereld waarin alles eenvoudig is, waarin de vervulling van alle dingen voor je aanwezig is.

De mens, die in zich een hemel draagt is iemand, die in zich het vermogen vindt om al datgene wat hij ontmoet te aanvaarden en gelijktijdig daarin zichzelf terug te vinden en zo zijn vrijheid te bewaren.

Een mens, die naar een onderwereld gaat (die het duister dus in zich draagt), dat is een mens die bang blijft voor de angsten welke deel uitmaken van zijn wezen, die wegvluucht voor de werkelijkheid die hij zelf is etc. etc. Dat is eigenlijk het hele geval.

De occultist, die met een duistere wereld wordt geconfronteerd, is vaak geneigd om daar een beetje de boot af te houden. Hij zegt: Dat duister daar moet ik bang voor zijn, daar wil ik niets mee te maken hebben. Maar men moet eenvoudig zeggen: Dat duister kan met mij te maken willen hebben, maar dan kan het dat alleen doen op grond van hetgeen ik ben. Als Satan hier naast je staat, dan kan hij je alleen beheersen, je alleen maken tot datgene wat hij van je wil, indien je bereid bent iets van wat je bent prijs te geven, anders kan het niet. En om diezelfde reden kun je nooit een lichte wereld betreden, al staat de meest lichtende geest naast je, tenzij je bereid bent om je angsten te overwinnen.

U zult, als u zich bezighoudt met occultisme, nooit alleen met licht te maken hebben. Vergis u niet. Het occultisme is een zaak van licht en duister, omdat het occultisme in zichzelf een wetenschap is, die berust op de totaliteit. Eenzijdigheid kunnen we ons permitteren, indien we een godsdienst prediken, niet als we in feite toch wel enigszins wetenschappelijk zoeken naar de werkelijkheid van het bestaan. De werkelijkheid van het bestaan is nu eenmaal opgebouwd uit licht en duister. Zoals je ook kunt zeggen, dat er geen mens op aarde is, die een leven kent dat alleen maar vreugde in zich draagt. En niemand kan terecht beweren dat hij een leven heeft dat alleen maar vervuld is van tegenslagen en verdriet. Het is altijd een mengsel.

Het occultisme confronteert je met het mengsel. Maar de verleiding is soms groot om dan maar toe te geven aan dat duistere, aan het sinistere, aan het sombere om je angsten te gaan verheerlijken en het goede dat in je is te ontkenen. En dan maak je jezelf inderdaad tot slachtoffer van het duister dat in je woont, dan wordt zelfs het leven op aarde voor je een onderwereld, een asgrauwe wereld waarin alleen nog maar plaats is voor verveling, wanhoop en machteloosheid. Aan de andere kant kun je natuurlijk proberen om al het licht en al het sterke dat in je bestaat ondanks alles naar voren te brengen. En dan zul je zeker niet altijd alleen maar gelukkig zijn, maar je zult wel ontdekken dat je steeds meer licht en steeds meer kracht in je nabijheid hebt, dat je steeds meer mogelijkheden hebt ondanks alles om gelukkig te zijn, om een zekere harmonie te kennen, om in het leven toch vreugde te smaken. Want hemel en hel, onderwereld en de wereld van de goden bestaan in het menselijk leven zo goed als daar buiten. Er is geen sfeer of geen wereld denkbaar waarin je de tegenstelling onderwereld en bovenwereld niet zoudt kunnen handhaven, want elke wereld ligt tussen twee grenzen

van besef: die van het lagere waarin je alleen door beperking kunt bestaan en die van het hogere waarin je alleen bewust kunt leven, indien je je meer openstelt voor waarden, die tot op dit ogenblik geen deel waren van je persoonlijkheid.

Als u dit eenmaal een beetje gaat begrijpen, dan gaat u als vanzelf ook een keuze maken. U gaat dan niet het duister ontvluchten, u gaat het erkennen. U zegt: Het is er, maar - zo zegt u erbij - in mij is het licht. En waar licht en duister met elkaar versmelten daar komt de waarheid naar voren.

De waarheid is de kern van het occultisme. Occult - duister. Duister is de wereld zolang wij haar verdelen in licht en donker. Duister is de wereld zolang we haar proberen te zien als een soort tussenterrein in een eeuwige strijd tussen hemel en hel. Maar licht, werkelijk licht wordt het bestaan, als we beseffen dat die dingen samengaan, dat licht en duister samen in ons en buiten ons bestaan en wij voor onszelf de bewuste keuze doen, elke keer weer en in overeenstemming met hetgeen we zijn en in overeenstemming met hetgeen we willen volbrengen.

Als men iemand vraagt: Wat is de reden van uw falen, dan zal hij over het algemeen verhalen ophangen over omstandigheden, desnoods over de duivel die hem heeft lastig gevallen of de schuld van andere mensen, die hem helemaal niet hebben gewaardeerd en die niet wilden doen wat hij toch zo graag zou willen. Maar de werkelijkheid is dit: Ik kan niet falen, tenzij ik zelf faal. Falen is een kwestie van mijn streven dat niet juist is. Het is nooit een kwestie van iemand anders, die het je onmogelijk maakt te bereiken. Zo goed als slagen, bereiken, harmonie vinden, gelukkig zijn niet een kwestie is van een ander, die het mij geeft en die mij aanvult, maar een kwestie is van mijn eigen "ik" dat bereid is iets te aanvaarden, te begrijpen, te leren beseffen waardoor het geheel aanvaardbaar wordt, waardoor het "ik" rustig kan zijn, niet door een verandering van omstandigheden, maar door een verandering van eigen wezen in de omstandigheden.

De onderwereld is altijd het droombeeld en het angstbeeld van de mens. Er bestaat bij de bewuste mystici een regel die zegt:

"Hij, die tot het licht wil gaan, moet gaan door werelden van duister, voorbij gaan aan de wachter bij de poort en eerst overwonnen hebbend zijn angsten en zichzelf in het aangezicht gezien hebbend, kan hij ingaan tot de werelden van licht waar vreugde is en harmonie. En daar zal hij beseffen hoe het geheel is, want wie het licht bereikt, zal het duister niet meer beseffen, omdat het duister is opgenomen in het licht. Maar hij, die in het duister blijft steken en wegvlocht voor zichzelf, hij zal gebonden zijn in een voortdurende duisternis waarin het licht mede behouden is, maar door hem niet wordt beseft."

Dit is een mystieke regel, die echter voor elke occultist in elk occult streven mede van kracht is.

Als wij proberen iets ten koste van alles te bereiken in één richting, dan zijn we altijd fout. Als wij proberen een harmonie tot stand te brengen waarbij we de disharmonische factoren naar ons beste weten proberen uit te schakelen, dan zullen we een harmonie krijgen waarin wel degelijk licht en duister een rol spelen, maar waarin ze beide samen een resultaat geven dat voor ons aanvaardbaar is.

Maak van uzelf geen slagveld tussen licht en duister. Wek in u een bewustzijn dat het duister kan verdragen, omdat het het licht in zich draagt. Dat is de enige manier om de onderwereld te beheersen. Hij, die deze kunt beheerst, heeft de poorten van Hades geopend voor zich en misschien ook voor anderen. Maar hij zal ook kunnen gaan tot op de Olympus. Hij, die op deze wijze is gegaan, kan de onderwerelden betreden,

over de stroom gaan waar het Schip van de Zon vaart, maar hij kan ook opgaan tot het Hof van de Rechteren, de Hallen der Herinnering en de Velden van de Gelukzaligen, want niets is voor hem gesloten.

Het erfdeel van de mens is de totaliteit, niet één klein stukje werkelijkheid waar je al het gevreesde, al het onaanvaardbare achter de donkere gordijnen van bijgeloof moet verbergen, al jubelend dat je gelukkig bent, omdat je weigert de schaduwen te zien. Zie de schaduw en het licht en besef hoe zij tezamen de volle schoonheid van leven en schepping weten te openbaren.

-:-

TREDMOLEN.

De molen draait en je loopt en loopt en komt niet verder. Je gaat steeds dezelfde gang en brengt iets in beweging. Misschien weet je niet eens wat. Voor jou alleen het zwoegen, het zweet, de eindeloze taak waarvan je geen verlichting ziet.

Soms zien de mensen het leven ook zo. Maar vaak zit een mens in een tredmolen, omdat hij te dom is om eruit te stappen. Vaak zit een mens in een tredmolen gevangen, omdat hij niet in staat is de middelen te vinden waardoor het noodzakelijke gebeurt op een andere manier.

Een tredmolen zal in deze dagen u niet door iemand worden opgelegd. De geest bindt u niet in een tredmolen. En de dagen dat mensen werden veroordeeld om in een tredmolen rond te gaan om wijn te persen, graan te dorsen, is ook allang voorbij.

Als je in een tredmolen bent, dan komt dat omdat je in een sleur gevangen bent, die je niet ziet als de eindeloze herhaling van hetzelfde en je niet je innerlijke kracht gebruikt om in jezelf de verandering te bewerkstelligen waardoor de betekenis van het geheel zich wijzigt en je door deze gewijzigde betekenis je bewuster wordt van al datgene wat werkelijk rond je is. Want vrijheid is gelegen in het beseffen van een werkelijkheid rond je.

Een tredmolen echter is een gevangenschap waarin je door de herhaling van dezelfde illusies en dezelfde waanideeën jezelf het recht ontzegt de vrijheid te proeven, die toch je erfdeel is en die in je leven geestelijk en stoffelijk je eindbestemming zal zijn.

Uiterlijke vrijheid bij de mensen komt vaak voort uit een te sterk innerlijk gebonden zijn waardoor ze toch in de tredmolen lopen. Maar wie innerlijk vrij wordt, zal die vrijheid naar buiten toe eventueel waarmaken, wanneer het zin heeft en belangrijk is. Hij zal zich niet laten intimideren door de schijnbare gelijkvormigheid van de dagen en de gebeurtenissen.

!:-:-:

Abonnementen: f 35,- per 10 nummers
(voor leden f 22,50)(naar buitenland f 4,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage.

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

FEBRUARI 1975.

20e jaargang.
Nummer 5.

ONTWIKKELINGEN

De mens en het licht	CI blz. 55
Het overdragen van licht	CI " 64
Blijdschap	CI " 68

OCCULTE FILOSOFIE

Potentiaal	CII " 55
Engeltjes en duiveltjes	CII " 63
Speldeprikken	CII " 67
Zelfwerkzaamheid	CII " 68

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

ONTWIKKELINGEN

HOOFDSTUK V.

DE MENS EN HET LICHT.

Als wij spreken over bewustwording en dergelijke, dan hebben wij het over het licht. Tegenwoordig heet licht God. Het heet misschien ook Christus, maar daar blijft het bij. We moeten een eind in de historie teruggaan om te zien wat er nu eigenlijk is gebeurd.

Oorspronkelijk was het licht de kracht van de natuur. De hele natuur heeft een ritme. Dit ritme en de vibraties daarin maken ook het leven van de mens op aarde uit. Ze zijn de stimulans voor zijn bewustwording. Sedertdien is er echter veel gebeurd, vooral in de gedachten van de mensen.

Volgens een heel oud verhaal leefde Adam eerst samen met Lilith. Nu was Lilith een zeer natuurlijke vrouw en het schijnt dat in het begin Adam niet te klagen had. Zij was gewoon deel van de goddelijke natuur. Met een beetje goede wil kunnen wij de gestalte van Lilith vergelijken met de Grote Moeder, zoals wij die elders tegenkomen. Op een gegeven ogenblik horen wij dat Adam van haar af wil. (Zie de uitgebreide bijbel). Wat staat daarin? Deze vrouw wilde voortdurend boven liggen. Ze wilde dus de leiding hebben en dat nam Adam niet. Je zou kunnen zeggen dat hij op een gegeven moment genoeg had van het matriarchaat en vanaf die tijd gaat hij op zoek naar wat anders. Wat krijgt hij? Een stuk van zijn eigen body - een rib. Dus eigenlijk is Eva een stuk menselijke karbonade. Vanaf dat ogenblik begint de geschiedenis. Maar er is toch één vreemd ding bij:

In het joodse geloof noemt men Lilith een van de gevaarlijkste demonen. Ze doet allerlei kwade dingen. Ze laat bevallingen mislukken en dergelijke dingen. Waarom eigenlijk? Wat dat betreft kunnen wij ook naar het christendom kijken.

Neem de godin Astarte. Astarte is een orgiastisch vereerde godin, dat geef ik toe. Ze is als bijna alle godinnen (zoals b.v. de Noorse Freya) niet veel anders dan een vruchtbaarheidssymbool. Het symbool van de zichzelf vernieuwende natuur en daardoor ook van de zichzelf vernieuwende wereld. Nu komt het christendom. En wie vinden wij onder de demonen? Astarte. Alleen heet ze nu Astaroth.

Diana, de jagende maagd, is een godin. Waar Diana is, daar is de zuiverheid, de helderheid van de natuur, de totaliteit van het pure leven. Het christendom komt en plotseling verandert zij; ze wordt Diases een demon. Alle goden en godinnen uit het verleden, tot zelfs de god van licht Bel (die Belial wordt) worden demonen. Het is alsof de mens bang is voor de eenheid van de natuur en probeert een scheiding te maken tussen zijn eigen bestaan en het licht; de kracht waaruit het bestaan voortkomt.

Nu heeft elke mens in zich wel licht - dat hopen wij althans. Maar dat licht van de mens, de levende kracht, kan niet losstaan van het geheel waar hij bij hoort. We kunnen niet zeggen: iets is opeens een demon alleen maar omdat het niet bij het licht behoort. En toch..... lees de voorgeschiedenis van de schepping. Lucifer, Prins van het Licht, valt en wordt Vorst der Duisternis. Dat is een heel eigenaardig iets. Wij zien dat in de historie steeds weer.

Een mens weet dat hij het licht nodig heeft. Niet alleen de zon, maar ook van binnen; een zeker licht, een zekere vreugde, een zeker besef. Een licht dat hij misschien kan overdragen; iets wat aanstekelijk werkt. Een licht dat ook in de duisternis kan branden. Maar wat doet de mens? Hij zegt: Dat is te lastig. Ik kan geen twee heren tegelijk dienen. En hij vergeet dat de ene heer alleen maar voortkomt uit de ander.

Jezus doet het heel aardig. Hij neemt de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden. De ene soort was gehoorzaam, was netjes, die hield het licht brandend. De andere zei: De Heer, de bruidegom komt voorlopig toch niet. Laten we maar gaan slapen, we doen het licht zo lang uit.

In die vergelijking wordt iets gesymboliseerd van de verhouding van de mens tot het licht. Het licht is niet iets wat je kunt verwerpen, zo min als je de natuur kunt verwerpen. Je kunt niet zeggen: wij zijn alleen bovennatuurlijk. Als het bovennatuurlijke er niet is, dan gaan we rustig slapen, dan doen we er niets aan. We laten ons maar drijven op het gebeuren.

Je hebt werkelijk dat licht altijd nodig, omdat je nooit weet, wanneer het ogenblik aanbreekt dat dat licht noodzakelijk is. Maar de mens is er bang voor. De mens kan niet begrijpen dat het hoogste licht en het laagste licht een eenheid zijn. Zoals hij misschien ook een tijdlang niet heeft begrepen dat verschillende kleuren niets anders zijn dan de weerkaatsing van één en hetzelfde licht. Toch is dat waar.

Als ik ongeveer 4000 jaar terugga in de historie, dan vind ik daar een heel eigenaardige situatie. Overal zien wij het vrouwelijke belangrijk op de voorgrond komen. De vruchtbaarheidssymbolen. Gaan wij naar het noorden, dan wij vinden wij Freya, de maagdelijke godin en Freyr, de echtgenoot. Gaan wij naar het zuiden, dan vinden wij Ishtar de liefelijke, godin van de liefde, naast Ishtar de geweldige, de dodende. Overal speelt de vrouw een belangrijke rol, ook in het geloof. De mannelijke goden zijn er wel, maar het is als een soort kunstwerk. De mannelijke goden kunnen ingrijpen, omdat ze vorm en gestalte kunnen geven aan hetgeen de vrouwelijke goden voortbrengen.

De vroegere mensen stonden misschien een beetje anders tegenover het leven. En vanuit het standpunt van de moderne mens is dat erg dwaas. Laten we dan eens kijken wat ze zo'n 4000 jaar geleden o.m. wisten te vertellen.

"Zij (Ishtar) brengt voort. Zij, de lichtende, zendt haar duiven uit. En waar zij gaat, is het rose licht van de rijzende zon. Waar zij spreekt daar vervult zij de aarde. Hoog boven haar reist Bel langs de hemel en werpt zijn schichten, opdat leven ontsta en gestalte en vorm krije al datgene wat zij, de liefelijke, heeft mogelijk gemaakt. Maar daar waar haar vijanden komen, wordt zij de verschrikkelijke en met haar zwaard en haar liefde verdelgt zij de bedreiging."

Dit is een onvolledig citaat uit een heel mooie legende en hangt o.m. samen met het oordeel van Nebu, de god van wijsheid, die recht moest spreken tussen de goden en godinnen. In die legende ligt de oude wijsheid uit een tijd dat de mensen anders leefden, dat de mensen meer magisch bewust waren, veel meer werkten met hoge geestelijke krachten, maar gelijktijdig veel dichter bij de wereld stonden. Niet zo bang waren

ze voor de natuur en de krachten en verschijnselen in de natuur.

Als je denkt aan die toch wel erg orgiastische vereringen van Ishtar, zoals bij de veel mildere Isis de tempelprostitutie (iets wat ze zelfs in Jeruzalem niet helemaal konden wegwerken, men deed alsof het er niet was), dan zie je daarin vandaag alleen maar de prehistorische sexclubs in. Daar was het echter ernst. De ernst waarmee de natuur in al haar aspecten moest worden uitgedrukt. Het betekende bovendien nog iets meer. Het betekende dat het werkelijke licht alleen daar kan ontstaan waar de mens niet bang is voor de natuur, haar in al haar aspecten durft erkennen en aanvaarden en vandaaruit toch de hogere kracht kan vinden. Dat zijn dingen, die in deze tijd nog wel eens onder de tafel worden geveegd, hetzij in de naam van de orthodoxie als van die der progressiviteit.

In die oude tijd wisten de mensen een paar dingen, die men tegenwoordig vergeten is. Eén daarvan is de z.g. Lithanie van het Licht. Daarin wordt o.m. dit gezegd:

"Gij doortrilt mij en wekt mij, als ik eenzaam ben in de stilte der dalen.

Gij fluistert tot mij en doet mij visioenen zien, als de bomen ritselen.

Gij streelt mij met de wind en ik erken uw liefde.

Gij geselt mij met de storm en ik erken mijn kleinheid.

Dan schenkt gij mij het licht van uw zon en ik weet mij verbonden met al deze dingen, totdat mijn ziel kan vliegen op de wind, mijn stem kan spreken met het ruisen der bladeren en de trilling van de aarde door mij wordt weerkaatst in de eenheid van het Zijn."

Nu is men dat een beetje vergeten. Van al die dingen is misschien nog maar één fragmentje over. Wat wordt hier in feite bedoeld?

De mens is deel van het licht; en het licht neemt allerlei gestalten aan. Hetzij de gestalten van goden en godinnen, hetzij de gestalten van wolken zo goed als van wouden, bergen en dalen. Het leeft in de zee en in de rivier. Het borrelt uit de bronnen. Het is overal. Het licht van die oude mensen van wie men zegt dat ze zo dom en zo bijgelovig waren, was een licht dat in alle dingen leefde. Het was geen god. Daarover spraken zij niet. Goden waren wezens waarmee je kon vechten, kon handelen, die je kon overhalen om je een voordeeltje te verschaffen. Dat waren je beschermers. Maar het licht was in alle dingen. Dat licht kwam uit alle dingen. En als een mens wilde gaan tot een nieuwe werkelijkheid, dan moest hij in dat licht verkeren.

Het is opvallend, dat juist over de inwijdingen van het Licht maar heel weinig bekend is geworden. Wij kennen ze van allerlei goden, van allerlei esoterische groeperingen en magische scholen. Soms kun je ergens een klein fragmentje achterhalen. Het fragment dat ik u nu ga geven is ongeveer 2600 à 2700 jaar oud. Daarin wordt dit gezegd:

"Gij zijt gevormd uit licht en ik ben gevormd uit licht.

Zal ik voor u wijken?

Gij zijt licht en gij maakt het tot duisternis. Ik ben duisternis die tot licht geworden is en zo ben ik sterker dan het duister, sterker dan het vormloze, ben ik sterk als het licht zelve en niets kan mijn kracht begrenzen, omdat ik licht ben in en met het licht."

Dat is een van de bezwingingen waarbij je a.h.w. tegenover de goden staat.

Een mens, die wat later in de geschiedenis licht zoekt, gaat dat meer en meer zoeken in het gezag van anderen. Als wij gaan kijken rond Christus' geboorte in de buurt van Alexandrië, dan vinden wij daar alle dingen waarover wij hebben gesproken. Het zijn grote tuinen gewijd aan Diana waarin de lusten vaak hoogtij vierden naast de orakels. De meeste mensen

zijn meer te vinden in de bibliotheek, de twee gebouwen, later één gebouw waarin alle boeken van wijsheid zijn samengebracht.

Er zijn denkers, die proberen met een soort stelkunde (in zekere zin het begin van algebra en meetkunde) de zaken te omschrijven. In plaats van zich te verbinden met de totaliteit gaan ze de facetten van de totaliteit omschrijven. Ze fragmenteren de werkelijkheid in de hoop zich zo daar boven te kunnen plaatsen.

Nu zijn er ook mensen die dat op een wat andere manier doen. Neem b.v. de Pythagoreeën. Men zegt wel dat Pythagoras hoofdzakelijk rekenkundige was. Vergeet het maar. Hij was filosoof en mysticus. Hij ging uit van het standpunt dat de mens moest leren te luisteren, moest leren te denken en dan pas moest leren te spreken. (Als dat zo was, zouden veel mensen tegenwoordig hun mond moeten houden!) Pythagoras zegt:

"Wij kunnen omschrijven, maar elke omschrijving die wij geven, geeft ons slechts een vertrekpunt om de eenheid te vinden. Wie het segment meet, moet de cirkel construeren. Wie de cirkel construeert, kent de segmenten die mogelijk zijn. Hij kent alle binnen de cirkel bevatte mogelijke voorstellingen en figuren."

De cirkel is voor hem zo iets als het licht in de oude inwijdingen voor degenen die daar zochten naar de heerschappij over goden en godinnen. Het ging allemaal wel goed ondanks alle flauwe nonsens van politiek. Het is logisch. Een vorst zit daar en heeft een figuur nodig om door hem gezag te kunnen uitoefenen. Dus wordt hij de zoon van een god of de uitverkorene van de een of andere godheid. Hij zet een groot beeld neer, brengt offers enz. Dat doet men tegenwoordig ook. Men houdt een herdenkingsplechtigheid op de Dam in Amsterdam, men marcheert over het Rode Plein of men houdt een grote voetbalwedstrijd tussen Army en Navy in de U.S.A. Men maakt er een hele plechtigheid van. Dat is allemaal een poging om de eigen grootheid op de een of andere manier uit te drukken. En ik geloof dat daar eigenlijk schuilt wat fout is.

Wij zoeken iets te vinden wat achter ons staat, als wij tegenover een ander staan. Zolang wij dat doen, zullen wij nooit licht kunnen vinden. Het is net alsof iemand zegt: Ik heb rood achter mij en alle andere kleuren kunnen verder opduvelen. Maar als er geen wit licht zou zijn met zijn brekingsmogelijkheden, dan zou er ook geen rood zijn. Het witte licht is altijd sterker. De tegenstelling komt voort uit de fragmentatie van waarden. Dat heeft men nooit begrepen. Wat dat betreft zijn er vele vreemde verhalen in omloop.

Ik weet niet, of u gehoord heeft van paus Alexander VI? Hij was een Borgia. Ik meen, dat hij er een was die het meest geërfd heeft; hij zorgde er zelf voor dat hij erven kon. Nu gaat de legende dat op een gegeven ogenblik de kas weer eens leeg was. Cesare betaalde geen alimenten en Alexander ook niet, maar ze kosten toch wel en aangezien ze het goede der aarde beminden was de pauselijke kas vaak leeg. Er was een kardinaal (Manelli) die er aardig bij zat. Zij dachten toen: dan gaan we daar maar eens een feestje vieren. Het was de gewoonte dat de paus met zijn familie uit een speciale kan dronk. Er was een tweede kan waaruit de wijn geschonken werd voor hoogwaardigheidsbekleders en er was een pot waar het gevolg wat uit kreeg. Men dacht dat de wijn in de kleine kan was vergiftigd. Natuurlijk werd er eerst uit de grote kan geschonken. Zodra de kardinaal een glas had (de rest hoefde niet dood) zei Alexander "proost", Cesare zei "proost" en wat kon de kardinaal anders doen dan ook "proost" zeggen. Hij dronk en was vergiftigd. Dat is heel gewoon; een vergissing kan elk mens overkomen. Maar wat is nu het gekke? Vanaf dat ogenblik liep de legende, dat toen de kardinaal stervend ineens zakte. Alexander uitriep: "Twaalf jaren ben ik paus geweest, Satan. Ik weet, dat je mij komt halen."

Een mens kan slecht of goed zijn. Maar kan nu de duivel, aangenomen dat de paus werkelijk de vertegenwoordiger is van Petrus en indirect van Christus op aarde, die plaats maar gewoon voor een zieltje verkopen? Dat is kolder! Maar mensen, die in tegenstellingen denken zijn ook niet zo logisch. De paus was slecht, dus moest de duivel er achter zitten. Ze dachten er niet over na dat, als de duivel achter het hoofd van de kerk staat, de hele kerk dan toch wel fout moet zijn. Zo dacht men in die periode.

Men had het gevoel: God staat tegenover de duivel en de duivel kan alles. Daarin heeft men gelijk, want de God die de christenen maar al te vaak aanbidden is een kleine en een enghartige God. Het is zoiets als de God van één stam of van één volk. Deze God staat tegenover al het andere in de natuur. Tegenover alles wat er is aan licht, alles wat er is aan leven. De totaliteit van de natuur zelf daar is die God een vijand van, want hij moet boven die dingen staan. Maar hij kan er niet boven staan, hij moet deel van het geheel zijn.

Wat men heeft gedaan in die tijd en wat vele christenen nog doen, is uit het licht één kleur kiezen en dan zeggen: die kleur is de enige waarheid, vergetend dat ze alleen door een breking van de werkelijkheid van het witte licht tot stand kan komen.

Mijn eerste conclusie is dus, dat die mensen in de oudheid toch niet zo stom waren als men nu denkt en dat vele arme heidenen dichter bij de lichtende waarheid staan dan vele vromen, die geloven in hun eigen uitverkiezing ten aanzien van de gehele wereld.

Een tweede conclusie: Als ik slechts een klein deel van het licht kan aanvaarden en de rest gewoon verwerp, dan zal ik met dat beetje licht nooit veel kunnen doen. Ik zal nooit sterk genoeg zijn om met dat licht een disharmonie bij een ander op te heffen. Ik zal nooit bewust genoeg kunnen zijn om de werkelijkheid te begrijpen zoals die achter de veelkleurigheid van de begoochelingswereld toch altijd aanwezig is. Om waarlijk bewust te kunnen leven met het licht, te werken uit het licht en met de kracht bij het licht, moet men bereid zijn het geheel te aanvaarden zonder tegenstellingen. Eerst dan kan men in een besef en met de aanvaarding van het geheel de krachten van dat geheel kenbaar maken in een harmonie, die niet de werkelijkheid verstoort, maar haar onderstreept en daarmee anderen gelukkiger en gezonder maakt, wijzer maakt, de werkelijkheid duidelijk maakt.

Wij zouden ook moeten denken aan paus Clemens die ook veel op zijn geweten heeft. In het jaar 603 (het jaar vóór zijn dood) begon hij namelijk met de eerste vervolging van degenen die geloofden in de natuur: de heksenvervolging. Hij begreep niet, dat heksenvervolging iets anders was dan heksenwaan. Men kon eenvoudig vanuit kerkelijk nachtsstandpunt niet aanvaarden dat er mensen waren, die geloofden in de natuur en die met de krachten en de middelen van de natuur meer wisten te doen dan de gewijde priesters van de kerk. Vanaf dat ogenblik gaat de zaak zich verder ontwikkelen. Men bestrijdt alles wat de eenheid der dingen aanvaardt en propageert daarbij dat die eenheid het werk is van de Satan, de duivel. (Satan en sater lijken veel op elkaar. Van een vornaflleiding is er in ieder geval wel sprake.)

Als wij horen over de heksen van Loudun (het klooster waar enkele nonnen bezeten waren van de duivel), dan moeten we niet in de eerste plaats aan de satan denken. Het is de naam die zij eraan geven. Deze mensen staan buiten de werkelijkheid van de natuur. Niet alleen dat ze een eenzijdigheid van leven en denken hebben, neen, ze proberen te leven boven de natuur. Maar hoe kun je leven boven de natuur, als alles wat je bovennatuurlijk noemt mede een rol speelt in de natuur? Deze mensen worden bezeten door demonen. Zeker, het zijn demonen die ze zelf hebben ge-

schapen en opgeroepen, maar vergeet niet dat die demonen meestal benoemd worden door de ondervragers en niet door de bezetenen.

Er zijn heel veel verhalen over de heksensabbath. Het klinkt als iets ontzettend griezeligs en sinisters. Tegenwoordig imiteren ze het wel eens en dan wordt het iets belachelijks. Wat was eigenlijk die heksensabbath?

In Griekenland hadden de vrouwen de gewoonte om in grote groepen de wouden in te trekken of de vlakten op te gaan. De mannen moesten dan zorgen uit de buurt te blijven. Die vrouwen hadden hun eigen rituelen en als ze een man in de gaten kregen, bleef daar alleen een hoopje gehakt van over.

Die vrouwen hebben altijd hun mystieke rituelen en geheimen gehad, ook de mannen. Het is opvallend, dat de inwijding van de vrouw bij elke primitieve gemeenschap sterk verschilt van de inwijding van de man.

Maar er is nog iets typerends en dat weten de meeste mensen niet.

Dat is dat de hoogsten in rang in zo'n inwijdingsgemeenschap (meestal zijn dat de oudsten, soms de tovenaars) ingewijd zijn in de geheimen van mannen en vrouwen; dat geldt ook voor de priesteressen. Wat krijgen we dus in de primitieve gemeenschap?

Er zijn twee lijnen van inwijding waarbij ieder uitgaat van zijn eigen aard. Zijn eenzijdigheid, die daardoor voor een deel bepaald is, groeit naar een steeds meeromvattend beeld van de werkelijkheid om ten slotte in staat te zijn de twee zijden van de werkelijkheid als één geheel te beseffen. Dit is ook verwaterd in vele gevallen.

Nu waren heksen over het algemeen vrouwen. Er was echter weer één eigenaardigheid bij. Zoals de vrouwen die in Griekenland rondtrokken aan het einde van een tocht altijd een priester ontmoetten, zo vinden wij in de covey van de heksen (een kring van een bepaald aantal heksen) veelal een man als leider. Is dat niet het geval, dan wordt toch een mannelijke gestalte aangeroept en vereerd. Er is hier dus ook een samsmelting. Nu heb ik het helemaal niet over de meer materiële samsmelting, die deze aarde m.i. wel wat te ijverig - gezien de bevolkingsaanwas - beoefent. Ik bedoel hier de geestelijke eenheid. Die geestelijke eenheid namelijk betekent dat je komt tot een geestelijk wezen dat de perfecte hermafrodit mag heten; iets wat wij terugvinden in bepaalde vormen van de hermetica en zeker ook in bepaalde vormen van kabbalisme en alchemie.

Wat is nu die perfecte hermafrodit geestelijk gezien? Dat is iemand die met besef van de tegenstellingen, die voor een oriëntatie in de wereld noodzakelijk zijn, gelijktijdig de opheffing van tegenstellingen geestelijk kan ervaren.

De mens, die naar het licht groeit, kan niet naar het licht toe gaan met het gevoel van: ik ben dit of: ik ben dat. Hij moet naar het licht toegaan met het gevoel dat hij steeds meer deel is van het licht. Dat klinkt allemaal heel erg gewichtig. In de praktijk is het veel eenvoudiger.

De praktijk vinden wij in de periode van de heksen. Dan moeten we vooral de kant uitgaan van o.a. Bohemen (waar dit heel sterk was), bepaalde delen van Italië (waar de Hecate-overlevering een grote rol heeft gespeeld) en het zuidelijk deel van Frankrijk. Wat gebeurt hier met de heksen?

Zij geloven niet dat er een lering nodig is. Hun geheimen zijn eigenlijk geen geheimen. Het geheim is doodgewoon de erkenning van eenheid. In bepaalde boeken over geneeskunde en wel speciaal door middel van kruiden staat: "Waar de ziekte is, daar groeit het kruid nabij."

Deze heksen geloven iets dergelijks. Zij zeggen tegen zichzelf: Indien ik mijzelf ben, zonder daarbij mijzelf te willen onderscheiden van anderen, dan is de kracht die ik nodig heb nabij. Als ik die kracht wil gebruiken,

zal ik haar uitenvolgens mijn wezen. Zij gaan dus uit van het standpunt dat je licht bent op het ogenblik, dat je niets van jezelf of van de wereld verwerpt en je uitvolgens je besef van wat je in de wereld bent.

U begrijpt, dat de christenen daar helemaal niet mee konden instemmen. Toen dat een beetje verbreid werd, hebben ze dat wel moeten bestrijden. Ik kan het wel begrijpen, want het ondermijnt elk begrip van orde.

Bij de heksen is er een hiërarchie. Maar die kan alleen bestaan krachtens bekwaamheid. En bekwaamheid is niets anders in hun natuurgeloof dan het vermogen om niet alleen het licht nabij te weten, maar jezelf waar dat nodig is één te weten met het licht.

In vele ritenvkomen we dan ook de z.g. transformatie van de leider of leiders van de kring tegen. Tijdens de rite is er dus één persoon die het dichtst bij het licht staat en deze gaat langzaam maar zeker veranderen. Zij wordt de representant van het licht. Zij is niet een demon of een naam. Zij is een kosmische moeder of een kosmische vader geworden, laten we het zo maar zeggen. Kortom, het alomvattende. En dan kan dat alomvattende volgens het geloof in die kringen reageren op de noden en de behoeften van elk afzonderlijk. Want waar het witte licht schijnt, kan dat worden gebroken in alle kleuren die behoren tot het spectrum.

Ik wil u zeker niet aanmoedigen tot hekserij, onthoud dat goed. Hekserij is langzamerhand onzin geworden. Het is een poging om door het aanroepen van krachten en het murmelen van geheimzinnige spreuken dingen tot stand te brengen waarbij men niet weet met wie men werkt en wat men ten slotte tot stand brengt; en dat lijkt mij bedenkelijk. Er zijn enkele uitzonderingen, maar die zijn niet zo veelvuldig en gemakkelijk toegankelijk, dat u daarmee geredelijk in contact zoudt kunnen komen. Laten wij dan proberen de wijsheid van die oude heksen in een vorm te gieten, die past bij deze wereld. Dan gaan we gewoon uit van het volgende:

1. De mens is een besef dat in staat is te erkennen krachtens het licht dat in de mens leeft en rond de mens aanwezig is.
2. De mens, zoals hij is, is een uiting van het licht. Ongeacht wat hij doet of niet doet ten aanzien van anderen, aan dit deelhebben van het licht kan hij niets veranderen. Het enige, dat voor de mens dus noodzakelijk is, is zich niet te verwijderen van dit besef: ik ben deel van het licht en rond mij is alles deel van het licht en lichtend.
3. Hier zitten wij al heel dicht bij wat men hekserij noemt: Daar waar in een ander het licht niet wordt beseft, kan ik dit licht uit mijzelf - indien ik het althans besef - overdragen aan die ander. Daarbij niet mijzelf kracht of licht ontnemend, maar door een harmonie bij die ander het licht zo te wekken dat hij erdoor wordt beïnvloed en zich daarvan bewust kan worden.
4. Daar waar iemand niet wakker wordt, wanneer je hem het licht toezendt, zul je grijpen naar alle andere delen van het licht die rond je zijn. Want daar waar de geest voor zichzelf het duister verkiest, zal hij zich niet kunnen onttrekken aan het licht dat hij nodig heeft om te bestaan.

Indien ik iemand dus niet kan benaderen met het directe licht, dan kan ik hem b.v. een vrucht geven. Indien ik het licht in die vrucht heb erkend en zeg: Hier is dat licht, dan maak ik daarmee dat licht wakker. Als we dat dan in onze termen vertalen, dan is het doorgewoond dit: Het niet erkennen van het licht of slechts het willen erkennen van bepaalde delen van het licht veroorzaakt in het bewustzijn, maar ook in het lichaam vormen van disharmonie. Wil ik die disharmonie opheffen, dan moet ik dus een bewustzijn van dit licht

tot stand brengen. Daartoe moet ik harmonie bevorderen en wel altijd in alle delen van het wezen dat ik benader. De moeilijkheid hierbij is, dat je eerst zelf het licht volledig moet beseffen voordat je er iets mee kunt doen.

Gelukkig hebben wij nog andere voorbeelden in de historie. Er zijn heksen geweest, die misschien de mythe van het licht wel kenden, maar er zelf niet meer mee verbonden waren. Zij hadden er allang hun geliefde duistere meester van gemaakt of iets dergelijks; kortom, een stimulans voor hun eigen hysterie. Zij gingen echter nog steeds uit van het standpunt dat er harmonieën bestaan in de natuur. Ook waren ze heel knappe kruidkundigen. Dat ze met kruiden zo knap werkten, lag niet aan hun kennis van chemische bestanddelen. Waarom zei men dat b.v. de bella-donna pas dan krachtig is, indien ze wordt beschenen door het licht van de vollemaan? Heel eenvoudig, omdat er een sapyclus is en inderdaad de actieve stoffen in de plant op dat ogenblik het sterkst zijn. Zo zijn er meer dingen.

Men zei, dat je kerkhofaarde moest nemen, als je een plaats vruchtbaar wilde maken. Dat is ook logisch. Kerkhofaarde is vermengd met allerlei leven gevende bestanddelen. Waarom zou die aarde niet vruchtbaarder, niet beter zijn dan alle andere aarde? Als er in kerkhofaarde een plant eenmaal groeit, dan zal zij de vruchtbaarheid uitdragen naar de omgeving. Dat klinkt weer gek, totdat we ons herinneren dat er tegenwoordig in de moderne bosbouw iets bestaat wat men "de techniek van aanvullende beplanting" noemt. Daarbij gaat men uit van het standpunt, dat als er eenmaal op onvruchtbare bodem een aantal gewassen voldoende diep wortelen er een verandering in de waterhuishouding ontstaat waardoor o.m. een grotere oplosbaarheid van voedingsstoffen mogelijk wordt en dus steeds meer planten kunnen wortelen in diezelfde grond. Wat voor de mens hetzelfde is als: het vruchtbaarder worden van de omgeving.

Die heksen waren dus niet gek, integendeel. Alleen de manier waarop ze het zeiden was misschien een beetje vreemd. Zo zeiden ze b.v., dat je een wond moest verbinden met spinrag. Dat klinkt misschien krankzinnig, maar wat is nu het geval. Als je schoon spinrag hebt (de webben van een aantal kruisspinnen afgehaald van een struik in de morgen en zo mogelijk met dauw erop) en je legt dat op een wond, wat gebeurt er dan? In die webben zit een lijm (namelijk de kleefstof die de spinnen afscheiden en aan de draad hechten), die samen met de dauw oplost in het lymfevocht. Daardoor ontstaat er een filmpje dat de wond beschermt tegen verdere infectie.

In beschimmeld brood zit peniciline. Dus beschimmeld brood - een beetje warm en vochtig gemaakt - en dat op de wond is eigenlijk een primitieve peniciline-behandeling.

Als we kijken wat de heksen allemaal deden met verschillende soorten kruiden, dan komen wij ook tot de conclusie dat daarbij heel veel gebeurde op een wijze, die nu medisch verantwoord kan worden genoemd. Zij begrepen, dat als er een kwaal is, er een disharmonie moet zijn. Die disharmonie probeerden ze op te heffen door na te gaan op welk ogenblik de natuur de grootste kracht manifesteerde die volgens hen een bestrijding van de kwaal inhield. Daarom krijgen we al die vreemde voorschriften van bepaalde kruiden plukken in de morgen, andere in de avond, sommige alleen in een bepaalde tijd van het jaar, enz. Die heksen geloofden nog in de natuur, ook al vereerden ze daarnaast misschien de Satan waarmee wij eigenlijk heel dicht komen in de richting van een nymfomane Pan-verering.

Andere heksen hielden zich bezig met chemicaliën. Vergeet niet, dat alchemie in de middeleeuwen ook onder hekserij werd gerekend. Wat deden ze? Ze zochten evenwichten (harmonieën) te vinden en gingen zelfs zo ver in de alchemie dat ze zeiden: Als je in de materie de per-

fecte harmonie vindt, vind je de Steen der Wijzen. En wat is de Steen der Wijzen anders dan de gematerialiseerde weerkaatsing van de alomvattende harmonie of wel het Licht?

Wij zijn ook niet zo volmaakt en wij hebben ons beperkt geloof, de conditionering van de opvoeding, van het milieu en de rest. Maar als wij als mens willen werken met het licht, dan behoeven we alleen maar rekening te houden met een paar heel eenvoudige regels.

1. Indien ik hetgeen ik-wil doen beseft als juist, zal ik - aanvaarden dat ik deel ben van een geheel - de kracht kunnen ontwikkelen waardoor de grootst mogelijke harmonie van mij uitgaat en dus het beste resultaat wordt verkregen.
2. De kracht van het licht wordt niet bepaald door enigerlei harmonie of aanroeping. Maar onze mogelijkheid om dit licht te beseffen en te aanvaarden kan wel degelijk worden bepaald door ceremonieel, door aanroepingen, kortom, door zelfsuggestiefwerkende middelen, waardoor wij een grotere werkelijkheid aanvaarden door ons tijdelijk te ontdoen van een deel van onze dagelijkse werkelijkheid.

Laten we zo weinig mogelijk poespas gebruiken. Maar als wij merken dat wij het zonder dat niet kunnen, dan is het niet erg om het te gebruiken, mits wij beseffen dat die dingen alleen op onszelf inwerken, niet op het licht en de krachten die daarvan kunnen uitgaan naar anderen.

Een eenvoudige tip voor beginners. Je moet het later zelf aanvullen.

Er bestaat in de wereld geen gelijk en geen ongelijk dan slechts in het scheppen van een tegenstelling tussen delen, die wij hebben afgezonderd van het geheel. Waar ik een tegenstelling ervaar, zal ik die in de eerste plaats moeten uitwissen door hetgeen tegenover mij staat te aanvaarden als deel van de totaliteit en mijzelf eveneens als zodanig te beseffen. Eenvoudiger gezegd:

Als u ooit te maken heeft met krachten, invloeden of wat dan ook, die u vijandig gezind zijn of waar u niet aan kunt komen of die u niet kunt bereiken, probeer dan niet het van u af te stoten, maar beseft: ik ben deel van het licht en dat is deel van het licht. En in de versmelting zijn wij het licht, weergegeven.

Op dat ogenblik zal alles wat zelf bewust disharmonisch is met het licht wegvlugten en al wat in zich die harmonie begeert met u tezamen die harmonie ervaren.

Dit geldt voor mensen waarmee u te doen heeft, voor dieren, voor planten, voor geesten, demonen, spoken, kortom, voor alles wat u zich denken kunt.

Begin met eenheid te beseffen en probeer nooit de andere te benaderen vanuit een tegengesteld standpunt. Probeer ook niet het standpunt van de ander te verwerken of te begrijpen. Reageer uit de lichten-de eenheid zoals u die kunt beleven en beseffen. Daarmee bereikt u de meest juiste harmonie in uw omgeving en het beste harmonische contact met alle schijnbaar heel verschillende vormen en persoonlijkheden rond u.

Ik heb u verteld over de pausen enz. Maar allemaal - of ik nu terugga naar de pharao's, de hogepriesters van Amon, de heersers van de grote Zigurat - we zien altijd weer dat een mens, die een bepaalde macht of gave bezit, geneigd is deze te gebruiken om zich daardoor te onderscheiden van anderen.

De mens, die de werkelijkheid van het licht zoekt, kan het niet afwijzen en hij kan het niet aanvaarden. Hij kan het slechts constateren als

deel van zichzelf of om het in de termen van de Boeddha uit te drukken:

"Vrees niet wat u aanvalt. Begeer niet wat u wordt aangeboden, doch beseft dat alle dingen een en hetzelfde zijn en ge zult los zijn van al hetgeen u kan beëngen en benauwen. Gij zult los zijn van al uw gebondenheden en hartstochten. Gij zult het geheel beseffend kunnen spreken uit het geheel."

HET OVERDRAGEN VAN HET LICHT.

Elke mens bezit licht. Elke mens kan het licht overdragen. Het licht kan vanuit menselijk standpunt worden ontleed in verschillende factoren waarbij men dient te beseffen dat ze een eenheid blijven vormen. Het licht kan worden ontleed in zuivere levenskracht, geestelijke kracht en kosmische kracht. Als wij een van deze factoren hanteren, dan doen wij dit vanuit een menselijk beseft, maar wij zullen moeten begrijpen dat we niet één van deze factoren kunnen uitstralen zonder de andere mede te activeren.

Het uitstralen van levenskracht.

Elke mens bezit een hoeveelheid levenskracht, die hij voortdurend aanvult uit zijn omgeving. Voor een deel is dit een zuiver natuurlijke zaak (o.m. ozon speelt daar een rol bij), voor een deel is het ook de straling van de aarde zelf die wordt opgenomen, terwijl daarnaast bepaalde vibraties worden opgenomen die bij de zon behoren. Dit betekent dat levenskracht voortdurend kan worden aangevuld, indien de mens openstaat voor die levenskracht. Hierdoor is de bron in feite onuitputtelijk geworden, indien men in staat is te beseffen dat deze kracht steeds toevloeit en men deze kracht gericht kan uitstralen.

De uitstraling kan geschieden op verschillende manieren.

Er is de overdracht bij contact. Dit kan zijn handoplegging e.d. Er zijn ook andere mogelijkheden.

Er is de uitstraling in nabijheid, als wij bewust (meestal met de handen, soms ook met de ogen) een punt fixeren waarop de uitstraling in sterke mate gericht zal zijn.

Het kan ook gebeuren op grond van voorstelling. Door ons een voorstelling te maken van degene aan wie wij de levenskracht willen overdragen. Hierbij is afstand niet meer bepalend en kan op grond van deze voorstelling de energie aan de ander worden toegevoerd. In het laatste geval is het heel belangrijk, dat we ons ook de specifieke punten waaraan we die kracht willen geven weten voor te stellen. Ik zal dit punt nader voor u uitwerken.

Als wij iemand op afstand willen behandelen of genezen, dan moeten wij iets hebben waardoor wij op die persoon zijn afgestemd. Naar gelang van onze eigen geaardheid kunnen wij hier werken met een foto, een voorstelling waarop de persoon wordt uitgebeeld, een voorwerp waarin de eigen straling van de persoon zit ofwel een voorwerp dat wij zelf hebben geladen en dat de persoon in kwestie bezit. Hiervan zullen wij zelf

een replica, eveneens geladen, in onze nabijheid houden. In al deze gevallen geldt dat wij een bepaald punt van concentratie hanteren waardoor wij ons ook mede afstemmen op de persoon die we willen helpen.

Als wij bezig zijn met het uitstralen van de kracht, dan dienen wij ons te realiseren wat de bezwaren van de ander zijn. Die bezwaren kunnen wij ons voorstellen aan de hand van b.v. een medische diagnose, maar meestal kunnen we ook aanvoelen waar bij een ander een disharmonie zit. Dan moet er gewaakt worden voor een onevenredig kracht uitstralen naar het punt waarop die disharmonie bestaat. Indien we namelijk alleen dat punt onze kracht geven, ontstaat er een verstoring van evenwicht waardoor weliswaar genezing op één punt kan intreden, maar gelijktijdig zwakte of onevenwichtigheid elders het resultaat kan zijn. Wij zullen dus onze kracht naar het geheel uitstralen, maar ons a.h.w. concentreren op het punt van binnentreden van de kracht. Wij kiezen dan dat deel van het lichaam waar wij de schade of de onevenwichtigheid vermoeden of hebben geconstateerd.

Geestelijke kracht.

Geestelijke kracht behoort tot de wereld van de geest. Ze kan niet middels gebaren of anderszins worden overgedragen. Ze kan alleen worden overgedragen door een zuiver geestelijke concentratie. Hier is het niet mogelijk deze kracht over te dragen, terwijl men zich gelijktijdig een voorstelling maakt van de ontvanger. Men zal zich dus eerst door een contempleren van de ontvanger en eventueel van diens behoefte richten op deze persoon en daarna zichzelf richten op het eigen grootste geestelijke vermogen.

Voor veel mensen kan dat worden uitgebeeld in een kleur, anderen zullen daarvoor een bepaald symbool kiezen. Het best bent u af, indien u werkelijk in het witte licht of in het gouden licht kunt treden.

Waar u vooral levenskracht wilt geven, maar nu op meer geestelijke wijze, zou ik het gouden licht willen aanbevelen. Hier hebben wij te maken met krachten, die behoren tot de wereld van de geest. Ze kunnen alleen door de geest van de ontvanger worden opgenomen en moeten dus via de kanalen, die tussen de geest van de ontvanger en diens voertuigen bestaan, worden overgedragen aan het voertuig (lichaam) van de ontvanger. Een onmiddellijk richten op het voertuig is hier niet mogelijk. Daarom is het ook niet belangrijk, dat men zich de kwalen of fouten van de persoon voor ogen stelt. Men moet eenvoudig trachten om de totale kracht, die men beseft over te dragen aan de ander door zich er eerst mee in harmonie te brengen.

De kosmische kracht.

Deze kracht is veel complexer. Het werken ermee is over het algemeen voor de meeste mensen moeilijk. De kosmische kracht is namelijk het geheel van alle werkingen: alle astrologische werkingen, alle stralingen die er in de kosmos bestaan, alle veldverschuivingen en machten, alle geestelijke krachten en machten die er zijn plus de alomvattende of goddelijke Kracht.

Wij noemen dit kosmische kracht, omdat wij eigenlijk alleen te maken hebben met de resultante van dit geheel. Indien wij in staat zijn daarmee te werken, kan dit alleen als het eigen bewustzijn stoffelijk is uitgeschakeld. Het werken ermee zal een mens dus alleen kunnen volbrengen, indien hij zijn bewustzijnsdrempel dermate weet te verhogen, dat hij - zich geestelijk bewust zijnde van zichzelf maar op geen terrein meer stoffelijk actief - de krachten aanvoelt die rond hem zijn en de ander a.h.w. baadt in deze kracht. Hierbij dient men zich voor te stellen - voor zover een

voorstelling in geestelijke zin nog voor u denkbaar is - dat er geen afstand en verschil in tijd meer bestaat. Werken met kosmische krachten geschiedt dus altijd vanuit het besef van tijdloos zijn met de ander. Hiermede heb ik over de vormen en de ontleding ervan voldoende gezegd.

Als wij licht aan een ander willen overdragen, kunnen wij dat ook doen vanuit het standpunt: ik erken een licht en ik geef dit licht aan een ander. En dan zullen wij ook weer bepaalde voorwaarden aan onszelf en aan de ander moeten stellen.

1. Ik kan geen kracht geven aan iemand, die de kracht niet aanvaardt. Dat moet u goed begrijpen. Het is dus alleen mogelijk licht over te dragen aan degenen die daarvoor openstaan.
2. Licht kan ik niet definiëren. Licht is datgene wat kenbaar maakt wat rond mij is. Dit is voor de menselijke voorstelling de meest juiste omschrijving. Ik moet dus niet uitgaan van een kracht die op een specifieke wijze de ander treft, maar van een lichter worden rond de ander waardoor hij zichzelf en al hetgeen hem betreft beter zal kunnen beseffen.
3. De laatste en misschien moeilijkste voorwaarde waaraan wij moeten voldoen is:

Indien wij niet in staat zijn innerlijk de werking van het licht zodanig te beseffen dat wij ook ten aanzien van onszelf, onze omgeving en onze mogelijkheden scherper zien, heeft het weinig zin te trachten zonder meer dit licht aan een ander uit te stralen. Hoe beperkter wij namelijk zijn in het innerlijk erkennen van waarheid binnen de werking van het licht, hoe minder wij ook in staat zullen zijn dit licht wezenlijk aan een ander over te dragen.

Wij hebben hiermede een aantal van de voornaamste punten gehad, die voor u eventueel actueel kunnen worden. Maar ik moet er toch nog wat theorie aan toevoegen.

Het zal u duidelijk zijn dat wij allen één zijn in één en dezelfde kracht, omdat het deze kracht is die ons in stand houdt en al onze mogelijkheden feitelijk bepaalt. Of wij deze kracht God noemen of iets anders doet verder niet ter zake, mits wij erkennen dat deze oerkracht bestaat en voortdurend actief is. Dat wij deze kracht als licht omschrijven komt voort uit het feit, dat wij alleen krachtens de werkingen van de oerkracht in staat zijn tot beseffen.

Wij zich bezighoudt met de oerkracht zal ontdekken dat, naarmate hij meer tracht haar te definiëren ze gelijktijdig ongrijpbaarder wordt. Het is dus zuiver een gevoelskwestie, die niet redelijk kan worden aangevuld en hoogstens de gevoelswerkingen redelijk kunnen worden erkend en gedirigeerd naar een ander of naar een bepaald doel in of rond ons.

Wie de gehele werking van de kosmos beseft, kan natuurlijk alles doen; er is niets onmogelijk. Maar dan hebben wij wat men noemt het Koninkrijk Gods in ons; d.w.z. wij hebben de werkelijke goddelijke Kracht in ons beseft. Op het ogenblik dat dit niet het geval is, maar slechts een klein deel daarvan wordt aanvaard of beseft, zullen onze gaven en mogelijkheden in verhouding verminderen.

Iedereen dient te beseffen dat een ieder, die probeert innerlijke gaven en krachten op een redelijke wijze te benaderen en te hanteren, hierdoor zelf zijn mogelijkheden met die kracht limiteert. Voor degene die licht wil overdragen aan een ander zou ik zeggen: Ga gewoon intuïtief te werk en beredeneer desnoods later wat er gebeurd kan zijn. Probeer niet van te voren te constateren: dit of dat ga ik doen. Hier is de impuls een zeer belangrijke waarde. Indien wij die impulsen terzijde zetten, komen wij nergens terecht.

Theoretisch misschien voor de meesten van u maar ook erg belangrijk is dit:

Ofschoon ik het licht als een eenheid kan aanvaarden in mijzelf, zal ik het licht altijd zien in een aantal uitingen die voor mijn gevoel aan elkaar tegengesteld kunnen zijn of elkaar kunnen aanvullen. Ik zie dus het licht slechts in delen. Ook in mijzelf besef ik het licht nimmer als een eenheid, maar zal ik het als een soort vereenvoudigde wereld aanvoelen.

Ik kan mij in een wereld bewegen, omdat ik tegenstellingen zie. Ik kan mij in mijn innerlijke wereld bewegen en daar wel degelijk een selectie maken doordat ik de tegenstellingen, die ook in mij bestaan, besef. Hierdoor kom ik tot het bepalen van een standpunt. Dit standpunt kan erg belangrijk zijn, omdat dit mij mogelijk maakt aan te geven waar ik wel licht kan delen en waar niet. Het is ongetwijfeld een erkenning van harmonieën, maar het is nog veel meer: het is het erkennen van een samenhang tussen mijzelf en de ander. Waar geen samenhang wordt erkend tussen het "ik" en een ander ego is een overdracht van licht over het algemeen niet mogelijk. Ik moet dus eerst erkennen dat er een band bestaat tussen mij en de ander; dan is een overdracht van licht op alle voornoemde manieren denkbaar.

Banden tussen personen kunnen bestaan uit alle vormen van geneenheid: datgene wat u medegevoel of medelijden, haat of hartstocht noemt, datgene wat u ziet als sociale verplichting, dus een plicht hebben tegenover een ander of ook wel recht hebben op een ander. Ook als de voorstellingen op zichzelf niet juist zijn, kan de instelling die daaruit voortvloeit worden beschouwd als een band en daardoor bestaat dus de mogelijkheid om licht over te dragen.

Dan heb ik nog enkele gegevens, die hoogstens aanvullend zijn.

Daar ik het licht zelden als volkomen wit en verblindend in mij ervaar en erken, zal ik in mijn voorstelling een preferentie hebben voor een bepaalde kleur of voor een bepaald symbool. Waar deze voorkeur bestaat kan ik dit beeld of deze kleur hanteren voor alle vanuit mij bewust gedirigeerde werkingen. Dit betreft dus meestal de overdracht van levenskracht en geesteskracht. Bij kosmische kracht heeft het geen betekenis.

Als ik kom tot een instelling op het licht, dan zal dit symbool voor mij wel belangrijk zijn, onverschillig of het een vorm of een kleur is. Want de wijze waarop ik dit innerlijk besef als uiting van de totaliteit, maakt het mij mogelijk door concentratie daarop meer van die totaliteit te ervaren.

Een ieder moet beseffen dat een symbool of een kleur, die een tijdlang goed werkt niet altijd op dezelfde wijze actief kan blijven. Aangezien uw bewustzijn verandert, zullen ook uw instelling en daarmee de voor u meest hanteerbare kleuren of vormen zich wijzigen. Wie dus blijft bij oude gebruiken en symbolen zonder meer, zal daardoor op den duur een vermindering van werking en mogelijkheden ervaren.

Als u tracht een kosmische waarheid, wijsheid of zelfs een geestelijke waarheid of wijsheid tot uiting te brengen, dient u het volgende te beseffen:

Elk ogenblik waarop u probeert zelf mee te denken, limiteert u elke mogelijkheid van het andere om zich door u te manifesteren. Naarmate de mens meer tracht te doen wat hijzelf goed acht, zal hij minder aan het licht en aan alle voor ons bestaande fragmenten daarvan de mogelijkheid geven om zich in en door die persoon te manifesteren. Bewust werken is dus alleen op lager niveau mogelijk. Zeker indien het gaat om het ontvangen van boodschappen of bewustwording. In vele geval-

len blijkt zelfs dat de poging, de krampachtige poging soms, om contact te krijgen met hogere krachten en waarden deze mogelijkheid geheel frustreert, zodat eenvoudig niets wordt bereikt. Ook daarmee dient u rekening te houden. Het is dus beter u zeer algemeen innerlijk op uw hoogste kracht te concentreren, ook als het gaat om het verkrijgen van inspiratie en wat dies meer zij.

Wilt u - dat zou ik mij kunnen voorstellen - zelf dat licht beleven, dan moet u beseffen dat ook hier krampachtigheid uit den boze is. Het licht komt niet, als u probeert er naartoe te gaan. Het is er al. Als u tracht er naartoe te gaan, loopt u ervan weg. Als u probeert ervoor open te staan, zal het zich eerder kunnen manifesteren. Zeker, indien u vooral probeert om in harmonie te zijn met alle dingen die u beseft, zelfs met uw eigen leven dat u normaal onaanvaardbaar lijkt. Op deze manier kunt u maximale resultaten behalen.

Een laatste tip.

Als u ooit probeert op welke manier dan ook magisch te werken, dan zult u al heel gauw leren dat de resultaten minder worden naarmate u er meer komedie omheen maakt.

Alle magisch werken berust op een innerlijk besef. Dat innerlijk besef kan actief worden op het ogenblik dat het "ik" een harmonie heeft gekregen. Als dat ontstaat alleen door de erkenning van een toestand of een wens, is het dwaas om er verder iets aan te doen. Want hoe meer u doet terwijl u die harmonie al beseft heeft, hoe minder u zult bereiken. Werk dus zo direct mogelijk.

:--:

B L I J D S C H A P .

Ik ben blij. Waarom? Blij, omdat het iets anders is dan ik heb gedacht? Blij, omdat iets beantwoordt aan dat wat ik zelf beleef? Blij gewoon omdat ik mezelf ben? Werkelijke blijdschap is eigenlijk niets anders dan jezelf zijn, jezelf weerkaatst zien in het geheel van de schepping. De meeste mensen, die geen blijdschap kennen, zoeken datgene wat zij niet zijn in de wereld. Zij verwachten van de wereld datgene wat de wereld niet is. En uit het geheel van hun teleurstelling bouwen ze tussen zich en de werkelijkheid een grens, een scheidsmuur waar zij niet meer overheen kunnen komen.

Blijdschap is aanvaarding van het leven zoals het is. De eeuwige balans van licht en duister in jezelf beleven, doorleven en voortdurend in je de schoonheid beseffen van dit geheel. Het betekent het uitschakelen van oordeel en vooroordeel in vele gevallen. Het betekent het aanvaarden van de dingen zoals ze zijn.

Wie werkelijke blijdschap wil kennen, zal moeten beginnen met alles te aanvaarden wat is en vanuit zichzelf en in erkenning van het zijnde datgene te maken waarin het geheel wordt weerkaatst, zonder dat je daarbij jezelf ontkent.

:--:

OCCULTE FILOSOFIE

HOOFDSTUK V.

P O T E N T I A A L.

Als we proberen een klein beetje inzicht te krijgen in de mogelijkheden die een mens heeft, dan moeten we uitgaan van het volgende.

1e: elke mens heeft kracht.

2e: elke mens leeft temidden van kracht.

3e: elke mens kan elke kracht, die hij zelf geeft aanvullen uit de omgeving. De wijze waarop hij openstaat en de wijze waarop hij werkt zullen bepalend zijn voor de hoeveelheden kracht die hij in korte tijd kan ontvangen en doorgeven.

Nu we dit weten, moeten we proberen het een en ander over die krachten te stellen dat bruikbaar, hanteerbaar is. Ik stel dan:

Daar alles kracht bezit, is het mogelijk het potentiaal van de daarin aanwezige kracht te verhogen. De duur van verhoogd potentiaal zal afhankelijk zijn van de materie of van datgene wat ik gebruik om die kracht in vast te leggen.

Als ik kracht wil vastleggen, moet ik een onderscheid maken tussen de verschillende metalen, de verschillende vormen van steen (de zogenaamde edelstenen), daarnaast materialen als hout, baksteen, waaronder we ook wel porselein e.d. plegen te rekenen in dit geval. Ten laatste krijgen we te maken met vruchten, water en andere substanties die betrekkelijk snel deze kracht weer verliezen.

Elk metaal heeft een rigide structuur. Elke ontlading van onze kracht daarin betekent een lichte wijziging en verspringingspatroon per atoom en daarmee eveneens een geringe spanningswijziging tussen moleculen. Als we werken met zeer edele metalen (goud, platina, zilver), dan zal het behoud van deze kracht tamelijk groot zijn. Een stuk goud, (dit geldt ook voor platina en zilver) dat door een persoon sterk geladen wordt, behoudt die lading vele jaren, tenzij er een omstandigheid optreedt waardoor die kracht wordt afgetapt.

Hebben we b.v. basalt, graniet, dan blijkt dat deze stenen minder energie opnemen, maar dat ze hun energie zelfs eeuwenlang kunnen bewaren. Hier betekent dus het inbrengen van extra potentiaal een grote krachtsinspanning, maar het is ook een buitengewoon duurzaam product.

Edelstenen (ik denk hierbij aan robijn, smaragd, diamant voornamelijk, daarnaast ook halfedelstenen tot bergkristal toe), hebben een zodanig verdichte structuur dat het wel mogelijk is om binnen dit raster een kracht te leggen. Die kracht zal zich dan voortdurend aanpassen en aan de steen en aan de omstandigheden die van buiten op de steen inwerken. We kunnen hier dus wel een potentiaal in leggen dat zeer lang behouden kan blijven. In bergkristal kan dat lopen tot ongeveer 40 jaar. In een diamant kan dit tientallen eeuwen duren. De werking van die ener-

gie kunnen we praktisch niet bepalen, omdat - gezien de wijze waarop in het gehele raster die energie wordt verwerkt - elke invloed of stemming van buiten daarop een stempel drukt. Voor de harde edelstenen geldt bovendien nog: Indien er een voortdurende werking (begeerte-elementen of iets dergelijks) plaatsvindt in de omgeving van de stenen, dan zullen deze de werking zeer sterk opnemen en deze ook bij voortduring uitsralen. Het opvallende bij de harde edelstenen is, dat ze met een betrekkelijk geringe opname van het daarin vastgelegde potentiaal tamelijk grote en voor de mens suggestieve werkingen kunnen uitoefenen.

Hebben we te maken met hout, baksteen (ik denk hierbij ook aan alle vormen van porselein en aardewerk), dan moeten we zeggen: Deze materialen behouden de energie over het algemeen niet lang.

Hout dat geladen is, zal bij een ladingsduur van 1 minuut (ik moet het hier nauwkeurig definiëren) een maximaal behoud van potentiaal vertonen van ongeveer 18 dagen.

Voor de verschillende soorten van steen en aardewerk is dat nog een beetje afhankelijk van het daarin verwerkte materiaal. Porselein b.v. zal bij een stralingsduur van 1 minuut een behoud vertonen dat meestal ongeveer iets korter dan een maand duurt. Hebben we te maken met grof aardewerk, dan is de duur van het behoud van kracht waarschijnlijk 6 dagen. Dit betekent dat wij in deze vormen van steen en hout tamelijk veel energie kunnen leggen, maar dat we er rekening mee moeten houden dat ze op zeer korte termijn worden ontladen.

Stoffen als water, bepaalde vruchten kunnen we laden, maar hier hebben we te maken met een in zichzelf niet erg stabiele waarde. Als we een vrucht hebben, dan vindt daarin, als ze wordt bewaard, toch voortdurend een omzettingsproces plaats.

Water heeft uit de aard der zaak een wat labiele samenhang. Water, dat u met kracht laadt (z.g. gemagnetiseerd water) kan deze kracht maximaal 2 dagen behouden. In de praktijk echter is 6 à 7 uur voldoende om tot ontlading te voeren, tenzij we gebruikmaken van speciale isolatiemethoden. Voor vruchten geldt hetzelfde. Een appel b.v. die u instraalt, behoudt die kracht nog tamelijk lang. Ze zal die instraling na ongeveer $1\frac{1}{2}$ dag kwijt zijn. De extra energie die er nog overblijft is niet meer de moeite waard. Als ik dus werk met instraling van materie, dan moet ik er rekening mee houden dat het materiaal dat ik kies moet zijn aangepast aan het doel dat ik nastreef.

Als ik iemand een soort amulet wil geven, iets wat hij een lange tijd bij zich zal dragen en dat ook lange tijd werkzaam zal zijn, dan zal mijn voorkeur uitgaan naar edele metalen. Ik zal zink en lood vermijden. Zink en lood houden ook wel stralingen vast, maar niet die stralingen welke wij beschouwen als levensenergie. Voor die soort dingen zijn deze metalen dus niet erg geschikt. Koper is weer wat beter, vooral het z.g. latoen (geel koper). Je kunt er in ieder geval iets mee doen.

Stel nu, dat ik iemand een kleine hoeveelheid extra kracht wil geven. Bij gemagnetiseerd water komt dat nogal eens voor. Wat gebeurt er?

Water wordt opgenomen in het lichaam. Dat wil zeggen, dat praktisch alle daarin aanwezige energie zal worden opgenomen in het lichaam. Verder: de energie vervalt betrekkelijk nogal traag; we hebben er een paar dagen de tijd mee. Hierdoor kunnen wij dus een regelmatige dosering van kracht toedienen. Maar als dat water nu in een omgeving staat waar alles zonder meer erover heen gaat, zoals lucht, dan neemt het dat op. We moeten het dus isoleren. Dat betekent dat we het ook niet in metaal moeten doen; metaal absorbeert namelijk de straling. Een van de beste materialen daarvoor is hard glas en als we niets anders kunnen vinden, dan kunnen we eventueel ook porselein nemen.

We doen het water in de kom en zorgen ervoor dat het van de lucht is afgesloten - ook dat is belangrijk - bij voorkeur weer met een soort-

gelijk materiaal. Dus dek het niet af met een stukje neteldoek, zet er liever een schoteltje op. Plaats ook zo'n glazen kom niet ergens waar ze aan sterke temperatuurswisseling bloot staat. Verandering van temperatuur betekent een verandering van structurele verhoudingen in het glas. Al zijn die ook nog zo klein, ze zouden de absorptie van energie uit het water kunnen vergroten. Kies dus een stabiele omgeving, een stabiele temperatuur. Zorg ervoor dat het geheel afgeschermd staat. Zet bij voorkeur zelfs glas niet onmiddellijk op metaal. Leg er dan liever iets tussen; een stukje goed of wat stro of zet het gewoon op een stukje hout. Het kan belangrijk zijn.

Nu ik het er toch over heb, zou ik graag willen zeggen hoe men water magnetiseert en ook waarvoor men het kan toedienen. Dat is ook erg belangrijk.

Om water te magnetiseren brengt men zo mogelijk het water reeds in het reservoir waarin men van plan is het te bewaren. Dus niet water magnetiseren in een grote kom en dan flesjes daarvan vullen. Eerst water in de flesjes doen en dat dan magnetiseren. Het reservoir moet gedurende de instraling geopend zijn.

We nemen altijd aan dat we één gevende en één nemende hand hebben. De hand waarmee men geeft is voor de meeste mensen de rechter. Als u het anders voelt, dan moet u zich houden aan de aanuiding "gevende hand".

De gevende hand wordt altijd boven het oppervlak van het water gehouden en wel op een afstand van niet meer dan 15 cm, bij voorkeur dichterbij. De andere hand omvat het reservoir; we houden dus de hand onder het reservoir. Wij kunnen het ook tussen de twee handen nemen, als u een drinkglas of een kleine fles zouwt nemen. Ik kan me voorstellen dat u zegt: Ik voel dat niet zo stabiel aan. Dan houdt altijd de nemende hand de basis van het glas vast, de andere hand (gevende hand) wordt op niet meer dan 15 cm boven het wateroppervlak gebracht. Dus niet een halfvol glas nemen als de afstand groter wordt, doe er dan liever wat meer water in.

U straalt in door sterke concentratie op een krachtstroom, die uit uw lichaam (uw hand) in het water gaat. Stel u niet voor, dat er van een doorstroming sprake is, al zal dit in wezen wel enigszins het geval zijn.

Verder dient u bij de instraling te weten wat u ermee wilt bereiken. Neem dus ook nog een doel voor ogen: dit moet kracht geven, bijvoorbeeld. Straal nooit langer in dan 3 à 4 minuten. Straalt u namelijk langer in, dan is meestal uw eigen krachtstroom afnemend en bestaat de kans dat u zonder het te willen een deel van de energie weer gaat opnemen uit de vloeistof in het reservoir.

Toediening:

Over het algemeen neemt men aan, dat de minimum werkzame hoeveelheid van dit water ongeveer een borrelglasje is. We nemen in ieder geval geen grote hoeveelheden tegelijk en we zorgen ervoor dat het water zeker niet koud is. De dosering hangt natuurlijk af van hetgeen u wilt bereiken.

Nemen we aan dat het gaat om het geven van energie, dan zullen we een hoeveelheid water van energie voorzien die voldoende is voor anderhalf à twee dagen en daarvan vier- tot vijfmaal per dag de persoon een glasje laten drinken.

Hebben we te maken met bijzondere afwijkingen, die wij op deze manier willen benaderen (dat kan ook wel eens gebeuren, b.v. een tijdelijk - dus niet chronisch - te hoog bloedsuikergehalte), dan zullen we over het algemeen de voorkeur geven aan één grote dosis.

Straal een glas water in en zeg: drink het leeg. Of neem een bijzonder

groot glas en laat de inhoud daarvan in twee keer leeg drinken met een tussentijd van 3 à 4 uur. Hiermee bereikt u inderdaad resultaten. U moet ervoor zorgen dat de patient ook gelooft in de genezende werking of althans weet, dat u die genezende werking eraan toeschrijft. Het laatste is belangrijk, omdat de ontvankelijkheid van de patient voor die energie door middel van suggestie wordt vergroot.

In sommige gevallen zullen we gebruik willen maken van voorwerpen om iemand gemakkelijker te kunnen benaderen. We hebben hier niet te maken met een talisman, maar eerder met iets dat als een contactpatroon dient. In deze gevallen zorgen we ervoor dat we twee voorwerpjes nemen, die qua vorm en als het even kan ook qua uiterlijk zoveel mogelijk identiek zijn.

We nemen beide voorwerpen tegelijk onderhanden. We nemen ze beide tussen de handen en stralen om de voorwerpen heen. Dus niet in de voorwerpen en niet van bovenaf, maar gewoon tussen de handen nemen en uw eigen straling en werking zoveel mogelijk continueren. De beste houding daarvoor, als het kleine voorwerpen zijn, is zo dat de vingers van de ene hand rusten tussen duim en wijsvinger van de andere hand en het geheel zo wordt omsloten. De vingers van de andere hand komen dus te liggen tegen de buitenzijde - pink ongeveer bij de handwortel - van de tweede hand.

Wie op deze wijze die voorwerpen instraalt, doet in feite niets anders dan zijn eigen trilling zo sterk mogelijk daarin vastleggen. Wij verhogen het eigen potentiaal van het voorwerp praktisch niet. Wat we wel doen is een bepaalde vibratie erin vastleggen waarop ons eigen wezen is afgesteld.

We geven nu het ene voorwerpje aan iemand en houden het andere zelf. Als wij ons nu instellen op het ene voorwerp, dan zullen we door onze concentratie en het weten dat er twee voorwerpen zijn het andere daarin automatisch betrekken. Elke kracht, die we instralen in het ene voorwerp, wordt dus ook naar het andere voorwerp gezonden en in dezelfde verhouding. Hierdoor kunnen we de potentiële krachten die we bezitten tot ontlading brengen op een zeer grote afstand en zullen daarbij geen last hebben van afstand of tijdsverschillen. Het kan een voordeel zijn, indien men iemand wil genezen. En het is vooral erg praktisch, indien men met mensen bepaalde geestelijke of telepathische contacten wil onderhouden.

De mogelijkheid dat we te maken krijgen met voorwerpen, die al geladen zijn en die ons wat onaangenaam aandoen, is natuurlijk ook groot. Het kan zijn dat we ergens een steentje in handen krijgen dat vroeger een deel is geweest van een offertafel waarop bloedoffers werden gebracht. Dat ding heeft dan geen prettige uitstraling, maar het heeft meestal wel energie geabsorbeerd. Het kan ook een vereerd afgodsbeeldje zijn geweest. En als men die godheid zag als een erg wrede godheid, dan zal door dit geloof het voorwerp een zekere lading bezitten. Hierbij geldt natuurlijk wel: hoe ouder het voorwerp is en hoe intenser het betrokken is geweest bij verering, offers en dergelijke, des te groter de invloed is die het heeft en des te groter de energie plus de afstemming van die energie is.

Nu kunnen we een dergelijke energie zelden ontladen zonder daarvan allerlei onaangename nevenverschijnselen te krijgen. Indien u dus te maken heeft met een steen (het kan een sieraad zijn) waarin die lading sterk aanwezig is en de onaangename uitstraling kenbaar wordt, dan is het eerste dat we moeten doen: het kortsluiten. Gewoon afschermen door de kracht op zichzelf af te buigen. Dit kan over het algemeen worden gedaan door iemand, die als magnetiseur enig potentieel heeft.

Het voorwerp wordt op de nemende hand gelegd en met de gevende hand wordt daar omheen enige malen een cirkel getrokken, terwijl men gelijktijdig intens uitstraalt. Daarop wordt het voorwerp in de gevende hand gelegd en straalt men het geheel nog één keer door. Daarna wordt het voorwerp als het kan in zijde, in ieder geval in het een of andere materiaal gewikkeld (u kunt er ook papier voor gebruiken) en weggelegd op een donkere plaats.

Zorg dat u daarna de handen reinigt onder stromend water en ze bovendien nog eens goed afslaat; er kan wat zijn blijven hangen. Heeft u het zover gebracht, dan is het voorwerp dus tijdelijk onschadelijk.

Nu moeten we nog een methode vinden om de energie, die nu is kortgesloten, zich te laten ontladen op een manier waarvan niemand last heeft. Een van de meest eenvoudige methoden is deze:

Men dompelt het voorwerp in water en zorgt ervoor dat dat water zichzelf voortdurend ververst; plaats het b.v. in een kannetje of vaatje onder een kraan die met een dun straaltje loopt. Laat het ongeveer 12 uur daarin rusten, daarna wordt het eruit gehaald.

Dan begint u aan de laatste fase: U straalt namelijk zo sterk u kunt uw eigen voorstelling van goed naar het voorwerp uit, dat u in dit geval niet beroert, maar waarop u de gevende hand in volle concentratie richt. Indien u wilt, kunt u daarbij een gebaar maken dat voor u heilig is en lichtende kracht betekent. Voor een christen kan dat een kruis zijn dat u boven het voorwerp maakt. Het best is het, als u dat in series van drie doet, omdat voor de mens nu eenmaal drievuldigheid een bijzondere betekenis heeft.

U ziet dat we ook hier dergelijke slechte invloeden wel degelijk kunnen wegnemen. Maar de vraag is wel: met welk materiaal hebben we te maken?

Indien we te maken hebben met een diamant, die op deze negatieve manier is geladen, dan zal onze gehele procedure die kracht wel voor een groot gedeelte verminderen, maar ze kan die niet totaal wegnemen. De structuur van de steen moet de energie afgeven. In een dergelijke geval gebruiken we na de procedure nog eens de z.g. "lek-methode". Deze methode is eigenlijk eenvoudiger dan u zou denken.

We brengen het voorwerp in kwestie in een doosje of leggen het op een voorwerp dat we met alle positieve kracht die we ons kunnen denken hebben geladen. Dat herhalen we ongeveer een week waarbij elke dag ofwel een ander geladen voorwerp wordt genomen waarin of waarop voorzichtig het negatieve voorwerp wordt gelegd, dan wel we laden het doosje elke keer weer op. We nemen daarvoor iets wat energie langer kan behouden. Ik zou in dit geval willen aanbevelen een doosje van koper of - als u daarover niet beschikt - een afdekbaar porseleinen schaalje waarin u eventueel nog een stukje ijzer kunt leggen dat u ook positief heeft geladen.

Ik ben ervan overtuigd dat dit alles een beetje bijgelovig klinkt. Maar we hebben nu eenmaal grote potentialen rond ons en niet alleen in ons. Als we rekening houden met het feit, dat bijna alle voorwerpen waarmee we te maken krijgen op de een of andere manier geladen zijn, dan is het ook wel duidelijk dat we met deze in ons liggende krachten meteen moeten zorgen dat alles rond ons positief reageert.

U kunt zich misschien voorstellen dat u woont in een van die nieuwe moderne huizen; d.w.z. heel veel beton met een laagje baksteen voor het uiterlijk. Dat zal dan vaak ook nog gewapend beton zijn; er zit dus ook metaal in. Wat gebeurt er nu? Meestal zult u in dat huis in het begin u niet erg behaaglijk voelen, want het duurt een tijdje voordat zo'n betonnen kast een beetje sfeer krijgt.

Als die onaangenaamheden nu worden uitgestraald, dan zal het metaal dit absorberen en krijgt men de gekste resultaten. Er zijn b.v. mensen, die

voortdurend pijn in de rug of in de schouder hebben, wanneer ze in dat huis zijn. Gaan ze naar buiten, dan zijn ze dat binnen 10 minuten kwijt en het komt ook niet meer terug voordat ze weer een uur thuis zitten.

Hier hebben we te maken met een woning die voor een mens negatief geladen is; en wel vooral omdat hier spanningen op zijn zenuwstelsel worden geworpen, die in feite in autosuggestieve pijngevoelens ontaarden. Daar moeten we natuurlijk ook wat tegen kunnen doen. Een van de eenvoudigste methoden, als we met betonmaterialen te maken hebben, is dit:

We zetten gewoon een schaalpje met houtskool neer - we behoeven het niet aan te steken - en wel speciaal in die vertekken waar we de meeste last ervaren. Elke dag concentreren we ons in dat vertrek op licht en wel zo sterk mogelijk. Voordat we de concentratie beginnen hebben de houtskooltjes in het schaalpje vervangen. Het hoeft niet veel te zijn, tien tot twaalf stukjes zijn meer dan voldoende. Het schaalpje mag van karton, van hout of van wat anders zijn, dat doet verder niet ter zake. Houtskool heeft namelijk een eigenaardige kwaliteit. Ze onttrekt niet alleen vocht aan de atmosfeer, maar ze heeft ook de neiging om zich a.h.w. in te stellen op bepaalde negatieve zaken daarin, vooral als daarbij dampen vrijkomen.

Hebben we te maken met een oud huis, dan zitten we daar misschien met een "bewoning" van 30 à 40 jaar waardoor ook allerlei invloeden aanwezig zijn. Die kunnen we ook niet onmiddellijk door onze eigen sfeer vervangen. Zijn we bang dat hier meer demonische krachten zijn, dan bestaat daarvoor ook weer een klein trucje.

We nemen keukenzout (geen jodiumhoudend zout), als het kan zeezout. Zo'n handjevol; dus de palm van de hand gevuld. We stralen dit zo goed en zo sterk mogelijk in en doen dit zeker gedurende 3 minuten. Daarna steken we een klein houtskoolcomfortje aan en gooien dat zout op de brandende kooltjes, zoals men dat doet met een wierookvat. U zult zien dat het gaat branden. Het krijgt eigenaardige groene vlammetjes. U gaat dan daarmee, terwijl het damp afgeeft, door de vertrekken heen. De damp heeft namelijk een wonderlijke werking. Het zijn gassen die ontstaan bij de verbranding van het zout. Die gassen zijn geladen; ze dragen uw energie. Het resultaat is, dat het grootste gedeelte van de wanden en de omgeving doordrenkt wordt met iets wat de frequentie van uw eigen energie overneemt en gelijktijdig door verhitting die energie a.h.w. explosief kan afgeven. En daar gaat het nu juist om. We krijgen dus een scherpe doordringing van de oude sfeer met uw eigen positieve kracht. Het gevolg is dat de sfeer van zo'n oud huis zich zeer snel kan veranderen en verder dat ook bepaalde negatieve verschijnselen, die er soms zijn in oude huizen, verdwijnen.

Ik heb erover gedacht dit onderwerp "Hoe?" te noemen, want het gaat er hoofdzakelijk om: hoe doe je het. Het is niet voldoende om alleen te zeggen wat je met bepaalde krachten in bepaalde gevallen kunt doen. Je moet ook nog vertellen

- a. wat die kracht is;
- b. hoe je die kracht in jezelf kunt opwekken;
- c. hoe je haar het best kunt richten.

Nu is vooral dat laatste iets waarvoor verschillende methode mogelijk zijn. U moet dit dus niet beschouwen als een bindend geheel, maar als een beschrijving van de meest gangbare en daardoor voor de meesten de bruikbaarste methode.

De kracht die u gebruikt is een omzetting van uw eigen levenskracht. Het is een energie, die u overigens uit de omgeving weer tot u kunt nemen. De levenskracht zal niet bij ieder mens even snel pulseren. We kunnen echter het pulseren van levenskracht in het lichaam en voor ons er-

vaarbaar meestal aanmerkelijk verbeteren, indien we een paar keer diep ademen. Wilt u die kracht opwekken, begin dan altijd met een beetje adembeheersing. Dat helpt u over het algemeen heel goed.

Adembeheersing bestaat uit:

Eerst een of twee keer de longen zo goed mogelijk reinigen.

Dus niet zo diep mogelijk inademen, maar zo veel mogelijk uitademen.

Daarna ademt u gewoon enkele malen diep in, als het kan in de frisse lucht of in de beste lucht die u nog kunt vinden en u concentreert u daarbij op kracht. Hierdoor heeft u in u de activiteit van uw levenslichaam vergroot. U heeft bovendien bereikt, dat u zich door deze daad openstelt voor de krachten rond u. U komt tot een sneller absorberen van krachten uit de omgeving. Daarmee hebben we al twee punten genoemd

1. Wat is kracht? Het is je levenslichaam.

2. Hoe verkrijgt je die kracht uit de omgeving? Door je ervoor open te stellen en gelijktijdig de activiteiten van je levensstromen te stimuleren.

Hoe richt ik deze kracht? Daar levenskracht een vorm van energie is die eigenlijk op mentaal niveau het gemakkelijkst te beheersen is, moeten we stellen dat ons denken voor het richten van de kracht van groot belang kan zijn. Hierbij is het niet belangrijk dat we nauwkeurig omschrijven wat we willen doen. We moeten het a.h.w. voelen en gelijktijdig voor onszelf in een gedachte uitdrukken, al is het maar de hoop dat het zal helpen.

Een kracht kun je overal uitstralen. het is dus mogelijk gewoon uit uw schouder, uw navel, uw voorhoofd die kracht te laten uittreden. De doorsnee-mens echter is geneigd tot manipuleren; hij doet dus heel veel met de handen. Wat hij met de handen volbrengt, is voor zijn gevoel het gemakkelijkst beheerst. Daarom zullen we ons meestal concentreren op de handen.

Neem dan één hand en zeg: Hiermee straal ik de kracht uit.

Neem de andere hand en zeg: Hierin neem ik de kracht terug die overtollig is. Dat laatste moet u er dan wel bijdenken, anders krijgt u alleen maar een kringloop. Hierdoor heeft u eigenlijk een zekere suggestie in uzelf gewekt waardoor het uittreden van levenskracht wordt bevorderd en gelijktijdig het opnemen van eventueel verstrooide levenskracht en krachten van buiten vergemakkelijkt.

Richten doet men altijd op een bepaald punt. Dat punt behoeft niet noodzakelijk omschreven te zijn, zoals: nu ga ik de lever van deze mens speciaal instralen, want ik heb een vermoeden dat hier sprake is van serositis. (Je krijgt het o.a. van te grote consumptie van alcoholica.) Maar u kunt wel zeggen: deze mens heeft een bezwaar in zijn stofwisseling, in zijn ademhalingsorganen, in de rug, kortom, een eenvoudige voorstelling is voldoende: voor u zit dáár de kwaal. Dan richt u uw attentie op die plaats met daaraan vastgekoppeld de voorstelling van de kwaal. Dit is voldoende, daar u over het algemeen zult worden gecorrigeerd door het eigen bewustzijn van het lichaam waaraan u de kracht geeft, dat als vanzelf de rest in orde maakt.

Mag ik u hierbij de raad geven: doe het niet al te gewichtig. Anders gaat u zich zo ontzettend magisch voelen dat u meer energie besteedt voor dit gevoel van magische macht dan u richt op het doel waarin u wilt werken.

Er zijn zonder meer krachten, potentialen rond ons. We kennen allen de astrologie. Astrologisch kunnen we zeggen dat op het ogenblik voor zeer veel mensen Saturnale krachten overheersend zijn. Die Saturnale werking heeft een bepaalde betekenis, die is omschreven. Nu kunnen we zeggen: dat is een spelletje. In zekere zin is het waar. We hebben namelijk

niet te maken met een kracht met een bepaalde werking, maar met een kracht met een bepaalde mogelijkheid. Wat wij nu van die mogelijkheid absorberen dat zullen we ervan opnemen en dat zullen we weergeven en dat zal ons leven beïnvloeden.

Een mens die bang is zal onder Saturnale werkingen meer angsten tonen. Een mens die zegt: "Ach wat, angsten bestaan eigenlijk niet, maar we moeten nu een beetje beter aanpakken om te voorkomen dat anderen bang worden," die put uit dezelfde energie een heel grote mogelijkheid om zelf betere krachten uit te stralen, suggestiever te reageren en juister te handelen. Ik geef hier maar een voorbeeld.

Er zijn rond ons allerhande krachten aan het werk. We hebben een aantal kosmische krachten. We hebben te maken met de krachten in het zonnestelsel. We hebben te maken met bepaalde geestelijke stralingen die de aarde bereiken. Al die stralingen hebben natuurlijk ergens wel een uitwerking. Maar als wij weten wat wij nu uit die krachten willen opnemen en dus ons niet onderwerpen aan alles wat ons beroert, dan zullen we gaan selecteren. Onze afstemming wordt tot een versterking van onze eigen trilling en daarbij tot een absorberen van alle krachten, die harmonisch zijn met die trilling, terwijl alle niet-harmonische factoren zonder meer worden afgestoten. Dit houdt in, dat de meest negatieve kracht rond u toch nog een positieve betekenis voor u kan hebben. Het betekent verder, dat er geen enkele kosmische kracht bestaat waaraan u zich zult moeten onderwerpen, maar dat u wel uit elke kracht voor uzelf het positieve vermogen kunt verwerven om de werkingen, welke die kracht op anderen vertoont te weerstaan en zelfs een deel van die werkingen voor anderen teniet te doen. Het is heel belangrijk dat u dit beseft.

Nu kunnen we ons er natuurlijk vanaf maken met te zeggen: Ja, lieve mensen, jullie behoren allemaal tot een bepaalde straal. Dat is waar. U heeft een bepaalde hoofdkleur, een bepaalde hoofdfrequentie, die u waarschijnlijk al zeer lang heeft. Dat is soms een kwestie van vele incarnaties. U zult binnen die straal reageren. Nu denken de mensen: ik ben eraan gebonden. Tot welke straal behoor ik? Zolang u nog niet zegt: wat ben ik een lazerstraal, valt het nog wel mee. U behoeft die straal niet te weten. U bent die straal. U zult door te behoren tot een bepaalde straal inderdaad geneigd zijn om op een bepaalde manier te reageren, terwijl uw harmonie bepaalde boventonen heeft die u niet kunt veranderen; die zijn deel van uw wezen. Maar moet u zich nu daarover druk maken? Het heeft weinig zin. Want als u zich positief afstemt, dan doet u dat automatisch - gezien de inhoud van uw wezen - volgens de aard van uw straal. Het behoren tot die straal betekent ook dat sommige werkingen, die voor een ander heel sterk en veelbetekend kunnen zijn voor u geen betekenis hebben. Ze slaan eenvoudig niet aan; u kunt met die energieën niets doen. Uw potentiaal is dus ook nog gelegen in uw eigen afstemming, die voornamelijk geestelijk bestaat, maar die in het lichaam haar weerslag vindt. Werk daarom altijd volgens uw eigen gevoel van positiviteit. Laat u nimmer verleiden tot werken en handelen op een wijze, die in strijd is met hetgeen u als juist aanvoelt. Probeer nooit te werken met krachten, indien u niet het gevoel heeft dat die krachten voor u betekenis hebben en dat u een greep kunt krijgen op die krachten. Dat geldt zowel voor de kracht in u als voor alle krachten buiten u.

Probeer nooit alles in de wereld te verklaren door de invloeden die optreden. Zeker, er is op het ogenblik een wit-invloed met een rood-invloed er achteraan en er komt binnenkort nog een blauw-invloed bij. Al die dingen hebben alleen betekenis voor de mensen die eraan onderworpen zijn. Waarom zoudt u zich onderwerpen aan die invloeden? Waarom

zoudt u amorf, aarzelend, angstig staan tegenover al datgene wat uit de omgeving, uit de kosmos aan kracht op u toekomt? Waarom zoudt u uw potentiaal (energie) a.h.w. laten weglekken en vervangen door energieën waarmee u eigenlijk niet gelukkig kunt zijn? Afstemming op uw eigen trilling is belangrijk. Dat betekent

- 1e. Bij al uw denken en handelen moet u uitgaan van uw eigen gevoel van juistheid en harmonie. Dit is de enige manier om voortdurend een juiste afstemming te verkrijgen.
- 2e. Probeer in uw leven hetzij in daad, in meditatie of anderszins elke dag tenminste eenmaal de nadruk te leggen op datgene wat voor u van betekenis is.
- 3e. Probeer zo weinig mogelijk de wereld af te wijzen. Afwijzen betekent selecteren. Maar een dergelijke selectie gebeurt altijd weer op zeer emotionele gronden: de gedachten en emoties van de mens. U gaat het beredeneren; dat is niet verstandig. U moet gewoon "ja" of "neen" kunnen zeggen. Spontaan. Indien iets goed is volgens uw begrip, stel u daarop in. Niet door overdenking alleen, maar vooral door de kracht daarop te laten inwerken, door te zeggen: Hier neem ik in mijzelf op.
- 4e. Neem elke dag een paar minuten tijd om u af te vragen: wat voel ik op dit moment als het meest bij mij passend? Trek dan een ogenblik die kracht a.h.w. naar u toe. Gebruik daarbij eventueel de ademhalingstechniek, die ik u al eerder heb genoemd. Op deze wijze verhoogt u uw krachtpotentiaal, verbetert u de omloop van uw levenskracht en u zorgt ervoor dat ze voortdurend gestimuleerd is. Dat is voor u lichamenlijk goed en het betekent ook astraal, mentaal, soms zelfs geestelijk een bepaald voordeel. Door op deze wijze te reageren kunt u - daar u selecteert uit hetgeen er rond u is - uw eigen wezen en uw eigen kwaliteiten aanmerkelijk verbeteren en gelijktijdig uzelf meer onafhankelijk maken van de invloeden, die van buitenaf op u inwerken. Hiermede wil ik deze voordracht beëindigen.

:--:

DUIVELTJES EN ENGELTJES.

Het is altijd aardig om te zien hoe de mensen proberen de wereld van de geest en de krachten die op de mensen inwerken onder te verdelen in duiveltjes en engeltjes. Nu moet ik eerlijk zeggen, dat de meeste engeltjes, zoals de mensen ze zich voorstellen, mij duivels zouden maken. Terwijl bepaalde duiveltjes mij ook wel de P...in kunnen jagen, maar mij dan in ieder geval stimuleren tot daadkracht.

Als we onderscheid willen maken tussen de geesten die de mensen kunnen beïnvloeden, dan zou ik zeggen: Datgene wat de mens een engeltje noemt is over het algemeen stroop om de mond en verder niet veel. Datgene wat men een duiveltje noemt is doorgaans dat wat in het licht bestaat, maar waarop de mens negatief pleegt te reageren.

Stel nu, dat u te maken heeft met een duivel, een demon, een duistere geest. Dan heeft u in de eerste plaats te maken met iets wat

vat op u heeft. Want als dat niet het geval was, zoudt u niet eens merken dat het er was. Dientengevolge kunt u nooit zeggen dat de duivel u iets aandoet. U kunt hoogstens zeggen, dat u in u bepaalde demonische kwaliteiten ontdekt. En als dat het geval is, dan moet u proberen de demonische kwaliteiten om te buigen in de richting van datgene wat u zelf als engelachtig pleegt aan te duiden. Dat betekent niet, dat u dan een engel wordt. Als je van een mens zegt dat hij een engel is, dan bedriegt je hem of je overschat hem - een van de twee.

Als je een negatieve kwaliteit hebt, dan kun je die vaak positief gebruiken. Er zijn mensen, die zijn hatelijk geboren. Het eerste wat ze tegen hun moeder zeiden was niet "da da", maar "ba ba". En sedertdien zijn ze daarmee voortgegaan. Nu is dat natuurlijk een kwaliteit die de meeste mensen niet op prijs zullen stellen, dus zien ze het als slecht, als duivels, als negatief. Maar als diezelfde mens deze kritische kwaliteiten gebruikt om op een niet al te schokkende manier de tekorten aan te tonen die ergens bestaan en daarbij bovendien diezelfde analytische vermogens gebruikt om positieve wegen aan te duiden, die voor een ander begaanbaar zijn, dan is hij plotseling een goede raadgever geworden.

Nu zijn goede raadgevers over het algemeen ook niet erg welkom, tenzij ze komen van Sociale Zorg, dan hopen ze er beter van te worden. Maar toch bereik je dan voor jezelf iets positiefs en is het duiveltje plotseling toch weer een beetje een engeltje geworden. Omgekeerd: Als u voortdurend bezig bent om iedereen hoog-heilig te houden, dan komt er een ogenblik dat u de mensen zo hoog houdt, dat ze te pletter kunnen vallen. Heel wat mensen zijn voortdurend bezig om anderen een handwijze aan te preken waaraan ze niet kunnen beantwoorden. Met het gevolg dat ze te gronde gaan aan hun schuldgevoelens, die eigenlijk overbodig zouden zijn.

Als u het mij vraagt, duiveltjes en engeltjes zijn eigenlijk precies hetzelfde. Alleen, het is maar van welke kant je ze ziet.

Als iemand kritiek heeft en je bent erg kwetsbaar, dan heb je natuurlijk direct te vertellen dat die ander fout is. Maar als je wat eerlijker bent en je geeft toe dat die ander gelijk heeft, dan word je er beter van en kun je verdere fouten voorkomen. Het is maar hoe je het bekijkt, nietwaar?

Deze hele wereld zit vol geesten. Ik ben er maar eentje van. Ik kom wel zo nu en dan als geest optreden, maar er zijn er een hele hoop die bijna continu met u en uw wereld bezig zijn. Deze entiteiten proberen allemaal iets te doen wat voor hen en volgens hun inzicht ook voor u goed is. Maar...als u nu verkeerd reageert, dan gaat het fout. Laten we het heel eenvoudig zeggen: Als je op een gegeven moment een beetje uitgeput bent en je hebt een stimulans nodig, dan kan een borrel ontzettend goed doen, maar je moet er geen fles van nemen. Met een hele fles ben je totaal van de kaart.

Als een geest probeert je te helpen, dan moet je hulp aanvaarden op dat punt waar je die nodig hebt en alleen voor zover je haar nodig hebt om zelf de rest te kunnen doen. En dan zijn er alleen maar engelen. Elke geest wil u heus wel helpen, maar elke geest heeft zijn eigen visie van wat u eigenlijk zoudt kunnen doen; en dat is vaak niet dat wat u goed of juist vindt. Daarom moet u altijd uitgaan van het standpunt: een stimulans, best. Die kracht, graag. Maar alleen totdat ik zelf weer in staat ben mijn eigen weg bewust te kiezen en zoveel mogelijk met mijn eigen krachten te bereiken.

Nu zijn er heel veel mensen, die misschien simpele zielen zijn. Zij hebben een Oom Karel gehad. En Oom Karel was altijd lief en goed voor hen. Oom Karel is vast een heilige. Oom Karel wordt beschermgeest, geestelijke meester en Jozst weet wat nog meer. Jozst weet het misschien

maar Oom Karel niet en die zit er maar mee. Want hij kan niet beantwoorden aan hetgeen er wordt gevraagd. Ik maak er misschien een grapje over, maar dit geval is reëel en u moet er werkelijk eens over nadenken, of u in uw omgeving ook niet iets dergelijks bent tegengekomen. Een ander voorbeeld.

Een vrouw. De man gaat over. De vrouw heeft hierdoor het gevoel alleen te staan en geïsoleerd te zijn. Ze maakt van de man, die geen heilige was - en dat heeft ze hem zijn hele leven zelfs nadrukkelijk verteld - plotseling een heilige. Hij is een geest, die voortdurend tot haar moet komen, die haar lering en raad moet geven, die haar kracht moet toevoeren. En de arme vent was juist zo blij dat hij nu een beetje tot geestelijke rust kon komen! Hij kan dus niet aan de eisen voldoen. Al zou hij het willen, dan gaat het nog niet.

Stel, dat die man werkelijk van zijn vrouw heeft gehouden en dat hij zijn best doet, dan stelt zij steeds weer eisen waaraan andere entiteiten misschien op hun manier tegemoet willen komen. En dan ontstaat niet het contact met de overleden echtgenoot, maar met tien of twintig verschillende geesten, die door de vrouw allemaal worden gezien als een composiet-figuur: de heilige echtgenoot. Daar zijn geesten bij, die graag eens wat anders willen zien, die aardgebonden zijn, die misschien een beetje kracht willen hebben, die willen uit bepaalde gebeurtenissen nog emotionele prikkels halen en die zitten daar allemaal dan ook te oreren; ze werken ook in. Wat moet die vrouw dus doen? Wat ze had moeten doen was: eerlijk en bewust zelf naar waarheid en wijsheid zoeken; niet een erediensstje maken. Ze deed het wel.

De resultaten daarvan waren nu wel niet fataal of letaal, maar toch allesbehalve leuk. De helft van de dingen die ze deed, liepen in het honderd juist omdat ze geestelijke raad volgde. Ze had het gevoel dat ze geestelijk alle dingen wist, want ze had een persoonlijke meester. Daardoor was ze niet in staat de geestelijke waarheden die haar bereikten te begrijpen en te verwerken. Het eindresultaat was dat ze in moeilijkheden kwam.

Dit is geen voorbeeld uit uw omgeving, maar het is een voorbeeld dat je ontelbare malen herhaald ziet, ook bij vrome mensen. Zij zeggen:

Pa, je bent nu dood. Je bent vast bij Onze Lieve Heer. Pa, vraag voor ons aan Onze Lieve Heer of Hij dit of dat voor ons wil doen.

Dan zeggen ze: Nu gaan wij rustig zitten, Pa zorgt er wel voor, want die heeft relaties.

Maar Pa kan het niet. En als Pa zich nog gebonden voelt, dan komt hij in moeilijkheden, want hij moet dingen herstellen die hij niet kan herstellen. Hij moet duidelijk maken dat ze fouten maken, maar ze willen het niet begrijpen. Pa wordt in zijn geestelijke ontwikkeling gestoord en de mensen hebben pech.

O, lieve mensen, waarom maken jullie van ons engelen zodra we dood zijn! Toen we leefden dachten jullie er toch anders over. Blijf nu maar normaal denken. Iemand die overgaat, blijft toch ergens zichzelf; die heeft dezelfde kwaliteiten, dezelfde mogelijkheden. Waarom moet hij nu ineens meester zijn?

U moet het goed begrijpen. Er zijn veel goede en lichtende krachten die op deze wereld werken. Maar zij werken alleen op basis van harmonieën en niet op basis van oproep.

Er zijn van die mensen, die 's avond ervoor gaan zitten. Foto, kaarsje aan, bloemetjes ervoor, op de grammofoon "Das Gebet einer Jungfrau" of "Liebestraum" en dan zitten ze te zwijmelen. Die mensen zwijmelen zichzelf naar de duivel! Zij maken van een kracht die ook vanuit de geest voor hen goed en levend wil zijn een demon voor zichzelf, omdat ze het negatief benaderen.

Je hebt in je leven genoeg zorgen en ellende. Dan kun je zeggen:

Als dat nu maar anders was. Best. Maar je kunt ook zeggen: Hoe maak ik er het beste van? Dan kom je toch altijd veel verder. Eerst overal het beste ervan maken. En als je denkt: dat kan ik niet, vraag dan raad en hulp, maar zeg niet wie het moet opknappen, want dan maak je van iets wat lichtend is heel vaak een duiveltje.

De wereld en de hemelen zijn vol van engelen die u willen helpen. Maar ze kunnen en mogen u alleen helpen volgens de waarden, die in u bestaan en die ze in zichzelf weerkaatst vinden. Er moet een harmonie zijn. Op het ogenblik, dat u meer eist, kunnen ze aan uw eisen niet voldoen. Dan zult u zelf gaan aanvullen en maakt u van het engeltje een duiveltje. Is het dan niet verstandiger om u niet al te veel bezig te houden met dierbare overgeganen zoals meesters en dergelijken? Het is maar een vraag. En nu we toch bezig zijn.

Als u een contract wilt afsluiten met een grote zaak, gaat u dan eerst vragen wat de portier ervan denkt of gaat u naar de directie?

Er is een lichtende Kracht. Die noemen we nu toevallig God. Wij hadden Hem net zo goed anders kunnen noemen. Het is die Kracht, die voor ons de bron van het bestaan is en de bron van alle mogelijkheden. Als we daar daartoe gaan, kan die Kracht wel uitmaken wat harmonisch is. Dan zal die harmonie voor ons worden geactiveerd en krijgen we voor een groot gedeelte wat we nodig hebben en voor een heel klein gedeelte wat we willen hebben. Maar we krijgen zeker alles wat we geestelijk nodig hebben.

Laten we proberen uit te gaan van de hoogste Kracht en ons niet afvragen wie of wat ons nu toevallig komt helpen of inspireren. Laten we alleen maar vragen naar die lichtende Kracht, die voor ons het meest positief is en proberen vandaaruit te beleven en waar te maken wat voor ons noodzakelijk is. Op die manier zijn er alleen maar engelen.

Wie zich richt tot de Totaliteit, richt zich tot zijn harmonische mogelijkheid en krijgt uit de gehele wereld van de geest (zij die mens zijn geweest en zij die niet mens zijn geweest) al diegenen die bij hem passen, die waarlijk iets kunnen betekenen, die waarlijk kunnen helpen, die waarlijk kunnen inspireren.

Maak er dan geen meester van, geen bijzondere entiteit of kwaliteit. Houd je bij dat licht, dan houd je je bij de harmonie. Maar ja, wat gebeurt er, als je met de mensen over harmonie praat? Zij knikken bevestigend en voordat je het weet zijn ze met de muziek mee en laten ze je met je goede raad alleen zitten.

Ik heb heel veel mensen gezien, die van iets wat lichtend en goed was voor zich iets demonisch maakten, alleen door er eisen aan te stellen waaraan niet kon worden beantwoord. Alleen doordat ze disharmonische waarden opriepen en dan daarvan verlangden dat die hun harmonie zouden versterken. Daarmee kom je niet verder.

Ik wil nu deze lezing besluiten met enkele opmerkingen.

Mensen, die demonen oproepen, zijn over het algemeen idioten die de negatieve elementen van hun persoonlijkheid gebruiken om een manifestatie te krijgen van alles wat negatief en chaotisch voor hen is in de kosmos.

Mensen, die engelen oproepen, zijn idioten die proberen hun eigen voorstelling van wat ze zouden willen zijn op te roepen, waardoor ze voor zichzelf werkingen ontketen, die in strijd zijn met hetgeen ze kunnen en waarlijk zullen zijn, zodat ze daardoor eveneens vernietigende werkingen ondergaan.

En mens, die nadrukkelijk en als het kan ook nog in het openbaar bidt, is over het algemeen iemand, die probeert van God een boodschappenjongen te maken in plaats van in Hem een kracht te zien waartoe je niet bidt, maar die je gewoon aanvaardt, waarin je je wezen uitspreekt

en eenvoudig neemt wat er komt.

Hij, die bidt tot God om te krijgen wat hij hebben wil, is een dwaas, want wat hij krijgt is meestal iets wat hem als een molensteen om de nek hangt.

Hij, die aan God vraagt dat Deze hem zal geven wat goed voor hem is, krijgt vaak niet wat hij graag wil hebben, maar wel datgene wat geestelijk en vaak ook stoffelijk het best voor hem is en waarin hij tot de meest positieve ontwikkeling kan komen.

Als u dus behoefte heeft aan engeltjes en duiveltjes, mijne vrienden, werk er niet in de geest mee. Schilder ze, boetseer ze op het plafond wat mij betreft, maar laat ze verder met rust.

Houdt u bij de werkelijk lichtende Kracht, die alles omvat van chaos tot uiterste vorming en waarin elke harmonie mogelijk is voor elk wezen, waarin elke bereikingsmogelijkheid wordt veroorzaakt voor al het bestaande.

-:-

SPELDEPRIKKEN.

Speldeprikken worden veroorzaakt door een speld. Een speld is een heel nietig metalen instrumentje. Eén prik van een speld kan misschien even pijnlijk zijn, maar eigenlijk is ze onbelangrijk. Toch blijken er meer mensen kapot te gaan aan speldeprikken dan aan een operatie. Hoe komt dat?

Een speldeprik is geestelijk ook iets wat eigenlijk niet belangrijk is. Iets waardoor je je een klein beetje geschokt voelt of wat je niet prettig vindt om te horen. Als je dat kunt aanvaarden, gebeurt er verder niets. Je wordt hoogstens een beetje wijzer. En als je vindt dat de speldeprikken van een ander niet op zijn plaats zijn, nu ja, heb er medelijden mee dat iemand zo idioot is om je zo te miskennen, maar maak er alsjeblieft niet een opeenstapeling van verwijten van. Want als je dat doet, gaan al die speldeprikken samenkomen. Er ontstaat één punt van overgevoeligheid dat zo groot is, dat je daarom niets meer kunt verdragen, zelfs niet datgene wat redelijk noodzakelijk zou zijn.

Als wij speldeprikken ervaren, moeten we zeggen: Nu ja, goed, ik heb een steek gehad, volgende keer beter. En we gaan rustig verder.

Als we weten dat die speldeprik - als het dan een mentale is - niet geheel ten onrechte was, doe er eens wat aan. Het voorkomt misschien volgende pijnlijkheden. Maar ga vooral niet voortdurend je ermee bezighouden. Want per slot van rekening, er zijn mensen die van een mug een olifant maken. Maar er zijn ook mensen, die van een paar speldeprikken voor zich een geestelijk overlijden weten te fabriceren. Het is beter om niet aan het nietige te gronde te gaan.

-:-

ZELFWERKZAAMHEID.

Ik ben. Ik ben mijzelf. Maar wat ben ik zelf? Al datgene wat ik besef als deel van mijn wezen, niet meer en niet minder. Het is mijn besef dat het begrip zelf bepaalt.

Indien ik zelfwerkzaam wil zijn, moet ik dus uitgaan van hetgeen ik besef omtrent mijzelf. Maar daar mijn "ik" mede bestaat door de waarnemingen die ik rond mij doe, zou mijn begrip vanzelf mede bepaald zijn door de wereld. Zelfwerkzaamheid impliceert dus het uiten van hetgeen ik besef te zijn in de wereld zoals ik die rond mij zie.

Veel mensen denken, dat zelfwerkzaamheid betekent een voortdurende activiteit. Dat is over het algemeen krachtverspilling, want wij moeten ons realiseren, dat een zelfwerkzaamheid spontaan wordt geboren uit een situatie die wij beleven. Wij kunnen dus hoogstens zeggen: Dit is mijn innigste wens, dit is mijn gehele leven en dan rustig zeggen: Wanneer er een situatie ontstaat waarin dit tot uiting kan komen, dan zal ik onmiddellijk mijn totale krachten en mogelijkheden gebruiken en omzetten in een werkelijkheid, die buiten mij bestaat zowel als ook in nieuwe beelden en nieuwe ervaringen, die in mij ontstaan. Zolang ik dit maar tot stand breng, zal de zelfwerkzaamheid een uitbreiding van mijn "ik"-besef bereiken.

Hieruit blijkt dus, dat datgene wat ik "mijzelf" noem steeds meer contacten heeft met wereld en kosmos en steeds meer mogelijkheden in zich draagt, ook als volgens menselijk inzicht deze misschien sterk zouden moeten verminderen, omdat het geheel van mijn verbindingen niet alleen berust op mijn stoffelijke mogelijkheden en capaciteiten, maar vooral op het besef dat ik heb en de geestelijke reflex daarop. Deze blijft voor elke mens gedurende het gehele leven bestaan even sterk mogelijk, zodat het Zelf zich voortdurend kan uiten en bij een constateren van werkingen ook zijn begrip omtrent eigen "ik" en wereld steeds kan aanpassen aan een grotere werkelijkheid.

'-:-:

Abonnementen: f 35,- per 10 nummers
(voor leden f 22,50)(naar buitenland f 4,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage.

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

MAART 1975.

20e jaargang.
Nummer 6.

ONTWIKKELINGEN

Denken is veranderen

CI blz. 69

De mens, zijn angsten, zijn begeerten

CI " 78

OCCULTE FILOSOFIE

Gebruik van paranormale krachten

CII " 69

Bijgeloof rond Pasen

CII " 80

Stilte

CII " 82

Verlangen

CII " 82

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

ONTWIKKELINGEN

HOOFDSTUK VI.

DENKEN IS VERANDEREN.

Als je de mensheid en de denkprocessen van de mensen bekijkt, dan realiseer je je meestal niet dat het denken een zeer aparte functie heeft. Denken beheerst veel meer van je leven dan je denkt. Het enige waarover de mensen niet nadenken is, dat ze met hun gedachten voor zichzelf de wereld veranderen en daarmee al datgene wat ze voor de wereld willen zijn.

Als je de geschiedenis terugvolgt, kom je terecht bij iemand die voor het eerst vuur heeft gemaakt. Een vuurtje, dat door natuurlijke omstandigheden is ontstaan, dat ze misschien hebben meegenomen om het te vereren of om de warmte ervan te genieten.

Dan trekt de mens een stuk hout uit het vuur. De brandende punt dooft uit. Dat vindt hij vreemd. Hij gaat het nader bekijken en ziet dat de punt van het hout zwart is geworden maar ook keihard. Hij slijpt de punt bij en die blijkt dan veel harder te zijn dan niet gebrand hout. Hij heeft nu een wapen gevonden waarmee hij dieren kan doden, die hij tot nu toe alleen maar met stenen kon verbrijzelen. Kortom, hij heeft een nieuw wapen gevonden en daarmee de macht van de mens t.a.v. zijn omgeving vergroot.

Nu heeft die mens zich zeker niet gerealiseerd wat er aan de hand was. Hij had natuurlijk de bekende waarden gewoon kunnen opsommen, maar dan was hij er nooit op gekomen dat dit een beter wapen zou kunnen zijn. Hij ging zich afvragen: Indien dit zo is, wat betekent dat? En dat is ook in de godsdienstige en geestelijke ontwikkeling van de mensheid voortdurend weer aan de orde.

De mens staat tegenover natuurverschijnselen, die hij niet kan verklaren. Normaal heeft hij waarschijnlijk net zoals de apen het nu nog doen gedacht: het regent, 't is nat en dus moet ik zorgen dat ik dekking en een schuilplaats vind. Hij heeft gedacht: nu bliksemt het, dat is gevaarlijk, laat mij maar wegkruipen. Maar er is ook iemand geweest die heeft gedacht: hoe zou dat komen? Wat is er aan de hand? Er gebeurt iets, maar als er iets gebeurt, moet iemand dat doen. Er moet een god zijn die dat doet.

Een tijd later zien wij dat de mensen een soort trekdieren hebben. Alle lasten worden gesleept, totdat iemand ontdekt dat je er beter een glad oppervlak onder kunt leggen....en de eerste slede is geboren. Iemand heeft een paar boomstammen om er b.v. een huis mee te bouwen, wat ze toen tenminste een huis noemden. Hij ziet dat zo'n stam wegrolt en vraagt zich af hoe het komt dat het zo moeilijk is om die stam te slepen en dat hij zich zo gemakkelijk verplaatst, als hij van die plek is afgerold, maar alleen in de richting van de ronding. Hij zegt dus: Als ik

van die stammen onder mijn slede zet, dan gaat het nog gemakkelijker. Deze man kwam met de eerste rolpalen. De man heeft zich afgevraagd: waarom? Waarschijnlijk is hij toen voor vernieuwer uitgemaakt en iedereen heeft gezegd dat hij gek was.

Toen er eindelijk iemand kwam, die werkelijke wielen ging maken, heeft waarschijnlijk weer iedereen geroepen dat dit een aantasting van het milieu was en levensgevaarlijk voor de ontwikkeling van de mensheid; een verstoring van het natuurlijk evenwicht. Want zo is de mens. Wat ik met dit alles tracht te illustreren is dit:

Als ik denk, verander ik mijn relatie met hetgeen ik als werkelijkheid beschouw. In de gehele ontwikkeling van de mensheid zijn er altijd weer momenten geweest waarin dat een rol speelt. Zolang de mensen niet nadenken, in een sleur blijven voortleven, krijgen wij te maken met wat men noemt een gelijkmatige groei; het ideaal van elke econoom. Als die gelijkmatige groei zich te ver doorzet, zien wij de angst van de politicus: de ineenstorting van een structuur.

Neem b.v. Rome. Rome is een machtig rijk geweest. Maar hoe kwam het aan zijn macht? Wel, eigenlijk omdat het niet voldoende producten had. Zeker, in het noorden was er een stad met een al wat hogere cultuur en beschaving en die had wat producten, maar dan moest je ze kopen. Als je moest kopen, moest je geld of een ruilmiddel hebben. Als je geen ruilmiddel had, dan was er maar één andere oplossing zeiden de Romeinen: nemen. (Het is misschien aardig om het te weten: de Romeinen zijn de eersten geweest die een ambtelijke inrichting hadden voor het innen van belastingen. Ik neem aan dat dat uit hun roversnatuur voortkwam.)

Deze mensen gingen zich afvragen: waar komen al die producten vandaan. Ik wil ze hebben. Als ik het niet kan krijgen, dan ga ik er naartoe en ik neem het. Maar het wonderlijke van de situatie is: zolang Rome blijft verder kijken, ontdekt het steeds nieuwe landen, nieuwe producten en nieuwe mogelijkheden. Rome wordt de marktplaats van de wereld. Het graan van Egypte, de kunstschaten van de Oriënt, de producten van heel Noord-Afrika, het tin van Brittannië, alles wat je je maar denken kunt, tot het barnsteen toe dat uit het hoge noorden komt. Dat komt allemaal naar Rome. Daar zeiden ze dan: Nu zitten we goed. Wij behoeven nog maar één ding te doen: zorgen dat er steeds meer komt. En op dat ogenblik denken ze niet meer. Ze zijn alleen maar bezig om wat er is te registreren. Ze willen meer hebben. Maar dat méér betekent niet een nieuwe weg inslaan en erover nadenken: wat doe ik en hoe kan ik het beter doen? Het is doodgewoon: als we maar van hetzelfde veel hebben, dan krijgen we nog meer. Vanaf dat moment begint Rome langzaam maar zeker in elkaar te zakken.

We zien niet alleen dat de veldheren zo nu en dan opstaan tegen de Senaat (dat was al heel lang gebruikelijk), maar we zien ook dat het ge-roep om een sterke man steeds krachtiger wordt. En dat is een van de meest fatale verschijnselen. Als een natie, een land of een werelddeel begint te roepen om een sterke man, dan betekent dat: wij willen zelf niet denken. Wij willen geleid worden. Wij willen dezelfde sequentie van gedachten, handelingen en denkbeelden zoveel mogelijk aanhouden. Laat het iemand anders maar zijn die zegt hoe het precies moet gebeuren.

Met de keizers begint eigenlijk de val van Rome al. Je merkt het niet meteen, maar er komen steeds meer problemen, steeds meer moeilijkheden. De barbaren gaan leren. Ze slaan terug. Of dat nu degenen zijn die de Romeinse legioenen verslaan ergens in het Teutoburgerwoud of de ruitervolken die het de Romeinen ook erg lastig maken, of een opstand in Egypte, aan alle kanten hebben ze moeilijkheden. Ze weten maar één oplossing: wij hebben meer soldaten nodig. Wij willen geen soldaat spelen, dus nemen wij meer mensen op en we maken daar soldaten van. Wij vragen niet wat ze willen, wat ze denken of wat ze doen. Wij zeggen: dit is het leger, zo hoort het en gehoorzaam nu maar. Dat betekent, dat Rome

steeds afhankelijker wordt van zijn soldaten. Maar de soldaten zijn ook steeds meer afhankelijk van een vaste orde.

Nu denkt u waarschijnlijk dat ik overdrijf. Maar als u het gehele Romeinse rijk beschouwt in de periode omstreeks Jezus' geboorte toen het vervalproces al aardig had ingezet, wat ziet u dan?

Overal zijn de legerkampen, de vestingen precies hetzelfde ingericht. Of u nu gaat kijken bij Arnhem, in de buurt van Voorburg, in de buurt van Katwijk of in Engeland, Spanje of elders, overal dezelfde structuur, een beetje aangepast. Precies dezelfde barakken, dezelfde stallen, hetzelfde kleine colosseum of circus. Overal dezelfde mogelijkheid om een tempeltje neer te zetten. Overal aan dezelfde kant van het kamp zelfs de huizen voor de officieren en de gehuwde onderofficieren. Men dacht niet meer en kwam niet meer tot een aanpassing.

Een tijd eerder, toen men begon met de eerste aanvallen op Engeland, zat dat anders. In de buurt van Brighton was ook een Romeinse nederzetting, maar deze was geheel aangepast aan het landschap en aan het klimaat. Er waren termen aanwezig. Kortom, men had daar eigenlijk een kleine replica van de Romeinse leefwijze geschapen. En ga dan eens in de andere kampen kijken. Het kamp bij Varennes (Frankrijk) is een mooi voorbeeld. Het zijn gewoon ziellose bouwsels geworden, massabouw. Het is alsof je een vergelijking wilt maken tussen de op zich aangepaste en rijke bouwwijze van de middeleeuwen en de misschien qua nut en hygiëne veel mooiere betonnen bouwsels van deze tijd, maar waaraan toch iets ontbreekt, waar je steeds weer vastloopt op een eindeloze repetitie van hetzelfde element: een eeuwige fantasieloosheid.

De mensen denken niet. Op het ogenblik dat ze niet meer denken zijn ze niet meer in staat om de wereld rond hen en de wereld in hen (die speelt ook een rol) voortdurend opnieuw te benaderen om daarin het nieuwe te ontdekken. Er zijn van die periodes waarin dat weer gebeurt. Denk eens aan de Gouden Eeuw. Toen waren daar denkers, kunstenaars. Iemand vond plotseling iets nieuws uit, een nieuwe benadering. Ze dachten er over na. Ze probeerden de wereld anders te zien en daardoor iets anders te presteren.

Dan krijgen we de heerlijke tijd van de industrialisatie. Neem b.v. de tanks. Leonardo da Vinci heeft ze ontworpen. Maar dat was niets nieuws. Leonardo maakte alleen een mechanische toepassing - het plan ervoor althans - van de z.g. schildpad (tortue) voor de Romeinse aanval waarbij met schilden een volledige dekking werd gemaakt voor een eeuwige (legerafdeling van honderd man), die voorwaarts moesten gaan, terwijl de vijand hen beschoot. Die tortue fungeerde als een tank. Op een gegeven moment, als ze dicht genoeg waren genaderd, kwam het bevel: aanvalsbereid, schilden klaar. En dan viel de tortue uiteen en kreeg een nieuwe structuur. Heel vaak een vierkant, maar soms ook in de opmars, de wig, de driehoek. Ze konden dan aanvallen en hadden ze de doden en de schade die ze door beschietingen konden krijgen voor 9/10 voorkomen. Van dit plan nu maakte Leonardo da Vinci gebruik bij het ontwerpen van zijn tank. Het was dus niets nieuws. De uitvinder van de zeilwagen (Stevin) heeft nl. ook voorgesteld om landvoertuigen zodanig te bekleden dat het mogelijk was musketschutters beschermd dicht bij de vijand te brengen.

In de periode van 1914 - 1918 kwamen de tanks van de Engelsen. Ze hadden een vernieuwing: de rupsband. Niet dat dat zo erg nieuw was, want een soort rupsband is al gebruikt in ongeveer 1740 onder meer in bepaalde mijngangen. Daar maakten ze gebruik van getrapte riemen, die om de wielen waren geschoven waardoor de wagentjes gemakkelijker over onefenheden konden worden getrokken door de ezels en paarden.

Kijk nu eens naar de tank van vandaag aan de dag. Wat is er eigenlijk veranderd? De bepantsering is zwaarder geworden. De moter is beter en veel krachtiger. De structuur van de rupsbanden is verbeterd. De details

zijn dus verbeterd. Maar de nieuwste tank van heden (de Luipaardtank van de Duitsers is een van de beste, alleen de Russen hebben een betere en de Amerikanen hebben er één die beter kan worden) is eigenlijk een geperfectioneerde uitgave van de oorspronkelijke tank. Er is geen nieuw principe bij gekomen. Het is nog steeds de verrijdbare vesting met een zwaarder stuk geschut waardoor men zich tegen handwapens althans voldoende kan beschermen en in beperkte mate zelfs tegen artillerie.

Als de mensen verder zouden denken, dan hadden ze allang begrepen dat je op die manier maar weinig aan de tank hebt, dat je die dus op een andere manier moet gaan gebruiken. Maar ze denken net als de Romeinen: Als we nu maar meer tanks hebben met grotere stukken geschut die sneller kunnen gaan, dan zijn we sterker. Totdat er de een of andere handige jongen komt, die misschien iets uitvindt met een stukje elastiek, een proppenschietster en een heel klein balletje dat toevallig zo'n tank laat exploderen. Dan kunnen ze voortaan tegen een tankbrigade een groep padvindsters inzetten en het is ermee afgelopen. Er is geen vernieuwing.

Wat hebben we dan nodig, als wij werkelijk ons denkvermogen willen gebruiken - en dat is, meen ik, wel belangrijk.

Allereerst moeten we ons hoeden voor verstarring. Het is best mogelijk dat we duizendmaal hetzelfde herhalen. Dat is niet erg, als elke keer daarin maar een verandering voorkomt waardoor het een nieuwe dimensie krijgt en daardoor een nieuwe betekenis kan krijgen. Herhalen we alles steeds op precies dezelfde manier, dan is het zinloos en de zaak verwaart.

Het is logisch, dat het niet alleen gaat om wat wij normalerwijze doen en zeggen. Het gaat er wel degelijk om wat wij ons kunnen voorstellen. En daar hebben we nu een aardig voorbeeld van.

In 1898 schrijft iemand een grote roman, die ze tegenwoordig science fiction zouden noemen, maar die men toen futurisme noemde. Die man heeft zich afgevraagd: hoe kan ik naar een andere planeet komen? En wat zien we? Hij komt tot ruimtevoertuigen met - schrik niet de mogelijkheid om voor versnelling van het aardmagnetisch veld gebruik te maken. Vandaar dat hij hun landingsmogelijkheden dan ook situeert op de beide magnetische polen. Zij hebben vliegtuigen in de roman (let wel, het is in een tijd dat het "zwaarder dan lucht" eigenlijk nog niet eens geheel aan bod komt), die doen denken aan de grote super-kruisers die we nu hebben. Ze bezitten namelijk vliegtuigen waarin ze volledig ingerichte eetkamers en rookkamers hebben en wat meer is, waarmee ze als het nodig is een heel bataljon tegelijk kunnen vervoeren. Zij beschikken over hoog-frequente geluidsstralen (en dat in een tijd dat men daar nog helemaal niet aan dacht), die ze kunnen gebruiken om op grote afstand wapens te doen gloeien. (Ze gebruikten dat om het leger van de keizer dat klaar stond om op te rukken te ontmantelen.) Verder beschrijft de man (altijd nog in 1898) televisie, een t.v.-foon, dus een visiefoon, satellieten die voor verbinding over grote afstanden zorgen. Hij beschrijft in een tijd dat de auto ternauwernood van de grond begint te komen voertuigen, die doen denken aan onze zeer moderne treinen, aan luchtkussenvoertuigen en daarnaast aan autobussen en zelfs trailers. Die man had gewoon gedacht.

Nu kun je je natuurlijk gaan afvragen of deze fantasie invloed heeft gehad. Wij kunnen het niet bewijzen, maar het is wel opvallend dat veel van hetgeen hij heeft beschreven nu waar is. En wat meer is, dat zijn beschrijving van de wijze waarop men b.v. een laboratorium om de aarde in omloop brengt zelfs veel dichterbij de werkelijkheid ligt dan de meeste van Jules Verne's voorspellingen ooit zijn geweest. Die man heeft gedacht; maar met zijn denken heeft hij het bestaande een nieuwe richting gegeven. En daarmee heeft hij niet alleen maar voor zichzelf zijn begrip voor de mogelijkheden in de wereld veranderd. Hij heeft veel meer gedaan. Hij heeft anderen erop attent gemaakt dat je anders kunt denken. Ik vraag mij af, of vele uitvindingen

gen ooit tot stand zouden zijn gekomen, indien er niet iemand was geweest die ze eerst heeft uitgedacht. Laten we een recent voorbeeld nemen om dit duidelijk te maken.

In het jaar 1927 verschijnt in de U.S.A. in een tamelijk obscuur blad, dat World of Wonders heet (pulpmagazine noemen ze dat) een verhaaltje over een man, die het vermogen van de vleermuizen om door trillingen en weerkaatsing vast te stellen waar er hinderpalen zijn gebruikt om een groot mechanisch model te maken van dat organisme. Daardoor is hij in staat al zijn vijanden van tevoren te zien aankomen. Op deze manier beschermt hij zijn laboratorium waarin hij natuurlijk bezig is met de een of andere demonische taak waarmee hij de mensheid, zoals dat in die tijd gebruikelijk was, wilde beheersen.

Het wonderlijke is, dat een deel van zijn beschrijving (nl. de wentelende schijf waarmee wordt waargenomen en die hij waarschijnlijk wel weer aan Wells heeft ontleend) overeenkomt met de manier waarop zelfs tegenwoordig nog radarwaarnemingen worden gedaan, vooral als het gaat om bewaking van een deel van de hemel. The early warningsystem heeft op dit moment koepels waarin roterende schijfparabolen staan opgesteld, die precies lijken op wat die man in 1928 heeft beschreven. Maar toen was er geen radar! De mogelijkheden waren er misschien wel. En toen het nodig werd om allerlei dingen te kunnen waarnemen, om te kunnen zien in de wolken, in het donker, was er waarschijnlijk iemand die dat eens had gelezen of ervan had gehoord en die dacht: op deze manier kunnen we misschien het probleem benaderen. Die man is toen met de werkelijke studie ervan begonnen. Hij heeft het weer aan andere deskundigen voorgelegd: o.a. een electronicus die er het zendertje bij gemaakt heeft: de versterker voor het te ontvangen signaal en voor wij het weten hebben we de eerste radar, de bip-radar, die alleen met geluidssignalen werkt.

Dan zegt een ander: Maar we zouden het ook moeten kunnen zien. En dan krijgen we dat elektronische buisje erbij dat trouwens ook voor t.v.-experimenten het eerst is gebruikt in 1923 en de eerste radar is geboren.

De mensen denken: ik denk en ik fantaseer wel wat, maar het zal wel nooit waar worden. Ik zeg daarop: Neen, daarin heeft u ongelijk. Indien in uw denken een nieuwe factor ontstaat, die door de rest van de wereld nog niet zo beseft of erkend is en u brengt die naar buiten, al is het alleen maar door het te zeggen, dan heeft u iets veranderd. Het is het creatieve denken van de mens dat verandering betekent. Maar als dat geldt buiten u waarom zou het dan niet in u ook gelden?

Als je met jezelf bezig bent, zou je misschien de grens van het denken moeten overschrijden. Maar waar is de mens, die zichzelf waarlijk kan beleven zonder te denken? Degene die denkt dat hij het doet, denkt erover na. En omdat hij denkt dat hij het doet, is het niet waarschijnlijk dat hij het werkelijk doet. Hij denkt alleen dat hij het doet. Waarmee hij een mogelijkheid aangeeft die hij zich nog niet realiseert.

Nu stel ik een paar eenvoudige regels:

Als ik mij kan voorstellen wat ik aan innerlijke mogelijkheden bezit, dan registreer ik iets wat aanwezig moet zijn. Mogelijk kan ik het zelf niet of niet meer geheel waarmaken. Maar kan ik iets van die innerlijke ontdekking overdragen, dan zal een ander ze eens waarmaken.

Een mens, die iets beseft omtrent zijn innerlijk, zijn mogelijkheden en daarvan iets, hoe dan ook, aan een ander kan overdragen met woorden, met aanduidingen, desnoods op schrift, heeft daarmee voor de ander een nieuw beeld van de wereld geschapen en daarmee diens gehele mogelijkheid en waarschijnlijk ook ten dele zijn instelling t.a.v. de wereld gewijzigd. Zo ontstaat er ook een verandering.

Wij praten onszelf zo ontstellend veel aan. Er zijn mensen, die haarpijn hebben. Zij menen dan dat ze aan managerziekte lijden (managerziekte op

op alcohol waarschijnlijk). Dat is een beeld dat ook waar kan worden. Als je denkt dat je ziek bent, dan beïnvloed je jezelf. Je suggereert jezelf dat je ziek bent en daarmee maak je de symptomen van de ziekte voor jezelf steeds meer waar (lichamelijk waar), terwijl je bovendien aan anderen steeds sterker het beeld oplegt dat je ziek bent en eventueel onbekwaam tot bepaalde dingen. Als ik het nu eens zou omdraaien en tegen mijzelf zou zeggen dat bepaalde fouten of kwalen die nu bestaan veranderd kunnen worden, al is mijn beeld nog zo fantastisch over de manier waarop dit zou kunnen gebeuren en ik kan daar een beetje in geloven, dan zal ik mij die verbetering mogelijk maken. Maar ik zal ook de wereld erop wijzen dat het mij beter gaat. Dan denkt u, dat moet je niet teveel doen, anders denken de mensen dat u nog wel wat meer kan geven, doen, betalen, werken enz. Maar toch wordt daardoor uw relatie met de wereld een andere. Daarmee wordt uw persoonlijkheid en mogelijkheid veranderd.

Denken kan dus ook in de persoon zelf een verandering betekenen. Maar het is altijd nodig dat men bereid is om het bestaande opnieuw te benaderen, opnieuw te bezien en vooral zich steeds de vraag te stellen waarom dit of dat nu wel of niet gebeurt. Dat is een heel belangrijk punt.

Als ik zie hoe een mens in de wereld kan veranderen, als zijn waardering voor zijn persoonlijkheid verandert en gelijktijdig zie hoe een mens te gronde kan gaan, als hij zich vastklampt aan één bepaald beeld dat hij van zichzelf heeft gemaakt, dan zeg ik: Het is belangrijk dat het denken omtrent onszelf en de wereld een continu proces is. Een ontwikkeling kan niet zo maar spontaan ontstaan. Er is altijd een gedachte nodig welke die ontwikkeling mogelijk maakt. Een ontwikkeling is niet tegen te houden. Ze is onstuitbaar, als wij denken dat ze dat is. Maar op het ogenblik, dat we ons denken in een andere richting laten gaan en zeggen: het is te veranderen en wat is de mogelijkheid met de nu bestaande waarden om die verandering tot stand te brengen, dan doen wij ineens een stap verder. Wij vinden dan niet alleen een nieuw beeld dat in de wereld betekenis kan krijgen, maar wij vinden ook een nieuwe relatie tussen onszelf en de wereld.

Als ik de gehele historie van de mens beschouw, dan valt mij op dat die mens zoveel verschillende wegen en mogelijkheden kent en ook in zich draagt. Om u een voorbeeld te geven:

Gelijktijdig bestaat filosofie, erkenning van psychische waarden, techniek maar ook magie, gebruik van gedachtenkracht, telepathie, occulte wetenschappen. Als je die nu tegen elkaar zou kunnen uitspelen en niet zou proberen elk van die gebieden voor jezelf te isoleren, dan zou je pas werkelijk kunnen denken. Per slot van rekening zie ik niet in waarom je een mens wel magisch kunt genezen, maar b.v. een klok die niet loopt niet magisch aan de gang kunt brengen. En als je een klok magisch aan de gang kunt brengen, dan zie ik niet in waarom je hetzelfde ook niet zou kunnen doen met een automotor die niet in orde is. En als je dan toch bezig bent ook een vliegtuigmotor of onverschillig wel mechanisch apparaat. Waarom zou de mens die magische krachten niet kunnen gebruiken om zijn technische mogelijkheden te verbeteren?

Een mens kan leviteren. Maar als wij nu eens zouden nadenken over de kracht die nodig is voor dit leviteren en de aard van die kracht, dan zou het misschien mogelijk zijn om de rotor in een electromotor te laten draaien zonder steunpunten, wat zou betekenen dat ze praktisch wrijvingloos draait. Wat dan weer betekent dat met veel minder kracht een veel groter vermogen kan worden afgegeven. We zitten dan op het gebied van de energiewinning; een zuiver technisch iets. Maar wat had je nodig om daarbij te komen? Een zoeken naar geestelijke wetenschappen, occulte wetenschappen en die gedachten toepassen op het bestaande.

Door alle tijden heen zijn er mensen geweest die dat hebben gedaan. Soms hebben ze hun gedachten wel eens ab absurdo uitgevoerd. Als je in Griekenland b.v. de Stoa-filosofen beschouwt, die voortdurend aan het kwekken waren over allerlei dingen, dan merk je dat een mens ook vaak denkt aan argumenten omwille van het argument. En daarmee is het niet meer toe te passen. Maar aan de andere kant vinden wij onder diezelfde Grieken mensen, die nadenken over de origine van de materie. Zij proberen een begrip te krijgen voor wat wijziel of inspiratie noemen, maar zij houden zich ook bezig met de magische werking van het geluid van een fluit. Typisch, mensen die zich dus met alle dingen bezighouden. Als Griekenland ten onder gaat, dan is dat te wijten aan het feit, dat deze denkbeelden als op zichzelf staand werden beschouwd. Het ging om het verkondigen van het denkbeeld, niet om de toepassing daarvan op het bestaande.

Denken is veranderen, zeker. Als je het denken boven alles gaat stellen, het niet meer wilt zien in verband met de realiteit, dan krijg je iets wat wurgend werkt, wat de levenskracht aftapt. Iets wat alle ontwikkelingsmogelijkheden in de wereld, in de maatschappij, maar ook in de mens zelf wegneemt. Dat is nu het hele probleem waarmee wij ons vanavond bezighouden.

Je kunt denken en je kunt het denken ook los laten staan van alle dingen; dan is het alleen maar een fantasiewereldje zonder meer. Maar je kunt ook een fantasiewereld bouwen op mogelijkheden die je buiten je erkent. Je kunt in je innerlijke wereld krachten of mogelijkheden postuleren, die je naar buiten toe probeert te gebruiken en dan verander je veel.

Het is misschien vreemd om in dit verband de laatste wereldleraar, die we tot nu toe hebben gehad, te citeren. Hem werd eens gevraagd, of hij nu niet vond dat al die techniek maar niets was? Hij antwoordde:

"Het is een dwaas die twee weken door de woestijn trekt, als hij in de trein kan stappen en dezelfde afstand in drie uur kan afleggen zonder te verdorsten en zonder kwelling."

Toen zeiden ze: Maar waar blijft dan de bewustwording die je krijgt van die tocht door de woestijn?

Antwoord:

"Die man in de woestijn heeft er zo ontzettend het land aan dat een ander er in drie uur komt, dat hij geen tijd heeft voor werkelijk innerlijke bewustwording."

De wereldleraar was iemand die uitging van het standpunt: je moet van alles wat er bestaat gebruik durven maken, maar....je moet er over nadenken.

Toen zei iemand tegen hem: In India zijn ze allemaal zo druk bezig met hun eigen ijzer te smelten en eigen garen te spinnen en te weven. Wat denkt u daarvan?

De Meester zei dit:

"Het is goed de bekwaamheid te bezitten. Maar het is verkeerd de wereld en haar mogelijkheden af te wijzen om je eigen bekwaamheid tegenover anderen te kunnen tentoonstellen."

Ook daar zit weer iets in. Het is goed dat wij nadenken, dat wij voor onszelf iets uitzonderlijks vinden, maar het is niet nodig dat wij daarbij blijven. Alle vaardigheid of bekwaamheid die wij kunnen verwerven door erkenning van onszelf, door erkenning van de wereld, dat is schitterend, maar ze wordt pas van betekenis voor ons indien wij haar gaan zien in relatie tot de wereld die bestaat. De wereld, die kan bestaan zoals wij haar zien, heeft alleen zin, als ze is gebaseerd op de wereld die er nu is.

Jules Verne had veel vrienden. Velen van hen waren verbonden aan de universiteit. Er waren enkele historici bij, mensen die erg veel publiceerden en nogal het een en ander wisten. Met die mensen ging hij praten. Als Jules Verne zijn "Twintigduizend mijlen onder zee" schrijft, dan beschrijft hij in feite bestaande kennis en mogelijkheid, zelfs bestaande wereldkennis en gaat vandaaruit. Hij extrapoleert daaruit nieuwe mogelijkheden. Zo komt hij o.m. tot een elektrische aandrijving van de Nautilus. Wanneer hij bezig is met de ballonreis over Afrika, gaat hij eerst informeren wat er werkelijk aan de hand is. Dan bouwt hij een beeld op wat daarmee in overeenstemming is en hij ontwikkelt mogelijkheden die er niet zijn, maar die op grond van het bestaande mogelijk kunnen zijn. Nu kunt u het erg vreemd vinden, maar Verne beschrijft daarin een contact met een bepaalde stam ergens in Midden-Afrika, die gekalmeerd moet worden. Dezelfde techniek is door de mannen van koning Leopold I gebruikt bij bepaalde contacten met stammen in de Congo. Diezelfde techniek is kort voor 1940 ook gebruikt door de Duitsers in West-Afrika. Kennelijk had de man hier iets ontdekt. Toch bestond het op dat moment nog niet werkelijk. Hij had er misschien eens van gehoord, maar het was voor hem een droom. Jules Verne ontwikkelde een bepaalde techniek.

Een ander voorbeeld dat misschien ook wel aardig is. Een andere schrijver heeft het over mensen, die terecht komen in de Bokseersopstand in China. Daarin ontwikkelt hij op een gegeven ogenblik een intimidatiemethode die berust op ontvoering en bedreiging. Ik wil niet zeggen dat dit een mooi voorbeeld is. In die dagen was dat politiek nog niet denkbaar, economisch misschien wel, maar in deze tijd zie je overal hetzelfde uithalen door alle mogelijke organisaties. Ze gebruiken allemaal dezelfde techniek. Er is een beeld geschapen en ergens wordt dat beeld waar.

Ik citeer nog eens de wereldleraar.

"Meester," zeiden ze tegen hem, "U zegt zoveel dingen die mooi zijn. Maar kunnen ze op deze wereld ooit waar worden?"

Toen zei hij iets vreemds:

"Indien éé mens daarin volledig gelooft, zal hij dat geloof doorgeven aan twee anderen, die het op hun beurt weer verder geven. Het is het geloof in een mogelijkheid waardoor de mens iets mogelijk maakt. Daarom is veel van hetgeen ik heb gezegd dat waar zal worden inderdaad eens waar, indien gij erin gelooft."

Wat deed de wereldleraar? Hij deed geen wonderen. Hij deed eigenlijk helemaal niets buitennissigs. Hij gaf alleen maar ideeën. Vele van die ideeën lagen heel anders dan wat de mensen in zijn dagen aanvaardbaar vonden. Het was zo: de nieuwe wereldleraar zou tegen de mensen hier die tegen sexshops e.d. ageren gezegd hebben: Mensen, als jullie er zo bang voor bent dat je ermee bezig blijft, dan moet je naar binnengaan. Want alleen hij, die weet wat hij vreest, kan die vrees overwinnen. Niet dat hij het heeft gezegd, het is mijn interpretatie. Hij zou zeggen: Mensen, als jullie zo bang zijn voor het communisme, ga dan eens kijken wat het voor de mensen betekent. Dan pas kun je zeggen dat je er bang voor bent. Als je weet wat je vreest, kun je voorkomen dat het gevreesde waar wordt. Maar een mens, die een droom vreest, maakt die droom onwillekeurig voor zichzelf waar.

Uit angst voor het communisme hebben de mensen de dictatuur, de "internationale van het kapitaal" gecreëerd. Uit angst voor de Reformatie heeft Rome de Reformatie op de proef gesteld en sterk gemaakt en zo in het christendom een aantal afwijkende richtingen onvermijdelijk geschapen, want ze wisten niet waar ze bang voor waren. Hadden ze het wel geweten, dan zouden ze in zich die angst hebben kunnen overwinnen. Dan was het christendom misschien een eenheid en zelfs meer christelijk geweest.

Waarom zouden wij, u die leeft in uw wereld en ik die leef in de mijne, dan ook niet uitgaan van het standpunt dat denken veranderen betekent? Als ik eenmaal iets heb gedacht, zal ik nooit meer dezelfde zijn die ik voordien was. Er is een nieuw denkbeeld bijgekomen. Ik kan duizenden dingen doen zonder erbij na te denken; ze veranderen mij niet wezenlijk. Maar als ik één ding werkelijk heb doordacht, dan is mijn wezensinhoud veranderd en daarmee mijn mogelijkheden en mijn relatie met de wereld. Waarom zou ik dan niet trachten om allereerst mijzelf en misschien ook de wereld te veranderen door na te gaan waarvoor ik bang ben? Door na te gaan op welke gronden ik iets wil doen; na te gaan op welke grondslag ik bepaalde dingen als zeker en waar aanvaard en andere dingen verwerp. Als ik alleen maar dat zou weten, zou ik veranderen. Want werkelijk denken, dus overleggen, in jezelf beelden en mogelijkheden opbouwen, dat is veranderen.

Als een mens verandert, dan verandert hij daarmee ook iets in zijn wereld. Want je gaat anders denken, maar je gaat ook anders handelen. Je gaat dingen die je eens belangrijk vond links laten liggen. Je gaat andere dingen die je eens onbelangrijk toeschenden nu dienen en waarmaken.

Als de wereld zo slecht is volgens u, dan komt het misschien omdat de mensen te weinig denken. Werkelijk denken, bedoel ik. Proberen voortdurend nieuwe waarden en nieuwe krachten te vinden die er zijn. Het gaat er niet om negatief iets af te breken waarvoor je bang bent. Het gaat erom je angst te erkennen en je af te vragen: hoe kan ik die angst wegnemen met behoud van alles wat er verder aanwezig is? En dan kun je veel bereiken. Dan zullen de mensen misschien om je lachen, zoals gelachen is over de man, die in de Seine een duikboot demonstreerde in een tijd dat de wereld er nog niet rijp voor was. Maar duikboten zijn er gekomen. Ze hebben in de laatste wereldoorlog in toenemende mate een rol gespeeld en ze zullen waarschijnlijk in de toekomst ook op ander terrein belangrijkere rollen gaan spelen. Want het denkbeeld was er en daardoor was de verandering in de wereld, hoe traag misschien ook vanuit menselijk standpunt, niet meer tegen te houden.

Probeer in uw denken ten aanzien van de wereld het nieuwe te vinden, dan zult u de wereld veranderen.

Tracht in u de nieuwe waarden te vinden waardoor u voor uzelf toch meer aanvaardbaar wordt of volgens uw begrip misschien vrijer om uw vaardigheden te ontplooien. U zult dan zelf veranderen. Want denken, mijne vrienden, is verandering. Zonder denken is er geen verandering die beheersbaar is. De mens die denkt verandert, naar hij beheerst daardoor de richting waarin de verandering zich ontwikkelt.

Indien de mensen in de oudheid dat hadden begrepen, dan zou Rome misschien nu nog een groot rijk zijn, zou Egypte nog door de pharao's worden beheerst en zouden misschien de scholen voor ingewijden, die langzaam maar zeker verdwenen zijn, nog in volle glorie bestaan en worden erkend. Alleen hij, die bang is voor de verandering, doet het denken sterven en met het denken de vernieuwende impuls waardoor hij voortdurend zijn wereld kan veranderen en verbeteren.

NOOT.

Al datgene wat ik hier naar voren heb gebracht, probeer te illustreren en duidelijk te maken dat een mens, die in zich - ook als dit schijnbaar alleen t.a.v. zichzelf is - zijn gedachten beheerst en wijzigt, hierdoor ook krachten zal ontdekken, mogelijkheden zal ervaren en zo een groter meesterschap zal bereiken over zichzelf in de wereld.

U beschikt over de mogelijkheid om alleen door wijziging van uw geestelijke instelling af te stoten, aan te trekken, te genezen. U kunt mensen vrolijk maken of belasten met droefgeestigheid. U kunt de dromen beheer-

sen van uw medemens, indien in uw denken voldoende beheersing aanwezig is om u voor te stellen hoe die medemens droomt en die droom dan te wijzigen. Zover gaat uw innerlijke geestelijke mogelijkheid. Dat wil zeggen, dat uw gedachten niet alleen theoretisch en op de lange duur iets in die grote wereld kunnen veranderen, maar ook dat u met uw denken en het bewust gebruiken van uw denken directe veranderingen kunt veroorzaken in uw relaties met uw medemens, en ook veranderingen op kleinere schaal, die echter voor uzelf soms zeer belangrijk kunnen zijn.

:--:--:

DE MENS, ZIJN ANGSTEN, ZIJN BEGEERTEN.

Een mens leeft over het algemeen voor datgene wat hij nog niet heeft en hij vreest voortdurend te verliezen wat hij meent te bezitten zonder dat hij het werkelijk bezit.

Dit zijn de punten waartussen het gehele menselijke leven zich afspeelt.

Er zijn mensen die zeggen: Ik wil de schoonheid zien van de lente. En wanneer de bloesems komen, voelen zij zich aangegrepen door de wolken van witte schoonheid en lang, heel lang staren zij ernaar en zeggen tegen zichzelf: Hoe jammer, dat reeds nu de bloesem als een witte regen ter aarde valt. Zij zeggen niet: Hoe schoon, dat de bloesem die nu valt het ooit van morgen zal worden. Dit is voor de mens - geloof ik - een zeer belangrijk punt.

Een oud beeld, ik heb het al eens verteld, is dat van de vroegere visverkopers in mijn land. Zij droegen meestal één of twee tobben met water met zich waarin zich een aantal vissen bevonden, grote en kleine. Nu mocht men ernaar hengelen. Men mocht dus proberen met aas een van die vissen te laten bijten. Beet de vis, dan was hij van u en ge mocht dit zo lang doen tot een vis had gebeten. De meeste mensen probeerden steeds een grote vis te vangen. Maar de verkoper zorgde er wel voor dat die vis, voordat hij in de tobbe kwan, zoveel had gegeten dat hij hoogstens misselijk met de bek trok, als hem een nieuw stuk voedsel werd aangeboden. Toch dacht een ieder: het is mijn penning wel waard, want ik kan die grote vis winnen. En daarom betaalde iedereen teveel voor de kleine vis.

Dit nu is wat er in de wereld altijd weer gebeurt. De mens probeert niet te begrijpen wat hij nodig heeft en in arbeid, in gevoelens het gewenste daarvoor terug te geven. Hij denkt altijd: ik kan een grote vis vangen. Daarom is hij altijd teleurgesteld, ook als hij de vis vangt die voldoende is voor zijn maaltijd.

In de oudheid bracht mijn volk de mens tot geloof aan de vaste ordening. Er waren mensen, die zich voortdurend beklagden omdat ze nu eenmaal in de stand van de koelies of de bedelaars waren geboren. Er waren anderen die zeiden: In zal proberen er het beste van te maken.

Er is een bedelaar geweest, die rondging met een zevental blinden en die zoveel geld wist te vergaren dat hij een van de meest geziene kooplieden van Hangchow werd en - wat nog mooier was - hoofd van een Tong, een koopmansgilde. Die man ging uit van: wat kan ik nu doen en wat wil ik morgen bereiken? Hij was niet bang dat het hen zou mislukken. Want, zo

zeide hij, wat kan ik verliezen? Hij verlangde ook niet het slagen boven alle dingen. Hij verlangde slechts vandaag wat hij zich had voorgenomen zo goed mogelijk te volbrengen. En dit is nu de wet van evenwicht, van Tao:

"Hij, die vandaag goed volbrengt wat hij wil en kan volbrengen, hij zal morgen veel kunnen volbrengen wat hij onmogelijk acht. Hij zal niet vrezen te verliezen, want in één dag kun je niet veel verliezen. En zo zullen zijn angsten hem niet tegenhouden. Daarom kan hij dag na dag verder stijgen, totdat hij binnengaan in de tuinen van de hemelse keizer. Zelfs daar is er niemand, die hem kan beletten dag na dag verder te gaan, meer te worden en meer bewust te bepalen."

Als een mens probeert wetten te maken, dan blijkt heel vaak dat ze eigenlijk geen echte wetten zijn. Men vroeg eens een wijsgeer:

"Heer, wat denkt gij van de wetten, die de landvoogd namens de keizer in deze provincie heeft uitgevaardigd?"

De wijze zei:

"Wetten? Die heb ik niet gezien. Wel proclamaties waarmee deze hoogwaardigheidsbekleder zijn ongetwijfeld zeer eerbiedwaardige winsten wil beschermen."

Is dat niet altijd zo in de wereld? In uw wereld en zelfs vaak in de wereld van de geest proberen wij niet onze angsten te bemantelen door er wetten tegenover te stellen?

Een mens, die niet bevreesd is, zal zijn medemens geen vrijheid weigeren. Maar hij, die bevreesd is voor zichzelf of voor hetgeen hij naar zijn gevoel onrechtmatig geniet, hij zal proberen zijn medemens te knechten.

Hij, die het gevoel heeft op weg te zijn naar de waarheid, hij zal een ander niet beletten op zijn manier te leven en te denken. Hij zal hem niet minachten omdat hij anders denkt. Slechts hij, die het gevoel heeft dat hij niet op weg is naar de waarheid, maar slechts armzalig balanceert boven een val in de absolute illusie, hij zal proberen anderen de vrijheid te ontnemen. Hij zal trachten anderen te onderwerpen aan zijn denken, opdat hij - gesteund door hun aanvaarding - zich wat veiliger voelt op zijn plaats die onveilig is, omdat hij niet waarlijk in zich de kracht bezit om die plaats te bekleden.

Men vroeg eens de zoon des Hemels: "Hoe kiest gij toch altijd, wijze keizer, de juiste dienaren?"

Zijn antwoord was: "Ik kies geen juiste dienaren. De dienaren kiezen zichzelf. Maar ik verkies slechts hen te aanvaarden als dienaar, indien zij mij juist dienen volgens mijn begrip. Hoe zij verder zijn, is niet mijn zaak."

Deze keizer was wijs. In zijn tijd regeerde de vrede in het land en zelfs zijn krijgers waren geen papieren tijgers. Toen kwam er een zoon des Hemels die zei: "Ik zal mijn dienaren aanstellen. Ik stel de normen waaraan een ieder zal moeten gehoorzamen." Het gevolg was, dat hij moest plaatsmaken voor de invallende Mantsjoe's.

De Mantsjoe's zeiden: "Wij zullen het volk vernederen. Wij zullen hen ertoe brengen voor ons te buigen."

In die tijd kreeg de Chinees zijn staart, het ereteken van haar dat echter in die tijd alleen verplicht werd gesteld, opdat de Mantsjoe op een eenvoudige manier het hoofd kon vastgrijpen als hij dit met zijn zwaard wilde scheiden van het bijbehorende lichaam.

En wat zeiden de Chinezen: "Erger dan het was, kan het niet worden."

Wij gaan verder. En ze zeiden tot de Mantsjoe's: "Schoon en edel zijt gij."

En ze gingen hun weg, misschien lachten ze in stilte.

Toen zeiden de Mantsjoe's: "Die Chinezen zijn toch sympatieke mensen."

Zij aanvaardden onze hoogheid. Laten wij proberen hun zekerheid te vinden, zodat zij onze dienaren blijven. " Zo werden de Mantsjoe's meer Chinees dan de Chinezen. En daardoor werden zij de slaven van het Chinese volk dat zij eens dachten te beheersen.

Gaat het in uw wereld niet eender? Indien gij u stoort aan de machten boven u, zij zullen u regeren - terecht of ten onrechte. Naarmate zij minder zeker zijn van hun ^{macht} zullen ze feller trachten u te dwingen precies te doen wat zij juist achten. Zij zullen proberen uw gedachten te beheersen. Maar indien gij zegt: O, hoe schoon zijn uw gedachten, hoe vererenswaard zijt gij, hooggeachte heerser, en verdergaat zoals gij zijt, zullen zij zeggen: Wij moeten zijn als dezen, anders verliezen wij onze macht. En als ze zijn geworden als u, zullen ze datgene voortbrengen wat gij wenst, niet wat zij wensen. Maar als dit nu in u met hetzelfde te maken heeft?

Er zijn dingen die gij verlangt en bang bent te verliezen. Hoe meer ge vreest ze te verliezen, des te meer ge het verlies naderbij brengt. Er zijn dingen die ge vreest, er zijn angsten in u. Hoe meer ge die angsten voedt en voorzichtig bent, hoe dichter bij de werkelijkheid ge komt van het gevreesde. Toch zijt gij uzelf. Leef dan uzelf.

Misschien zijn mensen wel in standen geboren. Misschien zijn ze wel met een bepaald bewustzijn op de wereld gekomen. Wees dan uzelf dag na dag. En indien ge streeft naar meer, streef slechts naar dat wat ge elke dag meer kunt zijn en meer kunt beseffen. Wie zal u beletten op te klimmen tot de hoogste wijsheid? Maar tracht ge de hoogste wijsheid te stelen zonder haar eerst zelf te verdienen, dan verliest ge niet slechts wat ge dacht te hebben bereikt, maar ge gaat eraan ten onder omdat ge het wilt behouden, het niet kunt behouden en in vrees en begeren niet meer beseft wat ge kunt en wat ge zijt.

De westerling heeft een vreemde opvatting die hij moraliteit noemt. Wat is moraliteit? Het is het stellen van gemiddelde zeden waarbij men niet uitgaat van het gedrag dat men tegenover een ander verplicht is, maar van een gedraging die de gehele persoon dient te beheersen. Nu zeg ik u: dit is dwaas. Elke mens kent zijn eigen wetten. Laat hem leven volgens die wetten zolang hij in de buitenwereld beantwoordt aan wat noodzakelijk is om met anderen te kunnen samenleven.

Beklaag u nooit over wat u verworpen heeft. Besef alleen waar de fout ligt; in uw waardering of in het verworpene. Stel u vervolgens innerlijk zo in dat het storen u niet meer stoort, dat gij het bezit niet meer begeert en het verlies niet meer vreest. En wat u eens een kwelling was, wordt u plotseling tot vreugde. Dat is geen moraal, dat is werkelijkheid. Want zo schoon als de zon opgaat in de morgen en hoe kleurig ze de hemel ook doet gloeien, zeker is dat ze in het westen zal verdwijnen met diezelfde gloed, terwijl in het oosten het duister aanstormt dat het landschap wil begraven. Alle dingen gaan voorbij, maar wie de gloed van de zonsopgang in zich heeft geabsorbeerd, hij zal haar in zich bewaren wanneer het duister komt. Zoals Li Po, de dichtende drinker zei: "Laat mij dit moment slechts proeven. Pruimebloesen gij vervalt, maar in mijn herinnering zult ge leven zoals ge waart in dit moment." Dat is de waarheid van ons leven.

"Wees sterk in uzelf," zo roept de wijsgeer uit, "want hij, die zich niet hecht aan het voorbijgaan buiten hem, hij vindt in zich de vaste kracht die is als een zwaard dat de draken van de onderwereld en de hemel gelijktijdig kan bedwingen: de sleutel tot de oneindigheden. Hij is gelukkig, want hij bezit het enig blijvende dat er voor de mens kan bestaan.

In u leven oneindigheden. Vervul ze, vrees niet de verandering buiten u en ge zult waarlijk de kracht vinden om alles te volbrengen wat nodig is zonder te vrezen, zonder een begeren dat u beroeft van uw innerlijke kracht en zekerheid.

:--:~:

=====

OCCULTE FILOSOFIE

=====

HOOFDSTUK VI.

GEBRUIK VAN PARANORMALE KRACHTEN.

Wanneer een mens leeft, beschikt hij over een aantal krachten die veelal bij gebrek aan begrip als paranormaal worden aangeduid. Hij heeft bepaalde potenties aan levenskracht, die hij kan gebruiken zowel in stoffelijke als in geestelijke zin. Als hij met al deze dingen probeert te werken, zal hij in vele gevallen struikelen over zijn bevattingsvermogen; hij kan nl. nietsiets waarmaken waarin hij zelf niet gelooft. Hij kan struikelen over zijn onvermogen om zijn persoonlijkheid te verplaatsen in een beeld dat het gebruik van deze krachten normaal, noodzakelijk en vanzelfsprekend maakt.

Wij zullen vandaag proberen de voorwaarden voor het gebruik van paranormale krachten nader te belichten en bij elk daarvan enkele korte artikelen te geven waardoor het u mogelijk zal zijn zelf na te gaan in hoeverre u al dan niet kunt beantwoorden aan de vereisten om bepaalde vormen van magie te bedrijven, te genezen etc.

DEEL I.

Denken is belangrijk.

Als u denkt dat iets niet kan, dan maakt u zelfs in uw eigen wereld de mogelijkheid van slagen veel kleiner. In de wereld van geestelijke krachten waar de gedachte in feite de vorm bepaalt waarin uw kracht of vermogen kan optreden, betekent verkeerd denken onmogelijkheden scheppen en als zodanig tekortschieten.

Wij kunnen nooit denken volgens de stoffelijke logica, indien het gaat om geestelijke krachten of waarden. Ze beantwoorden nu eenmaal niet aan de normale wetten van de menselijke wereld; de samenhangen zijn anders. Ze zijn ruimtelijk in tijd, maar ook in kracht niet te vergelijken met alles wat er op uw wereld voorkomt. Dus dient u uit te gaan van een geestelijke logica. Deze geestelijke of occulte logica zult u moeten hanteren om uw krachten op uw eigen manier te richten.

Wat is deze occulte logica?

Rond mij is kracht, in mij is kracht, ik ben deel van alle kracht. Al wat ik ben, heeft betekenis in het geheel. Al wat ik doe, heeft betekenis in het geheel. Als mijn gedachten en mijn daden parallel verlopen en binnen het geheel een gelijke betekenis hebben, zullen daar resultaten uit voortkomen zowel in de wereld van de gedachten als in de wereld van de stoffelijke werkelijkheid.

Ik kan mijn kracht nimmer meten aan de hand van stoffelijke maatstaven. De kracht wordt namelijk niet bepaald door uw potentie, maar door het harmonisch vermogen dat de richtlijn van die kracht met zich brengt.

Ter verduidelijking: Indien u alleen uw eigen kracht gebruikt, zult u betrekkelijk weinig tot stand brengen. Indien echter het doel waarvoor u die kracht gebruikt strookt met het doel dat vele anderen als juist zullen ervaren en aanvaarden, zo zal dat deel van hun krachten welke op dat ogenblik niet voor dat doel wordt gebruikt of anderszins gericht is bij uw kracht worden gevoegd, zodat u over een veelvoud van uw vermogen beschikt en daarmee resultaten kunt boeken, die liggen ver boven het voorstellingsvermogen van een menselijke prestatie. Het is erg belangrijk dat u dit begrijpt.

Als een mens zich inleeft in een werkelijkheid die op aarde niet als zodanig wordt erkend, kan men zeggen dat hij een rol speelt. De rol die hij speelt heeft echter vaak haar waarde en betekenis in een andere wereld. Als de rol die u speelt in overeenstemming is met iets wat in een geestelijke wereld - van welke aard dan ook - bestaat, zult u hierdoor worden verplaatst in het spel van krachten en het continuüm van krachten dat tot die andere wereld behoort. Hierdoor kan het noodzakelijk zijn om bepaalde ritens te volgen, om u aan bepaalde uitbeeldingen te houden, daar u op deze wijze het gemakkelijkst toegang krijgt tot bepaalde werelden van krachten.

Dit is een aanloopje dat al direct enkele eenvoudige aanwijzingen behoeft voor iemand, die wil beginnen of die het gebruik van eigen krachten beter wil redigeren. Daarom stel ik:

Eerste regel:

Kies nooit een doel dat alleen voor u van overwegend belang is. Kies altijd een doel dat een meer algemene strekking heeft, opdat u zoveel mogelijk harmonische mogelijkheden zult ontmoeten. Het resultaat zal zijn dat u over meer kracht beschikt en sneller uw doel kunt verwezenlijken.

Tweede regel:

Wees niet bang om bepaalde uiterlijke factoren een rol te laten spelen in uw bestrevingen, hoe occult of geestelijk deze ook zijn. Door namelijk uw uiterlijk, uw gedrag, uw omstandigheden, desnoods ook uw geloof tijdelijk aan te passen aan een geestelijke werkelijkheid die u wilt benaderen, zult u deze dichter bij u brengen en daardoor beter kunnen werken met de daarin bevatte krachten. U zult tevens een juister contactmogelijkheid vinden met al degenen die tot uw wereld behoren.

Derde regel:

Alles kan waarvan ik mij het mogelijke kan voorstellen. Niets is bereikbaar dat mij onmogelijk lijkt. Het kan door anderen worden waargemaakt, maar het blijft voor mij onbereikbaar.

Noot:

Op het ogenblik dat je een bepaalde geestelijke wereld wilt benaderen, is het natuurlijk heel erg moeilijk te zeggen: die geestelijke wereld bestaat niet. Onthoudt u daarom het volgende:

De geestelijke wereld is in feite één geheel waarin voorstellings- en bevattingsvermogen voor de daarin levende persoonlijkheden de schijn van afzonderlijke werelden vormen. Elke voorstelling, die in u leeft, kan dus in de geestelijke wereld bestaan. Maar u moet er wel rekening mee houden dat deze voorstelling niet alleen uit stoffelijke elementen kan worden opgebouwd, want dan blijft u beperkt tot uw eigen stoffelijke wereld en mo-

gelijk tot een Zomerlandsfeertje waarin diezelfde waarden nog erg belangrijk zijn. Om hier enkele voorbeelden van sferen of werelden te geven waarmee u harmonisch kunt zijn:

Als u denkt aan groei en aan vruchtbaarheid, dan betekent dit niet alleen maar voortplanting. Het betekent gewoon het ontwikkelingsprincipe. Daarom zijn er mensen, die bij het beschouwen van b.v. een bloeiende tak (kersebloesem of een andere bloesem) komen tot een begrip van een wereld waarin alles in ontwikkeling is. Zij kunnen elke ontwikkeling, die niet geheel juist verloopt op grond van deze instelling aanpassen aan een norm zoals zij die voelen.

Een ander voorbeeld: Er zijn mensen, die bang zijn voor duister of voor vuur. Dit zijn veel voorkomende voorstellingen. In feite betekent duister: afwezigheid van licht en vuur: omzetting waardoor veel van het gekende wordt verteerd. Als ik met deze beelden werk, dan kan ik alleen destructief zijn in stoffelijke zin. Die destructie kan echter beperkt en gericht worden gebruikt. Dat betekent dat b.v. ziekte met vuur kan worden bestreden, mits men de wijze waarop het vuur optreedt en datgene waarmee het vuur zich voedt eveneens weet te bepalen. Men zal dan theoretisch werken met z.g. duistere werelden. Maar duistere werelden bestaan alleen vanuit het standpunt van de mens. In de kosmos is elke mogelijkheid deel van de totaliteit. (einde noot.)

DEEL II.

Wijze van gebruik van krachten.

Wij kunnen nooit iets gebruiken wat niet bestaat. Als we iets niet beseffen, dan bestaat het niet voor ons. Elke kracht die wij gebruiken, kan dus alleen worden gebruikt, mits zij wordt beseft en eveneens het doel waarop zij wordt gericht wordt beseft. Veel mensen denken dat dit vanzelfsprekend is. Maar dat is niet waar. Ik neem een algemeen beeld. Ik zeg: Deze mens moet zijn zenuwen in bedwang houden. Hij moet een goed examen doen. Dan is dit erg vaag. Wat wil ik die persoon geven? Het gaat niet alleen om de kracht, maar wat die tot stand moet brengen. In dit geval is het belangrijk dat de persoon rustig is en de beschikking heeft over zijn totaal geheugen en wel zo onmiddellijk mogelijk. Indien ik dit definieer, dan richt ik mijn kracht juist. Ik kan de manier waarop ik mij die kracht voorstel altijd nog aanpassen aan de behoeften, maar het doel moet juist zijn gesteld.

Er zijn heel veel mensen, die niet in staat zijn om zich een bepaalde verandering van hun wezen en hun potenties voor te stellen.

In de oudheid kennen we de verschillende z.g. godenspielen of godenuitbeeldingen waar men in een toneelspel in de gedaante van een god optreedt en een deel van het beleven van die god uitbeeldt. De meeste mensen van deze tijd denken dat dat alleen een kwestie is van een allegorisch spel. Dat is niet helemaal waar. Wat wel waar is, is dat de priesters, die gebruik maakten van deze methode van werken, op een gegeven ogenblik in hun rol van god en binnen het verloop van het spel geheel passend een bepaald oordeel spraken, een bepaalde profetie deden of een genezing tot een feit verklaarden etc. Het wonderlijke was, dat zij in de meeste gevallen gelijk hadden. Waarom? Wel, zij hadden het gevoel die god te zijn. Zij hadden hun menselijke beperkingen afgelegd. Al datgene wat zij in deze toestand uitspraken, kon alleen behoren tot een hogere werkelijkheid dan de menselijke.

Natuurlijk, het beeld van de god waarin je je verplaatst, bepaalt ook wat je wel en wat je niet kunt doen.

Als je een god van duisternis hebt, kan je misschien dood brengen, maar geen genezing.

Heb je een god van wijsheid, dan kun je raad geven, maar niet verdedigen.

Heb je een god van kracht en geweld, dan kun je verdedigen, je kunt aanvallen, je kunt vernietigen, je kunt opbouwen, maar wat je niet kunt is raad geven.

Het zal dus duidelijk zijn dat in deze spelen de rol, die men op zich nam erg belangrijk was en dat ook het zeer nauwkeurig uitbeelden van die rol van het grootste belang was. Want op het oogenblik, dat je ook maar op één punt afwijkt van het karakter dat je uitbeeldt en je je dit realiseert (dat hoort er ook bij), zul je de krachten, die tot dit uitgebeelde karakter behoren, niet meer kunnen opbrengen.

Voor een modern mens is dit natuurlijk kolder. Aan de andere kant zien we heel vaak dat ook normale mensen in de maatschappij een rol spelen. En het wonderlijke is, dat zij krachtens de rol die zij spelen een energie opbrengen, die zij normaal niet bezitten, dat zij krachtens de rol die zij spelen vaardigheden bezitten, die hen in het normale leven geheel ontbreken.

Het lijkt belachelijk, als je zegt dat de directeur in staat is om een enorm wereldconcern te leiden zonder één fout te maken en dat hij thuis door vrouwlief onder de duim wordt gehouden en dat hij, als hij thuis al iets doet, blundert. Het verschil zit in de voorstelling, die de man zich van zichzelf maakt. Thuis ziet hij zich in een positie van een zekere onmondigheid; hij zal dus op al het gebeuren als zodanig antwoorden. Als directeur heeft hij het gevoel van een zekere almacht, een bepaalde alwetendheid. Ook al beschikt hij daarover niet helemaal, hij zal zich gedragen, alsof dit het geval is en op grond daarvan veel kunnen voorstellen, kunnen regelen en kunnen beheersen wat voor anderen bijna onvoorstelbaar zwaar is. Men zou het misschien zo kunnen zeggen:

Een groot gedeelte van het magische principe, dat in de menswereld een rol speelt, heet Spel. Op het oogenblik, dat de mens speelt dat hij bepaalde krachten bezit, dat hij bepaalde zaken beheerst, krijgt hij naar buiten toe tijdelijk een vergelijkbare reële kracht of mogelijkheid. Rituele magie is voor een groot gedeelte hierop gebaseerd.

Als we rituele magie gebruiken, dan ziet het er een beetje uit als onzin. Waarom moet je precies drie cirkels trekken op een kruispunt van vier wegen? In de eerste moet je een pot met houtskool en bepaalde kruiden zetten, in de tweede een bepaald woord tekenen met nog wat lijnen eromheen en in de derde zelf gaan staan. Want dan - zo zegt men - kun je de duivel oproepen. Het klinkt krankzinnig. Wie moet de duivel nu nog oproepen? De mens kan hem overal ontmoeten, als hij wil. Maar ergens zit er wel iets in.

Drie cirkels. Voor de mens, die dit toepast, is het begrip van de drievoudigheid van de levende goddelijke kracht een van de normale geloofspunten.

1e cirkel: vuur, offervuur is aantrekking. De naam met de tekens in de 2e cirkel is afweer, dus de macht, de beheersing, de sleutel. De 3e cirkel is de beveiliging van het "ik" dat hierdoor wordt samengevoegd met de beide andere waarden en zo voor de opgeroepen machten onaantastbaar blijft. Als je het zo bekijkt, is de opstelling - hoe zinloos ze ook lijkt - op zich logisch.

Dan kunnen we nog een stap verder gaan en zeggen: Is het dan mogelijk zo'n duivel op te roepen of wat dat betreft een engel? Het antwoord is: Indien ik erin geloof, ongetwijfeld. Niet dat deze impedimenta nu absoluut noodzakelijk zijn, zo min als het noodzakelijk is om een bepaalde dans uit te voeren om regenwolken ertoe te brengen zich te ontladen. Het is doodgewoon: wat is mijn actie, mijn instelling?

In alle magie zien we altijd weer de ritens opgebouwd uit dingen waarin een mens voortdurend geconcentreerd en gericht bezig moet zijn. Daarnaast zien we in praktisch alle magische ritens ergens de dreiging van het gevaar van mislukking. We zien ook wel een machtwoord, een sleutel of een verbon-

hedenheid met een bepaalde kracht waaraan macht wordt ontleend.

Als je die magische krachten wilt gebruiken, dan is het natuurlijk niet nodig dat je je bezighoudt met uitvoerige rituelen. Wat je wel nodig hebt is de mogelijkheid om op de een of andere manier los te komen van het alledaagse en van je gewone stoffelijke persoonlijkheid. Daarom zouden we het volgende weer als gebruiksregel kunnen stellen:

Een mens, die magisch wil werken, dient zich op het ogenblik dat hij die magische krachten wil gebruiken volledig van hun mogelijkheden bewust te zijn en wel met uitsluiting van zijn normale stoffelijke beperking. Kan hij dit niet opbrengen, dan zal hij door het volgen van bepaalde rituelen die mogelijkheid toch voor zich kunnen scheppen. Naarmate zijn vertrouwen in innerlijke kracht en waarheid kleiner is, zal hij meer omvangrijke rituelen nodig hebben. Wie zich wil bezighouden met deze rituelen beseffe wel, dat het de aandacht is die men geeft aan de rite welke bepalend is, niet de rite zelf. Ik wil een ieder, die zich met deze dingen bezighoudt erop wijzen dat

a. een fout in de formulé geen reële werking heeft, tenzij u dit gelooft, hoe u uw krachten ook wilt gebruiken en waarop u ze ook wilt richten, uw concentratie is noodzakelijk. Gebruik voor deze concentratie bepaalde hulpmiddelen. Onder de hulpmiddelen, die voor iedereen praktisch toegankelijk zijn zou ik u de volgende als richtlijn willen noemen:

1. Een voorwerp, dat voortdurend in uw nabijheid is of dat u bij zich draagt zonder dat u het regelmatig ziet, zodat een geconcentreerd beschouwen daarvan inderdaad bewust een verplaatsing in de toestand van magische werkelijkheid ten gevolge kan hebben.

2. Het hanteren van een bepaald woord of symbool. Gebruikt men een woord, dan dient men te beseffen dat het moet worden uitgesproken. Als het alleen wordt gedacht, is men te weinig ermee verbonden. Magische of machtwoorden dienen dus altijd te worden gevocaliseerd. Gaat het om symbolen, dan moeten ze ofwel onmiddellijk ter beschouwing aanwezig zijn, dan wel door ons zo worden vastgelegd dat zij voor ons en anderen kenbaar zijn, b.v. door ze te tekenen of op een andere wijze tijdelijk vast te leggen, al is het maar in zand.

3. Elk werken met paranormale krachten - onverschillig van welke aard deze ook zijn - betekent een verandering van uw eigen werkelijkheid. Daar u echter niet bewust in die werkelijkheid kunt blijven leven en ervaren, is het noodzakelijk naar uw eigen werkelijkheid (de menselijke) terug te keren. Daarom dient elke magische handeling kenbaar beëindigd te worden en wel op een zodanige wijze dat men voor zichzelf bewust het contact met eventuele krachten en werelden verbreekt.

DEEL III.

We weten allen dat de kosmos een zeer wonderlijk evenwicht van krachten is waarin vele stralingen een rol spelen, waarin allerlei evenwichten en zelfs bewegingssnelheden van invloed kunnen zijn op hetgeen er gebeurt. Om u een voorbeeld te geven:

Er zijn bepaalde krachten in de kern van het Melkwegstelsel, die normaal geen uitwerking hebben op de aarde, omdat ze door tussenliggende sterrenmassa's worden afgeschermd. Indien echter die sterrenmassa's op de een of andere manier zo veranderen dat er een klein gaatje is waardoor de straling regelrecht naar de zon en de aarde kan gaan, dan betekent dit een verandering van leefmogelijkheid en leefomstandigheden op aarde en daarbij zeer waarschijnlijk een lichte wijziging in de actie van de zon. Dit zal in het begin in de protuberans zeer sterk kenbaar zijn.

Wij leven in de kosmos met al zijn stralen en krachten. We kunnen niet aannemen dat al die krachten altijd beschikbaar zijn. Nu is er in het occultis-

me veel dat ons doet denken dat die krachten wel regelmatig beschikbaar zouden kunnen zijn. Bijvoorbeeld:

In elk uur werkt een bepaalde engel: uitbeelding van een kosmische kracht. Elke dag heeft een heerser: uitbeelding van een kosmische kracht. Nu zijn de heersers meestal krachten, die binnen het zonnestelsel bestaan en als zodanig hebben ze wel enige betekenis. Maar je kunt toch niet zeggen: ze zijn alom tegenwoordig of: ze zijn werkelijk beheersend.

Als we te maken krijgen met de z.g. "diepe magie", dan zullen we elk ogenblik dat we met krachten werken eerst astrologisch moeten berekenen. Daarnaast zullen we moeten ingaan op bepaalde harmonieën en daar hoort o.m. betekenis en getalsberekening bij. Een heel ingewikkeld geheel dus. De kosmische krachten op deze wijze gebruiken, kunnen slechts enkele specialisten juist doen.

Vergeet één ding niet: Soms kun je die krachten even gemakkelijk hanteren als een kind een lucifer kan afstrijken, maar je weet nooit of je niet toevallig op een brandvrije vloer zit of op een hooiberg. Daarom is het verstandig om wat dat betreft dus voorzichtig te zijn.

We kunnen kosmische krachten echter wel erkennen, als ze aanwezig zijn. Het is deze erkenning, die in al het paranormale een grote betekenis heeft. Als ik weet dat we zuidenwind hebben en ik moet een ballon oplaten, dan weet ik dat die naar het noorden zal gaan. Ik meen, dat deze vergelijking duidelijk maakt waarom die richtingen voor ons belangrijk zijn.

Een deel van die invloeden kunnen we alleen aan ons eigen gedrag constateren. Een ander deel daarvan gehoorzaamt toch wel aan bepaalde regels. Die regels kunnen van betekenis zijn, als u bijzondere dingen tot stand wilt brengen waarbij kosmische krachten een rol spelen. Ik zal trachten hier een korte opsomming te geven van de krachten die voor u van betekenis zouden kunnen zijn. Ik geef hierbij een bij ons gebruikelijke aanduiding in kleur met daarnaast de z.g. magische aanduiding.

Wit licht.

Dit kan ook worden uitgedrukt als kracht van waarheid.

Wit licht is altijd aanwezig. Alleen, de aanwezigheid van wit licht wordt kenbaar in de weerkaatsing van de kleuren die worden uitgestraald door de voorwerpen. Het is dus een kwestie van absorptie van het spectrum waarbij weerkaatsing een rol speelt. Voor het witte licht geldt:

In de eerste plaats: Indien wij op geestelijk niveau een beroep doen op het witte licht, dan is het altijd aanwezig. Wij kunnen deze kracht dus zonder meer gebruiken en zijn niet afhankelijk van de verschijnselen, die op aarde hiermede in verband zouden kunnen optreden.

In de tweede plaats: Ik kan het witte licht alleen door mijzelf laten werken. Ik kan het dus niet onmiddellijk op de aarde projecteren, tenzij deze in een periode van wit licht verkeert. Dit houdt in, dat ik zelf de kracht van het witte licht moet kunnen verwerken wil ik die kunnen uitstralen.

Hoe stel ik mij wit licht voor?

In wit licht is al het kenbare aanwezig. Het kan voor de mens het best worden uitgebeeld door zonlicht of indien men daarover niet de beschikking heeft: een witte lichtende stip of de reflex van licht in glas of geslepen metaal. Bij deze concentratie kunnen we altijd de totale werkelijkheid op ons laten inwerken.

Wat kan met wit licht worden gedaan?

1. Wit licht onthult waarheid. Het geeft ons geen profetisch vermogen t.a.v. de toekomst, maar wel het vermogen tot ontleding van het heden. Het verborgene wordt kenbaar.

Doe een beroep op wit licht op het ogenblik dat u zich in een duistere situatie bevindt en aanvaard eerst alles wat dit licht in u aan de dag brengt, voordat u verdergaat en het probleem daarmee beschouwt.

2. Wit licht kan niet genezen, maar het kan wel aantonen wat de kwaal is. Wij gebruiken wit licht dus alleen om een diagnose te stellen, niet als het gaat om genezing.
3. Wit licht onthult de wegen. Het is niet noodzakelijk dat wij deze alle zullen gaan. Als wij een bepaald doel voor ogen hebben, dan kunnen wij het witte licht gebruiken om de verschillende wegen te zien die daarheen leiden. Het is dan altijd nog noodzakelijk dat wij zelf één van die wegen kiezen.

Rood licht.

Als wij spreken over emotionele kracht of ook wel natuurkracht, dan gebruiken we daarvoor meestal de aanduiding: rood. Wij hebben dan te maken met natuurlijke en instinctieve waarden.

Als wij een beroep doen op rood licht, dan betekent dit dat wij een grote zelfbeheersing moeten hebben. Al kan rood licht naar anderen uitgestraald hen heel vaak uit een lethargie wekken, in bepaalde gevallen moed geven, een genezing tot stand brengen, bepaalde illusies doorbreken, toch moeten we begrijpen dat het gebruik van dit ene facet van het witte licht voor ons bijzonder gevaarlijk kan zijn. Het betekent nl. dat wij alle in ons aanwezige natuurlijke elementen volledig kracht en vrijheid geven. Slechts indien we blijven beseffen wat wij doen en op grond daarvan ook wat wij bewust willen doen, is het mogelijk daarmee iets te bereiken.

Het gebruik van rood licht.

Het kan gebruikt worden voor genezing, maar alleen indien we te maken hebben met lethargie of gebrek aan moed.

Rood licht kan verder gebruikt worden in alle vormen van magie, die direct betrekking hebben op menselijke kwaliteiten. Liefdesmagie, haatmagie e.d. werken daarmee.

Het rode licht zelf in zijn structuur bereikt ons uit de kosmos niet regelmatig. Er kan worden gesteld, dat het gemiddelde ritme waarmee het rode licht optreedt is: ongeveer 3 jaar toenemende lange frequenties van rood licht waarin gemiddeld per fase dit licht 3 weken intens werkzaam is. Het loopt dan langzaam op en aan het einde van de 3 jaar is deze rood-invloed ongeveer 6 maanden werkzaam. Als op aarde het rode licht werkt, kunt u dat constateren aan het volgende:

- a. Mensen reageren voortdurend onbeheersd.
- b. Men is gulzig, men is onredelijk.
- c. Vele mensen hebben een voor hen ongewone vitaliteit. Ze gebruiken die echter meestal voor lichamelijke activiteiten, niet voor geestelijke.

Wat betreft de meer mentale bezigheden van de mens kan worden opgemerkt, dat bij rood licht alles door nevengeachten wordt getint. Het is dus niet zo dat u zuiver denkt. Als u denkt aan b.v. kosmische liefde, dan ziet u daar een wel zeer menselijke uiting onmiddellijk bij. Denkt u aan de goddelijke toorn, dan ziet u uzelf iemand een schop onder het zitvlak geven. Wanneer dit optreedt, weet u: er is rood licht, een rood-invloed.

Wij zitten nu (6.3.'75) aan het einde van zo'n cyclus van 3 jaar. Dat wil zeggen, dat er nu perioden van rood licht kunnen voorkomen met een gemiddelde duur van ongeveer 2 à 3 maanden. Het volgend jaar moeten we rekenen op een periode van ongeveer 6 maanden. Dat begint in december en het herhaalt zich in augustus. Daarna breekt het af en is er gedurende 7 jaar een cyclus waarin het rode licht kosmisch alleen enkele dagen en niet bijzonder sterk aanwezig is. Dit om enige oriëntatie mogelijk te maken.

Wie met rood licht wil werken zal dit niet alleen kunnen doen door middel van zijn voorstellingsvermogen, wat bij het witte licht wel mogelijk

is. Het rode licht kan alleen worden beseft als respons op een lichamelijke conditie of beleving. Vandaar dat degenen die ooit werkten met het rode licht meestal orgiastische riten kenden. Wij zullen dat rode licht zelden helemaal goed kunnen gebruiken. Het is daarom beter hiervan af te zien.

Weten wij dat rond ons dit rode licht actief is, dan dienen wij voornamelijk een beroep te doen op wit licht. Het witte licht namelijk tekent de effecten van het rode licht niet, maar maakt duidelijk wat zij betekenen en geven ons de mogelijkheid daarin een gerichtheid tot stand te brengen, die voor ons aanvaardbaar is.

Rood wordt vaak geassocieerd met Mars. Maar het kosmische rode licht wordt niet door de Mars-omloop bepaald.

Blauw licht.

Dit komt gemiddeld 4 keer per jaar voor in afwijkende intensiteit en frequenties. Het blauwe licht werkt op aarde in met een frequentie van ongeveer één werkelijk intense periode per 400 jaar. Een dergelijke intense periode betekent echter wel, dat deze invloed circa 20 jaar continu aanwezig is en daarna met tussenpozen van ongeveer 50 jaar zich nog enkele malen herhaalt; dus 150 jaar.

In die 150 jaar zijn 60 jaar van werkelijk intens blauw licht. Deze kosmische invloed rust niet. De frequentie herhaalt zich dus voortdurend. In tussenliggende perioden zal het blauwe licht steeds voor enkele dagen, een enkele maal voor een week, actief zijn. Maar het zal in die activiteit bijna altijd worden overschaduwed door rood licht, gouden licht of wit licht, die dan gelijktijdig actief zijn.

Wat betekent dit blauwe licht ook wel genoemd: de kracht der wijsheid?

Het is verstandelijk denken waarbij we niet moeten denken aan logisch denken. Het is het vermogen tot registreren, erkennen, samenvoegen en het trekken van conclusies. Het geeft een bijzonder vermogen tot analyse, daarnaast tot synthese: het samenvoegen van aanwezige elementen tot een nieuwe, meer betekenisvolle eenheid.

Blauw licht kunnen we niet zonder meer oproepen. Dat geldt alleen voor wit licht en het z.g. gouden licht. Maar wij kunnen wel het witte licht erkennen en daaruit ons doel "wijsheid" stellen. Dan zullen we niet op zuiver verstandelijk niveau maar eerder door dromen en visioenen of inspiraties, die niet geheel redelijk verklaarbaar zijn de inwerking die wij blauw plegen te noemen ondergaan en tot bijzondere, juiste inzichten en omschrijvingen kunnen komen. Indien u van blauw licht gebruik wilt maken, zult u wel het volgende moeten beseffen:

Wie blauw licht oproept, roept een redelijkheid op die niet ongedaan kan worden gemaakt. Een besef, dat in deze tendens is verworven, kan dus niet meer teniet worden gedaan - ook als u dat besef op zichzelf betreunenswaard vindt.

Een mogelijkheid, die in het blauwe licht is beseft, behoeft niet altijd verwezenlijkt te worden. Maar de mogelijkheid tot verwezenlijking in u aanwezig zal via u kunnen doorstralen naar anderen. Een concept dat in u bestaat, kan door u dus nimmer geheel worden onderdrukt.

Het blauwe licht kan door de normale mens worden gebruikt om

- a. een juistere inzicht te krijgen in eigen zakelijke mogelijkheden en verhoudingen;
- b. een juistere inzicht te krijgen in eigen geloof en de betekenis daarvan;
- c. het vinden van voor het "ik" de juiste benaderingen van paranormale krachten.

Op anderen gericht kun je er betrekkelijk weinig mee doen. Wel kun je soms

dit blauwe licht delen met anderen die b.v. ziek zijn of emotioneel in de war en die in redelijkheid hun veerkracht zouden kunnen terugwinnen.

Naast dit blauw zijn daar ook paars, purper, kortom, de mystieke kleuren. Deze kleuren zijn in feite mengkleuren. Het mystieke paars zullen we nooit kunnen verkrijgen zonder dat blauw, wit en de factor daarin aanwezig zijn. Het zijn dus altijd combinaties. Daarom kunnen we zeggen: Een mystieke beleving is alleen dan mogelijk, indien een beheerste emotionaliteit, een vergroot kenvermogen en een vergrote werkelijkheidszin gezamenlijk actief zijn. Daardoor wordt mogelijk gemaakt het eigen bewustzijn te verplaatsen naar andere werelden, die echter volkomen reëel beseft en beleefd kunnen worden. De uitdrukking ervan voor de mens geschiedt meestal in symbolen voor zover het die delen betreft welke niet zijn weer te geven in menselijke beelden en associaties.

Het gouden licht of de levende kracht.

Deze straling is kosmisch in deze zin: zij bestaat als stoffelijke energie in het gehele Melkwegstelsel. De verhoudingen daarvan bepalen o.m. de versnellingen van bepaalde sterren en hun planeten binnen het geheel. Als deze kracht optreedt op het niveau van de materie, is zij levenskracht en energie.

Als ze energie is, dan is ze bruikbaar ter bevordering van b.v. telekinetische effecten, het verkrijgen van buitengewoon uithoudingsvermogen, het tot stand brengen van genezingen door sterke toevoeging van levensenergie. Dit gouden licht kunnen wij ons altijd voorstellen op geestelijk niveau.

Het gouden licht heeft een frequentie van gemiddeld 7 jaar. In die 7 jaar hebben wij ongeveer 1 jaar waarin het gouden licht regelmatig voorkomt in perioden tussen de 2 en 5 weken; dit is variabel en kan niet zonder meer worden gesteld. Het is - dit moeten we ook goed onthouden - in onze omgeving alleen constateerbaar aan een toenemen van energie waarbij ook duidelijk formulering en vooral ook scherp reactievermogen van zowel medemensen als ook van plant en dier merkbaar worden. Als deze factoren er zijn, dan is het gouden licht in stoffelijke zin aanwezig. Wij kunnen dit stoffelijke gouden licht gebruiken om onze eigen energie te vergroten en daardoor kunnen wij ook gemakkelijker energie projecteren.

Het geestelijk gouden licht is voor ons voortdurend bereikbaar, zodat we hier niet afhankelijk zijn van verschijnselen rond ons en van de aanwezigheid van bepaalde kosmische krachtverhoudingen.

Wie zich dit gouden licht voorstelt, moet het volgende onthouden: In deze voorstelling is het nimmer een gewoon gouden vlak; het is altijd levend. Als we te maken hebben met deze kracht en we vóelen dit goud, dan geldt het volgende:

Zorg, dat handen, benen en voeten niet gekruist zijn, tenzij op de juiste manier. Dat betekent: je kunt wel in de z.g. kleermakerszit (de lotushouding) zitten, maar dan moeten de handen met de vingertoppen en polsen tegen elkaar gehouden worden vóór het borstchakra of geopend terhoogte van de schouders. In alle andere gevallen is elke houding aanvaardbaar waarin de ledematen niet gekruist zijn en de armen niet stijf tegen het lichaam aan liggen, maar altijd los ervan.

Het opnemen van de geestelijke energie is mogelijk. De geestelijke energie geeft ons vermogens op niveaus als van Zomerland en van enkele daarboven liggende sferen.

Wij zullen die kracht niet onmiddellijk als levenskracht kunnen ontladen, maar wel als een geestelijke kracht naar iemand kunnen toezenden, zodat deze zelf daardoor wordt aangespoord meer energie op te nemen.

Het kan van heel groot belang zijn voor iemand die b.v. moeilijkheden heeft, of iemand die op reis gaat en beter moet reageren, ook wel iemand die moeite heeft met de zintuiglijke reacties waarbij het effect niet mechanisch is. In al deze gevallen kunnen we het gouden licht zonder meer gebruiken.

U kunt iemand in een bundel wit licht of gouden licht zetten alleen door de gedachten. U werkt in het witte licht ook vanuit de stoffelijke kosmos en daarnaast uit de geestelijke kosmos. In het gouden licht werkt u alleen uit de geestelijke kosmos, tenzij er op dat ogenblik op aarde een stoffelijke goud-tendens is.

Hier heb ik een paar aanwijzingen gegeven voor de kleuren van licht waarover u wel eens heeft gehoord.

Wij kunnen deze kosmische tendensen vervangen (dit is voor u heel belangrijk, overdenkt u dit nog eens goed), indien wij ons innerlijk bewust kunnen worden van de betekenis van de kosmische stroming die wij willen gebruiken. Op dat ogenblik kunnen wij in ons een resonantie opzetten waardoor ons Wezen, verbonden met de totale materiële en geestelijke kosmos de noodzakelijke krachten ontvangt. In dergelijke gevallen echter is het heel erg belangrijk dat men ook volledig juiste richtlijnen geeft. De kracht, die uit het "ik" voortkomt namelijk, wordt mede bepaald door de eigenschappen van dit "ik". Als een stotteraar probeert een ander welsprekendheid te leren, zal de andere gaan stotteren. U moet dus niet zeggen: het spreken zoals ik het ken, maar u moet het beeld van idee-overdraging nemen. U kunt niet zeggen: deze mens moet morgen harder lopen. U kunt wel zeggen: deze mens moet zich beter bewust worden van zijn vermogen om zijn totale faculteit te gebruiken en hij moet daartoe de lust gevoelen. U moet uitgaan van hetgeen een mens in zichzelf kan gevoelen.

Enkele kleine aanwijzingen van meer magische aard.

1. Wie magische krachten gebruikt, doet dat op grond van de overtuiging dat hij deze kracht bezit. Dan is het ook niet nodig om daar verdere versieringen bij te voegen. Alleen hij, die twijfelt aan het bezit van die krachten, heeft behoefte aan bijkomstigheden waardoor hij voor zichzelf de zekerheid dat de kracht werkt, vergroot.
2. Niets is onmogelijk behalve datgene wat wij zelf onmogelijk noemen. Dat is theoretisch waar. In de praktijk zijn wij - ongeacht de wijze waarop wij redeneren - emotioneel niet in staat om bepaalde zaken als mogelijk te ervaren. En waar deze emotionele afwijzing bestaat, kunnen wij niet door gebruik van de ratio en zelfsuggestie dit zonder meer teniet doen. Waar wij voelen dat er een onmogelijkheid is, moeten wij een figuur creëren die die mogelijkheid wel bezit of een kracht of figuur aanroepen in wie wij die mogelijkheid vermoeden. Een beroep doen op engelen, God, goden of wat dan ook is in dergelijke gevallen noodzakelijk, tenzij wij een alterego weten op te bouwen waarin we de onbeperktheid van krachten hebben gelegd, die zo onze eigen beperking van kracht a.h.w. neutraliseert.
3. Hoog-geestelijke krachten kunnen alleen werken voor degenen die in staat zijn hoog-geestelijke invloeden te verwerken. Dit moet u goed onthouden. Indien u dus zoudt kunnen beschikken over hoog-geestelijke krachten en u zoudt deze zonder meer op een ander willen projecteren die zich van niets bewust is, dan heeft u grote kans dat u daarmee schade aanricht. Ga dan maar liever van lagere en meer menselijke waarden uit, tenzij u zeker bent dat degene met wie u iets wilt doen of met wie u op deze wijze contact wilt

opnemen zelf in staat is die hoog-geestelijke kracht te verwerken en te beleven.

Dit zijn richtlijnen. Als u deze dingen overweegt, zult u tot bepaalde conclusies komen. Indien deze conclusies voor u persoonlijk juist en onaantastbaar zijn, dan zijn ze voor u het enig juiste uitgangspunt voor uw werken met paranormale krachten.

Ten laatste heb ik geprobeerd u het een en ander duidelijk te maken over wit licht, rood licht enz. Er zijn heel veel mensen, die zich daar erg druk over maken. Wij moeten weten dat die dingen bestaan. We moeten ongeveer weten wat ze kunnen betekenen. We moeten zelfs als het even kan begrijpen hoe ze eventueel bruikbaar zijn. Het betekent niet dat wij ons hele streven van dit licht afhankelijk moeten maken. Het betekent slechts dat wij dit licht kunnen gebruiken, indien wij nog geen weg hebben gevonden om het door eigen bewustzijn beter te doen. Alle magie, alle paranormaal streven is eigenlijk samen te vatten in enkele woorden:

Alle regels die er zijn gelden voor een algemene werkelijkheid en zijn daarvan hoogstens een benadering.

Al het werk dat u doet met deze krachten berust op een persoonlijke werkelijkheid en kan als zodanig door deze regels niet zonder meer worden bepaald. Als u regels of systemen deel maakt van uw persoonlijke werkelijkheid, dan kunt u daarmee inderdaad iets bereiken. Doet u dat niet, dan zult u moeten zoeken naar de wegen, die in uw persoonlijke werkelijkheid de meest belangrijke zijn.

Mijn laatste opmerking: Misschien heeft u het gevoel van: nu ja, we zijn toch maar beperkte mensen. Als u gelooft in een beperking, dan bezit u die. Maar als u gelooft dat u meer krachten heeft, dan moet u altijd begrijpen dat alleen een dwaas zijn krachten verspilt.

Paranormale krachten, magische krachten en mogelijkheden gebruik je alleen daar waar je de noodzaak ertoe volledig ervaart en erkent. En je gaat zeker niet op zoek naar iemand voor wie je een beetje magie kunt bedrijven of die je paranormaal kunt helpen. Ik ken geen groter dwazen dan de mensen die met een gave tot genezen in zich rondlopen om te vragen, of er nog iemand hoofdpijn heeft die ze kunnen helpen.

U moet gewoon uitgaan van dit standpunt: alle gebeuren in mijn leven behoort in het patroon van mijn bestaan. Indien daarin factoren opduiken waarvan u het paranormale kunt gebruiken, dan moet u dit doen. Maar u hoeft geen enkele situatie te scheppen of te zoeken waarin u die krachten kunt gebruiken. Want het gebruik van die krachten op zichzelf is geen verdienste. Slechts het gebruik van die krachten in overeenstemming met uw wezen, persoonlijkheid en mogelijkheid betekent een verruiming van uw besef en daarmee van uw persoonlijkheid.

Ik hoop dan ook, dat u op grond van dit alles nu niet opeens zult losbarsten in experimenten, tenzij het experimenten zijn die u alleen doet om u bewust te worden van het feit dat u over krachten beschikt en als het nodig is daarover ook inderdaad zult kunnen beschikken in uw leven en in uw contact met anderen.

:-:-:

HET BIJGELOOF ROND PASEN.

Als wij ons bezighouden met het christelijk paasfeest, dan vergeten we maar al te vaak dat het eigenlijk een lentefeest is geweest. Als men ziet, dat gedurende het paasfeest vuur wordt ontstoken (in de kerken is dat dan het aansteken van de paaskaars), dan realiseert men zich niet dat er een hele hoop bijgeloof in zit.

In de oude tijd werd er in deze streken rond de periode van Kerstmis (midwinter) een vuur ontstoken en de rook ervan ging door de boomgaarden. Dat betekende vruchtbaarheid voor de boomgaarden. Maar je moest er dubbel zeker van zijn en daarom werd met Pasen nog een vuur ontstoken. Want als een boomgaard vrucht gaat dragen, dan trekt die toch wel demonen aan, zo dacht men. Daarom moest er dus een paasvuur worden ontstoken om de demonen te verdrijven.

Ergens anders denken ze dat de demonen worden aangetrokken door vruchtbare kudden met veel jong vee. En om de weiden te vrijwaren tegen allerlei ziekten (miltvuur e.d.) maakten ze grote vuurraderen, die ze van een berghelling lieten afrollen, zodat waar het spoor van vuur reinigend doorheen is gegaan daar geen demonen meer zijn die aan de kudde kunnen komen. (Wat dat betreft vraag ik me wel eens af, waarom ze hier met Pasen ook niet een vuur ontsteken, al is het alleen maar om hun aandelen voor te grote koersdalingen te behoeden.) Het is dus bijgeloof.

Men denkt: Pasen is het feest van de opstanding. Maar opstanding betekent gelijktijdig ook dat we te maken krijgen met de krachten van licht, die de hel te boven zijn gekomen.

Er zijn op de wereld bepaalde streken waar men rond het paasfeest grote dodenfeesten houdt. Men gaat dan op bezoek bij de doden. Men brengt daar zelfs speciale broodjes in de vorm van een doodkist mee, suikergoed in de vorm van schedeltjes of skeletjes (Mexico). Kortom, de dood wordt uitgebeeld. De dood komt tot leven. Nu denkt u: dat is een aardig volksgebruik. Magisch betekent het echter heel iets anders.

Het betekent dat de levende de dode aanvaardt als deel van zijn bestaan. Het is een poging om de grens tussen leven en dood te verbreken. En als het volksgeloof nu zegt, dat als je dat doet je daardoor zegen zult krijgen, dan is dat bijgeloof. Maar als je zegt, dat door de mentaliteit die zo wordt geschapen de inwerking van de geest op de materie veel groter en sterker kan worden, dan heb je weer gelijk.

Enkele zuidamerikaanse indianenstammen kennen ook rond de tijd van Pasen (bij hen is dat bij het aanbreken van de herfst, want u zit in het noordelijk halfrond en zij in het zuidelijk) het eten van bepaalde vruchten of het roken van bepaalde stoffen in een rituele gemeenschap. De bedoeling hiervan is alweer om zo in contact te komen met de wereld van de doden en je dank uit te spreken voor wat je genoten hebt, maar gelijktijdig ook om raad te krijgen voor wat je moet doen in de komende tijd waarin veranderingen te verwachten zijn.

In deze gevallen is het bijgeloof, dat je alleen door het nuttigen van die vruchten of door het roken van bepaalde kruiden dit contact tot stand kunt brengen. De werkelijkheid is dat de mens, die zich daarop concentreert inderdaad uit de geest allerlei raad kan ontvangen.

Een heel aardig bijgeloof vinden we zowel in delen van Afrika als ook in die delen van de wereld waar men zich bezighoudt met de overblijfselen van negergodsdiensten; d.w.z. dat het in het zuiden van de Ver. Staten net zo goed gebeurt als in Brazilië, Mexico, Haïti enz. In die streken namelijk wordt juist tegen het paasfeest het feest van de god van de dood en van de god van het leven gevierd. In de voodoo betekent dit het

samenbrengen van de elementen: de vermenging van aarde, water, vuur en lucht. Daarnaast zien we ook het uitbeelden van een kruisigingsritueel, als er christelijke invloeden zijn of het uitbeelden van het z.g. bloedloze offer, als we te maken hebben met de oorspronkelijke afrikaanse rituen.

In deze gevallen is het kruisoffer vaak de werkelijke kruisdood van een dier, soms zelfs van een mens. Het bloedloze offer van de voodoo is in feite een hypnose waardoor iemand zozeer wordt gesuggereerd dat hij sterft, dat hij inderdaad ook sterft. In beide gevallen wordt het offer beschouwd als een bode naar de goden en zal de eenheid van de elementen, die daarin een rol speelt de mens de mogelijkheid geven de elementen te beheersen. De bode naar de goden namelijk brengt de kracht van de god terug naar de mens, die de elementen heeft samengebracht en die ze nu naar eigen behoefte kan scheiden of samenvoegen voor de komende periode. Het bijgeloof is, dat de mens hierdoor macht krijgt ook over het weer, de vruchtbaarheid van de aarde en dergelijke. De werkelijkheid van deze bijeenkomsten is, dat men grote contacten krijgt met de bezielde delen van de natuur en dat men daardoor toch wel in staat is om b.v. met lucht-, water- en aardgeesten zekere resonanties te bereiken, zodat men wordt gewaarschuwd voor bepaalde dingen die niet aangenaam zijn en daarnaast ook hun hulp weet te verkrijgen voor zover de omstandigheden dat gedogen om het eigen welzijn te bevorderen.

Het paasfeest is het feest van dood en leven; de samenvoeging van dood en leven. Ongeacht het bijgeloof dat er bestaat, moeten we begrijpen dat samenvoeging van dood en leven ongeveer hetzelfde is als wakker zijn en slapen. Het is het samenbrengen van de innerlijke wereld en de uiterlijke wereld. Het is het samenbrengen van de krachten waarover de mens beschikt en de wereld waarin hij meent te vertoeven. Als zodanig hebben deze rituen en bijgelovigheden rond het paasfeest dus wel een bijzondere betekenis.

De mens kan zich kennelijk niet voorstellen dat hij leeft in een oneindige wereld van krachten en dat hij die krachten zonder meer kan gebruiken. Hij realiseert zich ook niet - ofschoon de Atlanten dat eens wel deden - dat er lichtende krachten en goden zijn die tot de mens spreken, indien deze bereid is hen aan te horen.

In alle magisch ritueel binnen de kerken en daarbuiten, in alle pogingen tot beïnvloeding van weer, vruchtbaarheid, kortom, van de totaliteit van het bestaan tracht de mens zijn droomwereld te laten domineren boven de werkelijkheid waarin hij bestaat of meent te bestaan. Je zou kunnen zeggen, dat die bijgelovigheden rond Pasen, meer nog zelfs dan die rond het kerstfeest, duidelijk maken hoe de mens er onbewust steeds weer naar streeft het geheel van zijn innerlijke dromen en waarden te laten prevaleeren boven de feiten, die hij reeds als werkelijkheid heeft aangenomen en ondergaan.

Mijn conclusie is, dat de mens die dit in bijgeloof doet soms gedeeltelijk resultaten kan behalen. De mens echter die dit bewust doet, kan een steeds groter deel van geestelijke waarheid, kracht en mogelijkheid in zijn stoffelijke wereld doen gelden en daarmee zeer veel van de illusies, die de wereld voor hem beheersen teniet doen. Het is een terugkeer naar de werkelijkheid.

Misschien dat voor ons de paasgedachten dan ook kan gelden in dier voege, dat wij sterven voor de schijn waarin wij leven om op te staan in de werkelijkheid waartoe wij behoren en ons bewust van de kracht, die in ons leeft onze eigen wegen te gaan, totdat wij kunnen oprijzen naar de hemel zelf.

STILTE.

Wat is stilte? Menselijke stilte is niet afwezigheid van geluid, maar de afwezigheid van het overheersende geluid.

Als een mens zegt: Het is stil, dan is er altijd wel ergens op de achtergrond het geluid van insecten, het ruisen van bomen. Dan is er ergens in de verte toch nog wel het geluid dat zegt, dat je behoort in de menselijke wereld. En zelfs als je in de eenzaamheid van de woestijn bent, dan is er het geritsel van de zandkorrels en ergens een vage beweging, die je niet helemaal kunt constateren.

Absolute stilte bestaat voor ons niet. Want waar de stilte te groot wordt, daar gaan wij zelf spreken, omdat wij de stilte als een leegteniet kunnen aanvaarden. Maar als wij bewust de stilte zoeken door onszelf tot rust te brengen, dan worden we wakker voor die geluiden welke normalerwijze door ons worden gedomineerd door onze rumoerige bezigheid van leven en denken.

In heel de kosmos spreken tienduizenden stemmen voortdurend. Altijd weer zeggen ze ons waar de kracht is, waar we moeten gaan, wat we moeten doen. Maar alleen als we de stilte in onszelf kunnen bereiken, dan horen we eerst vaag als het ruisen van de zee deze stem en langzaam maar zeker horen we de verschillende stemmen, totdat één daarvan woorden spreekt die we verstaan. Die woorden zijn de boodschap die de schijnbare stilte ons brengt. De boodschap van een eeuwige verbondenheid, maar ook van een werkelijkheid die verder reikt dan wij in onze luidruchtigheid plegen te beseffen.

-:-

VERLANGEN.

Zit daarin niet het woord lang, lengte? Mijn verlangen maakt de tijd steeds langer. Maar indien ik niet verlang, maar alleen besef: eens zal het komen, dan gaat de tijd snel. De afstand tussen mij en de bereiking wordt door het verlangen trager, groter, oneindig misschien. Maar door de aanvaarding in mijzelf dat eens zal zijn wat ik nu alleen maar denk, wenselijk acht, smelten tijd en ruimte samen en verwezenlijkt zich wat bij mij waarlijk behoort en wat deel is van mijn wezen.

Zo verlang niet teveel. Aanvaard de dag. Geef uzelf aan de dag. Leef de ogenblikken van nu en weet dat de dromen van hoogheid in u eens waar kunnen worden. Laat ze tot u komen door te leven met de dag, want het verlangen maakt ons blind voor het heden.

Wie blind is voor heden, zal niet de juiste weg kunnen gaan die nodig is om zijn voleinding te vinden.

-:-:-

Abonnementen: f 35,- per 10 nummers
(voor leden f 22,50)(naar buitenland f 4,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage.

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

APRIL 1975.

20e jaargang.
Nummer 7.

ONTWIKKELINGEN

Het onbepaalde

CI blz. 81

Woorden van Meesters

CI " 89

Dierbaar

CI " 92

OCCULTE FILOSOFIE

Beweging

CII " 83

Hypnose in verband met genezing

CII " 92

Zonnegroet

CII " 96

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

ONTWIKKELINGEN

HOOFDSTUK VII.

HET ONBEPAALENDE.

Er is eens iemand geweest die zei: Hoe kan dat? Je bestaat buiten tijd en ruimte. Een handige geest probeerde daar een antwoord op te geven. Stel je voor, zei hij, dat je op een tapis-roulant staat. Het rolt net zo hard als jij vooruit kunt lopen. Dat ding staat opgesteld in een klein kamertje. Je kunt je dan te barsten lopen zonder van je plaats te komen. Maar als nu de voorstelling opzij ervan ook een beetje verandert, dan heb je het idee dat je werkelijk ver gelopen hebt, toch ben je altijd nog op dezelfde plaats. Zo is het ook met tijd.

Tijd is een beweging, een inspanning, die je zelf maakt waarbij je voortdurend attent wordt op andere verschijnselen, zonder dat je je eigen positie in de tijd verandert.

Ja, zei een ander, maar dan heb je tenminste de illusie van een andere ruimte.

De eerste spreker antwoordde daarop: Die ruimte kunnen we ook eenvoudig oplossen. Wij nemen dat tapis-roulant weg. Nu gaat u kringetjes lopen in die kamer. Dan heeft u in een beperkte ruimte ook weer de mogelijkheid om een oneindige afstand af te leggen. Die afstand kunt u meten in meters, in kilometers, voor mijn part in lichtjaren. Maar hoe hard of hoe langzaam u ook loopt, u blijft in uw kamertje.

Dat was natuurlijk een handige, maar geen volledige verklaring van de zaak. Als ik het nu op mijn manier ga doen, dan moet u begrijpen dat ik niet van plan ben u een beschrijving te geven van iets dat tijdloos is of van iets dat geen ruimtelijk bestaan kent. Ik zou allerlei gelijkenissen moeten aanhalen waarvan u zich toch geen juiste voorstelling kunt maken. Laten we dus wat dat betreft rustig zeggen: De voorstelling ervan is onmogelijk. Dat is het onbepaalde, zelfs het onbepaalbare. Maar de werkingen die het voor ons heeft, de mogelijkheden die er voor ons in schuilen, kunnen wij terugbrengen tot bepaalbare, tot definieerbare factoren. Als wij ons nu daarmee bezighouden, dan komen wij misschien een klein beetje verder en krijgen we wat meer inzicht in de werkelijkheid.

U bent eeuwig, dus tijdloos. Die tijdloosheid bestaat voor uw gehele wezen plus het geheel van uw mogelijk bewustzijn. Zolang u zich dus niet geheel bewust bent, leeft u ook niet geheel tijdloos, want elke ontwikkeling, die binnen het ego plaatsvindt, wordt ervaren als tijd.

Ruimte.

Ruimte op zich is een fictie, want ruimte is iets wat ik bepaal aan

de hand van mijn vermogen tot waarnemen en bewegen. Maar mijn waarnemen en bewegen zijn onvolledig. Op het ogenblik, dat mijn waarneming en beweging het tijdloze bestaan betreffen, is er geen ruimte. Dan kun je niet eens zeggen: Hier is een punt. Dan zeg je gewoon: Er is niets. Er is alleen maar ervaring van leven, een enorm aantal voorstellingen, maar je kunt niet zeggen waar ze precies thuis horen.

Nu zal een mens in wezen tijdloos zijn en hij is niet in ruimte bepaalbaar. Hij denkt zelf dat hij het wel is. Nu komt er een ogenblik, dat zijn denken een beetje wordt uitgeschakeld. Op dat moment kan hij willekeurige tijds- of ruimtelijke belevingen doormaken, die niet stroken met wat volgens hem nu de werkelijkheid is. Nu is de vraag: Waarin is het verschil gelegen tussen die innerlijke belevissen en die uiterlijke werkelijkheid?

De uiterlijke werkelijkheid wordt voor de mens - en in zekere mate ook voor de geest, zeker in een vormenwereld - bepaald door de wetmatigheden waaraan hij zich onderwerpt zonder zich daarbij af te vragen - let wel - of die wetmatigheden werkelijk bestaan of in feite maar een fictieve fixatie van waarden betekenen om voor hemzelf het bestaan gemakkelijker te maken?

Nu stel ik: uitgaande van de werkelijkheid van ons wezen zijn alle dingen eigenlijk onbepaalbaar. Ze zijn er, maar je kunt niet zeggen dat ze ergens in ruimte of ergens in tijd bestaan. Ze zijn er gewoon. Een mens die droomt, bevindt zich ongeveer in dezelfde toestand. Een mens die helderziend waarneemt, bevindt zich eigenlijk ook in een soortgelijke toestand. De man die een visioen ziet al helemaal. Daarin ligt meteen een mogelijk bewijs voor mijn stelling en daarnaast - en dat is naar ik meen ook wel interessant - een aanwijzing hoe wij ons besef van deze werkelijkheid kunnen hanteren.

Als u een visioen ziet, dan ziet u een beeld dat onveranderlijk schijnt te zijn. U heeft dus geen invloed of althans geen directe invloed daarop. Die voorstelling kan in het heden liggen, maar dat kunt u nooit met zekerheid zeggen. Er was eens iemand die droomde dat de wereld zou vergaan op 1 april, maar hij wist niet in welk jaar. Daarom heeft hij er elk jaar op gewacht, totdat hij overging en ontdekte dat zijn beeld van de wereld was vergaan op 1 april, omdat hij plotseling de eindigheid van alle verschijnselen ging verwachten. Dat was, denk ik, de meest kosmische aprilnup die er ooit is uitgedacht.

Die man kon niet zeggen, zelfs al wist hij de dag te bepalen, in welk jaar. En dat zien wij nu met elk visioen.

Of wij ons nu bezighouden met de Openbaringen van Johannes of met de helderziende waarneming van de heer Piet Paaltjes, het komt allemaal op hetzelfde neer. De voorspellingen uit de Openbaringen zullen wel waar worden, maar wanneer? De symbolische aanduidingen zijn allemaal zinvol, maar alleen indien wij de zin van die aanduidingen kunnen begrijpen. En dat betekent dat degene die ze beleeft zich bewust moet zijn van een totaal aan waarden die in hem bestaan, want hij kan de symbolen niet meer vertalen in de termen van zijn gewone dagelijkse bestaan. Daardoor is het visioen zinloos daar het geen bepaalde toekomst weergeeft. Het is een onbepaalde zekerheid, die ergens te enigerlei tijd zal optreden. En daar zitten we maar mee.

Een mens die droomt heeft ook een visioen. Nu denkt hij dat het dichtbij is. Hij denkt dat hij het begrijpt. Maar wat heeft hij in feite geconstateerd? Iets van een innerlijke werkelijkheid. Maar is die innerlijke werkelijkheid dan aan tijd gebonden? Is die ruimtelijk bepaalbaar? Neen, want het werkelijke wezen van de mens is kosmisch; dus gelijktijdig niets en alomtegenwoordig. Het wezen van de mens is eeuwig; dus gelijktijdig tijdloos, in tijd niet zonder meer bepaalbaar. Toch zijn er heel veel mensen voor wie dergelijke visioenen een grote betekenis hebben. Om daaraan zin te geven, moet men iets begrijpen omtrent het wezen van een visioen. En nu neem ik even aan dat het een echt visioen is. Niet de semi-hysterische namaak van iemand, die in zich

een openbaring produceert waaraan hij vervolgens zelf gelooft omdat hij anders zichzelf ongeloofwaardig gaat vinden.

Als ik een echt visioen ontvang, dan is het altijd een relatie- en weergave tussen een voor mij mogelijk bewustzijn dat nu misschien nog niet bestaat en een bepaald ervaren - mogelijk ruimtelijk - dat voor mij nu niet werkelijk is, maar die beide deel uitmaken van de werkelijke persoonlijkheid die ik ben en daarin gemanifesteerd aanwezig zijn.

Ik haal dus gewoon een stukje uit mijzelf. Dat stukje beleef ik.

Dat stukje geeft mijn beleven van de buitenwereld weer, inderdaad.

Maar het geeft niet aan op welk ogenblik mijn beleven en mijn bewustzijn zover zijn gevorderd dat wat ik nu in een visioen uitdruk voor mij een waarheid wordt in de wereld buiten mij. Dat is iets waar de mensen heel vaak aan voorbij lopen.

Een ander voorbeeld. Iemand zegt: Ik weet het zeker, op 7 juni over 8 jaar vergaat de wereld. Die man overlijdt 8 jaar later op 7 juni. Hij heeft gelijk gehad. Voor hem bestaat de wereld niet meer. Maar dat wil niet zeggen, dat voor ieder ander precies hetzelfde geldt. Dat is ook een les, die we hieruit moeten trekken:

Wij kunnen voor onszelf met zekerheid zeggen, dat uit het visioen bepaalde omstandigheden voor ons te enigerlei tijd zullen optreden.

Maar wij kunnen niet vertellen dat het voor een ander precies hetzelfde zal zijn. En daar zit de grote moeilijkheid, indien wij te maken krijgen met auguriën (voorspellingen) e.d., die in feite op een uitschakelen van de normale tijdruimtelijke relatie berusten. Laten we nu eens kijken wat er gebeurt, als een mens droomt. Dat is ook interessant.

Als een mens droomt, tracht zijn onderbewustzijn een compensatie te vinden voor de spanningen, die in het dagelijks leven voor hem zijn gerezen, zodat door die compenserende spanningen het voor hem mogelijk wordt zijn dagelijkse spanningen weer op te nemen. Ik vind het eigenlijk een droeve situatie voor een mens, als dat zo is, maar het zou kunnen zijn. Ik zou eerder zeggen:

In een droom erkent de mens de betrekkelijkheden van zijn ogenblikkelijke visie op het bestaan. Daar hij deze in zijn droom erkent, zal hij handelen alsof de wetten, die normaal voor hem schijnen te gelden, niet aanwezig zijn. Hierdoor komt hij tot een veel sterkere uitdrukking van zijn innerlijke toestand, maar vooral van zijn noodzaak om bewust te worden. Als je dus droomt, moet je niet zeggen: Dat is waar, want het is niet waar. Stoffelijk niet. Maar aan de andere kant, moet je je wel afvragen: In hoeverre gelden daar bepaalde wetten? Want in mijn droom gelden ook regels. Als ik de regels, die in mijn droom gelden, vergelijk met de normale regels van mijn dagelijks bestaan, dan zal ik daaruit kunnen afleiden wat er in mijn persoonlijkheid aan niet geuite mogelijkheden nu aanwezig is.

Buiten ruimte en buiten tijd wil zeggen vanuit menselijk standpunt: niet mogelijk. Als ik dan stel, dat dit menselijk gezien onmogelijke bestaat, dan zeg ik daarmee gelijktijdig dat de menselijke waarden en waarderingen op zichzelf maar zeer beperkt zijn hebben. Wij kunnen nog een stap verder gaan.

Op het ogenblik, dat ik de betrekkelijkheid besef van al mijn nu erkende waarden en eveneens de betrekkelijkheid van alle belevingen voor zover ik die baseer op buiten mij bestaande waarden, zal ik mij eerder richten op mijn eigen vermogen. In dit vermogen zal ik ontdekken dat alles wat ik in mijn leven nastreef in mij wel degelijk bestaat en te verwezenlijken is. Op het ogenblik, dat ik de wereld naar binnen breng, sta ik niet meer voor het onbereikbare. Ik schakel de regels en wetten uit waaraan ik pretendeer mij te houden. Alle wetten en regels, die in de stoffelijke wereld bestaan - van de zuiver natuurkundige en biologische af tot de meest moralistische toe - zijn betrekkelijke regels wier bestaan ons leven bepaalt, omdat wij het onaantastbare bestaan van die regels zonder meer aanvaarden.

Op het ogenblik, dat ik één of meer van de in de wereld buiten mij algemeen aanvaarde regels van mogelijkheid en wetmatigheid niet meer erken en dit erkennen weet uit te breiden tot mijn innerlijk bewustzijn (dus niet naar buiten toe zeggen: ik geloof het niet, terwijl je in jezelf denkt: dat zou waar kunnen zijn) ontsnap ik aan de beperkingen van een dergelijke regel.

Dat heeft het voordeel dat ik een veel grotere vrijheid van zijn en handelen gewin. Het heeft het grote nadeel dat ik mij op deze wet of regel ook nimmer meer zal kunnen beroepen.

Nu zegt u waarschijnlijk: Wat is dat nu weer voor een rare opmerking. Neem als voorbeeld: zwaartekracht. Er was eens een man die zei: Zwaartekracht bestaat niet. Toen hij het werkelijk geloofde, bestond voor hem de zwaartekracht niet meer. Vanaf dat ogenblik dobert en zweeft hij. Hij zou graag op één plaats op aarde blijven vastkleven, maar dat kan alleen, indien hij zich daar stevig aan vasthoudt, daaringelooft hij nog wel. De zwaartekracht zonder meer houdt hem niet meer beneden. Dientengevolge is het voor hem het eenvoudigst om tamelijk hoog te springen en in de atmosfeer te rusten, terwijl de aarde onder hem voorttolt.

Een krankzinnig verhaal. Misschien. Maar is het niet even krankzinnig dat wij geloven dat leven en dood worden bepaald door vaste mechanismen?

Als een mens zegt: Mijn cellen worden niet ouder en hij gelooft daar werkelijk in, dan worden die cellen niet ouder. Dat wil zeggen, dat elke cel geheel wordt vernieuwd, alle afval op de een of andere manier wordt verwerkt. Zo iemand blijft jong. En als hij dat nu werkelijk heeft geleerd, dan wordt hij steeds ouder en naar men hoopt wijzer en dan wordt hij een Meester. En als hij eenmaal Meester is, ontdekt hij dat het continueren van het bestaan door ontkenning van de dood niet zinvol is, omdat namelijk de beperkingen van het stoffelijk bestaan toch teveel zijn om daarin een volledige ontplooiing van je persoonlijkheid mogelijk te maken.

Er zijn mensen die zeggen: Ik wilde dat ik eeuwig kon leven. Ik wil niemand zijn liefhebberijen ontnemen, maar altijd weer hetzelfde gezeur wordt vervelend. Steeds weer een revolutie, een evolutie, progressiviteit, behoudzucht, nieuwe wetenschappelijke ontwikkelingen, nieuwe wetenschappelijke stommiteiten en dat blijft zo maar doorgaan, er komt geen einde aan en de zin van het leven komt niet dichterbij. Dus ben je eigenlijk geen stap verder gekomen.

Wat ik echter nu zit te beweren is iets heel anders. Ik zeg namelijk niet dat de dood zonder meer overwonnen kan worden. Ik zeg, dat de dood en elke schijnbaar onvermijdelijke toestand of situatie berust op een illusie. De illusie dat er wetten zijn die ons werkelijke en gehele wezen kunnen regeren. Ontkennen we die wetten met geheel ons wezen, dan kunnen ze ons niet aantasten. Want ook voor de wetten, die in de wereld rond ons zo'n grote rol spelen, worden wij op het ogenblik dat wij hun onwezenlijkheid erkennen onbepaalbaar en daarmee ongrijpbaar.

Er zijn veel mensen, die dat graag zouden doen t.a.v. de belasting. Maar het gekke is: iemand, die op zo'n manier aan de belastingen wil ontkomen, moet geloven dat er belastingen bestaan. Maar als hij gelooft dat er belastingen bestaan, gelooft hij dat er een belastingplicht is. Dientengevolge erkent hij zijn streven als een poging om te ontkomen aan een bestaande verplichting, die innerlijk gezien een wetmatigheid vormt. Daarom kan hij zich daaraan niet onttrekken.

Indien ik geloof in God in een bepaalde vorm en in eigenschappen en wetten van die God, dan wordt hierdoor mijn mogelijkheid en vermogen in de kosmos bepaald. Het betekent, dat ik in ruimte en in tijd beperkt zal zijn volgens mijn erkenning van die God en de werkingen van die God. Erken ik dit nu niet meer, dan valt die bepaling weg en daarmee de beperking, die ik mij onbewust heb opgelegd.

Het wordt tijd om het een en ander nog wat practischer te stellen, want u

weet nu ongeveer waar het om gaat.

Er zijn een aantal dingen in je bestaan als mens, die je niet werkelijk kunt ontkennen. Als een mens moet zeggen: "Ik ben niet hier," dan is hem dit onmogelijk, omdat de erkenning "ik ben hier" gelijktijdig een erkenning is van: ik besta. De meeste mensen kunnen hun erkenning van zijn (bestaan) niet losmaken van een plaatsbepaling.

Een mens denkt: ik ben zo oud. Dat is een zeer relatief begrip en dat weet iedereen ook wel. Maar de erkenning van die ouderdom is tevens de erkenning van wat achter je ligt. Op het ogenblik, dat je hetgeen achter je ligt ontkent, kun je niet oud zijn. Dit betekent, dat wij in feite beperkt zijn door onze behoefte om onszelf op de een of andere manier te bevestigen en uit te drukken zowel in de wereld om ons heen als ook tegenover onszelf.

Er zijn echter vele regels en wetten die we wel erkennen, maar die eigenlijk niet essentieel zijn voor ons persoonlijk bestaan. Die wetten kunnen wij ontkennen zowel innerlijk als naar buiten toe. Op het ogenblik, dat wij dit doen, ontstaat er misschien wel een conflict met de maatschappij - u moet niet denken dat het geheel zonder moeite gaat - maar de beperkingen, die in een dergelijke wet gelogen zijn, vallen dan ook weg. Het ego is in staat door ontkenning van begrenzingen (van ruimte, van tijd of andere) zijn vrijheid zover te vergroten dat het in staat is een groter deel van eigen wezensinhoud in de wereld tot uiting te brengen en in weerkaatsing die wereld te ontdekken.

Nu zullen er mensen zijn die zeggen: Er moet toch goed en kwaad zijn. Dat is er ook. Het is wel een erg persoonlijke zaak, maar het is er nu eenmaal.

Goed is datgene waarin ik mijzelf kan erkennen. Kwaad is datgene waarin ik mijzelf vrees te verliezen.

Er zijn mensen, die denken: Dit of dat zou ik graag doen. Het is natuurlijk verkeerd of slecht, maar....Op dat ogenblik hebben ze voor zichzelf de volledige verwezenlijking onmogelijk gemaakt. Elke poging tot verwezenlijking brengt consequenties met zich mee die zij nu niet kunnen overzien, omdat ze door het aanvaarden van een deel van een wet (al is het maar de wet van goed en kwaad) gelijktijdig daarbij behorende consequenties hebben aanvaard, of zij die nu bewust beseffen of slechts onbewust met de wet hebben aanvaard.

Als ik dit allemaal zo tot uiting breng, dan is het eerste wat een mens nodig heeft om tot werkelijk inzicht te komen te begrijpen wat zijn mogelijkheden zijn en wat hij zelf is; het uitzoeken van al die dingen waarin je eigenlijk tegen wil en dank gelooft: de regels en wetten, die ergens schijnen te zijn en waaraan je je toch onderwerpt. Probeer eerst het bestaan van dergelijke regels en wetten te ontkennen. Handel alsof die regels en wetten er niet waren. Doordat je ze voor jezelf ook innerlijk niet hebt erkend en niet hebt beleefd, zul je een veel grotere vrijheid van handelen en beleven krijgen.

Als je denkt aan tijd, dan beperk je jezelf ook. Als je daarentegen je eigen begrip van tijd - dat is voor een mens misschien wel mogelijk - kunt herleiden tot een persoonlijke tijd, een persoonlijke opvolging van belevingen, dan maak je je sterk en onafhankelijk van het tijdsbegrip en het tijdsverloop zoals het buiten je bestaat. Voor anderen reageer je nog in die tijd. Maar daar je innerlijk beseft niet meer gebonden is aan allerlei tijdssequenties die o.m. de synapsen van het zenuwgestel bepalen e.d., kom je tot een versneld reageren waar dit voor het "ik" noodzakelijk is en gelijktijdig ben je eigenlijk uitgeschakeld, reageer je helemaal niet waar dit voor het "ik" onbelangrijk is. Je houdt op die manier meer tijd over om werkelijk jezelf te zijn. Het onbelangrijke wordt voor een groot gedeelte uitgeschakeld. Daarnaast win je aan kracht, want doordat je eenvoudig niet

meer reageert op regels die voor jou niet bestaan, ook als de wereld zich daarmee bezighoudt, houd je energie over om sneller en intenser te reageren op die punten welke ook van belang zijn.

Hoe zit het nu met kracht?

Kracht is altijd een heel belangrijk ding voor een mens. Kracht, vermogen, drukt voor hem ook nog macht uit. Het betekent vrijheid. Het betekent een zekere mate van heerschappij en beheersing. Het is eenvoudig een los komen te staan van de beperkingen die voor een ander gelden. Als ik aanneem, dat mijn krachten beperkt zijn, dan zijn ze beperkt. Om u een voorbeeld te geven:

Molière schreef *Le malade imaginaire*. Hierin zien wij iemand die voortdurend lijdend is en die veel minder is en doet dan hij zou kunnen zijn en zou kunnen doen, omdat hij aanneemt dat hij minder kan en zijn energie in feite verspilt in het benadrukken van zijn onvermogen in plaats van die te exploiteren voor de uiting van zijn mogelijkheden. Er zijn heel veel mensen die precies hetzelfde doen.

Als ik iemand wil genezen, dan is het besef dat ik hem kan genezen voldoende om de genezingsmogelijkheid te scheppen zolang de ander die maar aanvaardt.

Als ik geloof dat ik niet ziek ben, dan zullen aanwezige ziekteverschijnselen sneller verdwijnen en ook minder invloed hebben op mijn wezen. Lichamelijk zal die ziekte misschien enige tijd voortbestaan - de stof is traag - maar ze verdwijnt. Geloof ik dat ik ziek ben, terwijl ik dat niet ben, dan wordt mijn lichaam ziek en het wordt steeds zieker. Anders gezegd: Houd er rekening mee dat wat je denkt (datgene waarmee je van binnen bezig bent) wel degelijk bepalend is voor je lichamelijk welzijn en zelfs voor je mogelijkheden t.a.v. de buitenwereld. Maar als we dat t.a.v. de gezondheid zeggen waarom dan niet t.a.v. God?

De mensen zeggen: God kan door mij niet spreken. Als ze dat zeggen, dan gebeurt dat zeker niet. Er zijn ook mensen die zeggen: God moet tot mij spreken. Daarbij stellen zij zich in de plaats van God. Zij kunnen hoogstens tot zichzelf spreken, maar God kan tot hen niet spreken, want die dwang ligt eenvoudig buiten de mogelijkheid. Het is een tijdsdwang, een reactiedwang. Die kan niet bestaan. Maar de mens kan zeggen: Ik leef in een wereld waarin God vrijelijk tot mij kan spreken en ik vrijelijk tot God. Dan is hij niet voortdurend bezig om met die God te spreken. Hij zit ook niet voortdurend te luisteren, want hij zegt: Als God mij nodig heeft, zal Hij mij wel roepen. Hij accepteert het. Als er een kosmische impuls komt die op enigerlei wijze vergelijkbaar is met het beeld van God in die mens, dan zal hij deze ervaren. Het zal hem een boodschap zijn. Hij zal op die kracht, die boodschap kunnen reageren. Hij zal daarom de werking van die kracht, zoals ze voor zijn wezen kenbaar is, kunnen wijzigen. De mens kan wandelen met God. Precies zoals Adam gedaan moet hebben.

Wandelen met God is mogelijk, indien wij beseffen dat wij wandelen met God. Zelfs in de oude legenden staat het duidelijk: Adam en Eva schaamden zich. Met andere woorden: ze hadden het scherm dicht gedaan. Voor hen was God alleen nog maar een kracht die tot hen kon spreken, maar zij hadden niet meer de gedachte dat ze eenvoudig tot die God en met die God konden gaan. Daar heb je het: beperking van mogelijkheid.

De mogelijkheid op zich is niet bepaalbaar. Als je wilt zeggen: Wat is de kans dat iemand met God spreekt, dan is dat onbepaalbaar. Dat weten wij niet. Want we weten niet wat deze mens in zich beleeft en ervaart. Wij weten niet wat zijn beeld van God is. Wij weten niet welke kosmische waarden en impulsen tijdloos of tijdgebonden hij als God zal beleven. Maar we kunnen wel zeggen dat het voor de meeste mensen onmogelijk is te wandelen met God.

Als we nog een stukje verder gaan, zouden we dan niet zeggen: God kan door ons spreken. Gods kracht kan op ons inwerken. Datgene wat wij denken en geloven bepaalt wat wij als kracht uit God in ons ervaren. Dat wil niet zeggen dat wij altijd gelijk krijgen met onze wensen. Er was eens een mannetje, dat naar de stad ging en riep: "Bekeert u of uw stad zal ondergaan." Die man heeft een enorme spijt gehad dat de mensen naar zijn woorden hebben geluisterd, want hij zat onder zijn palmboompje te wachten tot de stad zou vergaan; maar de stad verging niet. In dit bijbelse beeld zie ook weer wat er gebeurt:

Als ik een conditie stel, schep ik een wet. Elke conditie die ik stel in en vanuit mijzelf - of ik dit nu God noem of wat anders - is voor mij bindend in mijn relatie tot de wereld. Indien ik al mijn bindingen met de wereld ervaar als komende uit God of uit het onbepaalde of uit wat dan ook, en voor mijzelf daaruit steeds een positieve en harmonische relatie met de wereld stel, dan maak ik deze hierdoor waar. Want ik ben nu onaan-tastbaar geworden voor degenen die de harmonie weigeren. Ik respondeer alleen op harmonie. Op den duur wordt die harmonie voor mij de enige werkelijkheid.

Maar als ik die werkelijkheid heb geschapen en ze is door mij eenmaal beleefd en erkend, dan is ze niet meer aan tijd gebonden. Ze ligt ook niet meer in een plaats opgesloten. Dan is ze in wezen zelf onbepaalbaar geworden, omdat ze - hoe ik mij het bestaan ook voorstel, waar ik ook verschijn - altijd als deel van mijn wezen in verschijning treedt, daar ze mijn relatie ten aanzien van al het zijnde bepaalt.

Leer aan te voelen wat voor u juist is zonder u daarbij te beroepen op redelijkheid of onredelijkheid. Stel, dat het aangevoelde uzelf evenals de wereld bepaalt. Als u aanvoelt dat de wereld ziek is, dan scheidt u een vergelijkbare reactie in u. Dat wil zeggen: Indien ik uitga van de werkelijkheid van de wereld, dan moet ik ook uitgaan van de werkelijkheid van mijzelf als deel van die wereld. Als ik dan iets stel omtrent de wereld, dan stel ik het ook omtrent mijzelf.

Stel ik: "de wereld is ziek", dan stel ik dat ik zelf ergens ook ziek ben. Stel ik, dat de wereld gezond is, dan zullen de feiten mij een tijdlang schijnbaar ongelijk geven. Indien ik echter innerlijk daaraan geloof, zal ik alle positieve waarden erkennen,, maar ik zal zelf ook gezond worden. Dat wil zeggen, dat een groot gedeelte van de misstanden verdwijnen. Niet omdat ze veranderen, maar omdat hun betekenis en daarmee hun inhoud in de relatie mens - wereld verandert. Dat is waar het hier om gaat.

Zoek van uit dit gevoel steeds naar een intensifiëring van alles wat positief is, wat een bevestiging betekent van uzelf en andere dingen. Als u dat heeft gedaan, besef dat u daarmee een wet heeft gesteld die u en de wereld waarin u leeft beheerst. Op den duur zult u ontdekken dat tijd veel minder belangrijk wordt. Omdat tijd minder betekenis krijgt, heeft u meer tijd, zoals een mens zou zeggen. In feite betekent het, dat u door de tijd minder wordt beheerst en dat het de voltooiingsdrang is die uw tijdsduur bepaalt in b.v. een stoffelijke wereld; niet meer het tellen der dagen.

Geloof niet meer in ruimtelijke beperktheid. Dat is voor een mens misschien het moeilijkste dat hij zich kan voorstellen. Begin je maar voor te stellen, dat er in jou iets is wat niet gebonden is aan één plaats in de ruimte, maar dat je overal waar je dat wilt kunt waarnemen. Door dit voor jezelf te stellen vergroot je je vermogen tot waarnemen, ook al zul je die belevingen voorlopig waarschijnlijk vertalen als vormen van uittredingen, visioenen of droombeelden. Je zult daarnaast steeds meer ontwikkelingen gaan zien die ook in tijd niet definieerbaar zijn. Besef, dat dit geen dingen zijn die nu waar moeten worden, maar dat alle ervaringen die je op deze manier hebt opgedaan je verhouding tot de wereld gaan bepalen.

Als je droomt dat morgen de wereld vergaat, dan betekent dat niet dat de wereld werkelijk vergaat. Het betekent wel, dat de wereld zoals jij die kent op dat ogenblik vergaat; dat je je dus moet losmaken van allerlei bindingen en gevoelens van verplichting tegenover die wereld. Dan alleen kun je voortgaan.

Als je droomt dat je gevangen bent, dan moet je beseffen dat die gevangenschap door jezelf wordt bepaald. Indien je die gevangenschap niet aanvaardt, is er geen gevangenismuur die kan tegenhouden. Als je als mens denkt, dat je stoffelijk die beperking niet kunt overwinnen, dan zal toch je geest kunnen uitgaan en al datgene kunnen opbrengen wat je buiten die gevangenis in de wereld wilt waarnemen, wilt waarmaken. Op die manier kun je een veel grotere evenwichtigheid bereiken. En dit alles betekent:

Een mens, die begint los te komen van de door hemzelf gestelde begrenzing, die steeds minder ruimtelijk gebonden, ook niet aan tijd gebonden is, kan met zijn bewustzijn steeds grotere delen van het bestaan bestrijken. Hierdoor zal zijn wezen minder beperkt beleven. Het komt dan als vanzelf in een toestand van verhoogd of kosmisch bewustzijn waarbij de samenhangen van ruimte en tijd geen rol spelen, maar het geheel van het gebeuren door alle tijden en in alle ruimtelijke punten denkbaar samenvloeien in de persoonlijke reactie op een Al, dat schijnbaar chaotisch voortdurend van vorm verandert, maar dat qua sfeer en wezen gelijk blijft.

Dit is dan een kosmische bewustwording en dit is gelijktijdig de benadering van een werkelijkheid, die bestaat achter ruimte en tijd. Het is een doordringen in het menselijk onbepaalbare waarin gelijktijdig meer werkelijkheid beleefbaar wordt dan voor een mens voorstelbaar is.

Onthoudt u tot slot één ding: Als er in een zeedijk een gaatje komt (van een beetje begrip van uw kant) zo groot dat er één druppel water doorheen kan, dan is die hele dijk binnen korte tijd niets meer waard. Dat is met ons besef precies eender.

Ons besef van onze wereld en onze werkelijkheid is een dijk, die staat tussen ons en een werkelijkheid waarin tijd en ruimte niet bestaan, althans geen waarderingsrol meer spelen. Als wij op één punt zover komen dat we dit tijdloze ervaren (deze omschakeling van uiterlijkheden op innerlijke resonantie) tot stand kunnen brengen, dan krijgen wij steeds meer. Of zoals een Zweeds denker eens zei:

"Als ik één druppel proef van de eeuwigheid, dan ben ik aan alle tijd ontruikt." En dat is nu precies wat ik heb getracht te betogen.

Er is wat u noemt nog een hogere werkelijkheid. Maar op het ogenblik, dat iets van die hogere werkelijkheid voor u inderdaad werkelijkheid is, betekent dat gelijktijdig dat u gaat behoren tot die hogere werkelijkheid en dat niets van de lagere wereld u meer kan deren. U bent er niet meer aan onderworpen.

:-:-:

WOORDEN VAN MEESTERS.

Als wij zeggen Meester, dan bedoelen wij iemand wiens bewustzijn zodanig anders is dat wij niet kunnen begrijpen hoe zo iemand toch mens is en zo denkt en zo leeft. Er zijn er in de loop van de menselijke historie zeer velen geweest. Van verschillende van hen wil ik zonder verdere aanduiding hier enkele citaten geven, eventueel voorzien van commentaar.

"Meester, is sterven mogelijk?" vroeg de leerling.

"Sterven is onvermijdelijk", zei de Meester, "omdat gij u afvraagt, of het mogelijk is. Want datgene waarvan wij niet zeker zijn, maken we waar. En datgene waarvan wij zeker zijn vergeten we tot het voor ons niet meer bestaat."

Het is misschien een simpele manier om het te benaderen, maar klopt het niet ergens met wat die andere Meester zei, toen hij eveneens door een leerling werd gevraagd, of er iets waar was van de hel, die de blanke predikers predikten. Deze Meester antwoordde daarop:

"Zij, die een hel prediken, maken een hel. Wie een hel maakt, leeft in een hel. Zo is er een hel voor een ieder die er in geloofd. Geloof hem dus niet, leerling. Geloof in de goedheid, die alle dingen samenbrengt in één en hetzelfde licht, in één en dezelfde waardigheid."

Toch zien de Meesters de wereld vaak anders dan de mens. Er is geen duisternis die niet zinrijk is. Want ziet, slechts in licht en duister tekent de grootheid van het bestaan zich voor ons af. Indien wij het licht ontkennen, zien wij niets. Indien wij het duister ontkennen ervaren wij niets. Maar waar wij ervaren en erkennen daar zien wij een werkelijkheid, die licht en duister omvat en zo ons de vreugde van volledigheid doet beleven. Dat is begrijpelijk. Tegenstellingen zijn niet zo belangrijk. Maar zonder die tegenstellingen zouden wij niet ervaren. Wij moeten ons bewust zijn van het Hogere voordat wij het kunnen beleven.

"Meester, zijt ge wel eens in de hemelen getreden?"

Deze wijze (een Hindoe) sprak:

"O ja, vele malen ben ik in de hemelen geweest en teruggekeerd op de wereld, omdat ik haar nog steeds zie als mijn taak. Daarom zwijg, leerling. Indien gij een kat omhoog werpt die niet meer terugkeert en zegt: zij is in de hemel, dan zullen de mensen tot die kat bidden. Maar ga werkelijk tot de hemel en keer terug en de mensen halen de schouders op, want zij kunnen niet begrijpen dat voor de wijze de wereld goed en belangrijk kan zijn."

De leringen van een ander land en van een andere tijd houden zich ook vaak bezig met het offer. De mens gelooft in het offer en de Meester moet daarop reageren.

"Offeren," zo sprak de Meester, "is goed voor de mens die nog niet weet waaraan hij offert. Want door te geven wat dierbaar is, ontwaakt in hem het besef dat hij verwachten mag wat hem dierbaar kan zijn. En zo bereikt hij altijd meer dan hij geeft. Maar hij, die niet gelooft in de noodzaak van het offer, omdat hij de werkelijkheid kent, voor hem is het offer een dwaasheid; een symbool hoogstens waarmee hij anderen tevreden stelt, die zijn werkelijkheid nog niet begrijpen."

Dit was iemand uit de Orde van Melchizedek.

Een zeer interessant en m.i. ook zeer overtuigende uiting stamt uit een veel latere tijd. Het hoort thuis bij een van de moderne Meesters.

"Hoe kunnen wij de wereld liefhebben?"

"De wereld liefhebben is jezelf liefhebben. Want wie de wereld verwerpt, verwerpt zichzelf. Wie zichzelf verwerpt echter, kan niet aanvaarden wat er aan goed en licht in hem bestaat. Daarom zeg ik u: Heb de wereld lief ondanks alles, opdat gij het licht in uzelf kennende het licht moogt liefhebben dat ook nu in de wereld leeft."

Hier wordt naastenliefde niet gepredikt als Gods wil, maar als een natuurlijk iets. En het is opvallend, dat veel van de latere Meesters dan ook hun uitspraken geheel richten op een menselijke werkelijkheid. Gods wil is iets wat voor hen vaag en ver is, zoals een van de grootste Leraren van deze dagen eens zeide:

"Als een mens zegt: de wil Gods, zo weet hij niet waarover hij spreekt. Want wie de wil Gods kent, kent God. En wie God kent, is niet onderworpen aan de kleinheid van de wereld. Zeg daarom: Wat is het licht en het goede in mij? Want hij, die het licht en het goede dat hij kent waarmaakt en nastreeft, hij vervult de wetten van harmonie die voor ons in de plaats treden van een wil Gods die wij niet kennen."

Typerend, vindt u niet? Typerend vooral door een benadering waarin het mysterie niet meer menselijk is en dichtbij.

Aan een van deze laatste Leraren werd ook gevraagd wat hij dacht van Jezus Christus. Zijn antwoord was:

"Wanneer het Licht op aarde komt, moet je erkennen wat in het Licht te zien is. Niet moet je de ogen sluiten, opdat je het Licht als God kunt aanbidden."

Hier wordt duidelijk gemaakt, dat het wezen en de aard van Jezus waarover zoveel gevochten is eigenlijk niet belangrijk is. Belangrijk is wat Jezus zegt, wat Jezus is, hoe Jezus leeft. De mens, die zich daarmee bezighoudt in erkenning en zoeken naar harmonie, naar navolging waar dit voor hem mogelijk is, bereikt veel meer dan hij die bidt.

Ook een veel oudere Meester heeft eens wat zonderling gereageerd, toen een leerling hem vroeg:

"Is het niet goed dat wij naar de tempels gaan en bidden tot de goden?"

Hij antwoordde:

"Wie zo weinig doordrongen is van de werkelijkheid die in hem leeft dat hij tijd overhoudt om naar de tempels te gaan, laat deze bidden tot de goden waarvan hij niet weet, of ze bestaan. Maar hij, die weet wat de werkelijkheid is, hij bidt niet tot de goden, maar hij spreekt met de werkelijkheid waaruit de goden zijn voortgekomen en sprekende daarmee beseft hij wat hij moet volbrengen op deze wereld, zelf werkend en niet betrouwend op de hulp van goden."

Een wereldbeeld. Een beeld van eigen werkzaamheid, van eigen vertegenwoordiging van het onbekende. Dat vinden wij steeds weer terug.

Een Zen-Meester eveneens sprekend over werkelijkheid zegt:

"Als je een kamer ziet en de ogen sluit, is ze pas werkelijk, als je daar doorheen kunt gaan alsof je de ogen open zou hebben. Als alleen werkelijk is wat je ziet, blijkt later dat je heel iets anders voelt."

Ongetwijfeld heeft hij groot gelijk. Probeert u het thuis maar eens, als u niet bang bent voor de shade. Kijk naar uw kamer, sluit de ogen en probeer te handelen alsof u normaal zou kunnen zien. U zult met verbazing ontdekken hoeveel obstakels er zich op onverwachte plaatsen op uw weg bevinden.

Zo is het met de kosmos, met de werkelijkheid. Wij denken dat wat wij zien en wat wij met onze rede kunnen omschrijven de enige waarheid van de kosmos is. Maar de werkelijkheid is toch eigenlijk alles tezamen. Elk deel van ons wezen moet zich in die werkelijkheid kunnen bewegen. Als dat niet het geval is, heeft het weinig zin.

Ik zou hier nog een drietal citaten aan toe willen voegen.

"Spreek van licht, indien gij het aanvaardt. En aanvaarden-
de het licht, spreek van wat het u openbaart. En daar waar de
openbaring voor u aanvaardbaar is geworden, vervul datgene wat
ge zijt in het licht."

"Vraag niet: Hoe denken de mensen? Wat willen de goden?
Wat bestemmen de Nornen? "

"Vraag: Wat ben ik? Wie ben ik? Hoe ben ik? En wetend wat
ge zijt, handel."

"Wie leeft draagt de dood in zich. Wie dood is draagt het
leven in zich. Dit is een werkelijkheid. Maar hij die denkt, dat
hij niet het tegendeel van hetgeen hij in zich draagt niet even-
eens waarmaakt, hij is een dwaas, want hem ontgaat de volledig-
heid die in hem bestaat."

Sta mij toe dat ik dit nog kort uitwerk.

Als je denkt dat je goed bent, moet je ook kwaad zijn. Want hoe
kun je weten wat goed is, als je niet weet wat kwaad is? Hoe kun je
zeggen dat je deugdzaam bent, als je nooit gezondigd hebt? Hoe kun je
zeggen dat je zondig bent, als je nooit deugden hebt bezeten?
Alle dingen, die wij kennen en beleven, bestaan uit tegenstellingen,
uit twee delen. Laten we dat eerst aanvaarden. Dan zullen wij niet meer
beoordelen: dit is goed of dat is kwaad, maar wij zullen zeggen: dit is
een levensmogelijkheid. En uit die levensmogelijkheid zullen wij waarmaken
wat voor ons de perfectie vormt. Wij moeten groeien naar het aanvaarden
van het leven als een geheel met alle tegenstellingen en afzien van een
poging om ons bestaan en het bestaan van anderen in een algehele eenzij-
digheid van tegenstelling af te doen. Want daarmee verliest het zijn
betekenis.

Wie leeft zal sterven. Dat is op aarde een waarheid. Maar wie
sterft, leeft in de geest. Zo is sterven leven. Maar leven is ook een
beetje sterven. Want wanneer je begint te leven, begin je te sterven.
Dat wil zeggen dat, terwijl je stoffelijk ouder wordt de geest steeds
dichter bij de werkelijkheid gaat komen en vandaaruit meer kan gaan spre-
ken.

De Meesters hebben het zo wijs gezegd. Maar ze hebben vooral dui-
delijk willen maken: een mens moet het geheel leven. Niet alleen de ene
kant of de andere kant, maar het geheel. En in de erkenning van het ge-
heel en alle mogelijkheden die er in en rond hem bestaan moet hij een be-
wuste keuze doen. Niet omdat ze goed is, maar omdat ze zijn juiste keuze
is.

Dan zou ik kunnen afsluiten met een woord van een van onze geeste-
lijke broeders. Deze maakte kenbaar - ik zet het om in woorden:

"Indien wij weigeren ons begrip van onszelf waar te maken, hoe zullen wij ooit kunnen beseffen wat werkelijkheid is?

Ik zal streven. En indien mijn streven verkeerd blijkt, zo zal ik trachten opnieuw en anders te streven. Maar ik weiger mij van streven te onthouden uit angst dat mijn streven verkeerd zal zijn. Want slechts hij, die leeft volgens het beste begrip dat nu in hem bestaat, zal mogelijk beseffen hoe zijn taak ook andere zaken kan bevatten."

Ik meen, vrienden, dat dit woord voor ons allen mag gelden. Zeker, innerlijke bewustwording is voor een mens belangrijk, maar zonder daad is ze waardeloos. Een daad, die wordt gesteld zonder dat de innerlijke achtergrond daarin meespeelt, is eveneens betekenisloos. Slechts daar waar ons innerlijk besef en onze uiting één geheel vormen daar zijn wij op weg naar een waarheid, een werkelijkheid, die voor ons eeuwig blijvend en onveranderlijk zal zijn.

-:-

D I E R B A A R .

Wat kan mij dierbaar zijn dan dat wat ik zelf ben en erken in een ander die is? Dierbaar is mij mijn wezen en dierbaar is al wat ik daartoe reken. Dierbaar is al wat ik daaromtrent verwacht, want waarlijk, dit is mij lief, omdat ik mijzelf lief ben.

Lach niet en zeg niet: Zoveel in de wereld moet ons dierbaar zijn. Dat is dwaasheid. Dierbaar is dat wat in je leeft. Dierbaar is de werkelijkheid die je bent. Dierbaar is de wereld; dat is een projectie van jezelf.

Een mens kan je dierbaar zijn. Zeker, indien je versmolten bent met die mens in de geest, anders is het een illusie. Een mens, een voorwerp, een streek, een land, een begrip kan je dierbaar zijn, maar dan toch vooral omdat het in je leeft, omdat wat je ziet jouw wezen is.

Waarlijk, wij hebben onszelf lief en wij zoeken onszelf in alles wat ons lief kan zijn. En eerst als wij beseffen hoezeer al wat wij liefhebben verbonden is met ons wezen, er deel van uitmaken, zullen wij niet treuren om de schijn van verlies, want wat je werkelijk dierbaar is verlies je niet. Het is deel van je; onverbreekelijk met je verbonden. Het was immers deel van je op het ogenblik dat je het dierbaar noemde.

Vrienden, mogelijk is mijn beschouwing een andere dan de uwe, maar ik moest mijn begrippen weergeven, hoe beperkt zij ook mogen zijn. Indien uw wijsheid groter is, stel haar in de plaats van de mijne. Indien gij zoekt naar wijsheid, vertrek van hetgeen ik u heb gegeven en zoek uw eigen weg. Want voleinding is iets wat ge alleen kunt vinden door zelf de weg der onvolmaaktheden te gaan, tot ge de voltooiing hebt gevonden.

-:-

OCCULTE FILOSOFIE

HOOFDSTUK VII.

B E W E G I N G.

Als we magie bedrijven, brengen we eigenlijk de zaak in beweging. We verbreken een sleur, een regelmaat, soms een traditie. Menigeen vraagt zich af, hoe je dat nu het best kunt doen. Om dat te begrijpen en te weten moet je een beetje inzicht hebben in de wereld van geesten, demonen en wat dies meer zij. In de praktijk kunnen we dat ongeveer als volgt formuleren:

Een lichtende geest zal nooit door uw bevelen kunnen worden geregeerd. Hij zal echter antwoorden op elke vraag die in overeenstemming is met zijn wezen, zodat uw behoeven en zijn streven harmonisch moeten zijn.

Een minder lichtende geest gedraagt zich heel anders. Hij heeft een grote weerzin tegen het helpen van een mens. Dat moet men dan overwinnen. Misschien mag ik hier een eenvoudige boerengelijkenis gebruiken: Als je een varken hebt dat niet wil lopen, dan trek je het aan zijn staart waarop het dier zich onmiddellijk begint te bewegen in de richting, die tegengesteld is aan de uitgeoefende druk. Als je dus een demon hebt, dan moet je hem eigenlijk brengen in een situatie waardoor het voor hem pijnlijker is om niets te doen dan om iets te doen. Maar aan de andere kant, zoals de boer zei: "Om een varken te loaten bewege moet je aan de steert trekken, maar je moet wel eerst zorgen dat je 't hebt wil je aan de steert trekken kunnen." En daar zit nu juist de grote moeilijkheid: hoe krijg je contact met bepaalde entiteiten?

Het contact is eenvoudig genoeg. De meeste mensen realiseren zich dat niet. U heeft voortdurend contact met entiteiten. Maar omdat u het zich niet realiseert, ontstaat er zelden een door u bepaalde beweging; dus een door u bepaalde ontwikkeling.

U denkt. Op het ogenblik dat uw denken intens genoeg is of uw emotie diep genoeg en daarin een vaste gerichtheid tot uiting komt, schept u automatisch een harmonie met alle gelijkgestemden die in de omgeving zijn. Dat wil zeggen, dat u in de praktijk met elke gedachte wel ergens houvast kunt vinden. Maar een entiteit reageert natuurlijk niet op een vluchtige gedachte. Er moet dus sprake zijn van een zekere continuïteit in de gedachten zowel als eventueel in de emotie. Is dit het geval, dan zal de entiteit reageren. Maar als u een stemming heeft van "hè, het is weer niets", of: "ba, ik heb geen zin", dan zal die entiteit zeggen: "Dat kan ik met je meevoelen" en blijft ze samen met u daarover mediteren. Uw depressieve gedachten worden dan meestal wat intenser en voor de rest gebeurt er niets. Maar als u nu zegt: Die depressie kan ik op een bepaalde manier opheffen, dan zult u daarmee andere entiteiten aantrekken die de depressie wel kunnen begrijpen en gelijktijdig het bestrijden ervan redelijk vinden. Dat zijn dan lichtende geesten. Daarmee kunt u verder weinig

Maar als u een idee heeft van de manier waarop uw depressie kan worden verdreven en er is harmonie, dan heeft u daarmee een beweging veroorzaakt in de door u gestelde richting. Zo'n entiteit zal dan zijn krachten doen gelden om de vervulling van hetgeen u denkt mogelijk te maken. Hij doet geen wonder, hij verandert niet alles opeens, maar hij scheidt een situatie waarin die mogelijkheid sneller voor u optreedt.

Bent u alleen depressief, dan krijgt u meestal met kwade jongens te doen. Als u b.v. denkt: ik wilde dat die vent dood viel, ach, dan is er altijd wel iemand die daarmee harmonisch is. Het is heel eigenaardig, maar het destructieve element in de mens blijft vooral in de duistere geest lange tijd bewaard.

Nu kan het zijn dat u het gevoel krijgt: er staat iemand achter mij, er is iemand hier om mij heen. Dan kan die gedachte worden uitgewerkt. Ik ga dus een plan maken: dat zou zo en zo moeten gebeuren. Als je dat nu denkt, krijg je door het uitsturen van de gedachten iemand, die probeert datzelfde tegen jou uit te spelen. Dan moet je daar tegenover een beeld stellen van wat er allemaal voor lieflijks en goeds uit voort zou kunnen komen, indien het niet zou gebeuren. Dan heb je dus de varkens-truc toegepast. Het verweer tegen de goede mogelijkheid wordt bij die entiteit dan zo groot dat hij gewoon geen lust meer heeft om u aan te vallen. Hij wil die mogelijkheid uitschakelen en aangezien hij is afgestemd op uw plan, gaat hij dat a.h.w. helpen verwezenlijken. Als u het doet zoals ik het heb gezegd, zonder dat u bijzondere plechtigheden daarbij gebruikt, dan bereikt u meestal niet veel meer dan een aantal nachtmerries bij degenen op wie u zich richt; en dat is toch wel erg genoeg.

Als wij op deze manier te werk gaan, dan kunnen we een entiteit in beweging brengen. Wij kunnen ervoor zorgen dat zijn krachten en vermogens met de onze parallel gaan lopen en dat daardoor de door ons beoogde doeleinden worden verwezenlijkt of dichter bij de verwezenlijking komen.

Zo gesteld is het allemaal natuurlijk erg aardig, maar als we nu toevallig eens niet willen werken met entiteiten, want die zijn soms erg lastig, dan moeten we toch proberen de zaak in beweging te brengen.

We gaan dan uit van de wereld waarin wij leven. Die wereld heeft een bepaalde sfeer of uitstraling. Indien die uitstraling negatief is, zal ik nooit iets met een negatieve reactie kunnen bewerken. Ik kan alleen iets bereiken, indien ik daar een kracht tegenover stel. Die kracht moet niet het gehele negativisme aanvallen, maar een bepaald punt daarvan zeer definitief ontkrachten en daarvoor in de plaats iets anders stellen. U zult zeggen: Hoe is dat mogelijk?

Er is een verhaaltje over een man, die ditzelfde principe had gevonden. Die man, een Engelsman, had zo genoeg van alle ellende dat hij voor de Bank van Engeland ging staan en daar begon van harte om te lachen. Toen scheurden de muren van de Bank van Engeland. Hij dacht toen: Ik heb nog wat geld op mijn rekening staan en liep naar The House of Parliament. Daar wilde hij weer beginnen te lachen, maar een verstandig man heeft hem toen daar neergeschoten.

Dit is maar een verhaaltje, maar er zit iets in. Als wij ernst belachelijk kunnen maken, dan betekent dit dat wij de ernst doorbreken. Als het nu werkelijk een ernstige en eerlijke zaak is, dan bereiken we niets. Maar hoeveel pseudo-ernst wordt er niet verkocht? Hoeveel mooie toespraken krijgt u niet te horen en hoeveel fraaie plannen worden er niet ontwikkeld, die eigenlijk niet serieus gemeend zijn? Dan kan een enkele lach voldoende zijn om zo iets door te prikken. Want de mensen, die zo spreken, weven a.h.w. een soort net waarin ze de verlangens en de emoties van hun gehoor verzamelen; ze krijgen dus greep erop. En als er nu één mens is die terecht en op een ogenblik dat het voor iedereen kenbaar zou kunnen zijn begint te lachen, dan zijn er enkelen verontwaardigd en een paar beginnen te lachen, maar de

sfeer is weg. Het doel, dat met die redevoering werd beoogd, kan niet meer bereikt worden. Dit is een heel eenvoudig voorbeeld.

Het zal voor veel mensen niet zo vaak voorkomen dat ze op een vergadering opeens de behoefte gevoelen te gaan lachen. De meeste mensen weten dat vergaderingen belachelijk zijn, daarom bezoeken zij ze niet. Maar het kan zijn dat u in een huis komt waar een zeer duistere, depressieve sfeer hangt. Dit is gefixeerd. Het is een eilandje van duister dat nergens door beroerd schijnt te worden. Hoe kun je dat in beweging brengen, hoe kun je die duisternis breken zodat er weer licht komt?

De methode hiervoor is natuurlijk sterk afhankelijk van uw eigen reactie. Maar in alle duisternis, in alle somberheid is over het algemeen toch wel een element van hoop te vinden, een gedachte van genegenheid misschien of - en dat is ook mogelijk - alleen maar een gedachte van vrolijkheid. Als u uw eigen afstemming heeft gevonden, dan kunt u die sfeer doorbreken door uw emotie - of dat nu genegenheid is, een begrip van vrolijkheid of wat anders - zeer sterk en geconcentreerd uit te stralen en mede in uw gedrag tot uiting te laten komen. En nu het wonderlijke: een duistere sfeer in een huis is over het algemeen nogal sterk, die blijft tamelijk lang hangen. Indien u op deze manier die sfeer breekt, dan kunt u niet het duister zonder meer verdrijven, maar u kunt wel de greep, die dat duister heeft op degenen die er zich in bewegen, breken.

Het is soms ontzettend moeilijk om iets in beweging te zetten. Een van de meest bekende voorbeelden is iemand, die zich ziek voelt, zichzelf beklaagt en er voortdurend mee bezig blijft. Die persoon maakt zichzelf gewoon zieker en de werkelijke ziekte wordt daardoor zo sterk geactiveerd dat het bijna onmogelijk is om zo iemand daar uit te halen. De eenvoudigste methode zou hier zijn: geef zo iemand een flink pakslaag. Dan is hij zo verontwaardigd dat hij vergeet ziek te zijn. Maar aangezien de meeste mensen een dergelijke methode niet kunnen gebruiken, bestaat er nog wel een andere: Trek u van al die duisternis en klachten niets aan. Probeer de persoon in kwestie ertoe te brengen iets te doen of een reactie te tonen, die niet in overeenstemming is met zijn beeld van zijn ziekte, zijn kwaal, zijn gebrek, zijn beperktheid etc. Wijs daarop en grinnik er veel betekenend bij. Ga dan rustig over tot de orde van de dag. Maar houd in uw gedachten voortdurend vast: dat kun je dus wel. De persoon zal in het begin misschien depressief reageren, maar omdat daar geen enkele reactie op komt, zal hij geneigd zijn het positieve moment te herhalen en nu bewuster. Hiermee is een groot gedeelte van de waan gebroken en krijgen we weer een positieve ontwikkeling.

Met deze voorbeelden heb ik geprobeerd te illustreren dat het niet zo moeilijk is de zaak in beweging te brengen, maar dat het erg belangrijk is om het punt te vinden waarop we pressie kunnen uitoefenen hoe dan ook. Er is al eens gezegd: "Geef mij een hefboom en een steunpunt buiten de wereld en ik zal de wereld buiten haar baan werpen." Dat is volkomen waar.

Wij hebben een hefboom nodig; dat is een gevoel, een gedachte, een reactie. We hebben een steunpunt nodig dat buiten het besloten wereldje van duister, van werking, van sleur ligt waarmee we te maken krijgen. Dat steunpunt moeten we op de een of andere manier voor onszelf fixeren. Dat kan zuiver stoffelijk zijn, het kan liggen in een wereldbeschouwelijkheid, in een beroep op de geest enz. Er zijn heel veel mogelijkheden. Indien we over die twee zaken beschikken, dan kunnen we met onze reactie de baan van dit geheel verstoren. En als we dat eenmaal hebben gedaan, dan kunnen we niet zeggen wat er gaat gebeuren, want we kunnen niet de ontwikkeling geheel bepalen, maar we kunnen er zeker van zijn dat de negatieve toestand zoals die bestond niet kan voortduren. Er zijn een paar eenvoudige regels die voor dit in beweging brengen gelden.

1. Beweging wordt alleen daar bereikt waar twee krachten aanwezig zijn. Een niets kun je niet in beweging brengen. Zorg ervoor, dat je precies weet met welke kracht of toestand je te maken hebt. Eerst dan is het mogelijk hierop druk uit te oefenen.

We zijn heel vaak geneigd iets aan te vallen dat ons niet past zonder te beseffen dat het eigenlijk een ledigheid is die we met een illusie vullen, omdat we er geen raad mee weten. Onze illusies kunnen we niet in beweging brengen. We kunnen alleen onze illusies gebruiken om daaruit een drijfveer te putten waarmee we iets anders kunnen beïnvloeden in zijn gang en ontwikkeling.

2. De intensiteit van mijn concentratie bepaalt niet de energie waarover ik zal beschikken, maar wel het vermogen om die energie te richten.

De krachten waarmee we werken, kunnen krachten zijn van de sferen, van de geest. Het kunnen gewoon levenskrachten zijn die we uit de omgeving opnemen. Hoeveel dat is, kunnen we nooit precies zeggen. Je kunt niet zeggen: Ik heb de beschikking over zoveel pond geestelijke energie b.v. Maar de concentratie zegt wel iets.

De concentratie namelijk betekent dat het geheel van die energie op een beperkt vlak wordt gericht en daar werking heeft. En dan is het bijna een natuurkundige wet: Naarmate de concentratie scherper is en nauwkeuriger op een enkel punt is gericht, zal zelfs een geringe energie een grotere werking tot stand kunnen brengen. Denk maar aan een tuinslang, een brandslang, een waterkanon. Die enorme kracht ontstaat vooral door de bundeling.

Als wij onze gedachten (dus onze concentratie) gebruiken om alles zo nauwkeurig mogelijk, bij wijze van spreken naaldscherp te bundelen op één enkel object, dan zal door die vereniging die wij in ons bewustzijn tot stand hebben gebracht de energie met een zeer grote intensiteit inwerken en daardoor sneller en wat meer is overtuigender resultaten geven. Juist door deze zeer scherpe concentratie kunnen we schijnbaar niet te veranderen toestanden en zaken aantasten. Wij kunnen zorgen dat de zaak uit haar evenwicht komt; dat er beweging komt. En als die beweging er eenmaal is, dan kunnen we haar gemakkelijker dirigeren.

3. Deze regel gaat over potentie, kracht.

Naarmate mijn vertrouwen dat een bepaalde kracht die door mij werkt groter wordt, zal de hoeveelheid kracht die ik uit het geheel kan onttrekken eveneens groter worden en wel in overeenstemming met het doel dat ik nastreef.

Hier hebben we een regel die zeer belangrijk is. Juist als wij ons niet bezighouden met een bepaalde geest, een bepaalde kracht of zelfs een bepaalde demon, maar ons richten tot de totaliteit waarin alles aanwezig is, krijgen we a.h.w. een juistere dosering van de energie die we nodig hebben, omdat in dit geval onze harmonie gelijktijdig bepaalt welke energie wij uit het geheel onttrekken. Dat is dan weer in overeenstemming met het doel dat wij nastreven.

Nu volgen hier enkele eenvoudige wetjes, die bij de magie horen. Sommige ervan heeft u wellicht gehoord, maar in dit verband zijn ze toch wel heel belangrijk.

Trillingen.

Ook stoffelijke trillingen kunnen van groot belang zijn om veranderingen tot stand te brengen. Zij brengen namelijk een verstoring van bepaalde rusttoestanden teweeg waardoor gemakkelijker ook geestelijke invloeden tot zelfs op stoffelijk niveau werkzaam kunnen worden.

Dit wil gewoon zeggen: Als ik met iemand te maken heb, die in lethargie is, dan kan ik natuurlijk wel proberen die man geestelijk eruit te halen, maar het zal waarschijnlijk veel beter gaan, als ik keihard b.v. de Derde Symphonie van Beethoven draai of wat dat betreft the Beatles of wat er tegenwoordig modern is.

Hier heb ik geluidstrillingen. Die mens wordt daardoor beïnvloed. Hij zal daarop niet bewust willen reageren, maar zijn lichaam reageert. De reactie van het lichaam betekent dat ik hier niet de rust behoef te verstoren; die is al verstoord. Nu behoef ik alleen maar het bewustzijn zover door te prikken dat die werking plotseling bewust wordt ervaren en ....ik heb beweging, ik heb ontwikkeling. Daarmee kan ik nu iets doen.

Incantatie.

Incantaties zijn sterk afhankelijk van de trillingen die we voortbrengen en de intensiteit waarmee wij ze voortbrengen.

Als we een zeer grote kracht willen uitoefenen of een zeer hoge macht willen aanroepen, dan zullen we dit luidkeels moeten doen.

Als wij werken met kleine krachten, dan kan het voldoende zijn om a.h.w. te fluisteren, dus zeer zacht te spreken.

De klank die we gebruiken heeft ook weer haar betekenis.

o is een klank die altijd goed is om openheid (het woord zegt het al) te bereiken. We kunnen met o afgeslotenheden verbreken. Het is het mooist, als je het in het Engels doet. Probeert u maar eens te incanteren:

O, L o o r d (dan heb je die o - o). U kunt het ook met een ander woord proberen: d o o d g e w o o n. Het heeft precies dezelfde werking.

Het gaat nl. om de o, niet om de rest,

De a-klank heeft een remmende werking. We zullen dus een a-klank bij voorkeur in onze formulering daar een rol laten spelen waar we een bepaalde ontwikkeling willen afremmen of een opwinding willen bedaren. Dat kun je ook weer illustreren:

e w a k a m a t a of als u het liever op z'n Hollands doet: w a g e n w a c h t e r w a c h t. Daar heeft u een bepaalde werking die vertragend is.

De e en i-klank kunnen we afwisselend of gecombineerd gebruiken. Als we die gebruiken, bereiken we eigenlijk niets anders dan een doordringing. We krijgen geen totale openheid, maar wel een verbreking van afgeslotenheid op één bepaald punt.

De e-klank, mits juist gehanteerd, heeft bovendien een zekere mate van pushing power; ze drukt a.h.w. de zaak nog een keer door.

Als we nu met geestelijke krachten bezig zijn en we willen op één bepaald punt doordringen, dan zullen we gebruiken van een dergelijke e - i-beweging. Bijvoorbeeld: w i e w e e t. Dan kun je zonder dat je onrust baart daarmee kracht uitoefenen.

De au-klank heeft ook een sterke invloed op materie.

De oe-klank kan worden gebruikt om bepaalde kosmische waarden gericht te bevestigen.

Dit zijn natuurlijk maar enkele voorbeelden. Er zijn nog onnoemelijk veel andere klanken. Maar hoe het ook zij, als wij werken met trillingen, moeten we die klanken dus wel degelijk gebruiken in overeenstemming met ons doel.

Geluidsintensiteit.

Als ik een grote kracht of een grote werking wil hebben, dan moet ik bij de incantatie de stem uitzetten. Ik moet zorgen dat de klank resoneert. Maar als ik gewoon bezig ben met een klein magisch werkje, dan is het voldoende dat het net gevocaliseerd wordt; dus dat ik gewoon spreek. Hier is de intensiteit van geluid belangrijk, omdat we daarmee de intensiteit van de trilling bepalen. Onthoudt u echter één ding: Als wij alleen maar fluisteren, hebben we te maken met klankloosheid. Hier is het in feite een aantal sis-klanken, die we voortbrengen; en dat zijn meestal hogere frequenties. Het gefluisterde woordt wordt daarom praktisch alleen gebruikt, indien wij bepaalde reacties in materie tot stand willen brengen; tegenover mensen zullen wij het minder gebruiken. Het zal u duidelijk zijn geworden dat je de incantatie wel degelijk nodig kunt hebben.

Maar er zijn meer dingen waarvan we gebruik kunnen maken. Denkt u maar eens aan bepaalde gebruiken van de boeddhisten, die op een gongetje staan te slaan bij een begrafenis. Gebruiken in het jodendom, zoals het blazen op de ramshoorn. Hier worden muziekinstrumenten gebruikt. We kunnen daarvoor een aardige vervanging vinden, als we gewoon een plaat draaien. In bepaalde platen zitten ook ritmische elementen. Die ritmen kunnen erg belangrijk zijn.

Als we te maken hebben met een piano, dan kunnen we kiezen tussen mooie gedragen accoorden en dissonanten. Een dissonant, die met regelmatige tussenpozen weerkeert - eventueel zelfs met een klimmende sterkte - is altijd een factor die elke concentratie van een ander zal verbreken. Daarvan kunnen we gebruikmaken. Ik wil u niet de raad geven om te doen als de tandarts, die een bandje maakte van de Niagara Falls en deze voortaan als een orale verdoving voor zijn patiënten gebruikte. U moet u ervan bewust zijn, dat al het geluid dat u gebruikt in uw omgeving een dergelijke betekenis kan hebben.

Als u een bepaalde sfeer heeft, is het zelfs heel goed om daarbij passende geluiden of muziek te zoeken. Het kan zijn dat u b.v. de Unvollendete speelt, indien u een zekere rust nodig heeft waarin toch een ontwikkeling moet zijn. Dat vindt u dan vooral in de viool-accorden en in de paar mooie cello-passages. Daardoor krijgt u a.h.w. een stimulans en zult u gemakkelijker denken, gemakkelijker begrijpen.

Zo zijn er andere dingen waarbij je absoluut niet kunt denken. De Bolero van Ravel b.v. is geen achtergrondmuziek. Dat is een dominerende muziek speciaal door het ritme. Het eenvoudige klankpatroon is niet eens zo erg belangrijk, maar het is vooral het ritme en de nadrukkelijkheid die erin zit: het steeds klimmen van ritme en nadruk. Daardoor wordt men gebiologeerd. Als het nu gaat om iets uit het hoofd te leren of om één bepaalde zin voortdurend te herhalen, dan kunt u daarvan schitterend gebruik maken. U kunt er een intense gerichtheid mee krijgen. U kunt ook een intense penetratie van uw besef voor een bepaalde formule ermee bereiken. Maar als u rust wilt hebben, dan moet u dit stuk toch werkelijk niet spelen.

Trillingen kunnen ook op een andere manier van belang zijn. U heeft misschien wel eens gemerkt hoe irriterend het kan zijn, als u in een theater zit er er is iemand, die met de punt van z'n schoen voortdurend tikt tegen een van de opstanden van de stoelen. Maar nu het gekke; dat stoort u vooral, als het ritme ingaat tegen hetgeen u in de uitvoering ziet; dus als het geen samenhang daarmee heeft. Heeft het dat wel, dan merkt u het eigenlijk niet. Het kan zijn dat bij bepaalde concerten of opera's er iemand is die de maat a.h.w. zit te scanderen en die trilling wordt dan over de gehele rij voortgezet. En wat is het resultaat? Dat de mensen in die rij dit ritme intenser ervaren. We kunnen dus ook zuiver stoffelijke trillingen gebruiken en daarmee een gerichtheid, maar ook een ontwrichting

van gerichtheid veroorzaken. Het is goed om deze dingen te weten, want als je iets in beweging wilt brengen, moet je de eenvoudigste manier kiezen.

Er zijn mensen, die zo sterk magisch denken dat ze zitten te concentreren om zich door levitatie een kilometer te verplaatsen, terwijl ze de fiets voor de deur hebben staan. Dat zijn dwazen. Maar je hebt ook mensen, die zeggen: Als het stoffelijk niet kan, dan kan het niet. Denk nu eens aan de bazuinen van Jericho. Het klinkt misschien krankzinnig, maar mogelijk is het. Caruso kon een glas kapot zingen. Je kunt dan wel zeggen: Die man had een dubbel strottenhoofd, maar er zijn ook anderen geweest die datzelfde hebben gepresteerd. Je kunt met een geluid iets veroorzaken dat een sterke materiële uitwerking heeft. Op het ogenblik, dat ik niet in staat ben de nodige energie op een eenvoudige manier normaal op te brengen, kan ik de zaak aanvullen met b.v. geluid en bepaalde andere werkingen. Daarvoor zijn er een paar regels die ik hier zal geven:

- a. Materie kan alleen reageren op invloeden welke een resonantie in het patroon van die materie ten gevolge hebben. Dat is dus: de toon en het glas moeten met elkaar in overeenstemming zijn. Maar ook de geestelijke kracht, die ik gebruik om een bepaald voorwerp te laden, te ontladen, te ontbinden of sterker te vormen en vast te leggen, moet in overeenstemming zijn met het eigen wezen ervan.

Hoe we dat nu moeten weten? Heel eenvoudig: Als een mens wil weten, of een voorwerp of materie resoneert, dan gaat hij gewoon de scala van zijn eigen uitdrukkingen na met een sterke concentratie op het voorwerp tot het ogenblik dat hij het gevoel heeft: nu krijg ik diezelfde impuls terug. Dat is namelijk het ogenblik van resonantie. Dan begint namelijk het materiaal mee te trillen en die trilling zal u beroeren. Dit geldt zowel voor geestelijke trillingen als voor stoffelijke. Hebben we deze eenmaal gevonden, dan weten we: deze intentie, deze geestelijke kracht of deze toon of dit ritme is in overeenstemming met het voorwerp.

- b. Elke trilling heeft een aantal neventrillingen. Op het ogenblik, dat een persoonlijkheid of voorwerp naast ons op de neventrilling gaat reageren en dit binnen ons bewustzijn gebeurt, wordt de neventrilling tot hoofdtrilling. Dat wil zeggen, dat het geheel van onze kracht plotseling in de harmonische wordt gelegd, die we niet zelf hebben georigineerd, maar die is ontstaan door hetgeen we in een ander of in het andere hebben tot stand gebracht. Het is goed om ook dat in de gaten te houden, want er zijn nogal eens wonderlijke consequenties bij.

Als u b.v. iemand gewoon wilt zegenen, dan kan het zijn dat de persoon in kwestie daaruit een enorm zelfbewustzijn gaat krijgen en dat u bewust of onbewust overschakelt op verering. Als u dat niet merkt, zoudt u daardoor bij de ander een vorm van egomanie tot stand kunnen brengen; en dat is niet zo leuk. Daarom moeten we altijd oppletten: Als een harmonische trilling optreedt waarbij we ontdekken dat wij onze eigen uistraling ook maar iets wijzigen, dan moeten wij onze uitstraling onderbreken en na een zeer korte pauze - telt u maar tot tien - weer hervatten. Hiermee hebben we de invloed van de harmonische voor ons wezen teniet gedaan en het duurt wel even voor ze zover is opgebouwd dat ze ons weer kan beroeren. Ondertussen kunnen we verder gaan met het uitstralen van de kracht die we zelf willen gebruiken.

We hebben al eens meer gezegd, dat persoonlijke magie belangrijker is dan rituele magie. Dat is ook waar, want een ieder moet werken op de manier die hem het best ligt. Per slot van rekening, als je goed met een hamer overweg kunt, dan moet je niet proberen iets te doen met een stuk ijzer of met een floret, want dan lukt het niet. Je moet werken met je eigen middelen en methoden.

Maar ook in onze eigen middelen en methoden zijn bepaalde rituelen vaak nodig en belangrijk. Daarover zou ik nog een paar dingen willen zeggen, omdat dit ook te maken heeft met het in beweging brengen niet alleen van het andere, maar ook van onszelf. We zijn op bepaalde punten ook gewoon vastgeroest. We hebben nu eenmaal dit sleurtje, we doen het altijd zo en daarom zal het zo moeten gaan, anders gaat het niet.

Een ritueel kunnen we gebruiken op het moment dat we onze eigen krachten anders dan normaal willen gaan gebruiken. Daarbij zal het ritueel moeten bestaan uit de volgende onderdelen. U kunt elk onderdeel zelf vorm geven, maar u moet wel een beetje rekening houden met de sequentie.

1. Realisatie van doel.
2. Realisatie van kracht.
3. Beroep op de kracht met omschrijving van doel.
4. Identificatie met de kracht en het uitzenden van de kracht, opdat het doel wordt bereikt.

Hiervoor kunnen we gebruikmaken van stoffelijke methoden. Wij kunnen visuele methode gebruiken (concentratie via een foto, een beeldje of iets dergelijks). We kunnen het doen door te tekenen, door kleurvlakken ten opzichte van elkaar te bewegen. We kunnen daarbij gebruikmaken van reukwerken en als we die niet aangenaam vinden, dan kunnen we ook odeur gebruiken, maar dan moet u niet uw normale geurtje nemen die u elke dag gebruikt; u moet dan wel iets anders zoeken. Kortom, u kunt op elke manier een verandering brengen in uw ervaren, in uw methoden van denken en doen. Hierdoor kunt u vaak het schijnbaar onmogelijke toch bereiken.

Afwijking van de norm betekent voor de mens heel vaak: afwijking van een bestaand denkpatroon waardoor hij in een nieuwe vorm zijn gedachten kan opstellen en zijn krachten kan richten. Zoals een soldaat eens zei: Dit was een machinegeweer. Het werkte niet meer, de loop was bruikbaar, het slot was bruikbaar, nu heb ik er maar een snelvuurgeweer van gemaakt. Dat is dus werken met dezelfde onderdelen en daarmee iets anders tot stand brengen.

Stel u nu maar voor dat uw innerlijk - wat gedachten en krachten betreft - heel veel lijkt op een meccanodoos. Je kunt een bestaand patroon uit elkaar schroeven en op een nieuwe manier in elkaar zetten. Maar daarvoor heb je een voorbeeld nodig, je hebt kracht nodig die je op jezelf richt. Elk ritueel is in feite het richten van een kracht op jezelf, opdat je kunt beantwoorden aan het doel van het ritueel waarna het "ik" in een nieuwe vorm en een nieuwe structuur actief wordt ten aanzien van een gesteld doel. Persoonlijke rituelen zijn soms dus wel belangrijk.

Als u op een gegeven ogenblik het gevoel heeft: ik sta teveel onder spanning, ik kan dit niet allemaal meer verdragen en het gaat me niet goed, dan kunt u proberen om uw sleur - hoe dan ook te breken; en wel door b.v. één dag geheel andere dingen te doen dan u normaal doet. Bovendien, als het even kan, in een andere volgorde dan voor u normaal zou zijn. Hierdoor breekt u het geheel van de spanningen in u af en schept u de mogelijkheid om die kracht op een nieuwe, voor u meer hanteerbare of harmonischer wijze bijeen te brengen. Dit is een raad, die ik aan iedereen kan geven. Als u dus op een gegeven ogenblik voelt: dit gaat niet meer, verander de procedure. Doe het anders. U zult zien dat het veel beter gaat.

Er is natuurlijk veel meer te vertellen over dit onderwerp, want het is onuitputtelijk. Maar dan moeten we rekening houden met de volgende wet.

De wet van limitering.

Wij kunnen al datgene bereiken wat voor ons voorstelbaar is en in overeenstemming hiermee werkingen tot stand brengen. U kunt dus niet alles doen. U kunt een kikker niet laten vliegen, tenzij u zich eerst kunt voorstellen hoe een kikker vleugeltjes laat groeien of b.v. door gas te slikken of zoiets lichter dan lucht wordt.

Heel veel mensen houden zich bezig met het nastreven van magische dingen. Maar magie is, juist als het gaat om het gebruiken van je eigen krachten, altijd beperkt tot het voorstelbare, het denkbare, het in uzelf reeds beleefbare. Eerst dan kunt u dat naar buiten toe waarmaken. Houdt u daar rekening mee.

Als laatste regel: Al datgene wat wij doen uit liefde betekent gelijktijdig een volledige overgave van al onze krachten en mogelijkheden zonder daarover nog enige bestemmingsmacht te behouden. Dat moet u goed onthouden! U kunt dus niet zeggen: Ik heb de mensheid zo lief, nu ga ik die mensheid helpen en dan later roepen: Ja, maar wat me nu is gebeurd, nu sta ik op Calvarie! Dat is gewoon een logische consequentie en dat kunt u niet meer voorkomen. Daarom, werk met de krachten van liefde alleen daar waar u zeker bent dat deze liefde niet alleen maar een dwaze illusie is of een droom, maar waar de liefde werkelijk iets is waarvan u zegt: Hierin heb ik zelf geen betekenis.

Dan moet u zich ook realiseren dat u nooit kunt werken uit haat zonder te vernietigen. Zelfs degene die het kwade haat en het wil bestrijden vanuit deze haat, zal krachten uitstralen die het kwaad aantasten, maar gelijktijdig ook het goede waarmee het verbonden is. Je kunt niet door haat selectief vernietigen; dat kan wel door liefde. Je kunt met liefde haat niet verdrijven, maar je kunt haar wezen veranderen. Liefde absorbeert en liefde geeft ook totaal. Dat betekent, dat je alles beïnvloedt. De liefde zal zich altijd op het positieve richten. Als u liefde versterkt, zal haat vanzelf minder belangrijk worden. Maar als u haat en u probeert die haat te versterken, dan zult u daardoor toch ook de kracht van liefde sterker maken en kunt u dus niet bereiken wat u wilt. U bereikt dan wel ontwikkeling, maar niet een gerichte ontwikkeling. De liefde doet dat wel, omdat ze niet uitgaat van zichzelf en daarbij de eenzijdigheid vermijdt die aan de haat eigen is.

Elke magische handeling en elke uitstraling van geestelijke kracht moet berusten op emotie. Daarbij kan de emotie misschien wel eens wat minder vriendelijk zijn. Je kunt heus wel iemand helpen waarvan je denkt: potverdorie, oude zeur! Maar dan moet het geheel toch worden gedragen door medelijden. Is dat medelijden er niet, dan is de werkingsmogelijkheid praktisch nil geworden en kun je weinig doen. U moet daar dus rekening mee houden. U bepaalt met uw instelling, met uw emoties wel degelijk wat u tot stand brengt en die bepaling is niet alleen in uw gedachten te maken.

U kunt niet op een stukje grond alleen het graan laten groeien en het onkruid niet of omgekeerd. U kunt alleen alles wat er in dat stukje grond is helpen om sneller en beter te groeien.

U kunt niet in een mens één kwaliteit veranderen zonder gelijktijdig alle andere kwaliteiten mede te veranderen. Dan zult u begrijpen dat het wel degelijk mogelijk is om de wereld in beweging te brengen; dat het mogelijk is om allerlei dingen te veranderen met magie, met geestelijke krachten. Maar daarbij zal je niet altijd alleen het beoogde bereiken, maar soms nevenverschijnselen die veel belangrijker lijken.

Denk na over de mogelijkheid dat u meer bereikt dan u wilt en vraag u af, of dit aanvaardbaar is. Zo ja, stel u open. Gebruik de gehele kosmische kracht volgens de intensiteit van uw denken, uw persoonlijkheid en

help de stilstand in de wereld en bij anderen te veranderen door haar in beweging te brengen. En als er beweging is, blijf druk uitoefenen en doe dit op bekwame wijze. Wanneer namelijk blijkt dat u iets niet voorwaarts kunt stuwen, probeer dan een kracht in de tegengestelde richting te veroorzaken. Want ook de mensheid en de menselijke ontwikkeling reageren vaak als een varken: het blijft staan, totdat je in de tegengestelde richting begint te trekken, dan beweegt het zich voort.

:--:

HYPNOSE IN VERBAND MET GENEZING.

Hypnose kan als volgt worden omschreven: Het is een sterk toenemende suggestie waarmee de eigen wil van de proefpersoon zoveel mogelijk wordt uitgeschakeld en hij alles onbelangrijk gaat vinden behalve de suggesties van de hypnotiseur. Hierbij tracht men de ontspanning zo intens te maken dat een trance-achtige toestand wordt bereikt. Op het ogenblik dat men deze trance heeft bereikt, kan men suggesties geven die met een post-hypnotisch effect enige tijd werkzaam blijven.

Wat kun je met hypnose doen?

Wanneer iemand onder hypnose is, kun je die persoon bepaalde dingen laten ervaren, laten erkennen of laten denken en hem daarna met een gevoel van verfrist en uitgerust zijn in een toestand van grote ontspanning laten ontwaken. Dit laatste is heel veel waard, als je hem wilt genezen. Als je hem voldoende kunt ontspannen en zich aan de genezing kan overgeven, heb je al heel veel bereikt.

Wat je kunt doen ten aanzien van diepere angsten en dergelijke is beperkt. Een angst namelijk komt niet alleen voort uit de vrees voor iets, maar is tevens de uiting van een onevenwichtigheid in de persoon. Deze onevenwichtigheid kunnen we alleen opheffen, indien we daarvan de oorzaak kennen. Het is vaak heel moeilijk zover in de innerlijke roerselen van een persoon door te dringen dat we daarvan ook maar enig begrip krijgen. Daarom zullen we over het algemeen in zo'n geval een sterke suggestie geven die gericht is tegen de angst, als deze zich symptomatisch manifesteert. Als iemand bang is te vallen, dan suggereren we hem dat hij sterk evenwichtig is. Als iemand bang is voor water, dan maken we hem duidelijk dat je je in water prettiger voelt. Door deze suggesties te geven, kunnen we dan ook althans de symptomen van de angst wegnemen en vaak weer een aanpassing aan de normen verkrijgen.

De werkelijke angsten van de persoon kunnen we daarmee niet geheel verdrijven. We kunnen de mens suggereren dat bepaalde zaken, die hij tot nu toe als pijnlijk heeft ervaren, in wezen niet pijnlijk zijn. We kunnen niet de prikkel wegnemen die nu als pijn wordt geïnterpreteerd, maar we kunnen haar een andere, meer aangename betekenis geven.

Als iemand voortdurend pijn in zijn rug heeft, dan is dit normaal een bewegingsbelemmering, omdat men bang is voor die pijn. En het is juist de stijfheid waarmee men dan de ruggegraat pleegt te houden waardoor de verstijving en de pijn wordt bevorderd. In dat geval zullen we dus de persoon de suggestie geven dat hij in zijn rug een trekking zal voelen wat duidelijk maakt dat zijn spieren klaar zijn voor grotere beweeglijkheid. Hij zal nu de pijnsymptomen als een bewegingsaansporing gaan interpreteren. Hij zal zich

hierdoor beter en meer bewegen en vaak zelf de oorzaak van de pijn mede opheffen.

Wij moeten hierbij natuurlijk rekening houden met het feit, dat we in een hypnose de proefpersoon nooit iets kunnen opleggen wat tegen diens aard in gaat. We kunnen bepaalde betekenissen veranderen, we kunnen bepaalde remmingen wegnemen, maar we kunnen iemand niet tot moordenaar maken, als hij zelf een goedertieren mens is. Iemand, die nooit een vlieg heeft doodgemaakt, kun je niet zo hypnotiseren dat hij een perfecte vliegenmepper wordt; dat gaat niet. We moeten dus een andere methode vinden.

Nu is het mogelijk om een secundaire werkelijkheidsbetekenis suggestief aan de persoon op te leggen. We zeggen dan dat iets anders is dan het tot nu toe werd ervaren.

Bijvoorbeeld: Het is helemaal niet slecht dat je een kind een keer een klap geeft. Het pak op de broek is juist wat het kind nodig heeft om zich geborgen te voelen in een bepaalde gezagsverhouding.

Als we dat nu aan de persoon duidelijk kunnen maken, dan zal hij - ofschoon hij anders nooit een kind met een vinger heeft aangeraakt - bij elke gelegenheid dat het noodzakelijk is het achterwerk van jeugdige pupillen tot gloed bewegen.

Ik heb hopelijk hiermede duidelijk gemaakt, dat we met hypnose een verschuiving van interpretatie teweeg kunnen brengen, dat we daarnaast bepaalde reacties van de persoon tijdelijk kunnen veranderen.

Voor genezing is het natuurlijk erg belangrijk dat we weten wat we willen doen. Stel, dat iemand gehypnotiseerd moet worden. Dan is de eerste vraag: Kunnen we de persoon hypnotiseren? Het proces ervoor is overigens wel bekend; er zijn handboekjes voor. Het eenvoudigste proces is nog altijd dit:

Veroorzaak op welke wijze dan ook een vermoeidheid bij de persoon, bij voorkeur optisch, terwijl u gelijktijdig zorgt voor een zeer gelijkmatige geluidstrilling. U moet dus nooit hard zeggen: En nou ga je slapen! Dan wordt iemand klaar wakker. Maar u kunt wel op zachte toon zeggen: Je bent slaperig. Je bent helemaal ontspannen.....je bent moe.....je voelt je wegzakken.....doe maar.....ga maar slapen.....slaap maar. Op deze manier kun je iemand a.h.w. in slaap praten. Deze ontspanningsmethode kent u wel.

Onthoud verder dat, wanneer de persoon de slaaptoestand bereikt, uw eerste suggestie altijd is dat hij alleen op een bepaald teken van u wakker wordt. Bijvoorbeeld: Als ik met de vingers knip of als ik een bepaald woord zeg, word je ontspannen wakker, je vergeet alles wat ik heb gezegd en je voelt je uitermate blij en prettig. Dat is dus altijd de eerste suggestie.

Door de suggestie de persoon te binden aan één bepaalde prikkel voorkomen we dat hij door iets anders wordt afgeleid, wordt gestoord of wakker wordt.

U moet nooit proberen een persoon volledig te beheersen. Dus zeg niet: Nu ben ik je meester en je doet alleen maar wat ik goed vind. De meeste mensen komen dan innerlijk in verzet en dan weet je nooit wat er allemaal uit voort kan komen. Zeg wel: We gaan nu samen proberen om - en dan omschrijft u het - b.v. de pijn weg te nemen, om uw medicijnen beter te laten werken, om u wat blijmoediger te maken. Geef de proefpersoon aan wat u eigenlijk aan het doen bent. Dit bevordert over het algemeen de werking van de suggestie.

Als u te maken heeft met kwalen, dan moet u het volgende onthouden:

U kunt lichamelijke symptomen voor een deel wegnemen, als ze zuiver met zenuwen te maken hebben. Maar alles wat niet daartoe behoort, kunt u niet wegnemen. U kunt wel tegen iemand zeggen: Je bent niet mank meer, maar ja, die suggestie houdt niet lang stand, als hij iedere keer een eind naar beneden moet zakken. Dus stel nooit, als het lichamelijke symptomen betreft, dat ze niet bestaan. Stel, dat ze niet belangrijk zijn. Stel nooit, dat iemand genezen zal zijn, tenzij het om zuiver geestelijke

kwesties gaat. Stel altijd, dat de persoon zich prettig zal voelen en zal bemerken hoe het aldoor beter gaat. Geef dus een suggestie, die een geleidelijke genezing suggereert. Hierdoor krijgt u namelijk een aanpassing van het lichaam aan een geestelijke gesteldheid en dan wordt hetgeen u heeft gesuggereerd inderdaad waar.

Als u te maken heeft met bepaalde hardnekkige gevallen - die zijn er nogal - dan is het soms nodig om de behandeling te herhalen. Het is zeer nuttig dat u - als de eerste maal deze trance, deze slaap, deze absolute ontspanning is bereikt - de suggestie geeft dat op een bepaald teken (kies hiervoor nietiets wat overal voorkomt; neem iets wat sterk met uw persoonlijkheid verbonden is: een voorwerp of een wachtwoord of een woord dat hij zelden zal horen) die persoon onmiddellijk die toestand bereikt: "Als u dit woord hoort, dit teken ziet, dan zult u zich onmiddellijk volledig ontspannen, dan hoort u alleen nog maar mijn stem en beantwoordt u alleen nog maar datgene wat ik u vraag of zeg." Door dit te doen bespaart het u in de eerste plaats een hoop werk, want de eerste keer iemand wegstrijgen duurt nogal lang. In de tweede plaats betekent het dat we de persoon dan gemakkelijk suggesties kunnen geven. Maar onthoudt u één ding:

Als we een patient meermalen behandelen, dan moeten we ervoor zorgen dat de suggesties gelijkkluidend zijn en dat hoogstens het gesuggereerde gevolg een progressieve ontwikkeling doormaakt. Ook dit is van groot belang, anders wil het nog wel eens verkeerd gaan.

Dan moet u er ten laatste nog rekening mee houden, dat bij een sujet dat redelijk ontvankelijk is de werking van een post-hypnotisch bevel of suggestie enkele dagen duurt. Denk dus niet dat u iets voor weken of maanden kunt brengen. Dat kunt u alleen, indien u zeer gevoelige sujetten heeft of na een aantal behandelingen.

De zaak kunnen we wat genezing betreft in een paar korte zinnen samenvatten.

1. Onthoud, dat u nooit een bestaande kwaal kunt wegnemen door een hypnotisch bevel. U kunt wel de belangrijkheid van de kwaal voor de patient veranderen, vooral als u naast het verminderen van de betekenis van de kwaal aan iets anders wat voor de patient positief is en positief ervaren kan worden een grotere betekenis geeft.
Bijvoorbeeld: de pijn is niet erg en eigenlijk hindert het je ook niet zo. Als je nu medicijnen neemt, voel je je plotseling heel sterk en heel blij. Daarom wil je die medicijnen ook precies op tijd en regelmatig innemen. Dat idee.
2. Houd rekenig met het karakter van de persoon, die u voor u heeft. Als u met een zwartgallig mens te maken heeft, dan kunt u zo iemand natuurlijk niet zonder meer genezen. U kunt hem ook niet zeggen: Het is allemaal weg, want dan mist die mens iets, al is het alleen maar een reden om zich te beklagen. Probeer hem dan een reden te geven om zich over iets te beklagen waar hij wat aan doen kan. Geef hem dan bij een volgende suggestie het idee dat hij er iets aan moet doen. Dan kunt u zo iemand langzaam in een meer positieve richting sturen. U kunt echter nooit iets wegnemen zonder daar iets tegenover te stellen.
3. Wij kunnen van allerlei middelen gebruik maken, maar onze patient moet in zekere mate suggestibel zijn. Zij, die zich suggereren dat ze voor hypnose niet ontvankelijk zijn, zullen juist hierdoor gemakkelijk bereikbaar zijn.
Voor personen die moeilijk te bereiken zijn, bestaan er bepaalde me-

dicijnen, die de suggestibiliteit aanmerkelijk vergroten. In noodgevallen kunt u daarvan gebruik maken, maar alleen onder medisch toezicht.

Indien u te maken heeft met een redelijk suggestibele patient, dan zijn er verschillende eenvoudige proeven. Een van de eenvoudigste is de handenproef. De handen worden samengevouwen en dan proberen ze van elkaar te krijgen. Het gaat niet, omdat de mens niet bewust ontspannen is. Is hij wel bewust ontspannen, dan gaat het wel. Er zijn meer van dergelijke proefjes. Bijvoorbeeld: Je kunt dat been niet stilhouden. Dan begint het inderdaad te bewegen. Een andere proef: Als je twee einden van een spier met de vingers beroert en je zegt dat er een sterke stroom doorheen gaat - ook zonder dat dit waar is - dan zal de spier gaan pulseren. Met dergelijke proeven kunt u dus zien in hoeverre een patient te beïnvloeden is.

Een gemakkelijk te beïnvloeden persoon is iemand, die eigenlijk bij de eerste slingerbeweging of bij de eerste manipulatie al begint te reageren. In dergelijke gevallen zal men er bijzonder goed op moeten letten dat de persoon het bevel krijgt alléén met trance te reageren op het bevel van de hypnotiseur en niet anders. Hierdoor kunt u een grote hoeveelheid suggestie van een andere zijde uitschakelen.

4. Vergeet nooit bij uw bevel ook de omgeving te betrekken voor zover dat mogelijk is. U kunt iemand niet plotseling in zijn gedrag tegenover de omgeving veranderen, maar u kunt wel suggereren dat de persoon positiever met de omgeving samenwerkt. Dit betekent over het algemeen al een vergroting van de ontspannenheid en het welbehagen van de patient na afloop van de hypnose.

:--:

Een Z O N N E G R O E T

is het licht dat duidelijk maakt, dat je het leven kunt genieten ondanks de vergankelijkheid daarvan.

Hoe schoon ben ik levend in de knop, sprak de roos.
Hoe vol ben ik, bloeiend
en van nectar vervuld, sprak de roos.
Hoe droef verwelk ik, vallen mijn bladeren, sprak de roos.

Maar de struik bloeide voort.
De struik groeide voort.
En de wortelen zochten hun nieuwe weg
en nieuwe voeding en nieuwe kracht,
totdat een zonnegroet die lente bracht,
weer deed ontluiken dezelfde stam.

Hoe schoon ben ik als knop, sprak dan de roos.
Hoe schoon ben ik als bloem, sprak toen de roos.
En zij verging.
Een bloesem slechts die in 't genieten van de zon,
het leven en de volheid van 't bestaan
misschien vergeten had dat zij slechts
uiting was van vergankelijkheid,
een levensteken langs de baan
van een door 't jaargetijde niet
beheerst bestaan.

Genieten is niet méér hebben, maar intens erkennen wat je hebt.
Leven, de vreugde kennen van het leven, is met wat je hebt en bent de harmonie bereiken die noodzakelijk is.
En wil je dan ondergang, vergankelijkheid ooit zien, het zijn de verschijnselen die buiten je vergaan, terwijl het licht, de kracht waarmee je zelf de zon soms groet in jou blijft voortbestaan.

:--:~:

Abonnementen: f35,- per 10 nummers
(voor leden f22,50)(naar buitenland f 4,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage.

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

M A A N D B L A D.
(10 nrs. per jaar)

I N H O U D.

MEI 1975.

20e jaargang.
Nummer 8.

ONTWIKKELINGEN

Kosmisch bewustzijn	CI blz 93
De uitstraling van deze wereld	CI " 101
Onredelijkheid	CI " 107
Verbeelding	CI " 108

OCCULTE FILOSOFIE

Tijd	CII " 97
Facetten van vitaliteit	CII " 104
Angst	CII " 109

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

ONTWIKKELINGEN

HOOFDSTUK VIII.

KOSMISCH BEWUSTZIJN.

Als u begrijpt wat tijd kan zijn, als u begrijpt dat ruimte ook een variabele van het "ik" is, dan krijgt u een idee van wat kosmisch bewustzijn kan betekenen. Nu zijn daar heel veel verschillende benaderingen voor. Ik citeer:

"Als het "ik" zich groot voelt en in zich heel het zijn bevat, dan eerst weet het wat de kracht is die schept."

Hoe zijn de mensen er eigenlijk toe gekomen om die dingen op die manier uit te drukken en waar komt dat vandaan? Dat is toch ook belangrijk. Juist in een tijd als deze waarin bij heel veel mensen innerlijk de behoefte bestaat te groeien om een nieuwere, ruimere visie op het bestaan te krijgen is het belangrijk te weten: waar komt dat vandaan.

Het is heel lang geleden. We moeten eigenlijk teruggaan naar Atlantis, want daar zijn de eersten die met uittredingsbelevingen werken. Maar laten we het iets dichterbij zoeken, ongeveer 8000 v. Chr. bij de geheimscholen van de Indische rijken. Daar ontstaan scholen die proberen de hemel te bereiken. Nu is dat niet zo moeilijk te begrijpen, als men ziet hoe die mensen denken. Voor hen is de hele kosmos een hiërarchie waar ergens achteraan de grote scheppende Kracht staat die verborgen blijft. Daaruit komt de Schepper voort, die dan in drie of vier gestalten kan optreden en daaronder staan laagje na laagje alle hemelgeesten, totdat we ten slotte terecht komen bij de doodgewone geestjes, die zich met de mensen mogen bezighouden.

Het denkbeeld om door te dringen in de richting van de natuurgeesten is eigenlijk vanzelfspreken. De mens in die tijd zoekt naar kennis, naar macht, naar beheersing. In die confrontatie met het klein-occulte gebeuren dat direct rond de mens plaatsvindt, raakt hij eigenlijk verstrikt in zijn waarnemingen. Het is heel eigenaardig dat iemand zegt, dat hij als de maan langs de hemel is gereisd en de wereld heeft zien slapen. Dat is zonder meer aanvaardbaar. Een mens kan - uitgetreden - boven de aarde uitgaan en er dan iets van zien.

Het is ook opvallend, dat deze kleine school - en dat is, ik herhaal het nog eens, ongeveer 8000 v. Chr. - niet over de aarde spreekt als een pannekoek of als een vierkant dat wordt gedragen door een schildpad, maar het heeft over een bol die zijn weg zoekt in het onbekende. Deze groepering weet helemaal nog niet wat kosmos is; een woord en een begrip dat pas veel later ontstaat. Maar ze maakt kennis met een uitgbereide wereld waarbij je eigenlijk voortdurend afvraagt: hoe hebben ze dit kunnen concipiëren? Hoe hebben ze iets kunnen begrijpen van planeten? Toch zijn er in hun ge-

schriften aanwijzingen, al worden ze met godennamen aangegeven, dat ze iets wisten van de verhoudingen in het zonnestelsel.

Als we weer een paar duizend jaar overspringen, dan vinden we in China een dichter die iets vertelt waarin wij met onze huidige kennis een beschrijving van het atoom herkennen. Hij heeft het over: planeten, die wervelen in een stofje dat wordt gedreven door de wind. Dus ook hier weer een erkenning eigenlijk van delen van de stoffelijke kosmos op een manier, die technisch en redelijk niet denkbaar is.

Deze openbaringen zijn waarschijnlijk door vele anderen herbeleefd. Er zijn zelfs hele procedures ontworpen alleen om in die toestand van uitgetredenheid te komen en waar te nemen over de gehele wereld en te reizen tot buiten die wereld. En aan de hand van die systemen moeten er steeds meer mensen zijn geweest die zeiden: De grens is niet alleen kijken naar de aarde van een afstand. De grens is verder weg gaan en kijken wat er tussen mij en de aarde kan zijn. En zo ontstaat eigenlijk het eerste beeld van een kosmos als een enorm organisme.

De vergelijking gaat wat mank. Maar zo'n 3500 v. Chr. vinden we in de buurt van het huidige Peshawar een school waar letterlijk wordt verteld dat "de kracht stroomt als het bloed door de schijf waarin het lichaam van de kosmos berust". Doet u dat niet denken aan het Melkwegstelsel?

Die school spreekt over de enorme kracht van het denken, die met flitsen uit het centrum tot aan de randen gaat. Er is zelfs iemand, die de vergelijking maakt tussen Melkwegstelsel en wat wij een rouzelwal zouden noemen. Hier zijn dus werkelijk mensen aan het werk die ver in de kosmos zijn doorgedrongen.

Ze proberen ook nog goden te pakken te krijgen. Nu bestaan de goden niet zoals zij zich die voorstellen. Als de mysticus vertelt - en dat gebeurt nogal eens - dat hij die goden heeft ontmoet, dan is dat hoogstens een astraal beleven; het zien van iets wat de mensen zelf met hun gedachten hebben geprojecteerd. Maar als het verdergaat dan vinden we heel vreemde verhalen. Ik citeer weer uit de Indische overleveringen en geschriften.

"Er is een wereld, die is als voortdurend gekleurd glas.

Het licht valt in duizend kleuren binnen. En ofschoon je weet, dat je in een vertrek bent, lijkt het of je alle werelden tegelijk kunt zien."

Een vrije vertaling. Hier zegt dus iemand: Ik zie vele verschillende werelden in vele verschillende kleuren. Dit gaat al heel erg de kant uit van de directe bewustwording, de directe verlichting.

Zo komen ze langzaam maar zeker tot het begrip dat er een grondkracht moet zijn: een grondtrilling die alles beheerst. Voor deze mensen wordt dat de Adem van Brahman, de geheimzinnige kracht die het Al uitstuwt en weer in zich opzuigt. Er is zelfs een mysticus (200 na Chr.) die zegt:

"De Onkenbare of Onzienbare (beide vertalingen zijn mogelijk) ademt ons uit en neemt ons tot zich terug. Wie zal bepalen hoe zijn ademing verloopt."

Heel aardig. Alleen, de man had daarmee een argument tegen anderen die zeiden dat de wereld op een bepaald punt ten einde moest gaan, want dan zou Brahman haar weer in zich terugnemen.

Laten we kijken wat Egypte daarmee doet.

Egypte denkt magisch. Magisch denken is altijd weer een beetje anders. Toch merk je zelfs in die heel vroege half Nabische mystiek van Egypte dat deze leringen daar zijn doorgedrongen. Hoe, dat kunnen we niet bepalen. Het zijn mensen geweest die vergelijkbare ontwikkelingen hebben doorgemaakt. Maar hoe komen ze dan aan precies dezelfde procedure als degenen in India? De kans lijkt mij groter dat er op de een of andere manier een wisselwerking heeft bestaan tussen bepaalde priesters of mystici van het heel vroege Egypte en de magiërs of mystici van Zuid-Azië. Deze mensen gaan het begrip

verder ontleden. Voor hen wordt het kosmisch bewustzijn uitgedrukt in
machtwoorden. Dat is magisch denken. De formule moet juist zijn, want de
formule is het ding.

Wat zegt de beroemde papyrus die wordt toegeschreven aan Thoth, la-
ter aan Hermes Thoth, maar Thoth was de godheid.

"Als ge het eerste blad leest" (dat staat er letterlijk), "dan
kent ge de woorden van macht. De geesten van de elementen zullen u
gehoorzamen. Gij zult de dieren doen gaan naar uw wil. Gij zult de
aarde doen beven of stilstaan. Gij zult zelfs de kracht bezitten om
mensen te doden of te doen herleven."

Maar als je de tweede papyrusrol hebt gelezen, dan "Kent ge het Grote
Woord en kunt ge de zon uitdoven of weer ontsteken naar believen.

Gij kunt de aarde te gronde doen gaan en haar opbouwen naar uw wil."
Nu klinkt dat natuurlijk krankzinnig vanuit een modern standpunt. Maar als
je bezig bent met de ontwikkeling van het denken, dan is hier iets bijzon-
ders aan de hand. Hier zijn mensen die zeggen: Er bestaat een begrip.

Dat begrip is de macht. Er is hier een kennis die voor ons beleefbaar is.
Dan vraag je je af, waarom ze dan nooit de tweede papyrusrol hebben
gelezen? Want laten we eerlijk zijn, als ooit een Egyptenaar die papyrus
had gelezen, dan zou de hele wereld allang naar de knoppen zijn. (Dat is
tegenwoordig precies hetzelfde: knoppen zijn er wel, we wachten alleen op
degene die erop durft drukken.)

Het concept dat erachter ligt is dan ook een ander. Het is niet het
concept van het machtwoord, maar van de beleving die in het woord wordt
uitgedrukt.

Nu zijn er verschillende wijsgeren. Menoptreth (?) was er een. Hij is
een tijd leider geweest van het woestijnklooster van Isis. Dat was iets bij-
zonders. Deze wijsgeer omschrijft het zo:

"Wanneer mijn adem zich vermengt met de adem van de Lichtende"
(kennelijk bedoelt hij daar iets meer mee dan de zon), "dan ken ik zijn
gedachten en Hij kent mijn willen en beide zijn één."

Dat gaat de kant uit van het kosmisch bewustzijn, absoluut. Dat gaat heel
wat verder dan het stilletjes in jezelf zoeken, of je misschien God kunt
vinden. En zodra je een kaarsje hebt aangestoken, zeg je: Kijk, daar is
een lichtje, daar is God. Er zijn veel mensen, die het kaarslicht vereren
in deze dagen.

De werkelijkheid van deze mystici is voornamelijk het eenworden met
het Al. Kosmisch bewustzijn is voor hen een vervagen van grenzen. Dit idee
van versmelting zullen we later terugvinden bij bepaalde Griekse filosofen.
In de Stoa's werd er heel veel over gesproken. Daar waren filosofen die
erop los filosofeerden, maar in vele gevallen zeiden ze niet wat ze meen-
den, doch datgene wat ze meenden dat anderen wilden horen. Per slot van
rekening was het voor hen belangrijker om gehoord te worden dan om te den-
ken. Dat is ook weer begrijpelijk, want hij die werd gehoord, werd uitgenodigd.
Wie werd uitgenodigd, at er goed van. Hij had alles compleet met luit-
speelsters en fluitspeelster (die dames hadden een dubbele functie in die
dagen), laurierkransen, sneeuwgekoelde wijn en al die andere lekker dingen.
Dus velen van hen hebben waarschijnlijk gedachten ontwikkeld om er anderen
mee te imponeren. Toch zijn er onder hen geweest die dan weer de conclusie
trokken: Er moet een macht zijn, die de hele kosmos beweegt. Die macht moet
ergens in mijzelf ook aanwezig zijn. Nu is het maar de kwestie: hoe kan ik
dat samenvoegen. We krijgen dan ook de omschrijving van daimon. Daimon is de
lichtgeest. Hij is niet alleen demon. "De daimon in mij is het die spreekt":
ik ben de uitdrukking van een vreemde kracht. Het beleven van die kracht
vervreemd mij eigenlijk van mijzelf, maar geeft mij gelijktijdig begrip voor al-
le dingen. Zo ontwikkelt zich dat verder.

De mens gaat het zoeken in de meer technische benadering. We krijgen
de kabbalistische benadering waarbij iedereen het wil becijferen. Het is uit

Babylon gekomen en is door de joden later verder ontwikkeld. Tussen 800 en 1100 is het in Europa in omloop gekomen via Spanje. De gekuiste versie ervan is in ongeveer 1400 in Parijs verspreid dat in die dagen een centrum van ontwikkelingen in geestelijke beleving was.

Deze mensen proberen het Al te becijferen. Er moet een kenbare regelmaat zijn. Er moet een taal zijn waarin je het Al kunt uitdrukken. Het machtwoord waarvan de Egyptenaren droomden als ze spraken over de tweede rol van de papyrus van Thoth is nu geworden tot: de kosmische formule. Die kosmische formule is in feite scheppingskracht.

Dan zien we de alchemisten, die ongeveer in 800 tot 900 overal goed beginnen op te duidekn. Vóór die tijd zijn ze er wel, maar ze heten nog niet alchemisten. Zij zien het dan weer zo:

Je moet werken met twee dingen: je hebt de materie buiten je en de kracht in jezelf. Je moet een eenheid tot stand brengen tussen die twee. Het is alsof je tegen iemand in deze tijd zou zeggen: Je mag de wetenschap beoefenen, daar heb ik helemaal niets op tegen, maar die wetenschap moet dan de uitdrukking zijn van een innerlijk bewustzijn dat je hebt bereikt. Omgekeerd: elke proef, die je in de materie neemt, moet jou weer een stap verder zijn naar het begrip van de totaliteit waaruit alles voortkomt. Een wisselwerking dus tussen innerlijke en uiterlijke wereld.

Dan is er een tijd een stilstand. Het is duidelijk: Europa is in gisting. De Kruistochten hebben aangetoond dat je van een vreemdeling meer kunt stelen dan van je buurman. Dat betekent dus dat steeds meer vrome leuzen worden gezocht om in oorlog te geraken. Er is het politieke spel van de religie tegen de macht van de Staat. In die tijd blijft dat allemaal een beetje verborgen. Er zijn natuurlijk geheimscholen, zoals die van Rabbi Nathan en nog zo'n paar. Veel halen ze niet uit en al teveel verzandt het een beetje in het formuleren.

De magie is een rituele magie. De natuur-magie wordt uitgeroeid door de heksenvervolgingen. De filosofie is in feite een systematische opbouw van stellingen waarin de werkelijkheid er niets meer toe doet als die stellingen maar goed bij elkaar passen. Zelfs de theologen worden erdoor aangestoken. En ofschoon hun strijdpunten lang niet altijd zo belachelijk zijn als u nu zoudt denken, gaat het bij hen toch meer om de bepaling van de aard van God, van de hemel en van het bovennatuurlijke dan om het te beleven.

Er komt weer een grote verandering tot stand ongeveer 1600. Het is in die tijd net of er een golf van onrust over de wereld gaat. Er komen reformaties, nieuwe denkwijzen, de wetenschap doet nieuwe vondsten, de kunst krijgt een nieuwe impuls. Er zijn veranderingen aan de gang. In die veranderingen ontwakten er ook weer een aantal mensen, die voor zichzelf gaan zoeken naar de kosmische totaliteit: het bewustzijn van het Al. Daarvoor kiezen ze dan de weg van het beleefde symbool: de Mandala. Een bepaalde groepering ervan moet zelfs vluchten uit Beieren. (Beieren had een koning waarvan ze toegaven dat hij krankzinnig was.) Deze mensen wijken voor een deel uit naar Zwitserland dat de neiging heeft een soort vrijplaats te worden. Anderen trekken de kant uit van de Franse Jura. Zij ontwikkelen een systeem dat niets meer gemeen heeft met de formule. Het is niet de theorie of de formule. Het is een symbolische uitdrukking van evenwicht waarin vele oude symbolen weer tot leven komen, zoals de oude symbolen van de Gnostici b.v., maar waar het toch voornamelijk om gaat een beeld te vinden waardoor je je deel kunt gaan voelen van wat zij noemen het kosmisch ritme.

Het is deze groepering, die dan een grote impuls geeft aan de Loges die langzaam maar zeker van occult-geestelijk amusement gaan evolueren via allerlei rituelen naar het belevingselement dat het belangrijkste is van de innerlijke mystiek.

De Franse Revolutie komt en ook deze verandert heel veel. Voor het eerst gaat men de rede verheerlijken in plaats van de stomme aanvaarding. De autoriteiten toen wisten ook niet wat ze denen. Tegenwoordig is het om-

gekeerd: nu wordt de stomme aanvaarding weer gepredikt en de rede moet worden afgezwakt. Niet in Nederland, omdat de Nederlanders het onder elkaar nog niet eens zijn geworden over de vraag hoeveel redelijkheid staatkundig redelijk moet worden geacht als de onderdanen ervan gebruik maken.

Wij gaan langzaam maar zeker naar deze tijd toe. De zaak wordt losgemaakt van de dogmatische benadering. De innerlijke beleving is niet alleen meer de beleving van een God, men komt weer tot de beleving van het universum. En daarmee bereikt men - maar nu met een andere kennis - een totaal ander wereldbeeld. Het is eigenlijk precies hetzelfde wat er van 12000 tot 8000 jaar v. Chr. al is geprobeerd. In een meer bekend geworden wereld zoekt de mens vanuit zich de synthese te vinden waarin alles in evenwichtigheid is uitgedrukt. Dan zijn we aan de moderne tijd gekomen.

Er zijn in deze tijd onnoemelijk veel organisaties die zich met die zaken bezighouden. Dat is aantrekkelijk. Het is een nieuw terrein en het is bovendien - en dat is erg belangrijk - een terrein dat je kunt betreden zonder dat je diploma's moet hebben behaald.

Veel mensen werpen zich op het occultisme en de mystiek. We zien het ontstaan van de theosofie. We krijgen de denkwijze van Heindel. We worden geconfronteerd met het ontstaan van het anthroposofisch benaderen van het Al. We worden geconfronteerd met nieuwe impulsen in de grote maçonnieke Loges als Het Grote Oosten, De weg van Licht en nog enkele andere. Al die verschillende groepen in hun formalisme dat ze nog zeker bezitten proberen uit de begrenzing van het "ik" weg te komen. De een probeert het door de karmische loop te erkennen. De ander probeert het door zich los te maken van de werkelijkheid en deze te beschouwen als een verschijnsel zonder betekenis en de achtergrond en de hogere waarden te zoeken.

De spiritisten komen ook op. De spiritisten en spiritualisten en hoe ze zich verder noemen, houden zich bezig met stemmen uit de geest. Kerkelijke organisatietjes ontstaan waarin de leden plotseling bezeten worden en profeteren vaak in de stemmen der goden. Dat was erg gunstig, want niemand kon verstaan wat er werd gezegd, dus kon men het uitleggen zoals men wilde. Zo komen we in een wereld die steeds in gisting raakt en tegen zichzelf verdeeld is.

De Eerste Wereldoorlog. De rust is verstoort. Je moet leven, maar leven alleen is niet genoeg. Hunkering naar een diepere betekenis blijft bestaan en wordt zelfs sterker juist op het ogenblik dat een crisis de gehele wereld aantast. Een economische crisis, die geen zin van bestaan heeft, maar die alleen wordt veroorzaakt door de fictieve waarden die de mens hanteert. En zo sukkelde de wereld haast onontkoombaar naar de Tweede Wereldoorlog toe, want ze is niet in staat de problemen, die liggen tussen geld en werkelijke waarde, op te lossen.

In de Tweede Wereldoorlog worden alle waarden weer kapot geslagen. De laatste vaste vormen gaan teloor. De mensen hebben in het begin nog wel een houvast: we moeten de wereld opbouwen. Denkt u maar aan Herrijzend Nederland en dergelijke groepen. (Ik zou zeggen: als het toch herrezen is, hadden ze het dan niet een beetje mooier kunnen maken!).

Nu zitten we in een tijd, dat ook deze impuls afzwakt. De dagelijkse dingen zijn er wel en ze zijn wel belangrijk, maar hun belangrijkheid ontleenen ze aan een verband met de totaliteit. Dit is een tijd die weer gunstig is voor het zoeken naar, maar ook voor het ontstaan van kosmisch bewustzijn.

Een mens is een deel van de mensheid. De mensheid is een onsterfelijk wezen waarvan je deel blijft uitmaken zoals een druppel water van de oceaan wat voor tocht die ook maakt.

De mens is deel van een levende kracht, ook al weet hij niet precies wat die kracht is.

De mens droomt over verre werelden die ergens in de ruimte zijn. Hij houdt zich bezig met Vliegende Schotels en verbindt daaraan allerlei verwachtingen. Maar gelijktijdig doordringt hem steeds meer het besef: er is een totaal

aan leven en aan levende vormen en ergens heb ik daar mijn plaats. Maar ik kan die plaats niet beseffen, indien ik het andere niet heb leren kennen. En zo gaat de groei verder naar wat men het Kosmisch Bewustzijn noemt.

In deze dagen gaat dat bewustzijn nog heel wat verder dan in het verleden. Vroeger dacht men niet aan sferen en toestanden in de geest als dingen, die in een eenheid horen. Ze werden beschouwd als buiten en boven de wereld staand. Nu beginnen meer mensen te begrijpen dat eigenlijk al die geestelijke werelden en je eigen stoffelijke wereld niet ruimtelijk gescheiden zijn. De hemel ligt niet achter de sterren. De hemel is hier, als je maar innerlijk resoneert met het bestaan van een absolute vrede. De hel is ook hier, niet ergens diep onder de aarde. Men heeft geen goed geschoolde koks voor de helse keuken meer nodig om met hun augurkenvorkjes de ziel-tjes om te keren, als ze te bruin worden in de olie. Wat ze nu nodig hebben is het begrip "duisternis". En zo komt men steeds dichterbij het begrip van de totale wording.

De totale wording is eigenlijk de weg van chaos naar vorming. Wat de meeste mensen niet beseffen is, dat absolute vorming automatisch of dood is of herontstaan van chaos. Je kunt niet zeggen: We beginnen in de chaos, we vinden de volmaaktheid en het is afgelopen. Want de volmaaktheid in zich betekent weer de volledige bewustzijnstoestand, de erkenning van alles wat deel is van het leven. Zolang er een persoonlijkheid is, zal ieder zijn eigen ontwikkeling kennen. En als ieder in zijn eigen ontwikkeling het maximaal mogelijke geestelijk heeft behaald, dan is er weer chaos, want een ieder schept. Als iedereen schept, dan is er chaos in stoffelijke en eigenlijk ook een beetje in geestelijke zin. Dan is verenigende kracht alleen nog het Scheppend Vermogen. Het is de Energie waar uit alles voortkomt, verder niets.

Zo ontwikkelt zich dus in deze dagen langzaam maar zeker de behoefte om deel te zijn van het Groter Geheel. Men zou a.h.w. een symbiose willen aangaan met al die andere sferen waarbij er een bewuste wisselwerking bestaat tussen het stoffelijk bestaan en de geestelijke krachten en machten en ten slotte tussen God en Duiwel en Ego. Waar mensen zo gaan denken, waar mensen reizen gaan maken diep in zichzelf om de waarheid te ontdekken of vanuit zich proberen de kosmos te overzien om de werkelijkheid te ontdekken, daar komt die werkelijkheid een beetje dichterbij.

Ik ben geen groot optimist, dat heeft u wel eens meer gemerkt. Ik geloof niet dat we nu plotseling een tijd tegemoet gaan waarin alle mensen kosmisch bewust zullen worden. Maar de mogelijkheid, dat meer mensen dan anders kosmisch bewust zullen worden in deze tijd, kan ik niet ontkennen, want alle feiten daarvoor zijn er.

Er is de spanning in de wereld. Er is een verandering van materiegebondenheid bij heel veel mensen. Er is de behoefte om zich één te voelen; een communicatie die door niets wordt belemmerd. En vergeet niet dat deze behoefte om werkelijk het eigen "ik" met het andere of de ander te delen ook wel aansprakelijk kan worden gesteld voor vele toestanden die men in deze tijd vooral door ouderen betreurd ziet als vormverlies, normverlies en dergelijke dingen. Dan zeggen de mensen: Vroeger maakte je elkaar het hof en nu ga je "hokken". Nu ja, die hokken staan daar in het hof en van een hofhouding wordt het wel weer een huishouding.

Waar het om gaat is eigenlijk dat men zoekt om niet alleen te zijn. En dan niet in de stoffelijke zin van bevrediging e.d., maar het vervullen van het geestelijk besef van verbondenheid dat ergens in het "ik" op de achtergrond bestaat en dat maar geen uitdrukking kan vinden. Steeds meer mensen zullen ook weer ontdekken dat je dat stoffelijk niet kunt doen. Je kunt met de halve wereld naar bed gaan en nog geen stap verder zijn gekomen naar een werkelijke communicatie, een werkelijk contact. Dan ga je je afvragen: Hoe zit het dan in mijzelf? En in jezelf krijg je dan de confrontatie met de beperkingen van dat "ik", maar ook met de kracht die daarbuiten is; de kracht die je in een ander kunt erkennen. En dan ga je afstand nemen van

jezelf, van je wereldbeeld en van je wereld. In dat afstandnemen ligt dan gelijktijdig het bestijgen van de trap der bewustwording, omdat je hoe verder je weg komt van dat onderwerpen van het Al aan je eigen bekrompen persoonlijkheid, hoe meer je in dit Al kunt opgaan en meer werkelijk en concreet kunt deelhebben aan die complete kosmos. Dat is de kosmische bewustwording die ik zie.

Nu staan we op het ogenblik al betrekkelijk dicht bij de Wessac-bijeenkomst. Ik heb het gevoel dat wij de invloeden van licht die ook deze keer weer sterk zullen zijn moeten zien als een mogelijkheid waardoor ook de eigen persoonlijkheid van de mens meer contact krijgt met die totale Werkelijkheid. Als je beseft hoe je deel bent van het geheel, hoe je functioneren hier alleen maar het uitvoeren is van het noodzakelijke in het geheel, zodat je interpretatie eigenlijk niet ter zake doet, maar je beleving van de werkelijkheid voor jou het meest belangrijke wordt, dan moet je toch zeggen: Ik verwacht van die kracht ook weer een mogelijkheid tot groei van het menselijk bewustworden in de kosmische richting, de richting van het alomvattende en van de eenheid.

Dan kan ik God er natuurlijk weer bij halen, maar waarom zou ik dat eigenlijk doen? God wordt er overal bij de haren bijgesleept. Als wij ons van de kosmos bewust worden, zijn we ons ook wel bewust van God. Maar waarom zouden wij ons in het bijzonder daarmee bezighouden? Hij is Zich van ons bewust; dat is al heel veel. Wij moeten ons bewust worden van Zijn uiting; en dan niet als een soort door de molen gedraaid gehakt. Dan moet we als het ware de levende koe terugvinden. Het terugvinden van eenheid uit verbrekking. Het terugvinden van de persoonlijke vrijheid, het persoonlijk besef van verantwoordelijkheid, dus een gebondenheid in het geheel en daar bovenuit het gevoel van de eigen verbondenheid met het geheel, de beleving van het geheel. Dat lijkt mij de grote stap die nu moet worden gedaan.

Ik wil hieraan enkele beschouwingen over deze tijd toevoegen.

Het zal u opgevallen zijn dat we nu - althans officieel - van de oorlog in Vietnam af zijn. Er is schijnbaar een strijdpunt minder. Nu krijgen we de strijd van het fanatisme in diezelfde plaatsen; en dat betekent voor de geest zeker nog overuren bij de afhaaldienst. De wereld moet uitkristalliseren. Het gaat er niet om, of je links bent of rechts. Het gaat er zelfs niet om wat voor systeem je volgt. Het gaat erom wat voor een mens je bent.

Het beroep in deze tijd op de menselijke waarden in de mens zal steeds groter moeten worden. Want oorlog of niet de wereld kan te gronde gaan aan haar onmenselijkheid. En daar zullen niet alleen conflicten uit voortkomen en allerlei wonderlijke economische en politieke verschijnselen, maar er zal volgens mij ook een beweging uit voortkomen, die niet meer zo sterk nationaal-gebonden is. Geen communisme, geen kapitalisme, maar gewoon menselijkheid. Een soort Bond van Samenwerking zonder religieuze achtergrond, zonder opperhoofden. Je zou het misschien kunnen omschrijven als een Bond van Onderlinge Hulp en Gastvrijheid. En als die groepen eenmaal kunnen ontstaan, dan zijn we een heel eind verder.

Het is niet zo belangrijk, of de mensen nu wel of niet verschillend zijn, geloven of denken. Het is erg belangrijk dat de mensen bereid zijn om elkaars menselijkheid in de eerste plaats te erkennen. Het is ook niet zo belangrijk, of deze regeling wordt gevolgd of gene. Daar maken ze ook nog wel eens een grote vergissing mee. Er zijn mensen die denken dat ze vrij zijn als ze kunnen stemmen. Geloof u mij, aan uw werkelijke vrijheid zal stemmen niets toevoegen en niets afdoen. Vrijheid ligt in uw bereidheid om met uw medemensen ten koste van alles zo te leven als u voelt dat juist is.

Andere mensen in deze tijd roepen: Wij moeten ontwapenen! Het is nu niet het gebroken geweertje, het is nu meer de gespleten atoombom of de gekraakte NATO die in de mode zijn. Het is toch niet belangrijk, of een mens wapens

heeft. Het is belangrijk, of hij bereid is ze anders te gebruiken dan om zichzelf te beschermen. In deze dagen moet dit gaan doordringen. Het is geen kwestie van economische belangen afwegen tegen b.v. ecologische belangen. Het is geen kwestie van arbeidsgelegenheid afmeten tegen verspilling, belastingen e.d. Het is gewoon een kwestie van een solidariteit, die niet wordt bepaald door de een of andere groepering, maar door het mens-zijn zelf.

In deze dagen zullen steeds meer mensen ontdekken dat ze alleen door samenwerking drijvende kunnen blijven. Als je dat niet doet, word je steeds meer gedreven door de omstandigheden. Ik zie dan ook dat de ontwikkelingen van deze tijd de mens haast dwingen om zijn bewustzijn van een beperkt egoïstisch standpunt om te vormen tot een tenminste meer communaal-bewust standpunt. Niet de gemeenschap kan alles doen ten koste van de leden daarvan, maar wij vormen tezamen een gemeenschap en wij zijn bereid als gemeenschap offers te brengen, omdat dit voor de gemeenschap goed is. Hierdoor voorzie ik dus een grote mentale verandering, die misschien wel de sociale veranderingen voorafgaat.

Ik geloof, dat in de plaats van de organisatie meer de vrije samenwerking en het persoonlijk denken komt. Ik geloof, dat in de plaats van de grote infiltratie van bepaalde dogmatische denkbeelden in alle lagen van de maatschappij men zou moeten komen tot een bewust erkennen van beïnvloedingen en het afwijzen daarvan. Ik laat mij niet beïnvloeden tot een bepaald gedrag, maar ik ga reageren vanuit een bepaald besef waardoor mijn relatie tot de kosmos, zoals ik die ken en tenminste tot de mensheid zoals ik die beleef, wordt bepaald door mijn behoefte om in de mensheid mijn eigen partij mee te spelen, niet dominerend, niet ondergeschikt maar functioneel in het geheel.

U zult zeggen: Dat is meer politiek dan wat anders. Zeker, dat is het ergens ook. Maar je kunt een kosmisch bewustzijn niet los denken van de verschijnselen van een menselijke wereld.

Ik heb u het een en ander geschetst over de oudheid. De wijze waarop de mensen dachten en streefden werd wel degelijk bepaald door de mogelijkheden van hun wereld, maar ook door hun eigen besef, hun eigen wetenschap. Het magische geloof van Egypte b.v. brengt automatisch een andere benadering van de kosmos, van het kosmisch wezen dan dat het geval is geweest in het zuiden van Azië. Dat is onvermijdelijk.

Deze tijd brengt ook zijn eigen benadering van het kosmisch bewustzijn. Maar één ding is zeker: praktijk naar buiten toe en werken innerlijk moeten samengaan. Die kunnen niet van elkaar worden gescheiden. Dat betekent dus ook, dat het egoïsme moet plaatsmaken niet voor een absoluut altruïsme zoals sommigen denken, maar voor een bewust meewerken met anderen. Niet: anderen werken voor mij, of: ik werk voor anderen, maar: ik werk met anderen samen. Want als wij naar de kosmos toegaan, dan is het ook geen kwestie van: ik omvat de gehele kosmos, of: ik ken die kosmos, of: ik word door de kosmos beheerst. Dan is het geen kwestie van: ik leef nu alleen voor de kosmos en ben zelf onbelangrijk. Het is ook niet zo dat je zegt: Ik moet nu zelf een richting kiezen. Neen, dan zeg je: Ik ben deel van de kosmos. Ik moet de harmonie van de kosmos voelen, erkennen, beleven en daaruit moet ik bewust functioneren als een deel van de kosmos op elk vlak waarop ik een levensbesef en een gevoel van handelingsvrijheid bezit. Dat is kenmerkend voor deze tijd en de daarin mogelijke kosmische bewustwording.

Ik predik niet de dood van het egoïsme, want de mens met zijn egocentrisch besef kan haast niet anders zijn dan in meer of minder beperkte mate egoïst. Maar ik ga het "ik" zien als verbonden met alle dingen. Ik geloof, dat het egoïsme van de mens een minder beperkte betekenis krijgt en dat juist daardoor, zonder dat we kunnen spreken van een altruïsme, de verbondenheden voor die mens belangrijker gaan worden. En waar een mens een-

maal streeft naar harmonieën - waar dan ook en hoe dan ook - daar is de kans groot dat hij ze geestelijk in zich gaat beleven. En wie eenmaal harmonieën beleeft, die zal in die harmonie steeds verder moeten streven, totdat hij weet: buiten ruimte, buiten tijd is de samenvatting van materie, van geest, van al wat denkbaar is in één werkelijke kracht die ik beleef, waaruit ik functioneer en die ik innerlijk aanvoelend en erkennend waar maak, waar dan ook, omdat ik alleen zo het gevoel kan behouden van eenheid met het Al.

:--:

DE UITSTRALINGEN VAN DEZE WERELD.

U heeft in het verleden waarschijnlijk al het een en ander gehoord over de stralingen van deze wereld en datgene wat ze kunnen uitwerken. Daarom zal ik proberen het hier kort samen te vatten.

In de eerste plaats: De wereld communiceert met andere planeten, met de zon, soms zelfs wel met andere sterren. Als dat gebeurt, gaat het erg traag; één woord kan wel honderd jaar duren. Daardoor verandert er iets in de uitstraling van de aarde. Alles wat op de aarde leeft, ondergaat de invloed daarvan. Er ontstaan dus verschijnselen, die schijnbaar een periodiciteit vertonen, maar die in feite afhankelijk zijn van veranderingen in het wezen van de aarde.

In de tweede plaats: De aarde is bezield. We kunnen niet zeggen, dat dat een bezieling is zoals men dat bij de mensen aantreft, maar in ieder geval is er een zeer grote geestelijke persoonlijkheid, die op haar geestelijk niveau ook bepaalde contacten onderhoudt. Het is dus niet alleen materieel contact, het is ook geestelijk contact. Die geestelijke contacten impliceren weer veranderingen in de geestelijke uitstraling van de aarde, die invloed heeft op het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid. Hierdoor worden de mogelijkheden van de mensen toch wel beïnvloed en veranderd.

In de derde plaats: Als wij rekening houden met de eigen activiteit van de aarde (die voortdurend warmte maar ook verschillende soorten stralingen produceert, een deel ervan heeft men wel eens aardstralen genoemd), dan moeten we ook zeggen dat de aarde haar uitstraling niet op alle punten gelijk merkbaar doet zijn. Dit impliceert, dat vooral stoffelijke contacten vaak delen van de aarde eenzijdig treffen en daar bepaalde ontwikkelingen bevorderen die in andere delen van de aarde niet zullen voorkomen. Dit zijn de grondregels.

Nu is het interessante van de uitstraling van de aarde natuurlijk dat wij hier te maken kunnen hebben met een interne kwestie waarin de geestelijke kracht van de aarde een rol speelt en gelijktijdig een afstemming daarbij ontstaat op b.v. een deel van de mensheid of op een evenwicht van klimaat of iets dergelijks.

Als u even goed nadenkt, zult u met verbazing constateren dat, terwijl er in het westen wel oorlogen zijn geweest in de laatste honderd jaar, er in het oosten praktisch aanhoudend oorlog is geweest. Als wij rekening houden met b.v. de strijd van het Aziatisch continent tegen de Japanners, dan kunnen we zeggen: Dat loopt eigenlijk al van vóór 1870 en is pas in 1945 geëindigd. Als we rekening houden met de conflicten zoals die zich nu af-

spelen in Vietnam, dan komen we tot de conclusie dat de strijd, die zich daar in het vroegere Indo-China heeft afgespeeld, ook al loopt van vóór 1900. Als we kijken naar hetgeen zich nog steeds afspeelt tussen India en Pakistan en in India en Bangla Desh, dan zien we dat daar een strijdontwikkeling tussen de verschillende fracties is, die terug te volgen is tot het jaar 1830. Dus onder het koloniaal bewind bestond die strijd al.

Gaan we nu kijken naar Europa, dan blijkt dat er wel vlagen van strijd zijn, maar daartussen zijn er uitgesproken rustperiodes. Het verschil ligt dan in de resonantie van de uitstraling van de aarde, het contact van de aarde, die in Azië groot is, maar in Europa fluctuerend is: nu eens sterk en dan weer bijna niet.

Gaan we kijken naar uitstralingen van meer stoffelijke aard (b.v. een communicatie met een ster), dan zien we van de aarde een golf uitgaan die in één bepaalde richting gaat. En hoe de aarde ook verder wentelt, hoe zij zich op haar baan beweegt die lijn blijft aangehouden. Het gevolg is, dat dergelijke communicatie-invloeden altijd om de wereld lopen en wel van oost naar west. Een tegengestelde ontwikkeling ziet men maar zelden. Het gaat zover, dat zelf de griep, die meestal ergens in Azië begint, door Europa wandelt en verder door de Ver. Staten waar ze er ook last van krijgen. Zo zijn er bepaalde ritmen te herkennen die bewegingsritmen zijn.

De uitstraling van de aarde, eenzijdig gericht als resultaat van een stoffelijk contact met planeten of sterren, impliceert een verandering die van oost naar west loopt en die zich zowel in de mensen, de dieren en de planten als ook zelfs in de structuur van de aarde zelf kenbaar kan maken.

Hebben we te maken met geestelijke contacten, dan krijgen we golven in de aarde zelf en die a.h.w. van haar uitstralen. En hier is het dus belangrijk: welk deel van de wereld reageert het sterkst op deze uitstraling? Het klinkt misschien krankzinnig als je het zo zegt: Als de aarde b.v. zegt "sukkel", dan zijn er veel mensen die helemaal geen behoefte hebben om zoiets te zeggen of daarop te reageren. Maar ergens zal er wel een land zijn of een deel van de wereld waarin de mensen het erg belangrijk vinden om een ander duidelijk te maken hoe dom hij is. En dan ontstaat er weer een oorlog.

Op deze manier kun je ook de noord-zuid-verhouding heel aardig definiëren. Het is namelijk zo, dat het aardmagnetisch veld noord-zuid is georiënteerd en in de uiting (in de atmosfeer) zuid-noord loopt. Het loopt dus in de as noord-zuid en buitenom zuid-noord; dat is de kringloop. Hierbij ontstaan er ook fluctuaties. Die fluctuaties kunnen o.m. ontstaan doordat de aarde doorgewoon haar eigen energieverhouding verandert.

We hebben te maken met een heel dichte aardkern, die niet in alle delen even actief is. Er zijn verschillen van druk, die ontstaan doordat de daarbuiten liggende laag materie meer of minder absorberend werkt o.m. ten aanzien van warmte. Wanneer die onevenwichtigheden een rol spelen, dan zou je denken dat dit overal direct boven de grond merkbaar zal worden. Dat is echter maar heel beperkt. Want daarboven zijn lagen van gneis (een metamorfe steenlaag onder druk; 't is vast, maar de moleculen hebben een zeer grote rotatiesnelheid). Daarboven vinden we de eerste korstvorming. Boven die korstvorming vinden we weer vochtlagen en daarboven de concrete porforlagen, die dikker zijn en waarin we magma aantreffen. En daar weer boven zijn dan de schotsen van de continenten waarin zich de magmahaarden kunnen voortzetten.

Als er in de kern dus veranderingen plaatsvinden, dan is er maar één punt waarop ze grote invloed kunnen uitoefenen: het aardmagnetisch veld. Dat passeert de kern. Dat veld wordt door de kern en de draaiing van die kern gegenereerd. Zo ontstaat er een aantal invloeden. Daarbij is het wonderlijke: dat ze in het zuiden uit de aarde treden en in het zuiden een overweldigende werking hebben, maar pas in het noorden verschijnsel veroorzaken. In het zuiden zie je maar heel weinig poollicht. In het noorden ko-

men die lichtverschijnselen veel meer voor. Het aardmagnetisch veld en de statisch-electrische lading van de lucht tezamen veroorzaken een aantal verschijnselen.

Nu zult u zeggen: wat hebben wij daarmee te maken? Nu dat is heel eenvoudig: Als er afwijkingen zijn in dat magnetisch veld, dan zullen die afwijkingen ook door u heen lopen. Of dacht u soms dat u magnetisch was afgeschermd? Dat betekent dus, dat uw zenuwstelsel daarop gaat reageren. U moet maar eens opletten: In een tijd, dat er zeer veel noorderlicht is voelen veel mensen een bijzondere vitaliteit. Ze zijn gelijktijdig wat prikkelbaarder en ze hebben een enorme behoefte om bezig te zijn; een activiteitsdrang die ze bijna niet kunnen weerstaan.

Verder valt op dat in zo'n periode het verschil tussen de dag- en de nachtwerkers, om het zo maar te zeggen, ook wegvalt. Er zijn mensen, die in de vroege ochtend het meest actief zijn; zij werken dan het best. Anderen doen dat in de namiddag. Weer anderen in de late avond. Er zijn zelfs mensen, die beginnen pas goed wakker te worden als iedereen naar bed is - om een uur of twee 's nachts. Die bewegingsdrang blijkt nu zo te werken dat iedereen voortdurend actief is. Dus als hij naar wakker is, is die mens actief. Ook als hij normaal zo sloom loopt als men zich voorstelt dat een ambtenaar naar kantoor gaat, dan loopt hij nu veerkrachtig, haastig en driftig. Maar gelijktijdig heeft hij geen geduld. Al het werk dat in die periode wordt gedaan, wordt onvoldoend nauwkeurig gedaan. Er zijn allerlei hiaten, allerlei misvattingen. Een werk wordt begonnen en niet geheel afgemaakt. Afschuiven van werk komt heel veel voor. Men heeft steeds de drang om aan iets nieuws te beginnen.

Dat allemaal doet nu de wereld. Het zijn de uitstralingen van de wereld die voor een groot gedeelte mede bepalen hoe men zich voelt. Dan kunt u wel zeggen: Maar wij hebben toch onze innerlijke geestelijke kracht. Natuurlijk, maar als het erg koud is, dan is het heel moeilijk om een auto te starten. Als er buiten u een soort energie-armoede is, dan is uw lichaam ook niet energiek. Dan kan de geest wel willen en zeggen ze: de geest is willig, maar het vlees is zwak. Soms is het ook omgekeerd. Dan hebben we een geestelijk rustige, bijna beschouwelijke periode en dan is het het vlees dat op hol slaat. Met zo'n zuid-noordstroming, zo'n magnetische werking, komt dat voor. Dan zou je eigenlijk moeten zeggen: het vlees is willig, maar de geest is zwak. Op zo'n ogenblik weet je zelf eigenlijk niet meer wat je doet, omdat je het tempo van geest en stof niet met elkaar in overeenstemming kunt brengen.

Al die dingen die ik nu zit te vertellen zijn eigenlijk ook praktisch van belang. Elke mens heeft natuurlijk zijn eigen energieritmen. Maar als u nu ontdekt dat u die gejaagdheid heeft en u ziet misschien dat de hemelen ook nog verschijnselen vertonen al zult u die op deze breedtegraad niet zo erg veel zien en u hoort dat er noorderlicht is gezien, dan weet u van tevoren: hier moet ik mijn energie niet gaan gebruiken om veel te doen, maar ik moet nu juist proberen die energie te gebruiken om één taak perfect af te maken. Ik moet mijn energie omzetten in perfectionisme.

Datzelfde zou het geval moeten zijn voor alle mensen die met elkaar in oorlog komen. Als de aarde zo'n woord aan het uitstralen is of een bepaalde geestelijke invloed heeft, dan zouden we moeten zeggen: We weten nu dat die invloed er is, wat kunnen wij ermee doen? Wij kunnen er niet aan ontkomen. Iemand heeft eens gezegd: "De hond bepaalt waarheen de vlo gaat die op zijn huid zit." Dat is met de mens op aarde ook zo'n beetje het geval. Niet dat ik de mensen met vlooiën wil vergelijken.

De mens wordt eigenlijk voor een groot gedeelte bepaald door de wereld. Geestelijk kun je erboven staan, want geestelijk ben je daar niet vatbaar voor, omdat het geestelijk bestaan van de aarde en wat die geestelijk allemaal doet voor een groot gedeelte in een andere trillingsverhouding ligt dan uw persoonlijk geestelijk bestaan en werken dat daar een scheiding tus-

sen mogelijk blijft. Stoffelijk zit u er echter gewoon aan vast. Het is dus maar de kwestie: wat wil je? Hoe zul je die energie gebruiken?

Als je weet, dat er een griepgolf komt, dan kun je ook zeggen: Nu ja, ik zal het wel niet krijgen. Je kunt ook zeggen: Ik ga een griep prik halen. Dan heb je de kans dat je het al krijgt voordat de anderen het krijgen. Je kunt natuurlijk ook zeggen en dat is het verstandigst: Ik probeer een instelling in mij te vinden waardoor ik mijn gedrag zo regel dat deze golf mij niet treft. En het gekke is, dan gaat het gewoon aan je voorbij.

Als je dat zo vertelt, dan zeggen de mensen: Dat is medisch nonsens. En als ik u vertel dat de onrust van bepaalde mensen, die een wat labiel geestelijk evenwicht hebben, vaak wordt beïnvloed door juist zo'n periode van uitstraling, dan zeggen de mensen ook: Dat is psychologisch gezien toch nonsens, er zijn andere oorzaken voor. Maar de praktijk wijst uit dat het inderdaad zo is. Net zo goed als de praktijk uitwijst, dat de maan invloed heeft op de reacties van bepaalde geestesgestoorden. Moeten we dan zeggen: Dat is bijgeloof? Of moeten we zeggen: Als we het weten, dan houden wij er rekening mee.

Kijk eens, niemand kan zeggen dat de aarde altijd gelijkmatig aan het woord zal blijven. Ik geloof wel, dat er een ogenblik kan komen dat de aarde zou beginnen te schelden tegen een ander. Misschien niet zoals wij het doen ongemotiveerd, maar heel gemotiveerd, gewoon een verwijt plaatsen of een felle opmerking maken. Dat zal zijn invloed hebben op de mensheid. Maar als we nu weten dat die invloed bestaat, dan ontdekken we ook dat we worden beïnvloed. De uitstralingen van de aarde zijn alleen beheersend op het ogenblik dat wij ons niet daarvan bewust zijn. Zijn wij ons er wel van bewust, dan kunnen we geestelijk de instelling vinden waardoor we dat wat stoffelijk gezien onontkoombaar is in een richting sturen waardoor het voor ons toch nog aanvaardbaar en goed blijft.

Het is heel vaak een kwestie van compromis. U kunt niet zeggen: Ik wil met alle geweld naar Parijs b.v. en u stapt bij vergissing in een bus die naar Oslo blijkt te gaan. Maar u blijft zeggen: Neen, ik wil naar Parijs. Zeg dan: Nu, ik maak een nieuwe tour over Oslo naar Parijs. Laat mij nu goed uitkijken, dan kan ik de verschillen tussen die twee steden beter definiëren. Ik kan er toch niet aan ontkomen, dus maak ik er maar het beste van. Dat is iets wat de mensheid nog steeds niet heeft geleerd: zij maakt er het beste niet van.

De uitstralingen van de aarde zijn er. Er is een onrust, die binnenkort ook zal opslaan in bepaalde delen van Europa, terwijl ook in Zuid-Amerika en in een deel van Noord-Amerika weer allerlei spanningen en onrust zullen optreden. Het is nu eenmaal zo. Je kunt er niets aan doen. Het zijn resonanties. Maar wat zullen de mensen ermee doen?

In Zuid-Amerika kan het misschien ontaarden in een aantal revoluties waarbij iedereen ten slotte zoekt de koek te krijgen die tot nu toe een ander heeft gehad. Dan wordt de zaak niet beter maar slechter. Men zou diezelfde invloed ook kunnen gebruiken om nu eindelijk eens samen iets te gaan doen waardoor de heersende machten wat minder invloed krijgen. Als men dat zou doen, dan zou men er veel beter aan toe zijn.

In de Ver. Staten is het mogelijk dat hierdoor allerlei grote conflicten ontstaan. Maar het zou ook mogelijk zijn dat men in plaats van die conflicten verder te bevorderen zou zeggen: Wij moeten het nu eens op een andere manier trachten te doen. We moeten niet zeggen: Wij gaan wachten tot dat de economie beter wordt. Neen, wij gaan op dit moment zo economisch werken dat het voor ons beter wordt. Als ze dat zouden doen, zou het waarschijnlijk ook beter gaan.

Alles in de wereld kan twee en soms zelfs meer richtingen uitgestuurd worden. We kunnen niet de zaak veranderen in die zin dat we het uitschakelen of dat we het oproepen als we het nodig hebben. Maar we kunnen wel de-

gelijk ervoor zorgen dat de energie die ontstaat, de invloeden die in en om ons een rol spelen in een bepaalde richting worden gestuwd en ons zo bepaalde mogelijkheden geeft.

Wanneer er een geestelijke invloed is die het bovenbewustzijn van de mensheid beïnvloedt, dan zal hierdoor inderdaad een deel van die bewustzijnsinhoud veel gemakkelijker kenbaar en aanvaardbaar zijn. Als ik nu bezig ben om een vernietigend chemisch middel te maken, dan zal ik in die periode eerder en meer vernietigende middelen maken dan anders. Maar uit diezelfde invloed kan ik dan ook de kracht putten om betere geneesmiddelen te vervaardigen. Uit dezelfde invloed die je kan helpen om mensen magisch de doden, kun je de kracht ontlenen om mensen magisch in leven te houden. Dezelfde invloed die de mens scheppend doet werken, maar die hem gelijktijdig eigenlijk in conflict brengt met de wereld, kan ook worden gebruikt om zich af te vragen: wat heeft de wereld nodig aan schepping? En als je dat vraagt, dan breng je juist iets wat in de wereld betekenis heeft. Maar dan wordt je eigen positie in de wereld ook een andere.

De uitstralingen van de wereld zijn van groot belang voor iedereen. Het is niet altijd gemakkelijk om precies te zeggen wat er aan de hand is. Zeker, we kunnen bepaalde kosmische stralingen aangeven. We kunnen b.v. zeggen dat we na een wat rustiger periode binnenkort weer een felle roodinvloed krijgen. Dan weet u dat iedereen weer een beetje driftiger en onredelijker is. Maar deze kosmische invloeden op zichzelf ontlenen vaak een bijzondere nadruk en betekenis aan de processen die in de aarde zelf aan de gang zijn. Ik geloof niet, dat het redelijk zou zijn om zo'n onderwerpje te beëindigen zonder een poging te wagen iets te vertellen over de invloeden, die op dit moment aan de gang zijn en de ontwikkeling die we daarvan moeten verwachten.

Ik wil in de eerste plaats opmerken, dat wij vooral op de wat hogere breedtegraden en in de gematigde zone's (dat geldt voor een stuk van Duitsland, Nederland, Tsjecho-Slowakije, Zuid-Rusland (Georgië) en nog wat landen) voorlopig wel moeten rekenen op een sterk roterende invloed; dus een stoffelijk contact voor de aarde waarvan de inhoud animatie betekent. Het is een heel geanimeerd gesprek. Er zit een levendigheid en een zekere vrolijkheid in. Dat betekent, dat daardoor veel mensen juist in die gematigde zone's zullen komen tot zelfoverschatting. En dit betekent weer dat een aantal onnodige conflicten wordt veroorzaakt. Die onnodige conflicten zullen dan weer even onnodig fel worden onderdrukt. Deze tendens loopt ongeveer tien jaar en geldt speciaal voor het noordelijk halfrond

Er is een geestelijke invloed, die op het ogenblik opkomend is en waarschijnlijk een communicatie bevat die minstens 40 tot 60 jaar zal duren. Wij nemen aan dat dit wat men noemt een korte communicatie is. Het is dus een kwestie van geestelijk kosmisch besef; een kosmische uitwisseling tussen het bewustzijn van de geest van de aarde (de ziel van aarde) en de groot-kosmische kracht. Dat gaat nog verder dan de kern van het Melkwegstelsel. Het is het nulpunt tussen de sterrenniveaus. Met de bezielende kracht daarvan wordt gecommuniceerd.

Wij moeten daaruit opmaken dat de gevoeligheid voor geestelijke impulsen en voor fijnere trillingen bij zeer veel mensen groter gaat worden. Het contact is pas begonnen en het duurt nog enige tijd. Wij moeten dus aannemen, dat bij steeds meer mensen een toenemende gevoeligheid ontstaat. We moeten er echter erg voor oppassen dat dat geen overgevoeligheid wordt voor de reacties van de mensen rond ons. Wij moeten gewoon afgaan op datgene wat we innerlijk als juist voelen en we moeten proberen om dat zo harmonisch mogelijk naar buiten te brengen. De mensen die dat doen krijgen steeds meer inspiratie of innerlijk bewustzijn. Daarnaast krijgen ze zeer

waarschijnlijk ook meer begaafdheid; ze gaan iets meer zien of beleven.

Ten laatste - en dat lijkt mij ook wel interessant - moeten wij er rekening mee houden dat de mensen daardoor in staat zullen zijn om geheel nieuwe wegen en benaderingen te vinden zowel voor stoffelijke problemen als ook voor geestelijke zaken. Een zeer interessante invloed dus.

Dan moeten we ook rekening houden met het feit, dat er op dit moment een grote spanning bestaat iets meer zuidelijk, ongeveer bij de equator, een graad of 3 noord of een graad of 3 zuid. Daar vinden we de receptie- of resonanslijn met de communicatie waarover ik u sprak toen ik het had over de noordelijke streken. En aangezien die ongelijkmatig valt, moeten we aannemen dat dit waarschijnlijk langer duurt dan de zending van de aarde zelf.

We moeten verder rekening houden met storingen. Een deel daarvan zal ongetwijfeld gepaard gaan met stoffelijke reacties en storingen. Ik denk aan wat aardbevingen en zeebevingen, zeer sterke afwijkingen van de norm in watertemperatuur, bewolking etc. Voor de mensen, die in deze omgeving leven, betekent het dat zij bij vlagen overmatig gestimuleerd zullen zijn. Dat houdt in: regelmatig uitbarstingen van onredelijkheid; dat kan ongeveer 20 jaar duren. In die periode neem ik aan, als ik uitga van wat er nu aan de hand is, dat de felste onredelijkheid in de eerstkomende decade zal vallen, ongeveer $1\frac{1}{2}$ jaar na heden (eind '76) en dat die een duur zal hebben van naar schatting 8 maanden. Dat is net de tijd dat de aarde nodig heeft om zoiets te zeggen als "je bent gek".

Als ik verder kijk, dan zie ik dat de gehele aardinvloed sterke impulsen ondergaat in het centrum. Het schijnt dat de stoffelijke communicatie plus het geestelijk contact dat aanbreekt een aantal veranderingen in de aardkern tot stand brengt. Ik neem aan, dat dit gepaard zal gaan met zeer sterke uitstralingen waarvan het merendeel - meen ik - Afrika zal treffen en als ik het helemaal goed heb, vooral Oost-Afrika. Ik vermoed dat we hier plotseling te maken krijgen met een zeer opvallende verandering bij de mensen en - tenzij ik mij heel sterk vergis, want het is een gok - we hier ook te maken krijgen met een totale vernieuwing van kennis of van magie, beide is mogelijk. In ieder geval zullen er resultaten zijn waarmee de hele wereld wordt geconfronteerd. Het moment van optreden: vanaf 4 maanden na heden tot ongeveer 22 maanden na heden (sept. '75 tot ± juli '76).

Als je dat kosmisch gaat berekenen kun je door gaan tot het jaar 5000; altijd met een mate van onzekerheid. Want in die communicatie en dus ook in de stralingen zit een mate van volitie (wil); er is een wil bij betrokken. En wil is nooit helemaal berekenbaar. Maar omdat de reactie van de aarde langdurig is en gelijktijdig traag t.a.v. uw levenstempo betekent het voor u wel dat een situatie waarin u verkeert in zekere mate berekenbaar is. U weet niet precies wanneer het zal eindigen, maar u weet wel dat een invloed, die eenmaal bestaat verder gaat. Het houdt ook in: als u weet dat een bepaalde cirkelbeweging zich van oost naar west voltrekt, dat deze zich ongeveer in één lijn zal voortzetten. Die lijn behoeft niet gelijk te zijn met de kunstmatige indeling, dus met een breedtegraad. Die kan desnoods schuin er doorheen gaan, maar het is wel een ongeveer rechte lijn.

Het gebied, dat bij het begin van zo'n gebeurtenis daardoor wordt getroffen, geeft aan in welke breedte het zich kan ontwikkelen. Het betekent niet dat de gevolgen overal precies hetzelfde zullen zijn - de afstemming van de mensen speelt een rol - maar het betekent wel dat die invloed te verwachten is.

Als u dus ziet dat er iets gebeurt b.v. rond Peking en u ziet dat daar een provincie wordt getroffen die ongeveer zo groot is als Nederland (dat is een kleine provincie in China) en dat het volgende verschijnsel

in Rusland is, dan kunt u er bijna zeker van zijn dat dat verschijnsel zich ook zal vertonen als invloed in de E.E.G. Dan houdt u daar gewoon rekening mee. Op deze manier kunt u de uitstralingen van de aarde nuttig gebruiken.

Het is mogelijk u te prepareren op dergelijke dingen, omdat ze voor u een tamelijk lange duur hebben en u geestelijk daarop in te stellen en zo stoffelijk de juiste aanpassing te vinden.

Ik hoop, dat ik met dit kleine onderwerp toch een beetje inzicht heb gegeven in hetgeen er gebeurt, de invloeden waaraan u onderworpen bent en u daarnaast een stimulans heb gegeven om rond u te kijken in de wereld en aan de hand van de regelmatig zich verplaatsende of bestaande ontwikkelingen daaruit voor uzelf conclusies te trekken ten aanzien van uw gedrag en vooral voor uw geestelijke instelling ten aanzien van uw stoffelijke mogelijkheden.

:--:~:

ONREDELIJKHEID.

Wat is onredelijk? Indien redelijk betekent verstandelijk juist, dan moeten we zeggen, dat de onredelijkheid zo onjuist niet kan zijn. Want al datgene wat de mens redelijk tot stand heeft gebracht tot nu toe is niet zo florissant dat je daarover naar huis behoeft te schrijven.

Sommige mensen zijn onredelijk, omdat ze eenvoudig niet willen begrijpen dat de rede voor de mens de enige methode is om een communicatie met anderen te vinden. Emoties kun je moeilijk overdragen, argumenten wel. Dan zou ik zeggen:

Een mens moet redelijk zijn in en vanuit zichzelf. Hij moet die redelijkheid niet zien als iets wat zijn eigen leven, zijn streven en zijn oordeel bepaalt, naar hij moet er wel gebruik van maken om daarvoor zijn wezen zo juist en aanvaardbaar mogelijk aan anderen voor te stellen en al hetgeen er in hem leeft aan besef, aan wensen e.d. aan anderen te kunnen overdragen.

Als u onredelijk wilt zijn, wees het dan in uzelf. Laat u alstublieft niet teveel bepalen door allerlei logica, door dingen die, als u zo redeneert, nu eenmaal niet anders kunnen zijn. Besef, dat u in u een inhoud heeft die geestelijk heel wat meer waard is dan alle redelijke argumenten.

De rede is voor de mens het instrument waardoor hij zich tegenover anderen waar maakt. Het is niet de basis waaruit zijn bestaan voor hemzelf voortkomt. Het is zeker ook niet het bewustzijn waardoor hij wordt beheerst.

Wij worden beheerst door onredelijkheid. Wij kunnen niet redelijk zijn. Zelfs een geest kan niet redelijk zijn. Maar onze contacten met de wereld om ons heen vergen een mate van redelijkheid. En als ik u

dat zeg, dan zult u misschien begrijpen, dat onredelijkheid in mijn ogen alleen verwerpelijk is, indien ze niet een directe en bewust uitdrukking is van een innerlijke waarheid of besef, maar eerder een verweer tegen de communicatie met anderen, waarvan men de redelijkheid wel erkent maar niet wil aanvaarden.

Wees onredelijk op z'n tijd, dat zal u zeker geen kwaad doen. Maar wees nooit onredelijk tegen anderen zonder dat u in uw besef (dus bewust) zelf een reden daartoe erkent. En bovenal:

Denk niet dat een u verheffen boven de rede u het recht geeft anderen te zeggen wat ze moeten doen of moeten laten, hoe ze moeten zijn of hoe ze moeten leven.

De onredelijkheid is datgene waardoor ons eigen leven kan worden bepaald, onze eigen harmonie bestemd en onze ontwikkeling een vorm en richting kan krijgen. En de redelijkheid is dan het middel waardoor we dit moeten proberen waar te maken op een wijze, die voor alle anderen aanvaardbaar kan blijven.

-:-

VERBEELDING.

Iets wat heel veel mensen hebben, want elke mens bouwt voor zichzelf beelden uit zijn illusie en noemt deze werkelijkheid.

Wij leven in een wereld van waan. Die waan wordt ons niet van buitenaf opgelegd, maar wordt van binnenuit gecreëerd, omdat wij de werkelijkheid onaanvaardbaar achten. Wij moeten ons dan ook voortdurend bewust zijn van het feit een deel van hetgeen wij in de wereld zien, beleven of menen te constateren als waan te beschouwen. Hierdoor relativeren wij het geheel dat rond ons bestaat en zelfs onze eigen belangrijkheid en onze relatie met de wereld.

Door het stellen van die betrekkelijkheid echter komen wij tot een begrip van datgene wat niet varieert en wat altijd aanwezig is. De werkelijkheid komt nader naarmate wij de relativiteit van de wereld, zoals wij die zien, begrijpen. Objectiviteit is voor een mens niet bereikbaar, maar zijn verbeelding stelt hem toch vaak in staat om uit de waan die elementen te puren welke dicht bij de werkelijkheid komen. En de mens, die in zich een beeld opbouwt dat dicht bij de werkelijkheid ligt, zal op de kracht van die werkelijkheid kunnen reageren en vanuit die werkelijkheid zelfs in zijn schijnwereld grote resultaten kunnen behalen.

Onze bewustwording is voor een groot gedeelte afhankelijk van onze mogelijkheid om in alle verbeelding onderscheid te maken tussen wat wij als werkelijkheid projecteren en datgene wat de werkelijkheid is.

Het beeld van God leeft in ons, maar kan alleen bestaan, indien wij het ontdoen van de aanhangsels die onze waan en onze fantasie daaromheen hebben gedrapeerd.

:-:-:

OCCULTE FILOSOFIE

HOOFDSTUK VIII.

T I J D.

Tijd is voor het ego afhankelijk van beleving. Hoe groter de belevingsintensiteit des te minder de tijdgevoeligheid is voor de mens. Hoe groter het aantal belevingsmomenten des te langer de tijd lijkt te zijn die men daarvoor heeft gebruikt.

Indien men probeert het wezen van de tijd te analyseren, zal men afstand moeten doen van de gebruikelijke opvattingen, die op aarde nu eenmaal gebonden zijn aan uurwerken of aan de loop van de zon. Tijd is ook een zuiver persoonlijke zaak. Dit betekent, dat in een wereld waarin geen vaste tijdmaat of tijdmetre bestaat het ego altijd een zeer persoonlijke waardering heeft voor het zich afspelen der gebeurtenissen. Als dit in tijd wordt uitgedrukt, dan kan het niet worden vergeleken met wat stoffelijk daarmee wordt bedoeld. Het is zeer belangrijk, dat u ook dit punt goed in u opneemt, want een groot gedeelte van de communicaties tussen de verschillende werelden zijn mede gebonden aan tijd. Om u een voorbeeld te geven:

Ik ben hier op tijd; d.w.z. op een bepaald moment in uw tijd. Voor mij is dit heel iets anders. Voor mij is dit: beantwoorden aan een in mijn bewustzijn tevoren geprogrammeerde impuls waardoor ik mij plotse-ling bewust word van het feit, dat ik nu hier moet spreken en dat ik daarvoor een bepaald onderwerp en bepaalde gegevens moet doorgeven.

Als een geest een prognose geeft die in tijd wordt uitgedrukt, dan is het dus altijd maar de vraag in hoeverre de schatting - meer kan het nooit zijn - die geestelijk wordt gemaakt van het waarschijnlijke tijdsverloop in de menselijke betekenis van het woord juist is. Er is heel zelden een volledig juiste aanduiding te geven. Daarvoor is er maar één enkele uitzondering namelijk: een waarneming op de tijdslijn met een menselijke opgave van datum en uur. In zo'n geval kun je zeer nauwkeurig bepalen wanneer een zekere gebeurtenis zal plaatsvinden. En aangezien je de voorgaande situaties hebt overzien, is het dus mogelijk om tamelijk eenvoudig die samenhang toe te spitsen op het culminatiepunt. Het gehele tijdsverloop kan dan redelijk juist worden geschat. Het enige vaste waargenomen punt kan dan volledig in de menselijke tijd gefixeerd zijn.

Als je dat zo zegt, denk je: Nu ja, dat is alleen een kwestie van een beetje voorspellen en bepaalde mededelingen uit de geest waar dit zich zal afspelen. Maar het gaat veel verder. Want omdat tijd zo'n wonderlijk begrip is, kan iemand die in uw jaren berekend 3000 jaar geleden is doodgegaan het gevoel hebben dat hij gisteren is overleden. Iemand die gisteren is overleden kan het gevoel hebben dat hij reeds zeer lange tijd in onze wereld vertoeft. Er is hiervoor geen enkele maatstaf. En dat impliceert ook dat er geen enkele maatstaf kan zijn voor het bewustwordings-

tempo. Je kunt niet zeggen, dat iemand altijd drie dagen zal rusten, of-
schoon in de Rozenkruisersleringen wordt gesteld dat de geest van de over-
gegangene drie dagen rust en in die periode zich zijn leven te binnen brengt.
Die drie dagen kunnen verlopen in enkele minuten, ze kunnen zich ook uit-
strekken over een periode van vele menselijke jaren. En dat houdt ook in
dat je als mens niet precies kunt nagaan wanneer je een entiteit wel of
niet kunt bereiken.

Het is voor een groot gedeelte toeval, als er synchroniteit van tijd
ontstaat tussen uw wereld en de onze. Dit is in de magie als vanzelf op-
gelost, omdat men daar het tijdselement uitschakelt. De magiër namelijk
schept een wereld die volkomen fictief is. Daarin bestaat geen werkelijke
tijd. Hij schakelt ook zijn eigen tijdsbewustzijn uit voor zover hem dit moge-
lijk is. Dat hij daarvoor een langere tijd van voorbereiding nodig heeft,
is onvermijdelijk, maar hij weet het. Doordat hij een wereld schept die niet
tijdgebonden is, zal hij contacten kunnen maken die eveneens niet tijdgebon-
den zijn. Er is dan geen sprake van vergelijkingen in tijd. Er is alleen
sprake van een contact dat in wezen tijdloos is en gedurende dit contact
een synchroniteit van besef tussen een geest (of een demon wat dat be-
treft) en een mens of enkele mensen tot gevolg heeft. Die situatie blijft
echter alleen bestaan zolang een bepaalde bezwering geldt; b.v. zolang
de magische cirkel niet verbroken is, gedurende de tijd dat de reukwerken
branden of iets dergelijks.

Degenen die te maken hebben met natuurgeesten of andere geesten uit
de occulte wereld zullen in vele gevallen dan ook het gevoel hebben dat
hun beheersingsmogelijkheid t.a.v. die geesten zeer gering is. Zij vragen
zich dan af, hoe het mogelijk is dat de ene geest onmiddellijk gehoorzaamt,
bijna voordat je je wens kenbaar hebt gemaakt, terwijl een andere er jaren
voor nodig heeft. Men probeert het dan menselijk op te lossen door te zeg-
gen: Er is verschil tussen geesten. Dat is echter niet waar, althans het
behoeft niet waar te zijn. De situatie ligt alleen zo, dat de eerste geest
tijdsynchroon is of zelf t.a.v. de mens een versneld tijdsbeleven heeft,
terwijl de tweede geest t.a.v. de mens een vertraagd tijdsbeleven heeft op
dat moment. Hierdoor kan b.v. een bepaalde vervloeking pas werken na 7 of
70 jaar. Omgekeerd is het mogelijk dat een bepaalde zegening of vervloeking
eigenlijk al werkt voordat men die heeft uitgesproken. Een regel bestaat
daarvoor niet. De enige methode die kan worden gebruikt om de geest te bin-
den aan de menselijke tijd en het menselijke tijdservaren is om die geest te
dwingen gedurende een bepaalde periode in het menselijke continuüm te ver-
toeven.

Als we kijken naar bepaalde Nubische of Tibetaanse dodenbezweeringen,
dan valt op dat hier de geest aan de wereld en aan de taak wordt gebonden.
Dus niet alleen aan de taak en aan de macht op grond waarvan men die taak
oplegt, maar ook aan de wereld. Deze formulering impliceert dat die geest
a.h.w. wordt teruggebracht tot de menselijke gedachtenwereld. Ook dat is
voor veel mensen niet helemaal begrijpelijk.

Stel u nu eens voor dat er een gemeenschappelijk bewustzijn is.
Daarin zit ook een gemeenschappelijke norm van tijdservaring verwerkt.
Door een geest te binden aan de wereld maak je hem eigenlijk slaaf van dit
gemeenschappelijk bewustzijn. Je bindt hem volkomen aan de algemene normen
van het beleven en ervaren van de mens. En aangezien voor een geest een
dergelijk tempo of te traag of te snel zal zijn maar zelden correct, is het
gelijktijdig nog een aansporing voor die entiteit om haar werk zo gauw mo-
gelijk af te maken in de hoop dat ze weer de benen kan nemen. (Wie zal het
haar kwalijk nemen, als je de wereld beziet.)

Dan moeten we ons het volgende ook nog te binnen brengen.

Als ik stel, dat er verschillende soorten tijdservaringen zijn, dan
zouden er ook verschillende werelden moeten zijn. Als ik te maken heb met
een natuurgeest, dan heb ik te maken met wat menselijk gezien traagheid

van besef is. Een algemene regel en bekende regel is deze:

Hij, die natuurgeesten beheerst, kan één natuurgeest ertoe bewegen één taak perfect uit te voeren. Hij kan echter geen twee verschillende taken opleggen, daar beide dan niet of geheel verkeerd zullen worden uitgevoerd.

U zult zeggen: Zijn de natuurgeesten dan dom? Neen, de natuurgeest is niet dom, maar hij is aangepast aan het ritme van de natuur. Dat wil zeggen dat zijn dagen gemeten worden in seizoenen; dus in wisselingen van groei en verval. Als u in één dag een taak moet leren, kan dat nog heel wat voeten in de aarde hebben. Toch verwacht men van een natuurgeest dat hij vele verschillende taken zal kunnen leren en juist zal volbrengen in wat voor hem minder dan een dag is. Ja, zegt men dan, de natuurgeesten hebben toch een ritme dat met het onze te vergelijken is. En heel vaak komen de mensen dan aandragen met kaboutertertjes, het verhaal van Nimmerstil die Immerstil werd enz. Dat zijn mooie legenden.

Een natuurgeest leeft in een sleur. Alles in de natuur beantwoordt aan een vast patroon, ook het gedrag en de reactie van een natuurgeest. Maar deze zijn in feite instinctief. Ze worden niet geheel bewust gedaan. Het is een normaal reageren op prikkels, zoals u reageert op de noodzaak om adem te halen. De bewuste processen voltrekken zich veel trager. Nu kun je wel de prikkel scheppen waardoor een bepaald gedrag van een natuurgeest wordt veroorzaakt. Maar je kunt hem moeilijk ertoe brengen dit te overwegen voordat hij in zijn eigen bewustzijnstijd de mogelijkheid heeft gehad om die verandering in zijn sleur te beoordelen en daaraan eventuele conclusies en consequenties voor zich te verbinden. U ziet, dat het met de tijd wel eens wat moeilijker gaat dan men zou denken.

Er wordt natuurlijk ook nog gepoogd om gemeenschappelijke werelden met elkaar te vergelijken. Als ik b.v. de Zomerlandwereld vergelijk met de menselijke wereld en ik beschouw het aspect tijd hier, dan kom ik tot een betrekkelijk geringe versnelling of vertraging van de Zomerlandtijd in vergelijking met de menselijke norm tijd. Hoe dat komt?

Wel, een Zomerlandwereld wordt voornamelijk betreden door degenen die nog aardgebonden zijn. Voor hen is het ritme van de aarde nog waarneembaar, omdat ze verbonden blijven met mensen die nog op aarde leven. Er is dus voor hen een controle buiten het "ik" waaraan ze hun besef van tijd blijven verbinden. Maar gelijktijdig leren ze, zij ontwikkelen zich en de ontvangen krachten, leringen en ervaringen vallen a.h.w. tussen de normale momenten tijd. In de periode dat iemand in Zomerland geestelijke leringen ontvangt, schijnt het hem toe, alsof zijn tijd aanmerkelijk sneller verloopt dan de norm tijd op aarde. Is hij in een periode van ontspanning en beleving, dan schijnt het hem toe, alsof op aarde alles snel gaat en dat zijn eigen tijd veel rustiger en gezapiger voortkabbelt. Daar een groot aantal entiteiten in Zomerland met elkaar voortdurend contact hebben, zullen zij een soort gemeenschappelijke tijdsnorm ontwikkelen, die alleen door verandering van geestelijke instelling (van belevingsmogelijkheid) teloor gaat en dan wordt vervangen door een ander besef. Het is dus voor iedereen erg belangrijk om deze aspecten te begrijpen.

Als we te maken hebben met bepaalde groot-kosmische krachten, dan kunnen we zelfs zeggen: Er is een groot-kosmische sfeer met heel hoge bewustzijnsvormen (we moeten dan wel de kant uit van de boeddha's) waarvan kan worden gezegd dat een parallel tussen aardse tijd en de daar bestaande norm tijd ongeveer eens per 7 à 800 jaar voorkomt. In de andere perioden is het ofwel veel trager, dan wel veel sneller.

Dit lijkt op zichzelf niet zo belangrijk, maar realiseer u eens wat er moet gebeuren, als zo'n boeddha op aarde moet ingrijpen. Hij moet eerst zijn eigen continuüm verlaten wil hij kunnen werken in de aardse tijd. En dat betekent weer dat hij afstand moet doen van een groot gedeelte van de kracht-

bronnen en werkingen in zijn eigen wereld. Maar als er nu toevallig een synchroniteit is ontstaan (van betrekkelijk korte duur, meestal ongeveer 10 jaar) tussen de aarde en de wereld waarin zo'n hoge kosmische geest leeft, dan kan hij in die periode vanuit zijn eigen wereld werken op aarde met behoud van alle eigenschappen en krachten van zijn wereld. Dan is daar de mogelijkheid tot grote openbaringen, grote vernieuwingen en heel grote geestelijke inwerkingen. Dit laatste kon wel eens interessant worden voor de komende tijd, omdat we moeten aannemen dat zekere groot-kosmische sferen (er zijn er zelfs twee) in de komende $5\frac{1}{2}$ jaar een begin van synchroniteit met de aarde zullen bereiken. Dat houdt in dat niet alleen de lagere lichtwerelden, die op dit moment bezig zijn in te werken, geestelijke eigenschappen bij de mens kunnen stimuleren, de belevingen van het occulte kunnen versterken etc., maar dat ook over die periode gezien (6 à 7 jaar vanaf heden, + 1981) enorm grote kosmische krachten daaruit voortvloeien en een bewustzijnsverruiming voor steeds meer mensen mogelijk wordt. En dat zou wel eens kunnen betekenen dat in die periode de wereld zeer sterk verandert.

Wat dat te betekenen heeft? Wie zal het zeggen. Maar als dat is gebeurd (in ieder geval in het jaar 2000), dan moeten we ongeveer 700 jaar wachten voordat gelijksoortige invloeden uit diezelfde werelden weer kunnen optreden.

Als iemand u dus vertelt dat er sprake is van kosmische en van hooggeestelijke kosmische ritmen, dan is dat niet alleen maar een verhaaltje. Het heeft wel degelijk te maken met dit optreden van een tijdelijke synchroniteit tussen andere werelden en de uwe. En als we nu weten dat dat ongeveer 700 tot 800 jaar duurt, dan kunnen we ook zeggen: Grote geestelijke impulsen kunnen we verwachten gemiddeld eens per 750 jaar waarbij in 2150 jaar (een heel mooi getal als u even nadenkt) zeer sterke tendensen kunnen ontstaan.

Nu is het ook nog zo, dat er een andere sfeer is (geen sfeer voor boeddha's maar toch wel voor bepaalde Meesters), die een sequentie heeft waarin voor een korte periode (meestal 3 jaar) synchroniteit wordt bereikt en wel met een tussenruimte van ongeveer 325 jaar. Nu kan het gebeuren dat op een gegeven ogenblik die twee synchroniteiten gelijktijdig optreden en dat ze gelijktijdig hun hoogste kracht (de hoogste werking) bereiken. Op dat moment zal er op aarde een openbaring van geestelijke krachten mogelijk zijn, die dan lange tijd weer niet kan voorkomen.

Dat men het begrip tijd niet zo gemakkelijk zal gebruiken, als men het heeft over boeddha's, over Jezus of over andere van menselijk standpunt gezien goddelijke persoonlijkheden en waarden, is duidelijk. Maar omdat ook zij leven in een gemeenschap en niet bestaan los van alle dingen, is er voor hen ook wel een tijd uit te rekenen. Het is niet mijn taak u duidelijk te maken hoe dat allemaal kan. Er zijn echter methoden waarmee men het optreden van krachten van de verschillende sferen kan omzetten in synchroniteiten van tijd ten aanzien van de aarde. Op grond van die synchroniteiten kan men een heel groot gedeelte van de werkingen, die uit de geest op aarde zullen plaatsvinden van te voren voorspellen. Men kan zeggen: Op die ogenblikken is er iets mogelijk, op andere momenten is er iets niet mogelijk.

Als u nu zelf daarmee bezig bent en u wilt werken met geestelijke krachten, dan is het vaak niet zo gemakkelijk om uw tijdsbegrip uit te schakelen. Ik meen, dat dit voor heel veel mensen een grote belemmering kan zijn, omdat zij eenvoudig niet in staat zijn af te wachten of zich over te geven aan een tijdswerking.

Wij hebben kort geleden zo'n geval gehad waarbij de mogelijkheid bestond een zodanige hoeveelheid levensenergie van vorm te veranderen en te verplaatsen, dat we in een periode van - laten we zeggen - een uur een werking konden verkrijgen vergelijkbaar met een veel trager proces op aarde van $2\frac{1}{2}$ à 3

jaar. Maar wat blijkt nu? Als wij die werking willen toepassen - dat kan dus - dan moet de ontvanger ook zijn eigen tijdsbesef loslaten. Hij moet zijn wereld voor een ogenblik kunnen vergeten en kunnen overschakelen naar dat veel snellere en veelomvattender tempo van de geestelijke wereld die op hem wil inwerken. Maar als dat nu niet gaat, als de persoon die synchroniteit in zich niet kan aanvaarden en niet kan vinden? Wat gebeurt er dan?

Het contact en de overdracht van energieën is voor een zeer groot gedeelte althans gebonden aan deze synchroniteit van beseffen. Als deze niet optreedt, dan kunnen wel krachten worden gegeven, maar deze kunnen niet op het juiste moment worden geplaatst in de menselijke tijd.

Grote wonderen, grote openbaringen kunnen op aarde plaatsvinden op één bepaalde plek. U heeft er misschien nooit over nagedacht, maar hoe zou het eigenlijk komen dat er zoveel bergen en bergtoppen betrokken zijn bij die grote openbaringen. Bijvoorbeeld: de verheerlijking op de berg Thabor, de herrijzenis en de kruisiging die zich toch ook bij een berg afspelen. Maar ook de berggrot waarin een bekende Meester uit Rome zich manifesteert, de bergtoppen waarop bepaalde Manitoe's verschijnen aan de mensen en al die dingen meer. Zelfs de kunstmatige berg: de Pyramide, waarin de mens naar boven moet klimmen tot in de koningskamer en daar het contact met veel hogere werelden en sferen ondergaat. Het klinkt allemaal krankzinnig. Er is hier sprake van een element waardoor tijd veranderd kan worden.

Tijd namelijk heeft iets te maken met massa. Men heeft aangetoond dat, als je op een hoge toren staat en je laat een gewicht vallen dat niet helemaal loodrecht gaat. Naarmate de massa van het gebouw groter is, zal het lood iets meer (dat wordt in tienden van mm of misschien zelfs in honderdsten gemeten) naar binnen neigen. Je zou kunnen zeggen: de massa van de berg waarop wij ons bevinden of waarin wij ons in brandpunt bevinden (beide is mogelijk). functioneert eigenlijk op zo'n ogenblik als iets dat ons gedeeltelijk vrijmaakt van de massaliteit van de aarde. Misschien is het beste voorbeeld hier de Pyramide.

In die Pyramide hebben we te maken met een aantal vlakken. Deze nemen kosmische energieën op en brengen die in brandpunt binnen dat lichaam. Dat wordt mede bepaald door de grootte, door de vorm en door de verhouding. Daardoor ontstaat er in de Pyramide een punt waar de tijdsenergieën niet normaal zijn. Het tijdservaren van de mens is ook niet meer normaal. Hij komt als het ware open te staan voor andere, aan een eigen tijdsbesef gebonden verschijnselen. Hij kan vaak in zeer korte tijd enorme hoeveelheden gegevens opnemen en verwerken, terwijl dit normaal, zeker met hersenkennis, niet mogelijk zou zijn.

Datzelfde gebeurde nu in grotten als ze juist waren gekozen t.a.v. de massa van die grotten. En het kan ook gebeuren, als we de juiste bergtop vinden waar de massa van de berg plus zijn helling een soort invloed hebben waardoor de krachten uit de kosmos ongelijkmatig worden geabsorbeerd. Als wij daar precies in het brandpunt staan, dan hebben we dus twee fasen van verdichting a.h.w. naast ons: de tijdsverdichting en de stralingsverdichting. En omdat die twee verdichtingen dan rond ons op de berg een soort koker vormen, zijn we afgesloten van een heel groot gedeelte van de invloeden en zelfs van het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid. Op dat moment kunnen we dus gevaarloos en zonder dat het ons eigenlijk opvalt plotse-ling een nieuwe synchroniteit vinden, een nieuwe verbinding met een ander tijdsbesef. We kunnen nieuwe bewustzijnswaarden aanvaarden en zijn zelfs in staat om - daar de aarde als een krachtontnemende pool voor ons wegvalt - zeer grote kosmische energieën in ons op te nemen met alles wat daartoe behoort. Er bestaan op aarde dus mogelijkheden om vanuit de stof eveneens een verandering van synchroniteit en zelfs een verandering van lading (krachtsinhoud van de mens) tot stand te brengen. Maar altijd is hierbij de beheersende factor - en dat moogt u nooit vergeten - het denken: het eigen bewustzijn van de mens.

Nu zal het u ook duidelijk zijn dat, naarmate een mens meer gespannen met iets bezig is, hij meer kracht en intensiteit besteedt aan één bepaald onderwerp. Dit kan betekenen dat hij t.a.v. dit onderwerp een afstemming krijgt. Die afstemming is letterlijk. Ik zal proberen dit duidelijk te maken.

Als ik denk: ik wil het gouden licht zien, dan kan ik dat gouden licht zien. Maar alle verschijnselen die niet "gouden licht" zijn sluit ik gelijktijdig uit.

Ik kan zeggen: ik wil gezond worden. Best, dat kan. Maar als ik aan die gezondheid denk alleen in één bepaald aspect, b.v. kracht, dan krijg ik wel kracht, maar ik krijg geen gezondheid. Het kan zelfs zover gaan dat iemand last van b.v. t.b.c. heeft. Dat zijn ook levende organismen met een beperkter besef. Die zijn in zijn gehele wezen opgenomen. Nu gaat die persoon aan kracht denken. Wie wordt er sterk? Natuurlijk de tuberkelbacillen; ze delen zich sneller. We moeten dus precies weten wat we doen.

Indien u ooit wilt proberen een contact te krijgen met een hogere sfeer en u wilt dat heel bewust doen, wat meer omvattend en niet allen beperkt tot één enkel punt, dan zou ik als ik u was met het volgende rekening houden:

1. Ontspan u volkomen. Denk niet aan tijd en tijdsverloop. Denk niet aan wat er kan gebeuren.
2. Denk aan een bepaald punt dat volgens u met de sfeer die u zoekt samenhangt, maar denk daar niet uitsluitend aan. Zie het gewoon als een beginpunt. U zoekt a.h.w. op een klosje het begin van het draadje en als u dat te pakken heeft, kunt u het hele klosje afwickelen. Indien u met dat gevoel een enkel punt nagaat, is het voor u een sleutel geworden tot die andere wereld, de inhoud en zelfs de krachten daarvan.
3. Besef, dat u nooit volgens menselijke normen geestelijke krachten kunt verwerken. De geestelijke kracht heeft nu eenmaal andere eigenschappen en kwaliteiten dan u zich menselijk kunt voorstellen. Er zit b.v. een enorme werking van harmonische in. Als u terugdenkt aan hetgeen wij over trillingen hebben gezegd, dan weet u ongeveer wat ik bedoel. Dat betekent, dat de werking van zo'n kracht ineens een heel octaaf kan overslaan. Iets wordt hoog-geestelijk bedoeld. Je wilt het voor je eigen geest gebruiken, maar op een gegeven ogenblik verandert het en wordt het ook een stoffelijke werking. Word je door die stoffelijke werking verrast, dan is de kans heel klein dat hij weer terugslaat naar de hoog-geestelijke harmonische. U moet daarmee dus erg oppassen.

Dan zou ik u het volgende willen raden:

- A. Probeer nooit de hoogste geestelijke krachten te bereiken. Beroep u op de hoogste geestelijke krachten alleen in die voege dat u uw concentratie op hen richt en het aan hen overlaat om de wijze waarop ze op u inwerken, met u contact opnemen etc., zelf te bepalen. Hoe hoger de kracht, hoe minder mogelijkheid u heeft om zelf te bepalen.
- B. Besef verder dat hoe hoger de kracht is die u aanroept, des te geringer de waarschijnlijkheid is dat u antwoord krijgt in een volgens uw menselijk tijdsbesef juiste verhouding. Het kan een verschijnsel zijn als - laten we zeggen - het spreken met de maan. U weet, dat er dan in de communicatie steeds een hiaat valt van enkele seconden. U kunt praten, maar voordat het daar aankomt is het een paar seconden later. Gaan ze terug praten, dan zit er een gaping tussen vraag en antwoord; die is niet te vermijden. Stelt u zich maar iets dergelijks voor.

Denk nu eens aan wat ik u heb gezegd over de tijdsynchroniteit. Naarmate die synchroniteit minder is, wordt de kans groter dat er gapingen komen. Maar die kunnen zowel in een enorme snelheid liggen waarmee het antwoord komt, als in een enorme traagheid. En dat betekent,

dat als wij een antwoord vragen, we onmiddellijk klaar moeten zijn om bij het begin van een afwijkende reactie of een prikkelend gevoel ons daarop in te stellen en te stoppen met hetgeen wij aan het doen zijn, anders wijzen we af wat ons wordt gegeven. In een ander geval kan het een hele tijd duren. Dan moeten we ook niet zeggen: Wij krijgen geen antwoord. We moeten gewoon wachten.

- C. Als u contact met een hoge geestelijke wereld zoekt en niet precies weet, of u op de juiste manier daarop zult kunnen reageren, dan is het verstandiger om bemiddelaars in te schakelen. Een bemiddelaar kunt u b.v. vinden door met een beeld van die kracht voor ogen een beroep te doen op laten we zeggen Zomerland, dat ligt vlak bij. Het is duidelijk, dat alles wat via Zomerland komt voor u praktisch in de tijd valt. Ongeacht versnellingen of vertragingen, voor u komt het duidelijk door. Als er t.a.v. uw tijdsbegrip een grote vertraging is, dan krijgt u de waarschuwing dat die vertraging optreedt. U zult dus beter beseffen wat er aan de hand is. En als in Zomerland zo iemand denkt: ik kan het zelf niet helemaal aan, dan kan hij altijd weer een wat hogere sfeer inschakelen. Want elke persoonlijkheid die tot het licht behoort, is bereid allen die naar het licht streven te helpen. Hij is bereid alleen de krachten uit dat licht over te dragen volgens zijn beste weten en besef in samenwerking met elke kracht, die hij als lichtend erkent.

Hier heeft u het een en ander over tijd. Ik kan er natuurlijk nog een hele tijd over doorgaan, maar ik meen dat ik het mijne heb gezegd vanavond. Ik heb getracht u een beeld te geven van de mogelijkheden en van het gebeuren dat juist door die tijdservaring kan ontstaan.

U leeft in uw eigen tijd. Probeer niet in de tijd van een geest te leven. Probeer hoogstens uw eigen tijd even uit te schakelen. U leeft in uw eigen krachtveld met uw eigen krachtsverhoudingen. Probeer niet dit uit te schakelen en te vervangen door een geestelijk krachtveld. Zorg alleen dat uw eigen veld a.h.w. inactief is, dat het openstaat voor hogere krachten.

Als u wordt geconfronteerd met lagere krachten, dan zitten die t.a.v. uw wereld ook met precies hetzelfde fenomeen. Degenen die aardgebonden zijn, zitten dicht bij uw wereld en maken over het algemeen niet zoveel drukte. Zij kunnen gemakkelijk contact met u opnemen. Naarmate je dieper in de chaos komt, zal er een grote discrepantie bestaan. In de chaos is bovendien de versnelling of vertraging t.a.v. de aardnorm zo groot dat er zelfs geen volledig betrouwbare vergelijkende tijdsnorm is te geven voor het optreden van de grootste invloeden. Zo sterk geldt dat.

Wilt u zich afsluiten voor lagere krachten, bindt u dan aan uw eigen tijd of stel u in op een zo groot mogelijke synchroniteit met een lichtende wereld die niet te ver van u af staat. Op dat ogenblik zult u als vanzelf al dat kwaad uitsluiten, omdat het wel een kort ogenblik synchroon kan zijn met uw wereldbesef, met uw krachtveld, maar daarin de tijd niet heeft om veranderingen tot stand te brengen, die niet kunnen worden opgeheven door de kracht waarmee u in harmonie bent. Dit is de beste methode van afschermen. Alle andere methoden van afschermen berusten weer op het scheppen van een zodanig afwerend krachtveld dat hierdoor een benadering in synchroniteit van de persoonlijkheid eigenlijk niet mogelijk is.

U ziet, het is eigenlijk allemaal eenvoudig, als u de theorie even te pakken heeft. Om mijn onderwerp nu te besluiten:

Al hetgeen ik u heb gezegd is op zichzelf zinvol en is mede een verklaring voor veel van de occulte verschijnselen die u elders zult ontmoeten. Het is niet een punt van dogma. Het is een uitgangspunt bij uw benadering.

Leer zoveel mogelijk open te staan voor het licht. Leer zoveel mogelijk u af te sluiten voor het duister en leer vooral te komen tot het aanvaarden van krachten, die niet kunnen worden geregistreerd of genormd door uw

bewustzijn. Op deze wijze zult u zoveel mogelijk hoge waarden en krachten in uzelf beleven. U zult tevens in staat zijn om in uw eigen wereld, dank zij uw persoonlijkheid, in uw eigen tijd en met uw eigen krachtsvorm uiting te geven aan al datgene wat van anderen in u doorklinkt.

:-:-:

FACETTEN VAN VITALITEIT.

Vitaliteit - het woord zegt het al - betreft levenskracht: de energie van het leven, de levendigheid. Als we die proberen te verdelen, vinden we als de oudste vormen die door de mensen zijn erkend vreemd genoeg allerlei meer geestelijke waarden van levenskracht.

Het zal u waarschijnlijk verbazen te horen dat de menselijke vitaliteit, de energie van het leven, wetenschappelijk eigenlijk pas is ontdekt en meer wetenschappelijk wordt benaderd sedert ongeveer 1830. Vanaf die tijd heeft men begrip gekregen voor de stoffelijke processen. En langzaam maar zeker heeft de mens dan ook geleerd dat hij om vitaal te blijven vitaminen moet tanken. Het bijgeloof aan oesters e.d. is wat ouder, maar dat ging dan ook voornamelijk om een bijzondere vorm van vitaliteit.

De geestelijke levenskracht wordt in het begin gezien als een soort levensadem; iets van de goden. Daarover kunnen we al het een en ander vernemen ongeveer 15000 jaar geleden, dus 12000 à 13000 v. Chr. ongeveer. De stellingen omtrent de levenskracht zijn als volgt:

Er zijn rond ons vele krachten van verschillende geaardheid. Deze vloeien samen in het menselijk lichaam en brengen daarin vervolgens stromingen teweeg die weer de levensfuncties van de mens en zijn organisme bepalen. Hoe juist het evenwicht tussen deze krachten, des te groter ook de stoffelijke vitaliteit van de mens is.

Als je dat wat verder ontwikkelt en je gaat een paar duizend jaar verder, dan kom je terecht bij de eerste acupuncturisten. Wil je de voorlopers ervan zien, dan kom je hoofdzakelijk in Azië terecht en in een deel van Noord-Afrika. Dan krijg je te maken met de toverdokters, die werken met verschillende voorwerpen die elk een bijzondere vitaliteit, een bijzondere vorm van levenskracht zouden aantrekken.

Iets later gaat de mens begrijpen dat de ademhaling toch erg veel te maken heeft met levenskracht en krijgen we het geloof aan de levenskracht die door de ademhaling wordt ingenomen. We zitten dan ongeveer 6000 v. Chr. Daar ontwikkelt zich o.m. het verhaal over de odd-kracht: de levensenergie die in de atmosfeer aanwezig is, maar niet vergeleken kan worden met een van de functies van de normale atmosfeer en die wij door de juiste manier van ademen aan ons lichaam kunnen toevoeren. De ademhalingstechniek van de yogi's en van bepaalde mystici is daarvan wel af te leiden.

Nog wat later, ongeveer 3000 v. Chr., krijgen we te maken met een geheel nieuwe erkenning: de mens wordt erkend als een geestelijk voertuig. Hij heeft een halfstoffelijke entiteit in zich (denk aan Ba en Ka, de begrippen van de Egyptenaren). Door deze voertuigen op de juiste wijze uit te zenden, terug te roepen en te voeden is hij in staat om niet alleen de levenskracht van zijn eigen wereld (de lichamelijke levenskracht) te ervaren, maar ook om door te dringen in wat men de wereld van de goden, de hallen der goden of de hallen der herinnering noemt. Daardoor heeft hij deel aan een kosmisch levensproces,

kan hij de feiten uit de tijd aflezen en bovenal - en dat is misschien wel het belangrijkste - kan hij beschikken over wat men noemt de Eeuwige Adem of de Eeuwige Kracht.

Als je dat zo vertelt, zijn het eigenlijk maar zeer summiere en oppervlakkige gegevens. Een mens moet ontdekken dat hij een geestelijk voertuig heeft. Hij moet te maken krijgen met uittredingen. Hij moet gaan begrijpen dat zijn contacten met de krachten van b.v. de Maangodin niet alleen zuiver psychisch of fysiek zijn, maar dat ook andere dingen een rol spelen. Hij moet werkelijk doordringen in zijn innerlijke wereld om zo zijn contacten met een grotere kosmos te kunnen begrijpen. Zeker, het blijft mystiek. Het is niet wetenschappelijk. Een groot gedeelte van alle theorieën zou je wetenschappelijk als sentiment en bijgeloof moeten afwijzen. Maar als je daarmee begint, dan moet je God en godsdienst, de geest en het voortbestaan natuurlijk ook als wetenschappelijk onbewezen beschouwen en zeggen: Dat zijn bijgelovigheden die je als wetenschapsmens moet afwijzen. Het wonderlijke is, dat een wetenschapsmens meestal alle geloof van anderen als bijgeloof afwijst behalve zijn eigen geloof, dat hij als een waar be- loof beschouwt dat niet bewezen behoeft te worden. Ik ben ook zo dom ge- weest in mijn tijd, waarom zou een mens in deze dagen dat niet zijn?

Wat zijn eigenlijk de beste aanwijzingen voor deze tijd van de verschil- lende facetten van levenskracht?

Zielekracht.

Wij behoren tot het eeuwige leven. Wij onttrekken kracht daaruit. Een schitterend geloofsartikel. We kunnen echter ook zeggen: Er is een deel van het bewustzijn van de mens, dat - volledig onaantastbaar zijnde - voor alle zuiver stoffelijke indrukken en invloeden - toch voortdurend een wisselwerking daarmede onderhoudt. Het blijkt dan, dat naarmate dit centrum beter ontwikkeld is er een grotere hoeveelheid energie voor nor- male denkprocessen en reacties beschikbaar is. Er is dus zelfs in het men- selijk denken, de menselijke hersenen, iets te vinden waarvan je zegt: Dit is ontspannen, dit is rustig. Er is een punt in dat centrum waar het menselijk denken en zeker het stof- felijk denken tekort schiet, maar waaraan je aan de andere kant als mens en als geest voortdurend krachten kunt onttrekken. Hoe meer je openstaat voor dit onbekende in jezelf, des te groter de kracht is die daaruit in je doordringt.

Wat is dat voor een kracht? Ik heb het al gezegd: je kunt er beter mee denken. Het schijnt het bewustzijn te beïnvloeden. En als we nog iets verder gaan, komen we tot de conclusie dat die energie ook kan worden ge- bruikt voor uittredingen, voor bepaalde telepathische contacten en in en- kelé gevallen zelfs voor telekinese. Het is dus een kracht, die eigenlijk net aan de grens van het redelijke ligt.

Een tweede vorm van energie.

Als ik bezig ben met ademen, dan adem ik iets in. We hebben kunnen aantonen dat dat o.a. een bepaalde hoeveelheid ozon moet zijn. Wie zuivere zuurstof inademt, krijgt een verhoogde innerlijke verbranding, ook als het verder nog vermengd is met het een of ander gas. Hij krijgt dus niet de ener- gie binnen die hij normaal uit de atmosfeer krijgt. Nu blijkt, dat naarmate de lucht ozon-rijker is de zenuwkracht toeneemt. Dan is deze vorm van vitali- teit een uitwisseling van bepaalde chemisch-electrische eigenschappen, die in de aarde en in de atmosfeer bestaan. Dat is in feite een stoffelijke ener- gie. Wat doet die stoffelijke energie? Wel, wij reageren sneller, we denken wat helderder. Het is dus iets wat met ons zenuwstelsel te maken heeft. Die kracht is echter niet voldoende om b.v. onze spierweefsels op te laden. Als we moe zijn, dan kunnen we ons door deze kracht niet ontspannen. We kun- nen alleen juister reageren, we kunnen onszelf scherper beschouwen en pas

als wij daarmee manipuleren is het mogelijk om ook het lichaam een beetje op te knappen.

Hoe zit het dan met het lichaam?

Een oud bijgeloof zegt: Als je je op de aarde neervlijt zodat de krachten van de aarde door je heentrekken, dan zul je je in korte tijd lichame-lijk herstellen van alle kwalen en fouten die daarin zitten. Vermoeidheid wordt opgeheven, uitputting gaat in zeer snel tempo teloor, kortom, het gehele organisme, vooral ook de spierweefsels, functioneren na een betrekke-lijk korte rust op deze wijze veel beter dan op welke andere wijze dan ook be-reikt kan worden. Maar dit klopt niet altijd. Het klopt alleen, als je in de juiste omgeving op de grond gaat liggen. Dat is ook begrijpelijk. Iemand, die in de nattigheid gaat liggen, wordt niet gezonder; hij krijgt rheumatiek. Iemand, die teveel op koude stenen zit, kan last krijgen van wolf (een soort rheumatiek bij de zitspieren).

Als we dat nu nagaan, dan blijkt het o.m. te maken te hebben met het magnetisch veld van de aarde. Het schijnt dat de mens het gunstigst rea-geert, als hij dwars op dat veld ligt. Dus niet in noord-zuid of zuid-noord-richting, maar in oost-west of west-oost-richting. Een principe dat tamelijk bekend is.

U weet waarschijnlijk dat de meeste tempels gedurende een lange tijd ge-bouwd zijn in die oost-west oriëntatie. Ze moesten er wel een reden voor hebben gehad. De een heeft het over Mekka, de ander over Jeruzalem, maar als je het goed nagaat, klopt er niets van. Het is eerder gericht naar de opgaande of ondergaande zon. Dat heeft dan weer te maken met het geloof dat een tempel, die op deze manier is gebouwd, grotere krachten bevat, zo-dat God Zich er gemakkelijker kan manifesteren.

Denk niet dat de christenen daar anders over dachten, want diezelfde theo-rieën werden nog verkondigd in 1450. Toen werd er aan de bouw van een gro-te kathedraal begonnen en werd niet alleen die verhouding uitdrukkelijk ge-stipuleerd, maar zelfs dat de grootste massa in het westen moest liggen (dat hebben ze toen opgevangen door mooie klokkentorens te bouwen) en dat het schip lichter van bouw moest zijn en vrij moest staan van de invloeden uit het oosten.

Hier hebben we te maken met de eigen kracht van de aarde. Ook deze blijkt invloed te hebben op het menselijk organisme, maar vooral op de rela-tie tussen de verschillende cellen. Iemand, die deze kracht opneemt, zal natuurlijk beter gaan reageren met zijn zenuwstelsel. Maar de daarin bestaan-de zwakten of fouten worden in verhouding tot de rest niet sneller opgehe-ven, zodat iemand in het geheel wel wat beter is, maar niet een zenuwit-putting ineens te boven kan komen. Daarvoor heb je odd-kracht nodig.

De situatie van deze tijd brengt ons bij de wetenschappelijke ontleding van de functie van de cel en al hetgeen die cel nodig heeft. Men heeft dat teruggebracht tot een aantal biochemische werkingen waarbij osmotische pro-cessen een grote rol spelen. Ik ben het er wel mee eens.

Een mens heeft vitaminen nodig - als het even kan natuurlijke. En iemand die zich goed voedt, zal ongetwijfeld gezonder zijn dan iemand die zich slecht voedt. Maar iemand die zich goed voedt en verder niet beantwoordt aan de noodzaak van de juiste ademhaling, de juiste geestelijke instelling, eventueel de juiste manier van rusten, komt er niet verder mee. Hij wordt misschien vet, maar niet gezond. Degene echter die daar wel rekening mee houdt, behoudt een veel grotere levenskracht dan normaal. Ik kom dan tot mijn eerste conclusie:

Indien men de lichamelijke en mentale vitaliteit van de mens wil ver-groten, zo zal men rekening moeten houden met het volgende:

- a. goede ademhaling waarbij zo mogelijk ook ozonsporen worden verwerkt;
- b. een zeer gezonde voeding;
- c. en vooral ook de juiste manier van rusten.

Een mens, die niet regelmatig rustig slaapt, doet er verstandig aan zijn

"Het is noodzakelijk de geest te reinigen door meditatie.
Het lichaam dient gereinigd te worden door de ademhaling."
(Daarvoor geeft hij dan de techniek. De yoga-techniek: als we langzaam inademen en stootsgewijs uitademen, zijn we al een eind op de goede weg).

"Dan nemen men een lichaamshouding aan waardoor de krachtstromen in het lichaam gesloten zijn."
(De handen tegen elkaar, de enkels over elkaar, dan hebben we al een voldoende afgesloten houding vooral als de ruggegraat redelijk recht blijft.)

"Wij richten ons nu op de werkingen, die onze leermeester ons beschreven heeft."
(m.a.w.: denk aan het bestaan van het licht en probeer te erkennen wat het licht duidelijk maakt.)

"Op deze wijze beschouwe men zichzelf en al wat het "ik" in de wereld van waan nog als werkelijkheid meent te erkennen."
(Gooi je illusies een beetje opzij, probeer realistisch te blijven. Dat is voor mensen die met die dingen bezig zijn soms erg moeilijk, maar blijf zo realistisch mogelijk.)

"Zich vervuld voelend van vrede en kracht zal men nu de banen (de houding waardoor de krachtstromen van het lichaam gesloten worden) verbreken. Nu kan het geheel van de kracht door een van de chakra's of door de wil plus gerichtheid van het oog of gebaar worden geuit. Als men zegt welke bestemming deze kracht heeft, zo zal ze uitvloeien naar alle leven waarop het gericht wordt en daarin de gewenste verandering bewerkstelligen."

Waar het op neerkomt, is dat iemand die op die manier zichzelf heeft opgeladen de kracht bewust kan richten op alles. Je kunt er iets mee doen met planten, je kunt wolken verdrijven of tot je roepen, je kunt mensen genezen en hun kracht ontnemen, je kunt ze stom maken. Je kunt daarmee dus een ander bereiken.

Nu is mijn conclusie:

1. Iemand, die zelf niet voldoende kracht heeft of zich slap voelt, kan zich op die manier opladen.
2. Als je weet wat je met die kracht wilt doen, dan weet je: als je het gevoel krijgt van een tinteling (het is net alsof je hersens zichzelf kittelen), dan heb je die kracht. Denk dan gewoon aan degene of datgene waarheen je die kracht wilt zenden, kijk ernaar met je ogen dicht als het ver weg is en stel je het voor. Kijk er daadwerkelijk naar als het binnen gezichtsbereik is of als je het op een andere manier duidelijk wilt maken wat je doet, dan maak je het gebaar en draag je de kracht over.

Deze kracht is dan volgens deze leermeester vitaliteit van drievoudige aard. Die drievoudige aard kun je als volgt formuleren:
Het eerste gedeelte wordt als zuiver biologisch activerende kracht uitgezonden. Het gehele organisme krijgt een kick en gaat een beetje beter lopen. Het tweede gedeelte wordt als een sterke lading in de aura gebracht, die voor een deel ook het zenuwstelsel oplaadt dat hierdoor sneller en juister kan functioneren.
Het derde gedeelte van de kracht wordt vooral uitgestraald naar de chakra's en bij voorkeur naar de hogere chakra's (het schijnt dat het vanaf het borstchakra omhoog werkt). Deze kracht wordt omschreven als geestelijk licht. Ik geloof, dat je in onze termen kunt zeggen: Het is een beter innerlijk begrip voor jezelf en de wereld. Als je die kracht hebt, krijg je in feite een betere harmonie.

slaaprichting te veranderen. Hij zal ontdekken dat hij hierdoor een grotere ontspanning bereikt en dus als vanzelf door een juistere energieverhouding ook een sneller herwinnen van zijn normale krachten.

Als we ons bezighouden met de vitaliteit en we denken aan geestelijke krachten, dan moeten we ons heel goed realiseren dat er geestelijke krachten zijn die a.h.w. hoogspanning zijn. Als u denkt: ik wil mij even opladen en u grijpt de bovenleiding van de elektrische spoorwegen vast terwijl u contact met aarde maakt, dan behoeft u zich over stoffelijke energie nooit meer zorgen te maken.

Als u hoge geestelijke krachten zonder meer zoudt willen gebruiken, krijgt u precies hetzelfde effect. Er zijn delen in uw wezen die er gewoon niet tegen kunnen. Een van die delen noemen ze dan het gouden of zilveren koord; in feite de aanhechting van de geestelijke voertuigen aan de stoffelijke. We kunnen dus nooit te grote geestelijke energieën opnemen. Wat we wel kunnen doen, is een geestelijke energie ontvangen en omvormen.

Als een transformatorstation is aangesloten op een hoogspanningsleiding, dan kan een inkomende spanning 20.000 V hebben en levert toch een verbruiksspanning af van 220 V. Wat hier gebeurt is eigenlijk heel eenvoudig: die grote kracht komt binnen en kan zonder dat ze direct is ingeschakeld in het lagere veld induceren in dat lagere veld. Dat betekent, dat zonder een direct contact een deel van de energie wordt overgeheveld van de hoogspanningsleiding naar de laagspanningsleiding.

Wat wij nu doen is dit: Wij gebruiken onze geestelijke voertuigen. In dat zuiver geestelijke proces kunnen we heel hoge geestelijke waarden ontvangen; we hebben daar de mogelijkheid voor. Die geestelijke krachten kunnen we niet omzetten in stoffelijke of mentale energieën, maar we kunnen wel onze mentale voertuigen in harmonie brengen met onze geestelijke voertuigen. Op dat ogenblik wordt het mogelijk de geestelijke energie om te zetten in een voor ons bruikbare en niet schadelijke vorm van kracht. We worden dan veel vitaler. Want wat geestelijke kracht is, wordt in de stoffelijke vorm levenskracht, het wordt uitstraling, het wordt een oplading van de aura.

Nu is dat uitgedrukt in een vergelijking natuurlijk heel gemakkelijk, maar ik kan mij echt voorstellen dat u zegt: Hoe moet dat nu gebeuren? En aangezien ik er altijd van houd om stoffelijke autoriteiten zoveel mogelijk te citeren, wil ik u hier een kleine aanwijzing geven zoals die door een meneer Sri Srivenanda (?) is neergeschreven:

"Wanneer wij ons richten op de hoogste krachten, dan zullen we aanvaarden dat deze in ons werkzaam zijn, ook indien wij dit niet onmiddellijk beseffen. Daarop laten wij onze gedachten in concentratie uitgaan naar de werking van deze kracht. Door onze concentratie op de werking van de kracht zullen wij dat deel van de hoge kracht dat voor ons aanvaardbaar en begrijpbaar is in onszelf zien als een aantal gedachten en belevingen welke betekenen een steeds sterker worden van onze uitstraling en ook een activeren van onze chakra's voor zover deze ontplooid zijn."

Als ik dat nu in mijn termen vertaal, dan betekent het doodgewoon: Je mag wel denken aan het licht, maar je moet nooit proberen om naar het licht te kijken. Je moet denken aan het licht en proberen te ontdekken wat het licht kenbaar maakt. Door je te concentreren op wat het licht kenbaar maakt, ga je je besef a.h.w. inschakelen tussen het directe licht en datgene wat je eruit ontvangt. Op die manier selecteer je uit dat geheel precies zoveel als je kunt verdragen.

Nu had deze heer nog een aantal volgelingen. Een daarvan had het systeem nog verder uitgewerkt. Deze zei niet alleen: Hoe kom ik aan die kracht, maar wat moet ik ermee doen? Hij kwam tot de volgende conclusie.

Ik meen, dat je met al die facetten van vitaliteit, levenskracht, wel wat zou kunnen doen. Ik weet dat er in de oudheid mensen zijn geweest die hun hele leven hebben besteed aan het juist hanteren van één van deze vormen van kracht. Dat kun je van een mens van vandaag niet meer verwachten. Men heeft tempels gebouwd waarin dat allemaal mogelijk zou zijn. Ook in deze tijd bestaan er nog wel dergelijke tempelachtige gebouwen. Ik denk b.v. aan het genezingscentrum dat nog steeds de naam van Cayce draagt. En wat dat betreft zijn er ook bepaalde anthroposofische inrichtingen waarin men bewust of onbewust de harmonie van omgeving, plaats en kleur heeft gekozen waardoor ze ook wel aan deze voorwaarden gaan beantwoorden.

Wij moeten echter die kracht opwekken. Als we het nu heel eenvoudig beschouwen dan zeggen we: Wij kunnen niet de omgeving opbouwen waarin die kracht het best werkt. Dan is het enig andere dat we kunnen doen: onszelf in een toestand brengen waardoor de omgeving tijdelijk voor ons ideaal schijnt en wij dus in volledige harmonie daarmee de kracht kunnen uitstralen, want dan hebben wij precies hetzelfde bereikt.

Nu een laatste raad die ik u ga geven in dit onderwerp:

Als u kracht wilt uitstralen - van welke aard dan ook - dan zal de omgeving vaak storend zijn, indien u uitgaat van de kracht zelf. Ga nu eens uit van de omgeving. Probeer u met die omgeving één te voelen. Probeer die te voelen als mooi, als gezellig, als prettig en laat u door niets wat daarin optreedt storen, omdat het er zo echt bijhoort. Op dat ogenblik heeft u in u gevoelsmatig een harmonie tot stand gebracht. Met deze harmonie kunt u dus de krachten in u veel gemakkelijker en juist aan een ander overdragen. U verliest veel minder. Het kost u minder energie, de ander krijgt meer en bovendien heeft u hierdoor een zekere diversiteit van harmonie met de wereld gewonnen die u ook - als u zelf kracht wilt opnemen - ongetwijfeld te stade zal komen.

Op deze wijze kan dus elke mens wel gebruik maken van de verschillende facetten van vitaliteit waarmee de mensheid zich al zo lang bezighoudt zonder tot op heden in staat te zijn het wezenlijke daarvan op menselijk redelijke wijze beter te omschrijven.

!-:-:

A N G S T.

Angst is de droom waardoor de mens de werkelijkheid niet meer ziet. De werkelijkheid kan soms onaanvaardbaar zijn. Maar zolang we haar kennen, is er geen sprake van werkelijke angst.

Angst is de droom, die we vastkoppelen aan de feiten. Toch zal elke mens angsten kennen; daaraan ontkom je bijna nooit. Want de mens denkt, dat hij alles weet en toch is ergens diep in hem een gevoel van onzekerheid. Dan gaat hij zich voorstellen wat er anders zou kunnen zijn, en dan is hij bang.

Een mens heeft een voorstelling van zichzelf, van zijn belangrĳheid misschien, van de noodzakelijkheid van zijn bestaan, de afhankelijkheid van anderen van zijn bestaan. En als hij aan het einde denkt, dan voelt hij angst omdat hij het gevoel heeft dat hij zo belangrijk is en dus

moet blijven en niet beseft dat de belangrijkheid van zijn wezen ligt in zijn bestaan en niet in de betekenis van de tijdelijke taken die dat bestaan kunnen vullen.

Angst is vaak ook - en laten we dat niet vergeten - een in ons groeiende voorstelling van wat we pijn noemen. Pijn kan geestelijk zowel als lichamelijk zijn. Het is iets wat ons overrompelt en waaraan we toegeven, want als wij ons ertegen verzetten door er niet aan te denken, denken we er juist intenser aan. Alleen als we een ogenblik vergeten dat er pijn of een probleem is, dan is ineens de angst weg en daarmee een groot gedeelte van onze kwaal. Misschien is angst wel het mechanisme waardoor de mens zichzelf probeert te blijven tegen de veranderingen in die onvermijdelijk zijn.

Ook de geest kent angst, indien zij zichzelf niet aanvaardt. In de duistere werelden probeert de mens voortdurend te ontkomen aan datgene wat hij weet te zijn. Hij probeert te ontkomen aan hetgeen hij beseft dat zijn werkelijkheid is. En het is deze vlucht, die de enorme angst vormt welke de verschrikking van de duistere sferen schijnt te zijn. Daarom zeg ik;

Angst is volgens mij het niet beseffen en aanvaarden van je eigen wezen in de werkelijkheid van een wereld zoals je die kunt beseffen. Zodra je aanvaardt wat is, wat je bent, wat er gebeurt, wat je wereld is, dan is er geen angst. Dan is er geen verschrikking meer, ook al zullen strijd en pijn en nood blijven bestaan. Maar dan zijn ze een aanvaardbaar, ja, een noodzakelijk en onvermijdelijk deel van het opgroeien in dit bestaan en het je bewust worden van een werkelijkheid waarin je zozeer één kunt zijn met alle dingen dat niet alleen het begrip angst, maar ook begrippen als pijn, probleem en nood niet meer bestaan.

:--:~:

Abonnementen: f 35,- per 10 nummers
(voor leden f 22,50)(naar buitenland f 4,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage.

M A A N D B L A D.

(10 nrs. per jaar)

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

JUNI 1975.

20e jaargang.
Nummer 9.

ONTWIKKELINGEN

De overdracht van licht

CI blz. 109

Incarnatie cycli

CI " 119

Verrassing

CI " 122

OCCULTE FILOSOFIE

Denkbeelden

CII " 111

Augurie

CII " 117

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

ONTWIKKELINGEN

HOOFDSTUK IX.

DE OVERDRACHT VAN LICHT.

Als wij spreken over licht, dan kunnen wij natuurlijk kijken naar de zon. Maar er zijn veel meer bronnen van licht. Sommige daarvan zijn van geestelijke, zelfs van hoog-geestelijke aard. Nu bestaat er iets wat wij het hoogste Licht noemen; dat is hoofdzakelijk kracht. Men kan het niet omschrijven. Het is iets wat alle dingen kenbaar maakt, maar wat in zich eigenlijk voor ons begrip onaantastbaar blijft. Het is dit licht waarmee we ontzettend veel te maken krijgen, als wij bezig zijn om in ons leven een bepaalde bewustwording te zoeken en die ook verder door te geven. Het is een combinatie van zien, van kunnen beseffen en van kracht, die wij op de een of andere manier - wij weten zelf niet precies hoe - kunnen hanteren.

Ik zou nu oude verhalen kunnen ophangen over de Heren der Stralen, de Heren der wijsheid en al wat daarbij hoort. Voor degenen die daarvan niet op de hoogte zijn, zou ik willen opmerken dat daarover reeds vele malen en zelfs uitvoerig is gesproken. Daarom wil ik mij hier beperken tot een paar eenvoudige vaststellingen.

Het licht dat uit de kosmos komt en afkomstig is uit die hoog-geestelijke bron is voor ons niet altijd gelijk. Het doet ons denken aan een kleureffect waarin licht b.v. van blauw langzaam overgaat naar diep-violet, zodat wetenschap plotseling tot mystiek wordt. Soms zien wij het heldere goud van vitaliteit en een ogenblik later verandert het weer in een fel zilver dat helder, rein en scherp is, maar ook zo koud als de winter.

Deze wonderlijke effecten hebben zeer veel te maken met onze eigen persoonlijkheid. Wij zijn afgestemd op één bepaalde kwaliteit van licht, als ik het zo eens mag zeggen. Die kwaliteit wordt meestal door een kleur weergegeven. Die kleur zal altijd wel actief zijn, alleen zal ze veel grotere mogelijkheden hebben, indien toevallig precies diezelfde kleur licht uit de kosmos komt. Ik zou het vergelijkend willen zeggen, want precies kun je deze dingen eigenlijk nooit helemaal weergeven.

Stel, dat uw eigen kleur zilver is, dus wit. Een heel mooie kleur voor een mens. Nu komt het blauwe licht. Daarin is zilver wel aanwezig. In het witte licht heeft u de neiging om alles heel scherp te formuleren, zelfs een beetje koud misschien. Recht door zee, zoals men zegt, zonder al te veel respect voor de gevoeligheden van anderen. Als u nu met dat blauwe licht in conflict komt - dat gebeurt wel eens - dan heeft u wel kracht, maar u heeft niet de mogelijkheid het zo uit te drukken dat het voor een ieder, die voor blauw licht gevoelig is, ook helemaal begrijpelijk is. Dus zult u in die tijd een wat groter isolement ondergaan. Wanneer echter het witte licht terugkomt, dan heeft u niet alleen in de wereld meer

kans om begrepen te worden, maar u wordt ook sterker. U kunt dus meer uit de ruimte putten en op een fantastische manier die kracht aan anderen overdragen.

Het overdragen van krachten is niet alleen, zoals de mensen wel eens denken, een kwestie van hokus pokus en dan is een patient genezen, of: iemand die bedroefd was is opeens getroost. Zo gek gaat het niet. Het is eerder een zaak van beantwoorden aan een type. Om u een voorbeeld te geven:

Uw eigen kleur is wit of zilver en u heeft te maken met iemand wiens kleur blauw is. Als deze mens mentale problemen heeft, kunt u hem niet helpen. In de mentale sector staat u heel zwak tegenover die persoon, want u denkt rechtlijnig en de ander denkt in een opbouw. Deze bestaat echter niet voor u. Maar tevens heeft die persoon in zich ook levenskracht en die reageert scherp op zilver. Dus als u hem lichamelijk wilt genezen, dan kunt u dat gemakkelijk doen, maar als u in zijn zieleleven wilt ingrijpen, dan heeft u daarmee moeilijkheden. (Dit zijn natuurlijk maar voorbeelden, dat zult u begrijpen.)

Het overdragen van die kracht kan geschieden aan voorwerpen, aan personen, aan de gehele omgeving. U kunt planten beter laten groeien. Maar als u nu toevallig zilver als kleur heeft, dan is dat een niet-selectieve kracht; ze is nl. alomvattend. Dan kunt u b.v. het koren laten groeien, als u er maar aan denkt dat het onkruid in eenzelfde versneld tempo groeit; en dat betekent heel vaak dat, als het koren nog laag staat u beter met de kracht ervan af kunt blijven, anders heeft u een veld met onkruid dat het koren verstikt. Het is dus een kwestie van weten wat je met die kracht doet. Het ligt kennelijk in de verschillende kleuren en de vele verschillende werkingen. Vuistregels hiervoor zijn:

Eerste vuistregel:

Ik heb ik mij een bepaalde kleurgevoeligheid of ik nu mens ben of geest. Dit komt tot uiting in de kleuren waarop ik het scherpst reageer. Het komt ook tot uiting in mijn voorkeur voor kleuren en voor vormen.

Blauw betekent een voorkeur hebben voor mathematische figuren: sterren, kubussen enz.

Groen geeft een voorkeur voor ronde vormen.

Hebben wij een voorkeur voor vormen, dan kunnen we ook weer zeggen: wat is mijn voorkeur? Niet: wat zie ik in mij voor een hoog visioen? (Mensen, die in zichzelf kijken naar hoge visioenen, zien altijd datgene waarvan ze denken dat het het hoogst is.) Als u die voorkeur kent, dan kunt u daar weer een paar punten bij onthouden:

Naarmate de eigen voorkeur meer uitgaat naar flamboyante (felle) contrasten, zitten wij dichterbij wit en is de factor wit in ons wezen sterker. Als er in dat contrast dan verder een fel rood voorkomt, dan hebben wij in ons wezen een combinatie van rood-wit. Wij zullen de witte kracht kunnen gebruiken, maar in de uitingen en in ons besef zijn wij gebonden aan rood, wat een emotionele sfeer betekent.

Hebben wij blauw, dan geldt ook weer: indien dit blauw een bepaalde tint heeft, dan geeft dat ons wezen weer. Er zit dan bij ons ook nog wel wit licht bij (dat is er overal wel), maar naarmate onze voorkeur meer uitgaat naar rechte lijnen, zal de invloed van wit in ons wezen minder zijn.

Purper, violet e.d. Hier zitten wij in de mystieke kleuren. Maar of die mystieke kleuren nu domineren of dat er bepaalde vormen van wit (levenskracht) in zitten, kunnen wij weer zien, als wij kijken naar de voorstellingen die wij ons bij voorkeur maken.

Geven wij de voorkeur aan ronde lijnen - dat komt hier ook voor - dan zullen wij tevens moeten stellen dat het witte licht voor ons betrekkelijk beperkt van invloed is. Wij moeten ons dan op de mystiek werpen. Hebben wij een voorkeur voor rechte lijnen, voor blokjes e.d., hebben we bewondering voor b.v. Mondriaan, dan is hier voor ons een sterke wit-factor werkzaam. Wij kunnen de mystiek het best gebruiken als een verkenningmiddel waardoor wij de kracht die in ons bestaat toepassen. In het andere geval is de mystiek voor ons de beleving en daarin zullen wij dan vanzelf wel vinden welke richting wij uitgaan. Het is niet: ik ga bewust kijken hoe ik mijn kracht kan gebruiken. Het is: ik beleef en uit dat beleven komt mogelijk kracht voort.

Goud.

Goud is zuivere levensenergie. Wij hebben dan geen bepaalde vorm-voorkeur, maar wij zullen over het algemeen sterk voelen voor een naturalistische weergave van dingen. Wij vinden b.v. een gewone tekening niet interessant, maar als we er een boom in zien, een huisje, beestje of wat anders, dan is het mooi. Is dit het geval, dan kunnen wij een enorme levenskracht overdragen. De wit-factor is betrekkelijk beperkt.

Voelen wij meer voor de abstracte voorstelling, die meestal in mathematische figuren kan worden uitgedrukt, dan is het witte licht bij ons ook sterk aanwezig en kunnen wij levenskracht baseren op waarheid, op rechtlijnigheid.

Groen.

Hebben we met deze kleur te maken, dan zal er bijna nooit een velle dige wit-factor aanwezig zijn. Het wit speelt altijd een beperkte rol, maar naarmate het groen waartoe wij ons aangetrokken voelen lichter is, zal het goud (levenskracht) voor ons van groter belang zijn. Wanneer onze voorkeur daarbij uitgaat naar bepaalde symbolen (contrast symbolen zoals mandala's), dan moeten wij verder stellen dat wij door onze geloofs-voorstelling doordringen in een andere waarheid en dat wij die waarheid kunnen manifesteren in vormen van levenskracht.

Dit zijn de voornaamste factoren. Er zijn duizend-en-één variaties mogelijk. Het zal nooit zo zijn dat u één bepaald type pent. U heeft hier een paar grondlijnen en als u merkt dat u er ergens tussen hangt, dan mengt u de begrippen een beetje en komt u vanzelf waar u wezen wilt.

Twede vuistregel.

Ik kan alleen die kracht tot uiting brengen waarmee ik mij een gevoel. Dit betekent dat harmonie noodzakelijk is. Of om het heel eenvoudig te zeggen: Als je een patient wilt genezen en je hebt de p. aan hem blijf er dan van af, want dan ben je zo geneigd hem met je kracht om de oren te slaan dat hij er misschien doof van wordt.

Derde vuistregel.

Er zijn kosmische tendensen. Ook het geestelijk Licht zal in verschillende tinten voorkomen. Die tinten zijn zelden felle kleuren, het zijn altijd pasteltinten. Maar de kleur die domineert is de kleur, die de mogelijkheden bepaalt.

Als ik het gevoel heb dat plotseling de hele wereld ineens klikt - en dat kan van het ene ogenblik tot het andere veranderen - zodat ik zeg: het kan mij niet schelen, nu ben ik er, of: nu ga ik mijn weg, want ik voel dat het goed is, dan beschik ik plotseling over veel grotere krachten dan normaal en zal ik voor mijzelf, voor anderen of t.a.v. voorwerpen ook veel meer kunnen presteren dan anders het geval is.

Dit zijn regels waarmee u misschien practisch iets kunt doen.

Wat ik tot nu toe heb verteld, hangt in de eerste plaats samen met uw reactie. Maar het Licht zelf moet natuurlijk ook aan een bepaalde wetmatigheid gehoorzamen. Nu kunnen wij die wetten niet precies definiëren. Het is namelijk voor ons onmogelijk het begrip van een onevenredige tijdsequentie volledig op te nemen. We kunnen komen tot het beleven van een persoonlijke tijd. We kunnen, zoals u op aarde, werken met een afgeleide en daardoor een meer regelmatige tijdseenheid en tijdsverdeling, maar in de kosmos kan het zijn dat 10.000 jaren worden samengeperst in een invloed die zo intens is, dat als ze de aarde bereikt ze haar misschien maar voor één dag beroert. Omgekeerd kan het zijn, dat een enorme gebeurtenis a.h.w. wordt uitgespreid en dat zo'n invloed vele jaren, soms eeuwen nodig heeft voordat ze helemaal voorbij is. Nu is het niet mogelijk die wetten geheel juist en in tijd te geven. We kunnen het kosmisch gebeuren en onze eigen begripswereld eenvoudig niet synchroniseren. Maar de regels ervoor die zijn toch tamelijk eenvoudig. Dat zijn deze:

- a. Een blauw-factor kan nooit overgaan in een rood-factor zonder dat beide gescheiden of verenigd worden door een wit-factor. Die komt er dus altijd bij te pas.
- b. Er kan geen blauw-factor overgaan naar een groen-factor zonder dat beide gescheiden worden door een invloed die wij goud noemen. Op grond hiervan zijn ze bij ons tot de conclusie gekomen dat de werkelijke krachten, die uit de kosmos op ons inwerken, moeten worden onderscheiden in wat men noemt: wit is energie die niet selectief en goud is energie die de eigenlijke levenskracht is, de levensenergie. Alle nevenverschijnselen zijn bewustzijnsverschijnselen.
- c. Ongeacht de onmogelijkheid om het in tijd precies te zeggen stelt men: Er zal altijd een overheersende kracht zijn, die als ondergrond over een langere periode heerst. Voor uw wereld is dat op het ogenblik een rood-tendens. Er zullen daarin voortdurend nieuwe varianten optreden. De achtergrond-tendens valt weg op het ogenblik, dat zuiver wit licht of zuiver gouden licht (althans de invloeden die wij zo omschrijven) op aarde optreedt. Daarom zijn de enige factoren waarmee een mens volledig rekening kan houden, als hij zijn eigen krachten gebruikt, alle invloeden waarin wit en goud voorkomen. In alle andere gevallen is het zijn persoonlijke afstemming en een gevoelskwestie waardoor hij kan komen tot een optimaal gebruik van de krachten, die in en rond hem zijn of dat hij eventueel zal falen in het gebruik van die krachten.

Ik heb u hier een beeld gegeven van inwerkingen. Maar wat is dan de aarde zelf? Ook dat is belangrijk.

Alle kleuren, die wij berekenen en die geestelijk spontaan optreden, zullen ook moeten ageren op de eigen uitstraling van de aarde. Nu is daar al het een en ander over gezegd.

Uw aarde heeft wonderlijk genoeg twee factoren: blauw en groen. Ze reageert zeer scherp op wit- en goud-invloeden. Alle andere invloeden zijn in wezen minder sterk. Daaraan kunnen wij weer een conclusie verbinden namelijk dit: Als wij te maken hebben met het witte licht of met het gouden licht, dan zal de hele wereld rond ons ook reageren.

Hebben wij te maken met een kleur, dan zal de aarde vaak veel minder reageren dan wij zelf dat doen.

Gaat het om het gebruik van grote krachten, dan doen wij dat wanneer de aarde ook harmonisch is: dus wit- en goud-invloeden.

Gaat het om het uiten van iets wat in ons persoonlijk bestaat, dan zullen wij die fase kiezen waarin onze kleur optreedt; datgene wat wij aanvoelen als bij ons behorend. Als wij op die manier te werk gaan, dan bereiken wij heel veel.

Er zijn heel wat vreemde figuren geweest in deze mensenwereld die het werken met de krachten van licht hebben geleerd. Wij hebben daarbij onze eigen voorkeur. Een van de figuren, die mij altijd erg intrigeert in dat opzicht is Apollonius van Tyana. Deze ingewijde en wijsgeer heeft, nl. in zijn leven nogal wat wonderen gedaan, maar er waren ook tijden dat hij geen wonderen kon doen. Als je nu Apollonius nagaat, dan is het opvallend dat deze man gevoelig was voor mystieke invloeden. Violet was voor hem een heel sterke kleur. Daarnaast was hij heel sterk op blauw gericht. Hij kon dus de krachten van het leven gebruiken, maar alleen indien er voor hem een voldoende mystieke invloed was. Door die mystieke invloed kon hij het gouden licht nemen en volledig overdragen.

Als ze vertellen dat hij doden heeft opgewekt, dan kunnen we geloven dat het in een dergelijke periode is gebeurd. Als hij zieken geneest of als hij - naar men zegt - bepaalde beelden voor zijn leerlingen doet ontstaan, dan is ook dat een factor waarin het violette licht, dat voor hem zo sterk werkt (de mystieke beleving), dominant is geweest op aarde.

Als wij horen dat hij eigenaardige kunstjes uithaalt (hij verplaatst zich b.v. van Rome naar Ostia in een paar minuten, hij analyseer anderen bijzonder scherp), dan is het het blauw dat werkt. Maar dan kan hij alleen rechtlijnig functioneren. Hij is niet in staat op dat moment te genezen. Hij is wel in staat om waarheden te zien, te openbaren en krachten voor zichzelf te gebruiken. Op dat moment kan hij bepaalde natuurwetten uitschakelen.

Dat was voor de Romeinen natuurlijk erg vervelend. Ze hadden hem voor het gezag gehaald (de prefecten e.d. erbij) en hij moest nu maar eens vertellen hoe hij aan al die waanzin kwam die hij verkondigde.

Nu had hij het geluk dat net in die tijd de invloed wisselde naar blauw. Dus begon hij de heren precies te vertellen waarom ze hem aanvielen, daarna zei hij de heren heel vriendelijk goeiendag, verdween ter plaatse en dook op een heel eind verder aan het strand waar hij zijn leerlingen had gezegd op hem te wachten. Die Romeinen waren natuurlijk horendol en gek, dat kunt u begrijpen. Zij wisten daar geen raad mee.

Nu het wonderlijke: men heeft Apollonius toen een hele tijd met rust gelaten. Het onbegrijpelijke is iets waar men liever met de vingers van af blijft. Misschien is dat een lesje dat ook wij eruit kunnen trekken:

Wanneer wij werken met licht, moeten wij dat bij voorkeur niet zo doen dat het voor een ander begrijpelijk is. Het mysterie mag rustig blijven bestaan, want het licht draag je het best over, als daar niet een redelijke verklaring aan verbonden is.

Ongetwijfeld heeft het licht niet alleen op mensen invloed. Als wij zien dat grote geesten op aarde werkzaam zijn (het is nu weer de tijd dat dat heel sterk gebeurt: Wessac-tijd), dan kun je zeggen:

Wonderlijk, als Jezus kracht geeft is dat voornamelijk gouden licht, een gouden uitstraling. Als de Boeddha bezig is, dan is er geen gouden licht, maar wit licht. En als je naar Mohammed kijkt - hoe vreemd het ook moge lijken - dan werkt hij met rood licht en dat terwijl hij zelf een groene vlag heeft ingevoerd. Je zou kunnen zeggen: Mohammed is in de geest lichtelijk geschift.

Elk van hen kan daardoor op aarde bepaalde dingen tot stand brengen. En als je dan de werking ziet en je overziet wat er op het Wessac-feest gebeurt (we hebben zelfs een paar Ordeleden uit de stof daar ook aangetroffen), dan zie je ook de werking van kleuren.

Nu is het wonderlijke, dat als je zo'n beschrijving hoort, dan spreken ze over een gouden straal of - zoals in dit geval - over wit licht en daar omheen een gouden gloed, linten van allerlei kleuren of wolken van allerlei kleuren, bijkomstige gestalten en figuren zelfs, die een eigen kleur hebben. Dan kun je zeggen: Dat is nu eigenlijk een programmering. Zo'n feest en alles wat erbij komt, wordt gedragen door de kleur die nu de aarde domineert. Overigens is ook wel aardig te weten dat we op het ogenblik een invloed hebben die van blauw overgaat naar violet. Dat is erg interessant. Het betekent

namelijk een grote mentaliteitsverandering op aarde, maar gelijktijdig betekent het ook werkelijkheidsvervreemding voor veel mensen.

Nu zien wij daarin een kern van wit licht; m.a.w. onderzoek, waarheid. Er is een kracht die door de maskers heen kan dringen. Dat is heel duidelijk. Maar er is ook een gouden gloed bij. En dan kun je natuurlijk optimistisch zijn, zoals sommige economen die zeggen: dat wordt een economische opleving. Maar wij bekijken het zo: er is een nieuwe vorm van levenskracht. Een groot aantal mensen zal levenskracht in zich ervaren en vaak plotse-linge en onverklaarbare veranderingen in zich waarnemen. Er zullen mensen zijn die in een krankzinnig korte tijd genezen. Er zullen mensen zijn die ineens zoveel vitaliteit hebben, dat ze veel meer aankunnen dan iemand ooit van hen had kunnen vermoeden.

Dan kijk ik verder op het Wessac-feest en zeg: Wat is nu het vreemde? Het blauwe licht, dat ook deze keer aanwezig was, was als een soort rooster. Ik zou haast zeggen: Noorderlicht met een paar dwarsstrepen erin. Het kwam niet helemaal tot beneden toe; het bleef halverwege zweven. Dus: de wetenschap gaat op dit moment te ver van de werkelijkheid afstaan. Er zal een conflict ontstaan tussen werkelijkheid en wetenschap.

Maar hoe komt het nu dat daar vlak naast een aantal paarse, purper-violette linten bijna helemaal tot op de grond komen en dan licht naar het altaar toe buigen? Ik zeg tot mijzelf: Dat is een kwestie van grote mystieke invloeden. Paranormale waarden, maar ook gewetensconflicten en gevoelens zullen vaker een veel grotere rol spelen dan feiten.

Aan de andere kant zie je wonderlijk genoeg rood in verschillende schakeringen tegelijk optreden. Dat moet ook wat betekenen. Als het gewoon rood is, dan zeg je: emotie. Maar waarom vuil-rood? Vuil-rood is een haat-, een afgunst-element. Dus een negatieve invloed op het gebied waar hartstochten optreden, van welke aard dan ook. Ook dit licht buigt iets naar het altaar toe. Anders gezegd: het is verbonden met de werking van het witte licht dat zich in het midden bevindt.

Verder zie je dat groen licht de indruk maakt van een lint dat neerhangt en dat van onderen uitwaaiert alsof het uitgerafeld is, zoals een koord dat is uitgeplozen. Hiervan zeg je: Geloof is een kwestie van verdeeldheid. Het geloof zoekt nieuwe wortels en zal het misschien ook wel vinden. Ook dit is belangrijk!

Je hebt nu in die uitstorting van licht een diagram gekregen van wat de kosmos op dit moment aan elementen bevat.

Nu worden die elementen a.h.w. kunstmatig door het werken met hoge geestelijke krachten naar de aarde gebracht. Het is alsof iemand een geestelijke loupe heel dicht bij de bron heeft gehouden en daarmee bereikte dat stralen, die anders diffuser en trager de aarde bereiken, nu in brandpunt worden gebracht en veel sneller en intenser optreden. Het is niet een schema van iets wat nu bestaat, het is een schema van ontwikkelingen. En dat is voor ons wel zo prettig en ook voor u op aarde. Als we met al die dingen tegelijkertijd te maken krijgen, dan worden wij er gek van; dat kunnen we gewoon niet verdragen. We hebben dan gelijktijdig harmonie en disharmonie. We worden gekweld door rechtlijnigheid en hebben tevens een vitaliteit, maar weten dan weer niet wat ermee te doen. Dus laten we blij zijn dat het achtereenvolgens komt.

Verder zien wij dat die gemene rood-invloed in het begin van dit jaar (het loopt voor ons van lentepunt tot lentepunt) valt. Er moeten dan heel wat gekke dingen gebeuren. Er gaan de meest onredelijke dingen gebeuren en overall speelt haat, nijd, afgunst e.d. een rol. Maar daarnaast zie ik dat uitwaaierende groene licht dat ongeveer aan diezelfde kant op aarde komt - en dan schat ik dat zo'n beetje...hoe buigt zich dat af, je kunt het niet precies een tijd geven - dan moeten we verwachten dat eveneens in de eerste helft van het jaar (omstreeks oktober) allerlei nieuwe geestelijke tendensen en invloeden merkbaar zullen worden. Er gaat iets veranderen.

Als ik nu zie dat het groen a.h.w. uit elkaar valt, dat het pluizig wordt, dan moet ik zeggen: Hier is het een kwestie van een algemene gang naar het geloof met gelijktijdig een vervaging van het geloof als een specifiek omschreven iets. Het omvat nu bijgeloof, kerkgeloof al die dingen bij elkaar en niemand zal nog precies kunnen zeggen waar het ene begint en het andere ophoudt.

Kijk je naar de andere kant, dan zie je dat de blauw-factor eveneens tamelijk fel is en gezien de buiging komt die factor waarschijnlijk in augustus tot gelding.

Wat zou die blauw-factor betekenen? Het blauw nu respondeert op het wit. Het wit is nogal fel, maar het is beperkt en heeft een gouden glans. Ik neem aan, dat er in het denken bepaalde conflicten komen die voornamelijk van ideologische aard zullen zijn, b.v. wetenschappelijke geschillen. Men is het niet eens met elkaar. Maar er is niet alleen de rechtlijnigheid, er is ook de vitaliteit, de levenskracht en in dit geval zou ze harmonisch kunnen werken. Ze zou namelijk door besef en evenwicht al die haat-tendensen een beetje kunnen neutraliseren.

Het geloof kan bijna niet worden beïnvloed. Er is in de eerste plaats een klein verschil in buiging van het licht en in de tweede plaats heeft nuchter denken er niet geheel in plaats; ergens harmonieert dat niet. Het geloof correspondeert echter weer wel met de mystieke factor, die verderop in het jaar zit, tegen de wintertijd. Als ik een gissing moet maken, dan begint die mystieke invloed ongeveer een week vóór december en omdat ze nogal breed en sterk is blijft tot bijna maart. Dat is een heel eind. Dan komt daar de groen-invloed nog bij: geloofsgeschillen, maar ook vooral nieuwe geloofsvormen. Nieuwe geloofsbelevingen en mystieke zaken, gepaard gaand met mogelijke profetieën e.d. zullen in het tweede gedeelte van het jaar een grote rol spelen. Op deze manier kun je uit het licht van alles aflezen. Het klinkt allemaal mooi en zelfs ook logisch, als je het zo vertelt, maar het is zo onlogisch als maar wat.

Hoe komt dat licht daar? Wel, dat licht draagt zichzelf a.h.w. over aan de aarde. Dat licht verandert ergens de tendens tussen aarde en zon, aarde en planeten. Dat licht verandert de inhouden aan levenskracht, aan rechtlijnigheid en besef in de mensen. En zo ontstaat er door deze grote krachten, die zich op aarde gaan manifesteren, ook een spel van overdracht van kracht tussen de mensen onderling. Zo komen wij als vanzelf aan een punt dat heel belangrijk is.

Als mensen geladen zijn met die krachten en zij beseffen dit niet, dan zullen zij het niet gericht gebruiken. Maar anderen zullen dat toch ontdekken. Een niet gericht gebruik van een kracht waarmee je harmonisch bent, betekent zoiets als een soort persoonlijk magnetisme; de mogelijkheid om in de wereld gemakkelijker antwoord te krijgen. Maar indien zo iemand bewust die kracht gebruikt, kan hij bepaalde mensen, maar ook bepaalde voorwerpen, situaties, planten enz. met die kracht in het bijzonder bereiken. Hierbij is het belangrijk, dat je je concentreert (dat moet je dan speciaal doen op de kleur) op het gevoel dat de kracht in je is. Projecteer je die nu naar een bepaald voorwerp of een bepaalde persoon, dan zal die invloed de ander altijd bereiken. Maar als ik iemand bereik, die niet harmonisch is met mij, dan krijg ik een deel van die kracht terug. Ik moet dan niet boos worden, ik moet haar gewoon terugnemen; ze is niet gewenst. Heb ik iemand, die wel harmonisch met mij is, dan zal de ander niet alleen de kracht absorberen, maar hij zal zijn persoonlijke inhoud a.h.w. terugsturen langs het lijntje dat ons verbindt door de kracht die wordt uitgestraald.

Als wij bij een krachtoverdracht iemand bereiken, dan ontstaan er plotseling in ons denkbeelden, voorstellingen of gevoelens die normaal aan ons wezen vreemd zijn. Het is een plotseling afwijkende ervaring. Een belangrijk punt!

Wil ik kracht overdragen voor genezing e.d., dan moeten we rekening houden met het feit dat voor alles procedures denkbaar zijn. Naarmate ik harmonischer ben met b.v. het gouden licht of met het witte licht, zal ik meer moeten reageren volgens de kracht die daaruit voortvloeit. Nu is dat een conditionering. Dat weet ik zelf niet op zo'n ogenblik, maar ik ga instinctief reageren.

Als u wilt genezen, dan voelt u wat u met de handen wel en niet moet doen. U voelt welke woorden u moet gebruiken, welke instraling u moet geven. En als dat niet volgens het boekje is, laat dat boekje dan maar barsten. Werk volgens de kracht die in u is, dan kunt meer tot stand brengen.

Heeft u te maken met mensen die innerlijk in grote moeilijkheden zitten, dan moet u hen confronteren met zichzelf. Dat is erg belangrijk.

Zo'n confrontatie kan voor anderen wel eens onaangenaam lijken. Ik moet iemand b.v. zeggen: Je moet rekening houden met je omgeving, je moet je eerst zelf overgeven. Als u dat zegt, dan zegt hij: Ik ben hier niet gekomen om mij over te leveren, ik wil wat hebben. Dan antwoordt u: Ik kan je niet geven wat goed voor je is, tenzij je je eerst zelf daarvoor openstelt.

U kunt tegen iemand zeggen: Hoor eens, je zult waarschijnlijk eerst nog zeker moeten worden, want je bent op het ogenblik nog niet bereid om de toestand te accepteren.

Tegen een ander kunt u zeggen: Als je nu maar accepteert wat er op dit moment aan de gang is en je probeert daar zo rustig en zo blij mogelijk mee te zijn, dan zul je aan alle kanten die kracht krijgen.

Hier hebben wij te maken met een soort mentaal-emotioneel sleuteltje dat in de mens zelf zit. Als wij een kracht willen overdragen, krijgen wij daar natuurlijk zelf mee te maken. Het zal u duidelijk zijn dat die kracht niet alleen maar via een mens kan worden uitgestraald. Ze kan ook uit de geest worden uitgestraald en ze is werkzaam in de gehele aarde.

De kleur van de aarde - ik heb het al gezegd - blauw-groen. Dat betekent dat elke variant waarbij blauw of groen te pas komt eigenlijk een soort sfeer rond de aarde schept. De mens, die daarop een beetje is afgestemd en ervoor openstaat, ontvangt die kracht.

Kracht is niet iets wat alleen moet worden overgedragen. Het is een potentiaal dat voortdurend rond je aanwezig is. Sta je er zelf voor open, dan zul je daardoor jezelf automatisch vullen met die kracht. Staat iemand er niet voor open, dan is het nog altijd mogelijk dat een ander hem die kracht zo gericht overdraagt dat hij ook voor de omgeving komt open te staan, zodat hij niet alleen de kracht krijgt die één persoon hem een ogenblik geeft, maar in feite daardoor afgestemd raakt op de krachten om hem heen en een hoeveelheid energie naar binnen krijgt en kan gebruiken en verwerken, die anders niet denkbaar is.

Hier zijn alle eigenschappen van datgene wat wij het licht noemen uitgedrukt in onze beperkte termen.

Nu denkt u waarschijnlijk: het is een heel verhaal en het klinkt allemaal wel aardig, maar is dat dan zo nieuw? Neen, het is niet nieuw. Als wij heel ver teruggaan in de prémenselijke periode, dan vinden wij een soort robachtige wezens. Ze zijn amfibisch van aard met een begin van warmbloedigheid door een verandering van bloedcirculatie. Deze wezens hebben een contact met wat zij zien als lichtende goden, in feite zijn het groepsgeesten. Wanneer zo'n god zich manifesteert, zien zij dat als licht. Maar dat licht heeft voor hen niet alleen maar één betekenis, het is ook een emotioneel ondergaan. Het is een gevoel van welbehagen, maar ook van een taak te hebben. Trek, seksuele activiteiten en wat dies meer zij worden door dit ervaren van licht a.h.w. gestimuleerd. De schakelaar wordt omgelegd en ineens begint er in die wezens iets te gebeuren.

We kunnen verder gaan en denken aan b.v. de maanaanbidders van Azië. Dan zitten we al veel dichter bij de moderne tijd. Als deze mensen tegenover

de maan staan en haar licht absorberen, dan ontvangen zij daarmee iets wat de moderne wetenschap een beetje over het hoofd ziet, namelijk een vorm van weten, een besefsinhoud. Die besefsinhoud is hard; zilver is de achtergrond. Maar er is ook een blauwe tint in. We krijgen te maken met een harde gemeenschap, die niet erg sentimenteel is, maar wel wetenschappelijk denkt, die systematisch gaat reageren. Hier ligt ook de beginperiode van de Chaldeeën.

De waarnemers en onderzoekers van de hemelen gaan nog wat verder en dan vinden we Egypte met zijn zanaanbidding. Als we denken aan hetgeen daar wordt gezegd voor het aangezicht van de rijzende zon (deze wordt gezien als de kracht van het leven), dan valt ons op dat in één van de overigens niet algemeen bekende odes aan de zon wordt gezegd:

"Gij komt op en met uw rode gloed verwarmt gij mij.

Gij stijgt ten hemel en uw goud teistert mij.

Gij staat aan het zenith en uw fel zilveren licht

verblindt mij. Maar in u vind ik het gehele leven terug."

Hier wordt ook het licht beleefd en vreemd genoeg gaat men de kleuren van dit licht associëren met de eigen toestanden.

Nu is er een priester geweest, Sereptchotep (?), die daar zelfs een bepaalde conclusie aan heeft verbonden waarmee zijn leerlingen erg blij waren. Hij zei: "Wanneer de zon aan het zenith staat, is haar kracht verblindend. Zo laten wij ons neerleggen in de schaduw en onze geest openstellen voor het licht van de zon, opdat wij haar kracht en boodschap verstaan." Hier werd kennelijk gezegd: Er zijn ogenblikken dat het licht te sterk is. Wij kunnen dat dan menselijk niet meer emotioneel en lichamelijk ervaren, maar wij kunnen het wel omzetten in een paranormale ervaring. Dat is al een hele tijd geleden gezegd.

Ook in andere perioden van de historie vinden wij plotseling licht, of zon of kleur als een belangrijke factor. Zo zegt een alchemist in ca. 1550: "Als ik in mij het gouden licht besef en zo mijzelf sterkend de witte gloed doe branden onder de ketel, dan zal hierdoor het distillaat ontstaan waaruit de Steen der Wijzen wordt geboren."

Dan denk je: die knaap moet een beetje geschift zijn geweest. De Steen der Wijzen, bestaat dat en bovendien: Hoe kun je met je krachten een ketel zo gloeiend heet krijgen. Wat de man bedoelde was dit:

De levenskracht, het milde licht van het leven, moet ik gebruiken om sterk te worden. Zodra ik sterk genoeg ben, ben ik ook in staat om het licht der waarheid te verdragen. Dat licht der waarheid richt ik dan op het geheel van mogelijkheden en besef dat ik in de wereld bezit en dit zal uitkristalliseren tot waarheid. De waarheid, die ontstaan is uit onze wereld en ons besef is voor ons de Steen der Wijzen.

Denk dus niet dat de kwestie van het licht zo eenvoudig is. Het is werkelijk met de gehele mensheid verweven. Als het naar mijn hart ging, zou ik u een hele geschiedenisles geven vanaf het begin der tijden. Maar dat kan helaas niet. Het is voldoende te constateren dat het begrip licht niet alleen als een zichtbaar, fysiek beleefbaar iets, maar ook als een innerlijk iets een grote rol heeft gespeeld door de gehele ontwikkeling van het leven op aarde. Het is dat licht waarmee wij worden geconfronteerd. Het is dat licht dat wij proberen te beleven en te interpreteren.

Als ik tracht om hieruit op grond van alles wat ik in het licht heb gezien de laatste tijd een kleine extrapolatie te geven van hetgeen voor deze wereld waarschijnlijk zal zijn voor de komende periode, dan is dat geen spelletje meer. Het is een poging om te beseffen wat dit licht in de mensheid betekent. En als u zegt: in welke tijd zal het gebeuren, kan ik dat niet in het algemeen zeggen. Ik heb u daarnet wat tijdstippen genoemd voor invloeden die zullen optreden. Nu ga ik eens kijken wat ze voor de mens betekenen en kom ik dan tot de conclusie:

De tegenstellingen in de maatschappij zullen op heel veel plaatsen in de wereld plotseling en zeer sterk toenemen. Dit zal niet zozeer een kwestie zijn van revoluties als wel van terreur, moord en doodslag, want de haat in de mensen is buitengewoon sterk. Daardoor zullen ze geneigd zijn hun bestaan en al wat voor hen belangrijk is op het spel te zetten, alleen maar om te overwinnen of om datgene te bereiken wat zij als overwinning beschouwen. Het houdt ook in dat de redelijkheid voor een groot deel zoek zal zijn.

In de geïndustrialiseerde delen van de wereld betekent dit een machtsstrijd, die in de laatste 100 jaar zijns gelijke zeker niet heeft gehad en die zich voornamelijk zal afspelen, naar ik aanneem, tussen bepaalde delen van de arbeidende bevolking en de overige bevolking. Dit zal kunnen leiden tot stakingen, maar het zal evenzeer een kwestie kunnen zijn van acties waardoor men b.v. prijsverhogingen ongedaan probeert te maken en men enerzijds zegt werkloosheid te willen beperken, terwijl aan de andere kant men die plotseling veroorzaakt. Een situatie dus van chaos en radeloosheid.

Deze situatie zal voor heel veel landen een behoorlijke tijd kunnen duren. Als ik mag gissen - dit is maar een veronderstelling - dan zal dit proces zich voortzetten tot ver in september (1975). Dat hierbij grote verwarringen zullen ontstaan is duidelijk, want de oprechtheid van de mensen is niet bepaald groot. Zij zullen proberen zichzelf en anderen te bedriegen. Maar dat gaat niet, want er komt een wit-invloed bij.

Vermoedelijk in augustus zal er een zeer felle flits van waarheid op deze aarde een rol spelen. Ik ben bang dat heersende machten uit angst voor die waarheid naar terreur gaan grijpen. Het is zelfs mogelijk dat er in die periode grotere gewapende conflicten uitbreken. Geen oorlogen! Men gaat gewoon naar de wapens grijpen, omdat men bang is voor de waarheid, die aan de dag is gekomen. Daarom kan ik ook moeilijk geloven dat die periode een economisch herstel brengt en kan ik ook moeilijk aannemen dat de sociale omwenteling, die zovelen nastreven, in deze periode goede voortgang vindt. Maar wel zullen wij te maken krijgen met een verzwakking van normen op elk terrein.

Extremisme neemt natuurlijk toe, maar gelukkig krijgen we een tendens van nadenken en van mystiek. We zullen zien dat een groot gedeelte van de onrust van het Keltische karakter toch weer gekanaliseerd kan worden hetzij in een geloof, hetzij in een nieuwe, bijna wetenschappelijke benadering van bepaalde problemen van het bestaan.

Dan is er de mystiek op de achtergrond. De mensen gaan in zich iets beleven wat veel belangrijker is dan alles wat ze buiten zich zien. Een toenemend aantal mensen gaat leven volgens eigen normen niet alleen, maar ze gaan bovendien op grond van die innerlijk beleefde normen vrijelijk diensten aanbieden aan anderen. Ze zijn a.h.w. een soort reddingsbrigade. Ik neem aan dat in het laatste gedeelte van dit jaar dit aspect in vele landen belangrijk wordt. Vrijwilligers blijken plotseling bereid om allerhande mistoestanden op te vangen. Ze zijn bereid om mensen hulp te verlenen, ofschoon er helemaal geen zekerheid is dat ze er ooit iets voor zullen terugkrijgen. Dus een verbetering van de menselijke mentaliteit in vele landen, zo niet in alle.

Aan het einde van dit jaar (dus rond het volgende lentepunt) zal waarschijnlijk een groot aantal mensen zeer extreme tegenstellingen laten zien. Ik denk dat het extremisme dan weer wat zal zijn opgelaaid. Ik vermoed ook dat veel mensen in die periode met hun energie geen raad zullen weten. Indien dat gebeurt, dan is alles denkbaar. Dan is het zelfs mogelijk dat iemand een moordaanslag pleegt op Van Agt of Den Uyl, bij wijze van spreken. Het is denkbaar dat iemand het plotseling nodig vindt een bom te leggen in de toren van de Big Ben in Engeland. Je kunt vreemde dingen verwachten. Die krankzinnige periode zal dan hopelijk - ik neem

dat wel aan, maar ik kan het niet met zekerheid zeggen - in een nieuwe kracht van feller wit, van fellere onthulling van waarheid verzanden en de mensen doen begrijpen dat ze alleen door samenwerking iets kunnen doen tegen de sluipende ontbindingsverschijnselen, die het geheel van de maatschappij aantasten.

Dat is mijn preview op de komende tijd. Ik mag erbij zeggen dat ik, althans op een aantal van deze punten na, heel voorzichtig heb toegeluisterd bij het een en ander dat door de Grote Raad van de Broederschap werd besproken. Het is zeker niet allemaal mijn eigen visie. Ik meen dan ook, dat al hetgeen ik heb gezegd juist en gefundeerd is.

U heeft in deze tijd de kans dit licht zelf te ervaren. En u zult, indien u daarop even wilt letten, ontdekken dat er steeds weer ogenblikken zijn dat voor u het wonder mogelijk is. Dat er voor u plotseling de projectie van grote kracht mogelijk is. Doe dit dan en probeer anderen iets mee te geven van vrede, van openheid voor het geheel van de krachten die rond u zijn en die in de aarde worden weerspiegeld. Zo draagt u niet alleen uw licht over, maar maakt u steeds meer entiteiten en mensen gevoelig voor het totaal licht, zoals het zich op aarde openbaart. En dat betekent, dat wij een verbetering kunnen krijgen op geestelijk en stoffelijk terrein.

Als ik een zeer persoonlijke hoop daarbij mag uitdrukken, dan krijgen wij misschien ook nog de mogelijkheid om steeds meer mensen persoonlijk te beïnvloeden om zo steeds meer mensen te confronteren met een geestelijke werkelijkheid, die voor hen een grote steun kan betekenen, ook in hun dagelijks stoffelijk bestaan.

:--:~:

INCARNATIE CYCLI.

Het zal u bekend zijn dat reïncarnatie bestaat. Maar wat de meeste mensen niet weten is, dat daar bepaalde sequenties in voorkomen.

Men denkt vaak: ik reïncarneer en kom ongeveer op hetzelfde peil uit waarop ik het vorig leven heb geëindigd. Dit is niet helemaal juist. Er bestaat een bekende voorstelling over de wisseling van de standen in India. Dat lijkt wel een beetje op datgene wat wij bij incarnaties opmerken. Er is namelijk een verdeling van alle menselijke belevingsmogelijkheden in verschillende cycli (verschillende afdelingen) en deze worden achtereenvolgens beleefd bij opeenvolgende incarnaties. Ik zal trachten u daarvan een voorbeeld te geven.

Als iemand krijgsman is geweest, dan zal zijn volgende incarnatie kunnen zijn: priester of koopman. Hij zal niet in de landbouw terecht kunnen komen. Ben je priester geweest, dan kun je in de handel terecht komen of je kunt krijgsman worden. Je kunt dus altijd twee kanten uit, maar je hebt niet de mogelijkheid om alle factoren van indeling te bereiken. Er is altijd een deel van het leven gesloten voor je.

Hetzelfde geldt voor de sexe. Wat zal ik zijn: man of vrouw? Als je man bent geweest, dan is de kans man-vrouw ongeveer gelijk. Ben je vrouw geweest, dan is het precies hetzelfde. Maar heb je twee mannelijke incarnaties achtereenvolgens gehad, dan is de kans dat je weer als man

incarneert maar ongeveer 1 op 4. Voor vrouwen geldt weer precies hetzelfde. Als wij dus een aantal levens hebben doorgebracht in een bepaalde vorm, dan is het bijna zeker dat we die zullen afwisselen met de andere vorm. Als wij in een bepaalde stand hebben geleefd, dan is het zeer onwaarschijnlijk dat we in een volgend leven in een gelijke stand terecht zullen komen.

U zult misschien willen weten hoe het komt dat je bij die keuze naar twee kanten één bepaalde keuze maakt. Het antwoord is nogal eenvoudig:

Stel, dat we wederom iemand hebben die krijgsman is geweest. Hij kan dan de handel ingaan of hij kan priester worden. Nu zal hij als krijgsman belangstelling hebben gehad voor muziek. Dan is de kans dat hij priester wordt aanmerkelijk groter geworden. Heeft hij daarentegen grote belangstelling gehad voor ordelijkheid, het opstellen van allerlei dingen, heeft hij veel gevoeld voor formuleren en schriftelijk werk, dan zal hij zeer waarschijnlijk in de handel gaan. Het is de eigen voorkeur, de eigen liefhebberij die mede bepalend is voor wat je in een volgend leven gaat doen. Maar ook in een incarnatie kun je wat je liefhebberijen betreft worden beïnvloed door wat je in een vorig leven hebt gedaan. Ik ken iemand die bouwmeester is geweest in de jaren 1400 - 1500 en die in deze tijd is geïncarneerd. Op het ogenblik maakt hij als liefhebberij kerkjes uit lucifers! Het klinkt een beetje gek, maar die relatie blijft dus ergens wel bestaan.

In ons gehele leven zullen we dus worden beheerst door zowel de voorgaande incarnatie als ook door onze mogelijkheid voor een volgende incarnatie. Dat klinkt misschien vreemder dan het is, maar er is nu eenmaal een kosmisch ritme. Dat ritme bepaalt evenzeer de incarnaties.

Als wij tot een bepaalde groep behoren, dan is er grote kans dat wij met die groep zullen incarneren, want het is een gelijk bewustzijn en dat wil zeggen dat daardoor een gelijke geestelijke bereiking mogelijk is. Er zijn verschillen van 30 à 40 jaar denkbaar, veel meer niet. De incarnaties zullen zo plaatsvinden dat men elkaar kan ontmoeten, ook al zullen sommige leden kleine kinderen zijn en anderen al heel oud wanneer deze worden geboren. Maar ze behoren tot dezelfde groep.

Nu is het in deze groepen altijd weer zo, dat er gezagverhoudingen zijn. Iemand, die een gezagspositie heeft gehad, zal bijna altijd in een ondergeschikte positie komen. Iemand, die een enorme daadkracht heeft gehad en anderen heeft gedreven, zal nu worden gedreven of althans een zekere apathie, een luiheid in het leven vertonen. Een mens, die heel veel relaties met anderen heeft gehad, zal waarschijnlijk in een volgende incarnatie wel emotioneel verbondenheden aanvoelen, maar in zijn leven zich veel meer teruggetrokken zijn. Op deze wijze compenseert zich in de incarnaties alles. En dat is heel belangrijk, want een geest die incarneert doet dat ten slotte niet om alleen maar een paar stoffelijke belevingen mee te maken, maar vooral om een aanvulling te krijgen van eigen geestelijke inhoud en wel zo evenwichtig mogelijk.

Het zal u duidelijk zijn dat iemand, die alleen koning, generaal of minster-president wordt een zeer eenzijdige opvoeding en scholing heeft gehad, ook geestelijk gezien. Wanneer daartegenover dan een tijd staat van een leven als misschien boerenknecht of handelaar, dan wordt het evenwicht al groter. Hij wordt bij verschillende aspecten van het leven betrokken, zal daardoor ook verschillende ervaringen opdoen, verschillende waarderingen in zichzelf gaan erkennen en zal zo ook geestelijk dus een groter gebied kunnen omvatten en aanvaarden.

De cycli worden vaak in tijd bepaald. Dat is volgens mij nogal moeilijk. Je kunt zeggen: Als we te maken hebben met groepsincarnaties, dan zijn perioden van 700 jaar en van ongeveer 250 jaar de meest voorkomende. Maar er zijn ook groepsincarnaties die over duizenden jaren lopen. Er zijn zelfs incarnatiegroepen die tussenliggende incarnaties kennen voordat de groep als geheel weer bij elkaar komt. Er is op het ogenblik een incarnatiegroep, die feitelijk behoort tot de vroeg-Tolteekse bescha-

schaving en die een lange tijd afzonderlijk geïncarneerd is. Een deel van hen in India, een ander deel in U.S.A. en weer een ander deel in Europa. Deze mensen komen nu samen in het Noordafrikaanse continent. Dat is heel wonderlijk, maar de groep heeft kennelijk toch voldoende bindingen om weer samen te komen. Alleen, de verhoudingen in die groep zullen wat stoffelijke waardering betreft volledig veranderd zijn.

Het is misschien voor u een gek idee dat je bij een zeer sterke binding tussen bepaalde persoonlijkheden in de eerste incarnatie b.v. de ouder bent van het kind en dat je later het kind wordt van degene die in een vorige incarnatie jouw kind is geweest. Ook dat komt veel voor. Hierdoor krijg je een ontwikkeling waarin het ego voortdurend wordt geconfronteerd met de totaliteit van het bestaan en dat is heel belangrijk.

In alle incarnatie-cycli, of ze persoonlijk worden beschouwd ten aanzien van de groep of als een totale wetmatigheid, mag worden gesteld:

- a. De eigen geestelijke bereikingsmogelijkheid is mede bepalend voor de tijd die er zal liggen tussen twee opeenvolgende incarnaties.
- b. Stoffelijke incarnaties hebben altijd ten doel datgene te beleven en voor het "ik" mogelijk te maken wat in een voorgaand bestaan niet mogelijk is geweest. (Dus als u in een vorig leven heel mooi bent geweest, heeft u kans dat u in dit leven er maar een beetje miezerig uitziet.)

Het is belangrijk dat u leert alles van verschillende kanten te beleven. Want uw gehele emotionele bestaan dat voor de geest erg belangrijk is, wordt mede bepaald door datgene wat u in de wereld denkt te zijn. En door u in steeds verschillende maatschappelijke posities, zo goed als in verschillende gemeenschappen te doen incarneren, is het mogelijk u een volledige opvoeding te geven waarin u alle aspecten van het leven leert kennen en zo vele verschillende soorten van harmonie leert beseffen. Juist door de vele verschillende harmonische mogelijkheden die u bezit, zult u in de geest op den duur alle factoren kunnen ontvangen, die deel uitmaken van de kosmos. Heeft u dat bereikt, dan is een verdere incarnatie niet meer mogelijk. U gaat gewoon verder in een totaal nieuwe verhouding waarin u zich nog wel met de materie kunt bezighouden maar niet meer geïncarneerd als een mens.

Ik hoop u hiermede een klein inzicht te hebben gegeven in de samenhangen die in uw leven en de ontwikkelingen daarin bestaan. Het is zo gemakkelijk te zeggen: Ik ontmoet bepaalde mensen en dat is karma, dat is mijn noodlot. U kunt eerder zeggen: Wanneer ik mensen ontmoet, dan is dat omdat er relaties zijn geweest waardoor een werkelijke band ontstond, die nu op een totaal nieuwe en andere wijze moet worden uitgedrukt. Het is niet: wat ik de ander heb aangedaan, zal de ander mij nu aandoen. Maar het is wel: de handicap waaronder de ander eens heeft geleefd en gewerkt, zal ik nu aan den lijve ervaren. Ik zal op mijn eigen wijze moeten trachten daarin toch een zekere harmonische existentie te vinden.

Ik hoop, dat dit korte betoog u in staat zal stellen om uw eigen huidige incarnatie in een wat objectiever licht te bezien. Niet meer als iets wat onherstelbaar en onrechtvaardig is, maar gewoon als iets wat voor u mede noodzakelijk is, omdat u al zoveel andere dingen hebt gekend en hebt gehad en juist deze ervaring u kan helpen daar meer van te maken.

:--:

V E R R A S S I N G .

Het onverwachte. Datgene wat gebeurt voordat ik eigenlijk beseft dat het gebeurt. Zo zien we een verrassing, maar is dat wel waar? Is een verrassing niet iets wat we eigenlijk steeds voelen aankomen? Hebben we niet steeds weer het gevoel: nu gaat er iets gebeuren; of: nu moet er iets gebeuren?

Er is geen sprake van de feitelijke verrassing; van het opeens en plotselinge ontstaan van iets geheel onverwachts. Maar we hebben het voor onszelf niet willen weten. We hebben het altijd in een hoekje weggeduwd. Want we zijn verbonden met de totaliteit van de kosmos en uit het gaheel van die kosmos voelen we voortdurend aan wat de werkelijkheid is. En als we het voor onszelf niet willen toegeven, nu ja, dan komt dat misschien naar buiten in vreemde dromen of wonderlijke beelden. Maar eigenlijk weten we, ook als we niet de exacte vorm kennen.

De verrassing ligt meer in de uiterlijkheid dan in het feit van de verrassing. En zo we dit beseffen, zullen we ook minder snel verrast zijn in het leven door wat er gebeurt. Want al kennen we de vorm niet, die het gebeuren zal aannemen, we weten dat het op komst is. We weten dat het zich voltrekt. We weten dat het voorbij gaat. En hiermee moeten we ons vooral bezighouden. Dan zullen we nooit wezenlijk verrast zijn.

Als anderen ons door een vriendelijkheid verrassen, dan zullen we heel vaak weten wat er gaat komen. Maar dan zullen we toch zeggen dat we het niet hebben geweten. Want de kunst van de verrassing is vooral je te laten verrassen, zelfs als je alles al weet.

Ik geloof, dat dit ook voor het leven geldt. Wanneer je alles weet omtrent je leven en je toekomst, is het leven zelf niet erg interessant meer. Toch voel je heus wel waar het naartoe gaat. Geef jezelf dan gewoon de kans om verrast te worden. Probeer niet alles te weten. Probeer niet alles vast te leggen. Laat het een beetje over je heen komen, al is het alleen maar om spontaan te kunnen reageren in het leven en niet voortdurend jezelf te bedriegen door te doen alsof het onverwachte geschiedt, terwijl je eigenlijk allang bezig bent om het te verwachten.

:--:~:

OCCULTE FILOSOFIE

HOOFDSTUK IX.

DENKBEELDEN.

Als ik denk, schep ik. Want door mijn denken schep ik voor mijzelf een wereld, die zo niet buiten mij bestaat. Hoewel ik denkbeelden heb zijn dit werelden, werkelijkheden in mij, die ik mogelijk nergens anders zal kunnen aantreffen, maar die vanuit mij werken naar buiten toe. Een wereld die bestaat, zal altijd een wisselwerking vertonen met elke andere bestaande wereld. Daarbij zijn factoren van belang zoals de intensiteit waarmee ze elkaar verdragen, de afstand waarop ze zich van elkaar bevinden en vooral ook - als het gaat over denkbeelden - de kracht en de finesse waarmee ze gerealiseerd zijn.

Wie denkt en schept, bouwt. Een wereld bouwen in jezelf is gemakkelijk genoeg. Maar een wereld bouwen waarin je niet geloof, betekent een tekening maken die geen dimensie heeft. Als je echter gelooft in hetgeen je opbouwt, voeg je daaraan een extra dimensie toe. Je geeft een nieuwe afmeting waardoor de innerlijke scheppig vergelijkbaar wordt met de wereld buiten je en in sommige gevallen daarmee praktisch identiek is.

Zoeken naar deze denkbeelden van het innerlijk waarin eigen wereld en eigen denken tot uiting komen is een van de belangrijkste zaken van een ieder die zich wil bezighouden met occultisme. Zeker, je kunt dit doen langs vele meditatieve wegen. Er zijn eenvoudige en er zijn moeilijke, maar ze hebben alle één ding gemeen: in de meditatie bouw ik innerlijk een wereld op. Ik geef mijn denkbeelden vorm, gestalte, diepte, betekenis, onderlinge relatie, totdat wat in mij is ontstaan een onvervreembare werkelijkheid schijnt te worden. Uit deze meditatie kan ik dan verder gaan.

Er zijn vele legenden op deze wereld die zich bezighouden met wat mogelijk zou zijn. Men vertelt hoe Ganesha de wijsheid op de wereld bracht. Men vertelt hoe hij, sprekend uit zijn wonderlijke gestalte, de mensen overtuigde van hun ongelijk. Zij geloofden zijn woorden en zagen daardoor nieuwe werelden. Die nieuwe werelden veranderden de mensen, omdat zij daarin gingen leven. Er zijn andere figuren, zoals de Danser (Krishna), die in zijn vreugdig fluitspel hele werelden wekt en gelijktijdig de dood doet ontstaan. En zo is het leven, zo is de wereld.

Zijn die legenden dan alleen maar illusie of zijn ze werkelijk? Volgens mij zijn ze werkelijk. Niet omdat goden als Ganesha en als de Danser door de wereld gaan en voor iedereen kenbaar zijn, maar omdat de denkbeelden die door hen tot uitdrukking zijn gekomen wel degelijk in elke mens leven. In elke mens bestaat de relatie tussen leven en dood. In elke mens bestaat de kracht van de wijsheid waardoor zijn wereld verandert en zo ook zijn wezen.

Als wij ons bezighouden met occulte filosofieën, als wij trachten door te dringen in het wezen van tijd, van werkelijkheid en waan, als wij zoeken de werking en belevenissen van de magie te onderkennen, dan moeten wij allereerst beseffen: de denkbeelden, die wij in ons scheppen, blijven niet tot onszelf beperkt. De wereld, die wij creëren diep in ons, wordt deel van ons, maar wij worden ook deel van die wereld. Wij veranderen door die wereld, omdat wij daartoe zijn gaan behoren. Al wat wij ons in die wereld hebben toegekend is op enigerlei wijze gaan behoren tot het wezen dat wij zijn, tot de kracht die wij vertegenwoordigen. Een belangrijk punt!

Als ik geloof in een kracht - zelfs als die nergens in de kosmos zo bestaat - en ik bouw een denkbeeld op waarin die kracht voor mij kenbaar, beleefbaar, tastbaar wordt, dan zal vanaf dat ogenblik die kracht voor mij bestaan; wat meer is, zij zal werken door mij. En elke eigenschap, die in mijn aanvaarden en geloven aan dit denkbeeld voor mij bestaat, maak ik tot deel van mijn wezen. Ik ga haar mede openbaren.

Er zijn heel wat wonderlijke dingen op deze wereld. Ik weet, dat de mensen daar vaak bang voor zijn. Er is enige tijd geleden een aantal gevallen van reïncarnatie onderzocht.

Een jongmeisje herkende een vrouw als de zuster van de moeder bij wie zij een vorige maal geboren was. Zij beschreef de omstandigheden die thuis hadden bestaan. Men heeft die onderzocht. De vrouw had inderdaad een zoontje gehad, dat - zoals het meisje had beschreven - door een slangebeet was gestorven. De onderzoekers haalden echter de schouders op en zeiden: Het is wonderlijk, maar we kunnen het niet zonder meer verklaren.

Een jongeman vertelde dat hij in een vorig leven burgemeester was geweest van een dorp. Hij vertelde precies hoe iedereen heette in dat dorp. Hij kende a.h.w. alle kinderen bij naam. Toch was hij lichamelijk nooit in dat dorp geweest. Men zou zeggen: Dit is toch een bewijs dat er iets meer is. Een Amerikaans psycholoog hield zich met dit alles bezig. En ijverig denkend en peinzend kwam hij eindelijk met een verklaring: "Deze kinderen," zo sprak hij, "leven in een omgeving die gelooft aan reïncarnatie en daardoor hebben zij een onderbewuste kennis naar voren gebracht als een beeld van een vroeger bestaan." Daarmee heeft de man voor zichzelf het beeld van reïncarnatie vernietigd en voor vele anderen de aanvaarding van een meervoudige existentie minder gemakkelijk benaderbaar gemaakt. Zeker, wat hij zegt is een denkbeeld. Maar zolang dit denkbeeld voor hem bestaat, zal hij niet kunnen incarneren, want hij gelooft daar niet in. Zo sterk zijn denkbeelden.

Zij kunnen een grens vormen die je niet kunt overschrijden. Maar anderszijds kunnen zij een macht vormen die niemand - behalve jezelf - kan beperken. Ik heb u deze gevallen van incarnaties, waarvan ik nog een vijftigtal andere voorbeelden zou kunnen citeren, voorgelegd om duidelijk te maken hoezeer een mens zijn denkbeelden gebruikt om zijn wereld te beperken tot iets wat voor hemzelf hanteerbaar is. Maar gelijktijdig kent diezelfde mens, die de beperkingen aanbrengt met alle kracht die in hem is, in zichzelf een droomleven dat hij verwerpt. Hij kent in zich krachten, maar hij zegt: Ach, dat is illusie. Hij kent in zicht toekomstbeelden, maar zegt: Ach, dat is slechts fantasie, een droom. Hij kent in zich herinneringen aan een ver verleden, ja zelfs beelden die een toekomst onthullen en hij haalt de schouders op en zegt: Ach, ik heb mij door iets laten beïnvloeden of misschien heb ik teveel van een zwaar gerecht gegeten voordat ik ging slapen. Zo beperkt men zichzelf.

Een mens draagt in zich het zaad van andere en nieuwe werkelijkheden. Een denkbeeld dat in je bestaat, behoef je niet zonder meer te aanvaarden. Als je droomt dat je in een sombere wereld bent, dan is het niet noodzakelijk dat die sombere wereld ooit werkelijkheid wordt, als je maar vanuit jezelf een kracht weet te projecteren waardoor er licht komt in die wereld,

waardoor zij weer vruchtbaar, aanvaardbaar, ja, paradijslijk wordt. Je kunt op deze manier veel van je leven veranderen. Je bent in staat je eigenschappen en kwaliteiten te wijzigen. Je bent bovenal in staat om je relatie, je verbinding met de rest van de wereld te voorzien van nieuwe waarden en nieuwe kracht.

Laat ons proberen iets meer te zeggen omtrent die denkbeelden en ze iets nader te beschouwen, na te gaan hoe ze werken en hoe ze geconstrueerd zijn.

Het begin van een denkbeeld is altijd een vage, ijle voorstelling. Men denkt: Als ik eens....Als ik eens een filmster zou zijn. Als ik eens rijk zou zijn. Als ik eens....Maar dit is de basis. Dit is alleen maar het beginpunt. Welke dwaas verwacht van een zaadpit vruchten te kunnen plukken voordat ze zich heeft ontwikkeld? Dergelijke droombeelden zijn een begin; ze zijn geen werkelijkheid. Zij kunnen dat alleen worden, indien ze zich in ons verder ontwikkelen.

Ik neem het beeld dat in mij ontstaat, een wensdroom misschien, en ga mij voorstellen wat ik werkelijk zal zijn. Ik ben alleen maar niet iemand, die misschien eens een prijs in de loterij zal trekken. Ik ben iemand die geld ontvangt. Ik stel mij voor hoe het zal zijn. Ik bouw mij een beeld op van wat ik allemaal wil gaan doen. Maar ik vraag mij ook af hoe het mogelijk zal zijn dat te doen. En voordat ik het weet, beginnen deze voorstellingen een eigen leven te leiden. Ik heb een nieuwe werkelijkheid geschapen waarin oorzaak-en-gevolg onwrikbaar vast werken en niet meer door mijn ingrijpen zonder meer te verstoren zijn. Het beeld bouwt zich verder en verder op en ik ga zien welke consequenties eraan vastzitten: de rijkdom die ik begeer, maar ook welke mogelijkheden ze voor mij zal hebben. En onbewust begin ik mij geheel in te stellen op datgene wat werkelijk mogelijk is. Het denkbeeld in mij is geworden tot een werkelijkheid die mij gaat beheersen. Niet door te zeggen: "Nu ben je rijk, geef maar uit," maar door te zeggen: "Die rijkdom is onvermijdelijk geworden."

Ik ken de wereld waarin die rijkdom moet bestaan. Ik weet, hoe ze zal zijn, welke daden ik zal stellen. Ik weet zelfs hoe ik gekleed zal zijn wanneer ik het nieuws verneem en hoe de eerste reactie zal zijn van mijn omgeving.

Dit allesklinkt misschien moeilijk. Zo'n denkbeeld opbouwen, denkt menigeeen, is onmogelijk; dan moet je zelf een roman schrijven. Maar wie van u vertelt zichzelf geen verhalen? Alleen, het blijven voor u verhalen. Het is geen werkelijkheid die u diep in uzelf gaat beleven, die u voortdurend meer waar gaat maken, steeds meer kracht en mogelijkheid gaat geven. Vergeet één ding niet: er is niet iemand buiten u die zal zorgen dat het waar wordt. U heeft dit gesteld. Dit is een levende waarheid in u. En zo maakt u het zelfs onvermijdelijk dat op enigerlei wijze iets van die rijkdom u toevallt waarover u heeft gedroomd, dat u iets van de mogelijkheden kunt waarmaken die u in uzelf heeft gesteld.

Zeker, er zullen discrepanties blijven bestaan tussen de werkelijkheid zoals u die buiten u beleeft en de wereld in uzelf. Maar het is alsof het twee convergerende lijnen zijn, alsof onontkoombaar de werkelijkheid dichter naar de droomwereld wordt getrokken, zodat je niet meer weet: is dit nu nog denkbeeld of is dit al werkelijkheid? En het geheel als werkelijkheid belevend zie je dat je droom waar wordt.

Frankzinnig, zullen de logische en nuchtere denkers hier uitroepen. Dit is onmogelijk, dit is ondenkbaar. Dit is een vlucht in de waanzin! Maar is hun nuchterheid ook geen vlucht in de waanzin? Bouwen zij met hun denkbeelden niet evenveel waan op als degene die droomt van een vervulling en haar in zich steeds meer vorm en gestalte geeft totdat ze waar kan worden?

O, niet iedereen kan koning zijn, dat is duidelijk. Maar als je weet wat koning zijn is, dan zie je dat het gaat om een paar essentiële dingen in het beeld van het koningschap. Zoals de loterijen die rijkdom beloven in

feite niet betekenen dat je nu juist zo rijk wilt zijn, maar dat je je verhouding met de wereld, je mogelijkheden zelf wilt veranderen; en dat kun je waarmaken.

Een denkbeeld is soms niet zuiver. Er zijn gevallen bekend van mensen, die in zichzelf een absolute zekerheid meenden te kennen. Maar dat was niet hun zekerheid. Het was zekerheid op het gezag van een ander. Hij/zij heeft het gezegd of zij hebben het gezegd...en daarom moet het waar zijn. Zoals het kleine kind gelooft dat wanneer het de dag van zijn geboorte viert, het mooi weer moet zijn, omdat vader weken geleden heeft gezegd: "Als jij jarig bent, zal de zon schijnen." Maar dan schijnt de zon niet. Voor het kind is het een beeld, een kracht voortkomend uit een ander, niet uit zichzelf. Het is niet iets wat in en door hemzelf wordt gevormd. Het is een belofte. Vader moet dat waarmaken, niet hij of zij. De anderen die hebben gezegd: "mooi weer", moeten zorgen dat het waar wordt. Daarom zit het kind te wachten tot de werkelijkheid gaat beantwoorden aan een belofte in plaats van in zich die werkelijkheid op te bouwen, totdat zij onweerlegbaar waar wordt, omdat de existentie van het ego is overgeplaatst in een wereld, die slechts harmonisch kan functioneren met dit innerlijk denkbeeld.

Toch zullen wij, zeker als we ons bezighouden met de verborgen wijsheden, steeds weer andere krachten op onze weg ontmoeten. Er zijn natuurlijk geesten en demonen, de bezielende krachten van de natuur, de heersers die hun lichaam als sterren aan de hemel hebben staan, de vreemde geesten die gaan door de onmetelijke ruimten en opstijgen tot het onbekende waar langzaam nog uitvloeit de adem van de grote Dromer Brahman, die de schepping voortbrengt. Er zijn andere krachten. Maar deze krachten bestaan voor ons pas werkelijk, indien wij ze beleven. En dat kunnen we alleen in onszelf. Wij kunnen ons niet gaan beroepen op die krachten, omdat ze buiten ons zouden moeten bestaan. Wij moeten ze waarmaken in ons eigen wezen.

Denkbeelden bevolken de gehele astrale sfeer. Elke draak en demon, die ge daar tegenkomt is geschapen door de gedachten van een wezen. Elk monster, elke engel, elke lichtster, elk rustpunt van de astrale wereld en elke dreiging van eeuwige ondergang is geschapen; het is een denkbeeld dat vorm heeft gekregen. Waarom zou het dan in u anders zijn? Waarom zoudt ge ontkennen dat de beelden, die ge in u scheidt grote betekenis hebben?

Als ik een dienaar nodig heb en ik hem in mij opbouw, dan zal hij zo intens waar worden voor mij dat hij buiten mij ontstaat. Hij zal dan een zelfstandig leven gaan leiden zo sterk, zo groot dat het mij moeite zal kosten te beseffen: dit heb ik geschapen. Maar ik kan dan ook in mij weer een wereld scheppen waarin die dienaar niet bestaat en hij zal verdwijnen en vervluchtigen.

In de oude verborgen wijsheden, in het oude vergeten schrift griffen men reeds en men heeft het later vele malen op de oude tafelen weer gegrift:

"De werkelijkheid is de droom. Al wat wij werkelijk noemen is datgene waaraan wij gestalte geven doordat wij het aanvaarden. En wat ik in mij volledig aanvaard is werkelijk. Daarom leven wij in een wereld, die is opgebouwd uit dromen. En slechts indien wij, dromers, ons daarvan bewust worden, zijn wij in staat onze droom te wijzigen."

Zo belangrijk zijn denkbeelden: eenvoudige ideeën en gedachten.

Wanneer mensen dromen van een vrijheid, zoals ze in deze dagen dromen van een vrijheid die geen enkele band erkent, dan zullen zij die vrijheid voor zichzelf vinden, maar zij zullen ook ontdekken dat die vrijheid de absolute eenzaamheid betekent. Ze zullen ontdekken dat hun streven rijkdom brengt, maar ook onmetelijke armoede. Ze zullen ontdekken dat ze misschien hoog boven anderen kunnen staan, maar dan ook de ijzige kilte van een wereldruimte gaan ervaren waarin geen leven op hun eigen peil meer schijnt te kunnen bestaan. Zo leeft een mens, zo droomt een mens.

Gij leeft in een wereld waarin uw denkbeelden belangrijk zijn. Droom niet teveel. Maar als ge droomt, droom bewust, droom intens. Zie uw wereld zoals ze is. Besef, dat in uw wereld werkelijkheden maar al te vaak moeten terugtreden voor woorden. En wat zijn woorden anders dan tot klank geworden denkbeelden! Zie, hoe schijnbaar onbelangrijke woorden op den duur het lot van een heel volk, ja, van een hele wereld kunnen veranderen. Zo machtig zijn denkbeelden.

Gij zegt tot uzelf: Ook ik ben een denker. Ook ik ben een dromer. Ook ik bouw in mij een beeld op waarbij ik mij niet beroep op datgene wat anderen zullen doen of moeten doen, maar zelf erken dat ik doe en kan doen, zal doen, ja, moet doen omdat dit voor mijn wezen onvermijdelijk is. U zult zien, dat de vrage droomwereld die door de waarden en denkbeelden van anderen is geschapen wegs melt als de sneeuw, wanneer de hete wind door de dalen blaast. U zult zien hoe steeds sterker naar voren komt wat gij zijt, wat gij in u draagt en droomt.

Denk niet, dat dit alleen geldt voor een mens die op aarde leeft. Zij, die door de schijnbare duisternis die dood heet verdergaan, beseffen soms die duisternis niet, omdat in hen de dood geen duisternis is. Zij verwachten misschien dat anderen het zullen doen en dan staan ze eenzaam en verlaten te wachten. Maar soms beseffen zij dat zij zijn. En in dit beeld van wat zij zijn, zal niemand verandering kunnen brengen. Daar vinden zij een wereld die beantwoordt aan hun wezen, want nog steeds wordt de droom tot werkelijkheid. En datgene wat je waarlijk gelooft omtrent jezelf, de wereld en de kracht die in je en die in de wereld bestaan, is waar, onloochenbaar waar.

Zij, die door de sferen gaan, bouwen voor zich een wereld met hun eigen denkbeelden. Zij dromen in de tuinen van het land met de lotusvijvers, uw Zomerland. Zij zijn in de koele berglucht. Zij bezoeken de kleine tempels en scholen of mediteren onder een bloeiende amandelboom vlak naast de enorme kloof waarin de tijd voorbij ruist als een oneindige stroom, een tijdgeworden Brahma-poetra die geen einde kent.

Een ieder vormt zich zijn eigen beeld. Ieder leeft zijn eigen werkelijkheid in de sferen. En een ieder, die is gebonden aan de krachten die hij buiten zich veronderstelt, is de slaaf van de machten die hij buiten zich erkent. Maar een ieder is vrij door de kracht die hij in zich erkent. Een ieder vormt zijn wereld door het beeld dat hij heeft van zichzelf in de wereld waarin dat "ik" behoort te bestaan. Dat geldt voor de sferen; dat geldt voor uw wereld.

Wie toegeeft dat denkbeelden zo belangrijk kunnen zijn dat ze gehele levens kunnen veranderen, ja, dat ze een gehele wereld kunnen veranderen, die beseft dat denkbeelden zo belangrijk zijn dat ze bepalen wie en wat hij zal zijn na de dood. Ja, zelfs hoe hij de dood zal ervaren. Gij zult moeten toegeven dat deze denkbeelden de basis zijn van alle occultisme. Het begint altijd met de gedachte. Wanneer de gedachte een vorm krijgt, langzaam maar zeker aan momentum gewint, wordt zij tot macht.

Er was eens een magiër, die met onverstaanbare klanken een geest aanriep die nooit had bestaan. Hij zei: "Deze dienaar is de mijne." Toen kwam de geest tot leven. Maar de magiër had er een geest van gemaakt met boosaardige krachten en deze vreesde hij. Zo werd hij gedood door een dienaar die nooit had bestaan. Hij werd gedood door zijn eigen denkbeeld dat, toen hij verdween naar een andere wereld, snel verwaasde, uiteengeslagen als een mistbank door de opkomende wind van de morgen. Zo gaat het ook u.

U wilt magie bedrijven? U bent magiër. U heeft magische krachten. Indien u in uzelf een beeld maakt van die kracht, daarin gelooft, dat uitbouwt, totdat u precies weet wat het is, dan gaat het er niet om of dat logisch is, of dat verstandelijk wel kan, of dat ooit al heeft bestaan of ooit zal kunnen bestaan. Belangrijk is, dat het voor u waar en werkelijk is, want daaruit zult u kracht putten. Daardoor zult u macht kunnen uitoefenen

in de wereld rond u, maar zult u ook verplichtingen en banden kennen die voor anderen niet bestaan.

Gij wilt in de toekomst schouwen? Als in u een beeld is van een "ik" in een wereld waarin de toekomst kenbaar is voor dat "ik", zo zult gij steeds meer flarden van de toekomst opvangen totdat ge u een beeld daarvan kunt maken waarin geen detail verkeerd is, waarin geen veer van een vogel anders ligt dan gij u die heeft voorgesteld en gij zelfs de tijd kunt bepalen wanneer dit alles zal zijn.

Gij wilt wijsheid bezitten? Bouw uzelf een beeld op van wat wijsheid is. Zoek eerst in uzelf een wereld te scheppen waarin die wijsheid bestaat, waarin ze voor u toegankelijk wordt hoe dan ook. Vraag u niet af, hoe ge die hebt opgebouwd en hoe de voorstelling is, want dat is niet belangrijk. Het is belangrijk, dat die wijsheid voor u een bestaande kracht is. Niet een geschenk van anderen, maar van een kracht waardoor gij, die daartoe toegang weet te vinden een bewustwording zult zien ontplooiën, zich openvouwend als een knop die opengaat, totdat gij de volheid van de waarheid kunt verdragen. En ik zeg u: Gij zult wijsheid vinden.

Alles wat men onder occultisme samenvat, begint met een denkbeeld. Zelfs de geest die zich manifesteert, zoals ik dat doe, is in de eerste plaats een denkbeeld, een gedachte van een "ik", voortgezet in een wereld die niet de uwe is. Mijn uiting in die wereld is een denkbeeld van een band tussen mijn wereld en de uwe. De woorden, die ik spreek, zijn de gedachten die in mij bestaan en die ik als door een droom vorm geef in uw wereld om dan te ontdekken dat ze waarlijk gesproken zijn. Niets is onmogelijk, indien je de werkelijkheid in je weet op te bouwen. Maar zonder een denkbeeld in jezelf waaruit je bouwt, waarmee je werkt, waardoor je steeds meer zekerheid in jezelf opbouwt totdat je innerlijk weet te zijn, krachten of machten te bezitten, werkingen te ondergaan, blijft je wereld vlak en leeg.

De wereld van een mens, die denkt met zijn logica, die alles aan uiterlijke factoren probeert te binden, is een schets van het leven op een blad papier geworpen. Het lijkt misschien wel echt, maar het is niet echt; het mist een afmeting. De mens, die de denkbeelden in zich weet te ontwikkelen, maakt er een standbeeld van, een snijwerk waarin de dimensies steeds méér worden totdat je ten slotte alle werelden kunt omvatten. En dan pas leef je werkelijk. Dan pas is de existentie geworden tot een bewust bestaan dat alle sferen en werelden tezamen kan omvatten, waarin het "ik" alle dingen kan doen weerklinken en in alle wereld zichzelf kan waarmaken volgens eigen besef van leven en waarheid.

:--:

AUGURIE.

Als je je bezighoudt met augurie (waarzeggerij), het geven van toekomstbeelden, dan word je geconfronteerd met een oneindig aantal verschillende methoden. De een leest het uit koffiedik, de ander gebruikt theebladeren, weer een ander kaarten. Men maakt horoscopen van verschillende aard, men kent allerlei rekenmethoden (kabbalistische en andere). Als je al die methoden ziet, dan vraag je je af hoe het nu mogelijk is dat je met al die methoden eigenlijk hetzelfde bereikt. Ik zou in dit onderwerp graag de essentie van de waarzeggerij en wat ermee samenhangt onder de loep willen nemen.

Als je begint met waarzeggen, dan is het wonderlijke dat het helemaal niet belangrijk is welke methode je gebruikt. Elke methode is alleen maar belangrijk, omdat die je helpt aan associaties. Een mens durft namelijk, vooral wat toekomstzaken betreft die eventueel controleerbaar zijn, maar zelden vrij te associëren. En daarom gebruikt hij methoden als b.v. het koffiedik, de theebladeren, allerhande berekeningen, de kaarten en wat dies meer zij. In al die dingen speelt het toeval een rol.

Als ik kijk wat theebladeren doen, dan is dat in feite niets anders dan een toevalligheid. Het aantal, de groepering kan niemand tevoren voorzien of bepalen. Houd ik mij bezig met het koffiedik, dan is de manier waarop het blijft kleven aan de rand van het schoteltje eveneens niet te bepalen. Als ik kaarten goed schud en eerlijk trek, dan kan ik ze uitleggen op honderd manieren, maar ik zal nooit van tevoren kunnen zeggen in welke combinaties ze naar voren zullen komen. En zelfs als ik mij met de schijnbaar betrouwbaarder kart van waarzeggerij bezighoud, zoals getalsberekeningen e.d., dan ga ik nog altijd uit van iets wat eigenlijk toeval is. Per slot van rekening, hoe komt het nu dat je toevallig Janus heet en niet Piet of Klaas? Dat is ook een toeval geweest. Als ik dat ga omzetten in cijfers, zoals sommige kabbalisten doen, of ik houd rekening met je geboortedatum, dan werk ik met factoren die niemand kan controleren; ze zijn er eenvoudig. Juist omdat het toeval is zou je kunnen zeggen: Als alles nu voorbestemd is, dan moet dat toeval precies daarin passen.

Het toeval is alleen maar de weergave van het door ons niet erkende wetmatige in ons gehele bestaan. In de praktijk is het echter wel zo, dat ik daardoor een zekere vrijheid krijg. Ik schuif de verantwoordelijkheid voor alles wat ik zie af op de voorwerpen of onderwerpen die ik gebruik om tot mijn prognose te komen.

De oude auguren b.v. hadden hun graanorakel. Een aantal kippen moest dan een gekleurd kraantje oppikken (waarna de kippen er gekleurd op stonden, want die werden later meestal geofferd) en de overblijvende korrels gelijk het lot bepaalden. Anderen slachtten weer schapen, soms stieren. Het lag er maar aan hoeveel geld er was. Dat alles was zuiver toeval. Je kunt nooit zeggen: dat is een stier met een koliek, of: daar hebben we een schaap met met galstenen. Maar als die dingen er zijn, dan ken je daar een betekenis aan toe. Die betekenis echter - en dat is nu het mooie - is niet bindend.

In alle auguriën, tot de sterrenkunde toe, gaat men wel uit van grondregels, maar die zeggen eigenlijk nog niets. Het is pas wat ik erbij ga denken dat bepaalt hoe de betekenis is. Het is de vrije associatie die sterk bepalend is voor elke vorm van prognostiek op grond van auguristische methoden.

Dan ga je je afvragen: Kan ik dat dan ook? Bijna iedereen zou het kunnen, want elke mens neemt enorm veel waar zonder het zich te realiseren. Dat houdt in, dat u zeer waarschijnlijk al weet wat er voor uzelf in de eerste paar maanden gaat gebeuren. In grote lijnen weet u dat zeker en bepaalde details zijn onvermijdelijk geworden door gebeurtenissen die al vastliggen.

Als u vrij associeert, komen die dingen naar voren en komt u ook tot een zeer aanvaardbaar beeld van de toekomst. Maar u moet natuurlijk wel eerst weten hoe u zich kunt ontspannen.

Nu is het bij die ontspanning heel eigenaardig: hoe meer u meent dat het orakel dat u raadpleegt gezag heeft, hoe minder u zich bewust bent van het feit dat u zelf associeert; en daardoor doet u het meer ontspannen, vrijer en vollediger.

Als je de auguriën verder wilt ontleden, dan bestaan er natuurlijk duizend-en-een kunstjes waarmee je ze aanvaardbaar kunt maken. Maar als ik die kunstjes even terzijde zet, dan blijkt dat we een besef hebben dat veel meer tijdloos is dan een mens zich kan voorstellen. Dat klinkt weer een beetje gek: een tijdloos besef en dat terwijl je zo weinig tijd hebt! Maar uw besef omvat uw leven. Wat u heeft beleefd op de eerste dag na uw geboorte ligt ergens in uw hersens opgeslagen. Wat u in de prénatale periode omtrent vorige levens heeft vastgelegd in het wordend lichaam, ligt ergens - zwak misschien en verborgen, maar toch aanwezig - nog in de hersens opgeslagen. Wat u tien jaar geleden heeft gezien op een boeken-tentoonstelling en de paar regels die u toen even heeft gezien zonder ze te lezen, zijn nog ergens vastgelegd. U heeft dus een enorm feitenmateriaal ter beschikking waarvan u over het algemeen maar een zeer klein gedeelte regelmatig gebruikt.

Heb ik nu een auguristische methode gevonden, dan begin ik met één denkbeeld. Dat denkbeeld gebruik ik alleen als een sleutel. Laten we zeggen: ik leg de waarzegkaarten uit en ik vind de tweeling, de toren, de maan en de magiër. Die hebben volgens het handboekje een bepaalde betekenis. En als ze op een bepaalde plaats liggen, is de betekenis daardoor in de werking nog meer gedefinieerd.

Nu denkt u waarschijnlijk: de werking is er, ik moet dat dus weergeven. Maar dat doet u niet. U gebruikt gewoon de impressie als een sleutel en u begint nu al die onbewuste waarden te spuien. Die waarden bevatten echter het totaal van uw verleden en daarnaast practisch alle verwachtingen ten aanzien van de toekomst. Want niet alleen het verleden is bekend. Wanneer u gaat incarneren, dan heeft u - althans geestelijk - een zeker beeld van hetgeen u in het leven te wachten staat. Als mens zeg je dan: Hoe kon ik zo stom zijn geweest om het zo te kiezen. Maar u heeft dat nu eenmaal gedaan en daarbij heeft u ook de grote lotslijnen gezien van de gemeenschap waarin u nu leeft.

Als u nu begint te kijken naar de toekomst, dan combineert u uw kennis uit het verleden met deze misschien wat vaag lijkende maar toch aanwezige geestelijke impressies van de toekomstige ontwikkeling waarin u zichzelf heeft begeven door te incarneren. U komt dan tot allerlei conclusies die over het algemeen juist zijn. De grootste fouten bij waarzeggerij komen namelijk niet voort uit de impulsen zelf die men naar voren brengt, het is de wijze waarop men probeert ze te combineren. Zodra u gaat combineren, gaat u dat verstandelijk doen. U stelt dus a.h.w. een geschiedenis samen waarin wel alle woorden aanwezig zijn, maar de kans heel klein is dat het grote meesterstuk van werkelijkheid er helemaal uitkomt. U kent dat verhaal wel:

Als je duizend apen duizend jaar laat tikken op een tikmachine zonder dat ze kunnen schrijven, dan komt er op een gegeven ogenblik een werk van Shakespeare of Byron helemaal letterlijk uit. Wat wij nu doen is dus combineren. Alleen, wij zijn geprogrammeerd. De aap weet niets. Maar wij weten. Wij zijn zo geconditioneerd dat wij a.h.w. Shakespeare gaan uittikken. Maar wij doen het niet in de juiste volgorde. Wij schrijven dus b.v. niet de gehele Richard III achtereenvolgens op, maar we gooien verschillende uitspraken en dramatische scènes ervan door elkaar. En omdat wij dan niet meer in staat zijn om ook intuïtief die volgorde vast te stellen, gaan we alles wat naar buiten komt vervlechten in een verhaaltje dat we vertellen.

Zelf geloven we niet helemaal in dat verhaaltje.

Het is opvallend dat de meeste profeten niet geloven in hun voorspellingen, ofschoon degenen die hen volgen dat wel doen. Van praktisch alle waarzeggerij kan worden gezegd, dat een aantal feiten uit het verleden en uit de toekomst redelijk worden herkend, maar - en nu het grote maar - dat de conclusies die aan de waargenomen feiten worden verbonden verkeerd zijn.

Nu hoor ik al iemand denken: als ik nu naar een waarzegger ga, dan weet die toch niets van me af. Of ik ga naar zo'n geheimzinnige dame, die Jupiter aanroept, de kaarten over Uranus werpt en daarna in diepe trance gaat om dan in het kristal te lezen wat mij te wachten staat: b.v. een zwarte man zal uw pad kruisen.

Hoe kan het nu dat zo iemand op een gegeven ogenblik alles voor u precies juist zegt? U bent geconcentreerd op die persoon. Die persoon is geconcentreerd op u. Wat gebeurt er nu? Die persoon gaat bij u gedachteninhouden wekken. Het zijn in feite uw onbewuste impulsen en gedachten, die door de andere persoon worden uitgesproken. Zolang dat gaat over het verleden, is het vaak verbluffend hoe goed dat lukt. Maar nu komt de toekomst. De persoon leest wel af wat uw toekomst is, maar leest gelijktijdig ook af wat u verwacht dat de toekomst zal zijn; en dat is meestal heel iets anders. Wij verwachten altijd alles anders dan het gebeurt. Dus wat doet nu die persoon? Zij gaat proberen dat beeld aan te passen aan uw verwachtingen. Het resultaat is, dat zelfs de beste waarzegger op dat moment niet alleen zijn client, maar ook zichzelf druk aan het bedriegen is, ook al lijkt het of het uitkomt. En daar hebben we ook weer zo'n punt.

Als je het achteraf bekijkt, dan zeg je: Maar er is toch gezegd dat ik een auto-ongeluk zou krijgen, dat ik in een ziekenhuis zou komen. Ja, dat is inderdaad gezegd. Maar in welke samenhang werd dat toen gezegd? Als u even nadenkt, dan zegt u: Dat beeld dat die persoon heeft gehad is kennelijk heel anders dan wat er nu is gebeurd. En dan kom je er achter, dat de manier waarop de dingen worden samengebracht eigenlijk maar toeval is. Het is gewoon een poging van een mens om op uw denkbeelden, uw gevoelens en soms ook uw lichamelijke reacties te reageren, want u reageert als er iets wordt voorspeld.

Bijvoorbeeld: Als je getrouwd bent met een blond wezen en er wordt plotseling een zwarte man of zwarte vrouw over je pad geprojecteerd, dan kijk je toch wel even vreemd. Waarop dan de waarzegger(ster) onmiddellijk zal zeggen: Maar dat wordt natuurlijk geen ernst. Nu is het heel goed mogelijk dat die zwarte man of vrouw iets te maken heeft met b.v. een notariskantoor. Het gaat helemaal niet over emotionele moeilijkheden, maar over een beslag op uw meubeltjes b.v. Maar dat wordt er niet uitgehaald, omdat het wordt aangepast aan uw interpretatie, aan uw reactie. Daarom moeten we zeggen:

Elke augurie - onverschillig hoe ze tot stand is gekomen - is maar zeer betrekkelijk betrouwbaar. De conclusies, die worden verbonden aan de genoemde punten of feiten zijn praktisch altijd onbetrouwbaar.

Wat is de eenvoudigste manier om tot een voorspelling te komen?

1. Zorg, dat u in een rustige omgeving bent.
2. Gebruik blauw licht of zeer gedempt licht, kortom, licht dat stemmig en sfeervol is.
3. Neem een voorwerp waarop u uw aandacht kunt concentreren. Dat kan net zo goed het verzilverde kinderschoentje van Pietje zijn als een kristallen bol of desnood een kaart dat u legt of een schema dat u tekent.

Wanneer u bezig bent, concentreer u vooral niet op een mogelijke beantwoording of ontwikkeling. Doet u het voor uzelf, schrijf dan de vraag neer. Leg dat bij de andere voorwerpen op tafel. Dan heeft u altijd het ge-

voel van de aanwezigheid van die vraag. Ga dan zitten kijken en laat de gedachten maar op u afkomen. En als u op een gegeven ogenblik zegt: Ik zie mieren lopen, dan schrijft u dat op of laat een ander dat opschrijven. U kunt het ook op een bandrecorder opnemen en zegt u: Ik zie mieren lopen. Niet vragen: wat betekent dat? Gewoon achtereenvolgens al die on-samenhangende beelden laten opkomen. Als u klaar bent, neemt u uw vraag erbij en schrappt u voorlopig alles wat er geen betrekking op schijnt te hebben. Wat er over is gebleven, beschouwt u als een antwoord. U zult zien, dat u met dat antwoord inderdaad een nieuwe reactie, een nieuwe benadering vindt voor het probleem; en daar gaat het er toch maar om.

Als u het voor een ander doet, dan is het nog veel eenvoudiger. In plaats van dat u de dingen op tafel legt, neemt u ze in de handen. Als het even kan, gebruikt u nog een inductievoorwerp. Werkt u met kaarten, dan laat u een aantal kaarten door de persoon zelf trekken. U laat hem de kaarten zelf schudden, zodat er een fluide aan vastzit. U kunt ook zeggen: Geef me maar je vulpen. Leg daar een hand op en doe dan precies hetzelfde. Dus: u tekent weer het schema, u legt het kaartje of u staart gewoon naar een schoteltje water, de kristallen bol enz., wat u maar heeft. Dan gaat u gewoon weer vrij associëren. De beelden die in u opkomen spreekt u uit. Na afloop, als u het gevoel heeft: nu weet ik het verder niet meer, gaat u de zaak na. Daarom is het het best, als u het vastlegt of iemand heeft die aantekeningen maakt.

Tot uw verbazing zult u ontdekken, dat u bijna allemaal kunt waarzeggen; en wat meer is, dat u het opvallend juist kunt doen, ook ten aanzien van personen die u nooit gezien of gekend heeft.

Wilt u de waarzeggerij nog een beetje anders inkleden, ik kan mij dat voorstellen, dan kunt u ook werken met een pendel. Pendelen is een kunst op zichzelf. Hier doen we dat met de hand.

U neemt een schietloodje aan een touwtje. Dat is net zo goed als een gouden ring aan een vrouwenhaar. U houdt het boven een plaat waarop u verschillende voorwerpen en/of verschillende antwoorden legt. Nu maakt u gebruik van het voorwerp om te selecteren. Als u het handig doet, dan begint u met alle mogelijkheden die u heeft overwogen. De mogelijkheden die er zouden zijn, legt u allemaal neer, desnoods met een letter of met een woord erbij. Nu gaat u pendelen. Alles wat een slingerbeweging veroorzaakt houdt u erin; alles wat een draaiing geeft gooit u eruit. U kunt het ook omgekeerd doen, dat maakt geen verschil uit, als u maar eerst met uzelf heeft afgesproken wat "ja" en wat "neen" is. U houdt dus een aantal antwoorden over. En nu het leukste van het geval: U gaat die antwoorden in volgorde leggen. Dan gaat u weer pendelen, net zolang totdat u de juiste volgorde heeft gevonden. Lees dan alles op, vergelijk het met de vraag die is gesteld en u zult ontdekken dat door gewoon te reageren volgens die antwoorden u ineens een beeld krijgt van wat er kan gaan gebeuren. Dit is voor mensen, die een beetje minder zeker zijn van zichzelf, die bang zijn voor poespas en die zoiets wel interessant vinden misschien wel de beste benadering.

Eén ding wil ik u absoluut ontraden: roep nooit entiteiten op om u de toekomst te voorspellen. Het is natuurlijk erg indrukwekkend, als u roept: Abacadabra, Josephus, Theophilus, Adonais, kom en zeg mij de toekomst! U kunt net zo goed zeggen: Janus ga de waarheid halen! Want als u deze aanroepingstechniek gebruikt - ik weet dat sommigen dat doen - dan gaat u wel entiteiten oproepen, maar welke entiteiten weet u niet. De naam die u gebruikt kan namelijk zeer veel entiteiten omschrijven. De kwaliteit die u uitstraalt is bepalend voor de krachten die u aanroept. Als die krachten nu toevallig een beetje duister zijn - en dat is met augurie nogal eens het geval - dan heeft u soms een gast in huis, die u niet zo gemakkelijk kwijtraakt. (Geen bezetenheid, maakt u zich daarover geen zorgen. De meeste mensen die bezeten zijn, zijn bezeten van zichzelf en niet van een demon.) Wat er dan

gebeurt, is dat er een entiteit komt die nooit de waarheid zal geven over de toekomst. Hij zal datgene geven waarmee hij meent zijn plannen in de toekomst te kunnen verwezenlijken.

Vraag nooit een entiteit, welke dan ook, ook niet iemand van ons, om u de toekomst te voorspellen. Indien u meent dat u hulp uit de geest nodig heeft, vraag hun ù te helpen bij ùw werk en streven. Maar vraag nooit aan hen om het zelf te doen. Iemand, die u helpt is altijd nog gebonden aan hetgeen er in u leeft. En dat betekent bij toekomstvoorspellen, zelfs als u de verkeerde entiteit aanroept, dat hij alleen maar kan reageren op hetgeen er in u bestaat. Hij kan u dus niet gaan domineren. Zodra u hem vraagt om zelf de toekomst te voorspellen, geeft u de uiting a.h.w. volledig in handen van de ander en daarmee geeft u hem een zekere beheersing over uzelf of over de aanwezigen. Misschien vindt u dit een beetje bijkomstig, maar er zijn nogal eens gekke dingen uit voortgekomen.

Een ander punt bij voorspelling is dit: Als je niet weet wat je moet doen, dan kun je het lot laten beslissen. Maar als je het lot nu toch wilt laten beslissen, dan kun je beter zelf met b.v. een dobbelsteen gooien of een munt opgooien dan dat je zegt: Ik zal dit doen, als de tram het eerst komt en ik zal dat doen, als de bus het eerst komt. Dit zijn namelijk dingen waarbij u zich te sterk bindt aan zaken waarop u geen persoonlijke invloed heeft en waar uw eigen persoonsinhoud dus geen rol kan spelen. Maar als u een munt opgooit, dan zult u onbewust toch ook mede beïnvloeden welke zijde boven komt. Of de beeldenaar of de avers bovenkomt dat helpt u zelf mede bepalen. Daarom is het verstandig om al die dingen zo te doen dat u zelf daarop invloed heeft.

Augurie is zo oud als de weg naar Rome en ouder. Maar al die auguren (er waren trouwers heel ongere bij) hadden de neiging om voorspellingen te geven die pasten bij hetgeen zij wilden. Het is bekend, dat bepaalde priesters, die uit ingewanden e.d. de toekomst lazen, niet zeiden wat ze meenden dat erin zou kunnen zitten, maar zeiden wat ze meenden dat de vorst wilde horen of wat voor hen het voordeligst zou zijn. In de moderne tijd komt men vaak onwillekeurig in een situatie waarbij men denkt: Als ik het nu zo ga formuleren, dan is dat voor mij een beetje voordeliger; of: ik behoef iemand niet te shockeren. Als je dat doet, zul je niet alleen verkeerde of dubbelzinnige voorspellingen geven, maar je zult daarnaast ook voor jezelf een vervreemding krijgen van je eigen mogelijkheden.

Er zijn gevallen bekend geworden van mensen die inderdaad zeer goed de toekomst konden zien, maar die door hun neiging om hun impulsen altijd weer aan te passen aan hetgeen ze meenden dat voor hen voordelig was of wat een ander wenste te horen, op den duur het gevoel kregen dat ze anderen bedrogen. Daardoor waren ze niet in staat om van hun capaciteiten een optimaal gebruik te maken. En daardoor was het vooral, wanneer zij zelf een orakel wilden raadplegen, voor hen onmogelijk om daarmee iets te bereiken.

Droomboeken.

Dromen, zo zegt men, hebben een bepaalde betekenis. En als u een droomboek heeft, meestal van een madame met een zeer exotische naam, dan zoekt u daarin op b.v. doodkist. Dan staat er: doodkist zien uitdragen - u raakt iets kwijt; doodkist zien binnendragen - men komt u iets brengen. Dat kan natuurlijk wel. Soms klopt het. Maar de hemel weet wat u nu toevallig met een doodkist associeert. Misschien dat voor u de rijkdom niet komt met de doodkist die binnenkomt, maar met een kistje sinaasappelen of wat dan ook dat u meebrengt.

Als u dergelijke antwoorden en oplossingen gaat zoeken in het ware groot-Egyptisch Droomboek, dan moet u altijd maar dit beseffen: Wat ik doe is onzin. Doe het dan toch maar. En terwijl u zegt "het is onzin" gaat u zich misschien realiseren wat het beeld, dat u zich uit de droom meent te

herinneren, voor u zou kunnen betekenen. Want door uw concentratie op het boek maakt u onwillekeurig in het onbewuste allerlei factoren los, die dan in dat antwoord mee naar voren komen. Dus: nu ja, ik vind dat eigenlijk zus en ik vind dat zo, voor mij zou het beter dat kunnen zijn. Dan is dat voor u de juiste betekenis.

Droomboeken moet je nooit gebruiken om een ander te vertellen wat er wel of niet in orde is, want in 9 van de 10 gevallen heb je het mis. En als je het een keer juist hebt, krijg je er later alleen verwijten voor naar je hoofd geslingerd.

Nu nog iets over de wichelmethode zoals die in het Chinese Boek der Veranderingen (I Tjing) wordt aangegeven, waarmee we een aantal spreuken door toeval bij elkaar brengen.

Ook hier zeggen we: dat is een antwoord. Maar het antwoord wordt pas bepaald door onze interpretatie.

Als wij voor een ander wicelen (munten, stengel of stokjes gooien), dan moeten we wel beseffen dat we dan zeer sterk aan die ander moeten denken en dat we de beste resultaten krijgen, als we de beschikking hebben over een voorwerp dat de ander een tijd bij zich heeft gedragen of dat de ander zelf aanwezig is. Alleen op die manier kunnen we de associaties verkrijgen die bij die ander horen, niet bij ons. Als je b.v. zelf droomt dat je een roomtaart krijgt, zeg je: Er komt feest. Maar een ander houdt niet van roomtaart, dus die krijgt een onaangename belevenis. En als je hem nu zegt: het wordt feest en hij heeft de ellende gehad, dan komt hij later bij je en zegt: Dat is een mooie wichelmethode die je hebt. Een ellende zonder einde, noem je dat een feest; dat is me een feestje wel! Daar moet u dus voor oppassen.

Als u voor een ander werkt of interpreteert, dan heeft u altijd een contactvoorwerp nodig of de aanwezigheid van de persoon zelf. Als een tussenpersoon met vragen komt, dan zult u nooit een geheel juiste prognose kunnen geven om de doodeenvoudige reden, dat die ander niet de volledige persoonlijkheidsinhoud bezit van degene voor wie het antwoord eigenlijk bestemd is. Hier heeft u nog een paar dingen over waarzeggen:

Als u de behoefte in u voelt opkomen om de toekomst te ondervragen, dan kunt u inderdaad goede resultaten behalen, als u rekening houdt met het volgende:

- a. De methode die u gebruikt, komt er in feite niet op aan. Welke methode u ook gebruikt, gebruik haar volkomen ernstig.
- b. Nooit de voorgeschreven verklaring als beslissend zien. Het zijn eigen associaties die bepalend zijn voor het juiste antwoord.
- c. Wanneer u voor uzelf werkt met een vraag, moet u die vraag van tevoren vastleggen. U doet dat b.v. door haar op te schrijven, maar er zijn ook andere manieren denkbaar. De vraag zelf mag tijdens het stellen van de prognose geen rol spelen. Wel kan de uitkomst dan worden gesteld als een antwoord op de gestelde vraag.
- d. Probeer nooit teveel tegelijk te overzien. Besef, dat uw tijdgevoeligheid bij dergelijke prognosen zeer betrekkelijk is. U kunt zeggen: Dit gebeurt morgen en het gebeurt in feite pas morgen over een jaar. U kunt zeggen: Dit is helemaal niet urgent en het blijkt de volgende dag te gebeuren. Dergelijke gevoelens hebben te maken met intensiteit en niet met tijd. U kunt wel zeggen: Indien ik iets aanvoel voor de verre toekomst, dan is dit in geen geval belangrijk op dit moment. Dus kunt u er aan toevoegen: Voorlopig behoef je je daarover niet druk te maken.

Natuurlijk hoeft u zich niet allemaal met wichelarij bezig te houden. Maar het is toch belangrijk dat u beseft dat u daarvoor niet naar een ander hoeft te gaan, maar dat u het zelf ook kunt. De mens die beseft hoeveel hij van de toekomst in zich draagt, zal daardoor minder gebonden zijn aan de tijd en bewuster en intenser leven.

:--:~:

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitbreiden
door de „Orde der Verdraagzamen“
te 's-Gravenhage

M A A N D B L A D.

(10 nummers p. jaar)

I N H O U D.

JULI 1975.

20e jaargang.
Nummer 10.

ONTWIKKELINGEN

De wereld	CI blz. 123
Harmonie	CI " 131
Vakantie	CI " 134

OCCULTE FILOSOFIE

Kracht	CII " 123
Achtergronden van het leven	CII " 131

Overname uit „SLEUTELS“ slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.“

ONTWIKKELINGEN

HOOFDSTUK X.

DE WERELD.

Als je je bezighoudt met ontwikkeling, met het licht en met al die andere dingen die er zo zijn, dan vergeet je wel eens dat je eigenlijk met de wereld te maken hebt. Ik heb dat laatst met een collega besproken. Ik zei tegen hem: Wat had je voor een gezelschap vanavond? Waren het ontwikkelde mensen? "Ja," zei hij, "intellectueel wel, maar geestelijk gezien prut." En dat tekent enigszins de zaak.

Als wij een innerlijke ontwikkeling doormaken, dan is dat in de eerste plaats: ons bewust worden van licht. Maar wat heb je aan een lamp, als je het licht niet gebruikt om te zien wat er rond je is? Wij kunnen ons bezighouden met alle kosmische invloeden, maar als we er geen gebruik van maken, wat hebben we er dan aan?

Als ik zo de wereld bekijk en de hele wereldgeschiedenis, dan denk ik altijd: Ja, de mensen missen veel kansen. Soms omdat ze niet zien wat er op hen toekomt, maar heel vaak ook omdat ze zo druk bezig zijn met hun innerlijke beelden, hun dromen dat ze vergeten dat je het ook nog moet waarmaken.

Dat is gebeurd in de tijd van de pharao's, toen de Twee Kronen werden verenigd. Men droomde toen van een wereldrijk in de termen van die tijd. En wat is het tenslotte geworden? Een soort provinciale bananenrepubliek (al verbouwen ze meestal gierst) en daarbij de voortdurende geschillen. Het was een zeer oligarchisch-democratische republiek waarin de pharao weliswaar alles voor het zeggen had en iedereen verder probeerde te doen wat hij zelf wilde, maar waarin er van de wereldmacht en van de grote beschavingsontwikkeling eigenlijk weinig terecht kwam.

Natuurlijk, er zijn grote bouwwerken geweest. Maar bouwwerken zijn altijd het kenteken geweest van mislukte volksdictaturen met democratische pretenties. Dat kunt u in uw eigen land nu ook zien: de zakelijke monumentale stijl. Dat kunt u zien in Duitsland waar men het in een pompeuze stijl heeft willen zoeken. Dat kunt u zien in landen als Rusland waar wij te maken hebben met een ambtelijk democratische architectuur die op zichzelf zeer vermoeiend kan werken. Dat kunt u zelfs zien daar waar een zakendictatuur is als in de V.S. waar de eenvormigheid en de gelijkvormigheid in haar geheel misschien overrompelend werkt, maar waar je echt kunt zien dat het niet gaat om de mensen die daar leven. En dat is waar het in alle beschavingen om gaat: de mensen die erin leven. Of u nu vandaag aan de dag vakbondslid bent in Nederland of in de middeleeuwen bij een gilde zou behoren of in een verder verleden tot een broederschap of tot een magische inwijding behoord zou hebben, het lijkt dan wel anders, maar het komt allemaal op hetzelfde neer. Want in alle vormen hebben wij te maken met groepen, die proberen zich angstvallig te

beschermen tegen een ieder die anders is. Wij hebben te maken met het gevoel dat wij het voor het zeggen hebben, dat wij de eisen kunnen stellen waaraan anderen moeten beantwoorden. En als dat zo in de maatschappij is, dan zeg je: dat is de wereld. Wij behoeven ons er niet helemaal bij neer te leggen, maar het is niet anders. Maar komt het op geestelijk en innerlijk licht neer, dan wordt het heel wat anders.

Als ik u innerlijk licht wil overdragen, dan kan ik dat alleen doen, indien ik dat licht beseft en geen grenzen stel aan de wijze waarop dat licht door mij werkt. Ik kan niet zeggen: Dat is alleen bestemd voor b.v. Ordeleden. Het zou anders een goede zaak kunnen worden: "Kom, en ontvang het innerlijk licht!" Alleen voor Ordeleden. Maar zo werkt het niet.

Kosmische, goddelijke en eeuwige kracht zijn voor allemaal of voor niemand. In een wereld waarin het zwart-wit denken langzaam maar zeker wordt opgevangen door het relativiseren der zaken, krijg je toch vaak het idee dat het zwart-wit in geestelijke zin een heel grote rol speelt.

Als ik licht wil uitstralen, moet ik mij eerst openstellen voor dat licht. Dit betekent niet dat ik bijzonder goed of bijzonder braaf moet zijn; dat hebben de mensen ervan gemaakt. Het is gemakkelijk om een ander aan de lijn te houden, als je dat zegt. Het is doodgewoon: ben ik bereid dat licht te aanvaarden, ook als het mij zou verteren? Want een niet-kosmische waar- de wordt door dat licht verteerd. Als ik het aanvaard, is dat licht in mij en gaat het ook van mij uit. Maar dan kan ik niet zeggen voor wie het bestemd is en wat het moet doen. Ik kan alleen zeggen: Dat licht is er en ik draag het over.

Soms denk ik wel eens aan de mythe over Diogenes die in een vat zou hebben gewoond. (Naar zijn vorm te oordelen, was hij meer een vat en soms een zeer hol vat, ofschoon er ook wel wat gedachten in scholen.) Diogene ging overdag met een lampje op zoek naar een mens. Dat klinkt allemaal mooi en het is heel filosofisch, maar....wie stelt hier de maatstaven? Is een mens datgene wat Diogenes "mens" noemt of is een mens mens door het feit dat hij zo is geïncarneerd? Het is maar een vraag.

Kijk eens, zo min als ik kan bepalen wat het licht dat van mij uitgaat zal zijn in en voor een ander, zo min kan ik bepalen wat een mens is, zo min kan ik ook bepalen wat leven moet betekenen voor een mens. En dat is voor velen een wat moeilijke zaak. Wij bekijken het vaak zo, dat we precies vaststellen wat er moet gebeuren. Dat is zeer opvallend.

U weet waarschijnlijk dat het Romeinse recht vandaag de dag nog invloed heeft. Zo lang hebben die regels van "zo hoort het, zo moet het" al een rol gespeeld. Als je de Nederlandse wetgeving bekijkt, zie je daar ook nog een stuk Nieuw-Germaans recht in. Dat is ook rustig bewaard gebleven. Kijken we naar de mentaliteit van de mensen, dan blijkt dat ze zich eigenlijk van al die regels niets aantrekken. Voor hen zijn regels iets waardoor je een ander kunt beoordelen. Het is de fortificatie waarmee je jezelf beschermt.

Neem nu eens Churchill, de man die de sigaar rookte totdat hij zelf de sigaar was. Deze kreeg eens te horen, dat wat hij deed niet volgens de regels was. Toen zei hij: "I am not there for the rules. The rules are there for me." Daarmee drukte hij iets uit wat eigenlijk iedereen in zijn hart doet: de regels zijn er voor mij. Ik ben er niet voor de regels. Maar de praktijk is wel dat wij op die manier de werkelijkheid vervalsen en daardoor ook niet in staat zijn reële krachten te aanvaarden en over te dragen.

De ontwikkeling van de mens is dan ook helemaal niet het leren kennen van regels. De ontwikkeling van de mens is eerder het beseffen wat je zelf bent en dat waarmaken. Er zullen veel mensen wel hiertegen protesteren. Ik herinner mij lang geleden één van mijn lievelingsvijanden: Savonarola. Een man die zei: In boeken staat veel goeds, maar de mensen die ze lezen begrijpen ze verkeerd en daarom moeten we de boeken verbranden. Hij redeneerde precies als vele anderen. Natuurlijk, ze verbranden nu geen boeken.

Helemaal niet. Maar ze schrijven u een hele boel andere dingen voor zoals veiligheidsgordels, valhelmen en andere zaken. Wat doen ze? Zij willen u tegen uzelf beschermen. Ze erkennen dat ze iets goeds teniet doen om zo een ander a.h.w. in de pas te laten lopen. Daar komt het op neer. En zolang mensen in de pas lopen komen er oorlogen. Het is gewoon krankzinnig als je dat eens nagaat.

Duitsland is altijd in zichzelf verdeeld geweest. Er waren heel veel ruzietjes, maar echte oorlogen waren er niet, totdat het grote godsdienstgeschil ontstond. Het is heel typisch, dat de Reformatie de eerste werkelijke, het hele land doortrekkende oorlog met grote wreedheden heeft geëerd in de geschiedenis tussen het jaar 800 en heden. Dat kwam zo:

Toen men een leuze had en daaraan regels kon gaan verbinden, waren er veel mensen die zeiden: Die regels zijn op iedereen van toepassing behalve misschien op mijzelf. Daarom gingen ze heel goed op elkaar letten. Ze maakten het elkaar onmogelijk om uit de pas te lopen. En vanaf het ogenblik dat dat communiteitsgevoel was omgezet in een wetsgevoel was er geen kans meer. Er waren twee partijen met verschillende opvattingen, dus moest de zaak wel botsen.

Dan kunnen we natuurlijk vertellen over Tilly, Pappenheim en niet te vergeten Gustaaf Adolf (koning van Zweden) en Wallenstein die zo mooi vereeuwigd is door Schiller, maar als je het goed bekijkt, waren die mensen alleen maar pionnen op het schaakbord. Een ontwikkeling was onmogelijk geworden.

Indien het geloof van de mensen was geëvolueerd naar vrijheid, was er geen oorlog gekomen. Dan hadden ze gezegd: Je moet vrij zijn met je God en daarom moet je de waarheid zelf kunnen zoeken. En daarmee zou een ieder het eens kunnen zijn. Maar wat zeiden ze? Luther heeft de waarheid gevonden. Calvijn, Zwingli en zelfs Hus hebben allemaal de waarheid gevonden. Dat is de enige waarheid. De andere partij zei: Wij hebben de eeuwige moederkerk. Dat is de enige waarheid en dus mag er niets anders bestaan. Kijk, op het ogenblik dat wij zeggen: dit is de waarheid en dus mag er niets anders bestaan, kunnen we net zo goed zeggen: ontwikkeling en vooruitgang zijn voor ons voorlopig uitgesloten.

Aan het einde van een reeks lezingen vraag ik mij altijd af: wat voor boodschap heb ik nu eigenlijk voor de mensen? Als je een lezing houdt, moet je tegenwoordig een boodschap hebben. En als je dan na vele lezingen vraagt wat dan de boodschap is, vind je een rebus waarvan de oplossing vaak moeilijk is omdat de gegevens onvolledig zijn. Dat geldt bij ons ook wel. Van mijzelf weet ik: ik kan het soms moeilijk maken. Soms ben ik zelf zo overtuigd van de helderheid van mijn historische voorbeelden dat ik vergeet dat u niet weet waar ik het over heb. Waar het mij om gaat, als ik iets probeer te zeggen is dit:

Kosmos is alomvattend. Licht is alomvattend. Waarheid is alomvattend. Ik kan geen enkel voorbehoud maken of mijn licht wordt duister, mijn waarheid wordt onwaarheid en mijn kosmos wordt een innerlijke bekrompenheid. Daar is niets aan te veranderen. Daarom moet ik proberen niet alleen licht te ontvangen en over te dragen, kracht te ontvangen en over te dragen, maar ik moet vooral proberen mijn eigen begrensdheid in ieder geval teniet te doen.

Als je iets doet, moet je een doel hebben. Dat is volkomen waar. Als je wel eens Julius Caesar hebt gelezen, dan kom je tot de conclusie dat de man bij al zijn filosofie ook steeds weer een doel aangeeft. Niet alleen een bedoeling, maar een omschreven bestemming. Voor ons is dat niet noodzakelijk, mits wij ons realiseren dat onze bestemming voor ons de bepaling is van onze reactie op de oneindigheid. Om dit te verduidelijken: Als ik zeg: daar is het middelpunt van de Melkweg en ik wijs zo naar die lichtende streep aan de met sterren bezaaide

nachtelijke hemel, dan zeg ik eigenlijk iets wat niet juist is. Ik zou moeten zeggen: De Melkweg bestaat zo en zo. Het middelpunt is daar en daar gelegen en wordt daardoor bepaald. Maar dat weet ik niet. Als ik echter in die algemene richting wijs, dan ga ik de goede kant uit en kan ik mij later realiseren waar ik misschien heb gefaald en de zaak nader concretiseren, indien dat nodig is.

Zo is dat ook, als ik een doel heb. Dat doel op zich is niet bepalend. In 9 van de 10 gevallen is het mis. Als ik iets wil doen, doe ik het meestal verkeerd. En aangezien dat voor mij geldt, neem ik aan dat zo iets wel meer zal voorkomen. Dat is echter helemaal niet erg. De kracht die in mij is, werkt juist. Als mijn voorstelling van de werking van die kracht juist is, zal ik op den duur wel zien dat ik mis gemikt heb. Als ik nu niet probeer om die kracht bij te stellen, maar om mijn begrip bij te stellen, dan komt alles in orde.

De situatie vanwaaruit wij leven is gebaseerd op beperkingen. On eigen leven is gebaseerd op het onbeperkte. En dat geeft een conflict. Alle vooruitgang op de wereld, alle bewustwording in de mens vloeien eigenlijk uit dit conflict voort. Indien wij in onszelf te beperkt zouden zijn, zouden wij het onbeperkte nooit kunnen benaderen. Indien wij het onbeperkte zonder meer zouden beseffen, zou er geen denkproces nodig zijn, zou er geen leven zijn, alleen maar een bestaan. Juist door de verschillen, de tegenslagen als het ware die je hebt door je beperkt begrip van je onbeperkt vermogen leer je voortdurend dat de beperkingen niet juist gesteld zijn. Zoek je verder, dan kom je nog wel tot een beperking, maar die bevat meer van de werkelijkheid dan voordien het geval was. Er zijn tegenwoordig heel aardige voorbeelden hiervan aan de gang waaruit dit duidelijk is af te lezen.

Kijk eens naar Engeland. Het is een koninkrijk waarin de koning minder te zeggen heeft dan een arbeider, want een koning kan niet staken. We hebben te maken met een land dat beweert socialistisch te denken. Maar dit socialistisch denken blijkt te ontaarden in een ongedisciplineerd denken. Het socialisme bleek gericht te zijn op het welzijn van een bepaalde groep en niet op dat van het gehele volk. Toch was dat de leuze waarmee deze regering zichzelf probeerde te handhaven. Wat is nu het wonderlijke dat gebeurt? Omdat deze mensen hun doel verkeerd hebben gesteld (bepaalde klassen en niet het volk) zijn er grote moeilijkheden gekomen.

Nu hebben ze voldoende potentiaal. U moet niet denken dat Engeland binnenkort bankroet moet gaan; dat is helemaal niet nodig. Het heeft enorme veerkracht. Het heeft heel goede werkers, als ze werken. Het heeft zelfs grote staatslieden, als ze niet bezig zijn om elkaar vliegen af te vangen. Nu moeten ze gaan denken in termen van de gehele natie. Indien ze in staat zijn dat tot stand te brengen, zal Engeland over 4 jaar - en dat is niet lang - weer een van de sterkste EEG-partners zijn en waarschijnlijk zelfs sterker zijn zowel in zijn invloed als in zijn sociaal-economische achtergronden dan b.v. West-Duitsland. Dat lijkt ondenkbaar, als men dat op dit moment beschouwt. Maar ja, indien die mensen niet inzien dat je moet denken aan het geheel om de delen ervan te kunnen beschermen, dan is één ding zeker: Engeland is binnen een jaar failliet. Dan kan het niets meer, dan is het volkomen afhankelijk geworden, dan leeft het in een chaos.

Nu is een mens zo, dat hij de chaos altijd erg dichtbij laat komen, anders zou hij moeten toegeven dat hij zijn doel verkeerd gekozen heeft. Maar op het ogenblik, dat hij ziet wat de gevolgen zullen zijn, is hij geneigd om zijn doel te veranderen. Hij noemt het nog precies zo, maar het is toch een beetje anders gericht.

Dat kun je in Nederland ook zien. Daar heeft men het grote plan gehad, het grote keerpunt. Als je nu kijkt naar het keerpunt, dan is het langzaam maar zeker een omkeerpunt geworden. Dat is helemaal niet zo erg, want wat zich daar nationaal afspeelt, dat speelt zich bij ons precies zo af, alleen maken we dan vaak één fout. Wij zeggen niet: Toen ik beperkt mijn doel koos,

heb ik goed gedaan, want ik deed het beste dat ik kon. Wij zeggen: Nu terugziend heb ik fouten gemaakt. En dat moet je nu net niet zeggen.

Een ontwikkeling komt niet voort uit de erkenning dat u met de kennis van heden in het verleden anders gehandeld zoudt hebben, maar uit de erkenning dat u - zo juist mogelijk handelend in het heden - in de toekomst weer een nieuwe visie, een nieuwe beleving, een nieuwe mogelijkheid zult zien die vandaag voor u niet bestaat. Dat is het leerproces, het ontwikkelingsproces. En het wonderlijke is dat de hele wereld daarin op het ogenblik zo enorm is gemoeid.

Mag ik iets zeggen over de wereld zoals ik haar vandaag zie?

Als je de wereld op het ogenblik bezielt, dan lijkt het net alsof iemand met een stok in een mierenhoop heeft zitten prikken. Iedereen loopt een andere kant uit. Iedereen is bezig te redden wat hij kan en er gebeurt niets. Dat is ook begrijpelijk, want in de wereld hebben ze de laatste tijd altijd gedacht in bepaalde termen, in een bepaalde richting. Men heeft gezegd: Mensen, wij moeten een groeiende economie hebben, want dat is welvaart. Maar ze hebben vergeten dat een groeiende economie alleen daar kan bestaan waar een toenemend verbruik is. Daarnaast hebben ze ook nog vergeten dat een toenemend verbruik alleen economisch te bereiken is, indien de verbruiker over de middelen beschikt om de productie ervan te betalen. Dat is kenmerkend. Je ziet het overal. Zelfs in de televisieprogramma's

Een van de populairste dingen in de Ver. Staten was allang de z.g. "give away show": de cadeautjes-show. Bij u heet 't B.B.-kwis. Weggeven. Dan denk je, dat het alleen een kwestie is van de mensen wat gunnen. Neen. Het is een mentaliteit. Er moet zo veel mogelijk onder de mensen worden gebracht. Nu ontdek je op een gegeven moment dat dat eigenlijk niet kan. Maar wat moet je nu doen? Dan kun je verschillende richtingen inslaan.

Je kunt b.v., zoals in Nederland, proberen het bestaande te handhaven door kunstmatig een productie op te schroeven waardoor je in feite een groot aantal niet bruikbare of niet belangrijke producten krijgt ten koste van de gemeenschap en zo de schijn van arbeidsgelegenheid etc. kunt handhaven.

Je kunt het ook anders doen, zoals de Rode Khemers hebben gedaan. Zij hebben gezegd: Het is een rommeltje. Er zullen slachtoffers moeten vallen, maar dat is niet erg. Iedereen terug naar het land! Wij moeten eerst de rijst verbouwen waarmee wij onszelf kunnen voeden voordat we verder kunnen gaan. Een stap terug dus. Een andere mentaliteit. Nu jamert iedereen natuurlijk dat het zo verschrikkelijk is. Dat is waar, maar aan de andere kant, als je ziet dat iets op een bepaalde manier fout loopt en je gaat een andere kant uit, dan vallen er altijd slachtoffers; dat kun je niet voorkomen. Als je nu maar probeert het beste te doen voor het geheel, zal het met de slachtoffers wel meevallen zolang iedereen voor het geheel wil werken. Pas op het ogenblik, dat men tracht tegen het geheel in te gaan - tegen beter weten in - ontstaat er een wonderlijke discrepantie. Dan krijgen we wat je noemt duisternis.

Duisternis dat zijn problemen. Dat zie je overal. Neem nu Portugal. Een heel mooi land. In dit Portugal, dat links is geworden zoals dat heet, ontdekken nu degenen die dachten dat ze links waren dat ze al rechts geworden zijn. En waarom? Omdat bepaalde groepen extremisten zich niet afvragen hoe men eerst de werkelijke leefmogelijkheid in het land kan verbeteren, maar ten koste van alles zelf de baas willen spelen. Het resultaat zult u zien en ziet u al ten dele: toenemende chaos, verminderde productie, een minder juist gebruik van de aanwezige middelen enz. en ten slotte weer moord en doodslag. Daar kun je niets aan doen. Je kunt zeggen: het is jammer. Maar eerst moeten de mensen dat ervaren, anders kan het niet. Nu kun je dat van Portugal nog een beetje begrijpen. Een volk, dat dictatoriaal is geregeerd, heeft de neiging absolutistisch te denken, zelfs als het tegen deze dictatuur is. Dan is het extremistisch, dus in feite is dat

een ander woord voor een vorm van dictatuur.

Maar heb je te maken met een land als Italië, dan zie je daar de tegenstellingen op een heel andere manier. Zij zeggen: De communisten winnen. Neen, de communisten winnen niet. Het vertrouwen van de socialisten en de christelijke partijen is echter zozeer afgenomen dat men geen andere mogelijkheid ziet. Als nu alle mensen die daar aan politiek doen proberen te denken aan de belangen van de burger van Italië, dan kan dat vlug overwonnen zijn. Maar zolang ze blijven denken aan eigen partijbelangen, kleine groepsbelangen, gaat het land ten onder en zullen veel mensen daarvoor de rekening moeten betalen. En zo kan ik doorgaan.

Ik kan spreken over Brazilië, Argentinië, Chili, Venezuela, de ontwikkelingen in Mexico enz. Altijd weer zie ik op de wereld dat men te weinig begrijpt, dat men moet denken in termen van het geheel. Maar ik zie ook dat steeds meer mensen zich losmaken uit de beperktheid van dit alles. En dan zeg je: dat is een gunstige ontwikkeling geworden, omdat de mensen die verder durven denken altijd de pioniers zijn.

Neem nu b.v. de geschiedenis van Columbus: een Genuëes in Spaanse dienst. Deze man had niet alleen het inzicht dat de theorie, dat de wereld rond zou zijn, waar was (overigens een theorie die allang bestond maar door een ieder was verworpen), maar hij had bovendien de moed om dit te bewijzen. Hij opende nieuwe continenten door het voorbehoud en de behoudzucht van anderen af te wijzen. Hij dacht niet alleen aan zichzelf. Zijn proef was in feite om de hele beschaafde wereld, inclusief Ferdinand, de koning, een klein beetje te kijk te zetten, om te laten zien waar de fouten zaten. Dergelijke situaties ontmoet je steeds weer.

Het zal u waarschijnlijk niet bekend zijn dat de elektrische gloeilamp door Edison werd uitgevonden, omdat iemand zei dat het onmogelijk was. Die iemand was toevallig een geleerde. En Thomas Alva (al was hij reeds erkend) erkende de geleerdheid niet zolang ze alleen op theorie berustte. Daarom heeft hij net zo lang gewerkt totdat hij de kooldraadgloeilamp had gevonden, die een heel lange tijd de bron van het elektrisch licht is geweest. Met dergelijke dingen, met die doorbreking van de beperking, krijg je de werkelijke ontwikkeling.

Als we kijken naar de wereld van vandaag, dan zien we overal polarisaties (een woord om van te rillen). Wat is er echter in feite aan de gang? Afrika maakt zich los van Europa. Azië maakt zich los van Europa en Amerika. Europa maakt zich steeds meer los van Amerika. Zuid-Amerika maakt zich los van Noord-Amerika. Het is alsof de zakelijke en economische bindingen steeds meer onder druk komen te staan. En het wonderlijke daarbij is, dat dit in feite de mensheid ten goede komt. Want je kunt niet spreken over Europa zolang je het hebt over een handjevol landen die voortdurend onderling aan het kiffen zijn. Je kunt niet spreken over Amerika zolang er sprake is van een betrekkelijk kleine belangengroep, die alle andere groepen op de een of andere manier domineert en exploiteert. Je kunt pas spreken over een volk, indien er een eenheid is ontstaan. Tot nu toe was er de eenheid van taal, kleding en gedrag. Ik ben bang dat die eenheid niet voldoende zal zijn. We zien namelijk dat deze onderscheiden steeds meer verwateren. Daarvoor in de plaats komt nu de eenheid van denken, van idealisme. En als die eenheid van idealisme wordt gevormd, kan ze niet mondiaal zijn; ze kan niet de gehele wereld omvatten.

De meeste mensen zijn niet in staat te weten wat de wereld is. Als een Europees staatsman moet onderhandelen met b.v. Mboetoe, dan begrijpen ze wel elkaars woorden, maar niet elkaars mentaliteit. Als Amerikanen spreken met Europeanen, dan is er ergens iets wat ze niet kunnen begrijpen, wederkerig. Ze verstaan elkaar niet. Daarvoor moeten ze eerst per werelddeel eenheden worden, voordat de zaak zich verder kan ontwikkelen. Maar het is wel een wegvallen van allerlei beperkingen. Dat zou in de U.S.A. beteke-

nen het wegvallen van allerlei ras- en geloofsgrenzen die daar op dit moment een heel grote rol spelen. Het zou in Europa betekenen het wegvallen van landsgrenzen en gelijktijdig van vooroordelen, die verschillende groepen ten aanzien van elkaar hebben. Het zou in Azië moeten betekenen het wegvallen van de systeemgrenzen en daarvoor moet in de plaats komen het tezamen zoeken van een reële leefmogelijkheid. Die is er.

Japan is in staat tegenwoordig te produceren wat industrieel nodig is voor een groot deel van Azië. Het overige deel kan Rood-China gemakkelijk aanvullen. En als de anderen dan hun landbouw en verdere ontginningen ontwikkelen, dan is Azië een unit die kan bestaan. Maar dan moet je ook niet meer praten over Japanners, Chinezen, Cambodjanen, mensen uit India en Pakisten enz. Dan moet je spreken over Azië. Wanneer die eenheid wordt gevonden, heeft de ontwikkeling een nieuwe fase bereikt en is het doel dat men zich stelt niet meer zo beperkt.

Nu zie ik u denken: wat moet ik daar nu mee beginnen?

Als je spreekt over de ontwikkeling van de wereld, dan moet je de moed hebben te zien dat in die wereld op dit moment de processen zich al aan het afspelen zijn, die zich ook in de enkeling moeten gaan afspelen: het verbreken van begrenzingsen, het wegvallen van vooroordelen, het zoeken naar samenwerking, het zoeken naar licht, want licht kan in elke mens leven. Maar als het in elke mens leeft, dan zal elke mens door dat licht, dat voor hem tot vuur wordt daar waar hij niet harmonisch is, gelijktijdig een reinigende procedure ondergaan. Hij zal veel moeten verliezen. Zonder verliezen kun je de eeuwigheid, de oneindigheid of het licht niet gewinnen. En dat is nu hetgeen ik als een soort boodschap vanavond probeer duidelijk te maken.

Als ik met u spreek over wat er in u gebeurt, knikt u allemaal waardig: "ja". Als ik met u spreek over alles wat er in de wereld niet in orde is, dan knikt u allemaal waardig: "ja". Maar op het ogenblik dat ik zeg: Mensen, u moet veel verliezen om de hogere waarden te kunnen omvatten, zegt men: Is dat nou nodig? Dat is onzin. Alles wat ik heb en meer daarbij is samen de hogere waarde. (Ik zeg niet dat u dat zegt. Dat zeggen alleen die andere stommelingen.) Je moet op een gegeven ogenblik gewoon durven verliezen om te kunnen winnen. Je moet je zekerheid verlaten om iets te bereiken waarvan je anders alleen blijft dromen. Je moet jezelf op de proef stellen. Niet alleen om te weten wie je zelf bent, maar ook om beter te weten wat je moet zijn in het geheel zoals je het beseft. En dat betekent dat we allemaal een klein beetje filosofisch moeten gaan leven en denken om in staat te zijn dat te verdragen, want dat is altijd nogal moeilijk.

Neem nu eens Nero, een man waarover ontzettend veel geroddeld werd. Nero was een man, die graag erkenning wilde. Hij hield ook voordrachten. Niet onverdienstelijk voor een amateur, maar u begrijpt wel, als Jantje van tussen de schuifdeuren wil promoveren naar het toneel naast een Ko van Dijk of Steenbergen, dan is het duidelijk dat hij het nooit kan winnen. Wat deed nu die arme Nero? Hij betaalde de mensen om te applaudisseren en als er met hem een ander verscheen (wat wel eens gebeurde) om die uit te fluiten als hij na hem kwam. Dat is nu een typisch menselijke reactie. Maar het was dezelfde Nero die een wagenrace wist te winnen, omdat hij van tevoren ervoor zorgde dat de paarden van zijn tegenstanders het een en ander met hun voedsel binnenkregen waardoor ze niet direct rap ter been werden. Het is zelfs één keer gebeurd dat een ijverige slaaf zich had vergist.

Het was een race met zesspannen. Dat kwam maar zelden voor. Nero zou eens laten zien wat hij kon. Maar wat gebeurde er? De paarden van een van de wagens (het was de blauwe wagen, Nero reed de rode) hadden teveel van het goedge gekregen. Het gevolg was, dat ze steeds langzamer gingen lopen en op een gegeven ogenblik zakten enkele paarden in elkaar. Ook dat was niet zo erg, maar die beesten snurkten! Op dat moment wist Nero niets be-

ters te doen dan de race te onderbreken. Iedereen zei: Kijk, hij wil niet winnen, als zijn tegenstander unfair wordt behandeld. Toen kreeg Nero toch nog een hoeratje; en dat wilde hij alleen maar hebben.

Wij doen vaak hetzelfde. Wij willen graag applaus. Maar applaus dat we niet werkelijk verdienen, kunnen we niet kopen. We kunnen niets waarmaken met andere middelen dan alleen met onze eigen bekwaamheid en onze eigen gaven. Vooral als je teveel tegelijk wilt zijn, lukt je dat nooit. Een handige duizendpoot is nooit weg, maar je kunt nooit een ster worden. Zoals iemand eens zei: Een groot kunstenaar is een monomaan. En dat is waar, want je moet één ding zien als het meest belangrijke, anders kom je er nooit. Maar je zult wel zien dat, als je dat ene nastreeft, er steeds meer bijkomt. Of je verengt zozeer dat er niets meer overblijft, of je wereld wordt zoveel groter dat je totaal verandert. Je blijft wel jezelf, maar je bent veel meer geworden. Nero heeft het nooit zover gebracht, maar er zijn mensen die dat wel hebben gedaan.

Het is eigenlijk de ontwikkeling van de mens die uit een streven voortkomt. Een streven moet beginnen met het op de proef stellen van jezelf: het verlaten van je veilige geborgenheid, het avontuur misschien. Pas als je dat aandurft, als je durft bewijzen wat je wel en wat je niet bent, manoeuvreer je jezelf in een positie waarin je steeds meer licht kunt verdragen, omdat je steeds minder probeert illusies in stand te houden en steeds meer feiten ontmoet. En door die feiten kun je dan ook meer licht overdragen aan anderen. Je kunt het licht aan anderen mededelen. Je wordt een reinigende factor. Dan geeft het niet wat je bent en wat je doet, maar je moet het wel helemaal zijn.

Voor jezelf is alles wat je als doel nastreeft eigenlijk alleen maar het doorprikken van een blaas waardoor er een opening ontstaat die je een grotere wereld laat zien.

"Ik tik tegen de rand van de wereld," zei het kuiken. En toen de schaal eenmaal gebroken was, kroop het snel onder de warme vleugels van de kloek en zei tot zichzelf: "Hoe groot is mijn wereld." Toen het wat later zijn eerste worm uit de aarde probeerde te plukken, zei het tot zichzelf: "Wat zijn er een monsters!" En toen het nog wat groter was, zei de kip tot zichzelf: "Waar blijft de haan."

Zo verlopen de dingen in het leven. Je verandert en met jou verandert je doel, maar ook je wereld. Als je dan wat meer bewust bent dan een kip en je begrijpt de samenhangen en je eigen functie in het geheel ook een beetje, dan maak je een werkelijke ontwikkeling door. Zoals uw wereld op dit moment een ontwikkeling moet doormaken of ten onder gaan, omdat de beperktheid die nu bestaat een vuur in zich draagt, als er licht komt waardoor veel van de wereld zal worden verteerd. Maar als de wereld zich opent en daardoor verandert, dan krijgt ze een kracht waarmee ze zelfs in deze uithoek van het Al misschien anderen een gave van licht zou kunnen geven.

Ik heb op mijn manier geprobeerd u duidelijk te maken wat ontwikkelingen kunnen zijn. Ik heb u willen laten zien wat er aan de hand is, niet alleen met de wereld en de kosmos maar met uzelf. Want een ieder, die zich bezighoudt met ontwikkelingen - op welke wijze dan ook - zal dit allereerst moeten herleiden tot zijn eigen ontwikkeling. Als je zelf niet groeit, kun je niets helpen te groeien, behalve wat je niet kunt beheersen. Maar als je zelf kunt meegroeien, krijg je steeds meer kracht om daardoor de verandering kenbaarder te maken voor anderen en zo die anderen de mogelijkheid te geven eveneens te groeien naar een ruimer bewustzijn, een sterker innerlijk vermogen en misschien ook wel een grotere innerlijke zekerheid waardoor je het avontuur van het leven toch wat gemakkelijker aandurft.

Ik moet nu afscheid nemen. Hartelijk dank voor uw gehoor, voor de gedachten die u ook buiten deze cursus om soms aan de inhoud van mijn lezingen hebt gegeven. Ik hoop, dat u er wat aan heeft gehad. Tot ziens,

Fr.

:--:

H A R M O N I E.

Harmonie is een veel gebruikt woord. De meeste mensen weten echter niet wat het betekent. Veel mensen denken dat harmonie bestaat uit een soort eenvormigheid. Dat is niet juist. Harmonie kan alleen dan bestaan, indien de meest verschillende elementen zich samenvoegen tot iets wat toch weer een geheel is.

Als wij het harmonisch-zijn van de kosmos bekijken, bestaat dat uit een enorm aantal tegenstellingen die elkaar zozeer aanvullen dat wat er ontstaat toch een homogeniteit is. Al ons harmonisch streven mag dan ook niet gericht zijn op het zoeken naar alleen datgene wat bij ons past.

Heel veel mensen denken: ik ben erg harmonisch, als ik alles wat bij mij past dichterbij haal en al het andere wegschuif. Maar dat is in feite een vorm van disharmonie, want daardoor maak je een verschuiving mogelijk waarmee je wit en zwart tegenover elkaar stelt zonder aan te nemen dat er tussentinten zijn. De werkelijkheid is deze:

In de eerste plaats moet ik in mijzelf harmonisch zijn. Harmonie in jezelf bereik je door te beseffen en te aanvaarden wat je bent. Dan zul je de verschillende eigenschappen ten goede en ten kwade (volgens je eigen oordeel) die je bezit, kunnen accepteren als een geheel en uit dit geheel kunnen ageren tegen de wereld, of reageren op de wereld.

Als je dit hebt bereikt, zul je verder zoeken in de wereld naar wat er bij je past. Dat is een normale menselijke reactie. Zo zal elke mens een omgeving creëren die ongeveer past bij hetgeen hij zelf is en bij hetgeen zijn leven betekent. Daarnaast kijk je naar alle dingen die schijnbaar niet bij je passen. Maar al datgene wat niet bij je schijnt te behoren, heeft toch een functie in je bestaan. Je moet het aanvaarden zoals het is en je moet proberen het een plaats te geven waardoor je ermee kunt leven en kunt werken. Dit geldt geestelijk, dit geldt ook stoffelijk.

Er is iemand geweest, die heeft gezegd dat het Koninkrijk der Hemelen bestaat uit lichte werelden, die in tegenstelling tot het buitenste duister één geheel vormen. Het buitenste duister blijft daarbuiten. Maar als het buitenste duister erbuiten blijft, dan is er een disharmonie in de totaliteit en dat kan niet bestaan. Dientengevolge moeten wij zeggen:

Alle werelden tezamen - lichte en duistere - vormen een eenheid waarin de totaliteit van de schepping tot uiting komt.

Dat wij die duistere werelden als zodanig niet aanvaarden is heel begrijpelijk. We behoeven namelijk niet duister te zijn, als wij in ons licht zijn. Maar wij moeten wel aanvaarden dat er duister bestaat en wat meer is: wij moeten dat duister niet verwerpen. Wij moeten het bestaan ervan accepteren en gelijktijdig proberen om al het licht dat voor ons mogelijk is zodanig te hanteren, dat het duister dat in zijn eigen waarde kan blijven bestaan niemand kan verslinden die niet geheel harmonisch is met dat duister. Dit zal ongetwijfeld voor de meesten van u enigszins een raadselspreuk zijn.

Als wij uittreden berusten al onze werkingen in de astrale sfeer ook op harmonie en disharmonie. Als ik een schrikvorm aanvaard door er bang voor te zijn, dan kan ze mij domineren, want het is een vorm van harmonie. Indien ik die schrikvorm geheel afwijs, zal ze mij niet kunnen aantasten en ik kan ervoor vluchten. Maar op het ogenblik, dat ik die schrikvorm zie voor wat ze is, past ze in mijn wereld zo goed als ik pas in de wereld van die schrikvorm, maar ze is voor mij dan geen angstvorm meer en kan mij niet domineren, terwijl ik omgekeerd die vorm niet zal aanvallen en vernietigen, daarvoor wegvluchten of haar doen wegvluchten. Ik zal haar alleen reduceren tot wat ze werkelijk is.

Harmonie is in het leven van de mens en ook in het gehele kosmische bestaan een doen wegvallen van pretenties om daarvoor de essentie in de plaats te stellen.

Wat ben ik werkelijk? Als je die vraag probeert te beantwoorden is dat vaak heel moeilijk. Je hebt zoveel dingen geleerd en gehoord waar je bij wilt passen, dat je de werkelijkheid niet helemaal kunt aanvaarden. Ze is meestal veel te eenvoudig voor de doorsnee-mens. Ook voor de doorsnee-geest is de waarheid omtrent de eigen persoonlijkheid vaak verre van wat men graag zou willen zijn. Maar goed, aanvaard dan eens wat je bent. Zeg eenvoudig: Zo ben ik en niet anders. Al het andere is zo op zijn eigen wijze. De pretenties moet ik leren doorzien. Alle schijn moet ik terzijde kunnen schuiven, maar ik mag niet daarmee de werkelijkheid die er achter schuilgaat eveneens verwerpen. Dan kom je tot een resultaat.

Een mens, die probeert om met iedereen in de wereld de vrede te bewaren, zal ontdekken dat dat niet gaat. Er zijn mensen die denken: harmonie betekent, dat ik vol vredelievende bedoelingen een ieder zonder meer tegemoet treed. De praktijk wijst echter uit dat, als je dat doet, je een pak slaag kunt krijgen en je nog niet verder komt. Het is doodgewoon: Ik moet accepteren dat er geweld bestaat. Ik moet accepteren dat ik mij tegen geweld moet kunnen verdedigen, maar gelijktijdig moet ik accepteren dat achter het geweld iets anders verborgen kan zijn. Als ik dat verborgene nu kan leren kennen, dan is het voor mij mogelijk om geweld uit te schakelen. Maar niet zolang ik alleen reageer op geweld, niet zolang ik mij onderwerp aan alles in naam en terwille van de harmonie.

Het is duidelijk, dat ook bij verdraagzaamheid dergelijke factoren een grote rol spelen. Verdraagzaamheid betekent: accepteren dat iets of iemand anders is. Het betekent helemaal niet, dat je je daaraan moet onderwerpen, want dan zou je zelf anders moeten worden en dat betekent verloochening van je persoonlijkheid wat onaanvaardbaar is. Je moet altijd precies weten wat je bent, wat je wilt en wat je kunt.

Het kunnen is ook voor een groot gedeelte illusie. Wij denken dat wij erg sterk en machtig zijn of dat wij erg onmachtig zijn. Ik feite hebben wij een bepaalde mogelijkheid, die wordt bepaald door wat wij zijn, door het bewustzijn dat wij bezitten, door de kracht die in ons leeft en die wij tot uiting kunnen brengen. Als wij deze dingen samenvatten, blijkt dat wij daarmee alleen in zekere zin kunnen reageren binnen de kosmos. O, geen lotsverbondenheid, geen voorbestemming; dat maken de mensen ervan.

Het is duidelijk dat iemand, die alleen maar op de fiets zit, moeilijk de TT van Assen kan gaan rijden. En iemand die platvoeten heeft grote moeilijkheden zal hebben, als hij ver moet lopen. Zo zijn er meer van die dingen.

Vraag je af: Wat zijn mijn kwaliteiten, wat zijn mijn eigenschappen, wat zijn mijn mogelijkheden? Dan blijkt dat die mogelijkheden erg beperkt zijn. Maar in die mogelijkheden ligt juist mijn kracht en mijn werkelijkheid. Indien ik die kracht en die werkelijkheid weet waar te maken, ben ik wel degelijk harmonisch met het geheel.

Er zijn mensen die zeggen: Iemand die vloekt kan niet harmonisch zijn. Nou, ik moet u één ding zeggen: ik heb veel mensen gehoord die niet harmonisch waren en die heel zoete woorden spraken. Per slot van rekening, als

je met een krachtterm uitdrukking geeft aan iets wat er in je leeft en daarmee voor jezelf een houding bepaalt, dan heb je daarmee iets gedaan waardoor je jezelf hebt gesteld voor wat je bent. Probeer je daaraan te ontkomen, dan loop je vast. Maar accepteer je dit: zo ben ik en die ander reageert op mij, dan moet je dat kunnen aanvaarden en dan krijg je desondanks harmonie. Er zijn heel veel mensen die dat niet begrijpen.

Er zijn mensen die denken: de kosmos is van God. Dat is iets wat gemaakt is van gesponnen suiker en fondant. Dat wij daar nu in zitten is toeval, want wij passen daar niet helemaal in. Maar Gods kosmos is een soort krentenbrood met allerlei soorten specerijen, kruiden, krenten, rozijnen en weet ik wat al niet meer erin. Daarom is het krentenbrood. Gods kosmos omvat alles: licht, duister, goed, kwaad, alles wat wij maar denken te zien, alle beperkingen, alle mogelijkheden en daardoor is zij de totaliteit. Als je het zo bekijkt, is het duidelijk dat je niets kunt afwijzen of verwerpen.

Je kunt voor jezelf iets verwerpen: Dit past mij niet. Maar je kunt niet zeggen dat het dan ook een ander niet past. Wat een ander is, weet je niet. Hoe een ander is, weet je niet. Waarheen een ander gaat, weet je niet. Wat een ander werkelijk verlangt, weet je niet. Je denkt soms dat je het weet, maar in 9 van de 10 gevallen projecteer je op die ander alleen maar dat wat in jezelf leeft. Het enige dat je kunt zeggen is: Kan ik met die ander op welke wijze dan ook die vreemde band krijgen, zodat ik kan zeggen: Hier is een soort samenhang ontstaan. Hier is een wederkerige reactie mogelijk.

Als ik hier tegen u spreek en u zit allemaal te luisteren en u probeert te begrijpen, dan zie ik zo hier en daar golfjes naar mij toe komen van: dat is eigenlijk wel waar en juist. Daarop reageer ik dan weer. Dit is een harmonie. Dat wil niet zeggen dat wij gelijk zijn. Maar het wil wel zeggen dat wij - juist door de erkenning van de verschillen die er bestaan - ergens een contact krijgen waardoor wij tezamen een waarheid naar voren brengen, die groter is dan wat ik afzonderlijk kan doen of wat u afzonderlijk kunt formuleren. Het is deze samenwerking die de werkelijkheid betekent. Deze samenwerking zullen wij overal moeten zoeken.

Als wij zoeken naar een kosmische harmonie, zullen wij moeten zoeken naar een harmonie die eerst alle delen van de kosmos omvat, omdat wij eenvoudig niet kunnen beginnen met het aanvaarden van de hele kosmos en gelijktijdig toch delen daarvan afwijzen.

Als wij nu zoeken naar een harmonie met God, dan moeten wij God niet bepalen, dan moeten wij God beleven. Dan moeten wij - die kracht in onszelf erkennend - proberen hieraan uiting te geven door daarbij alles wat niet deugt te accepteren en te brengen op de plaats waar het hoort, namelijk de onderlijning van wat wij erkennen als het positief Goddelijke. Dan heeft het zijn functie en zijn zin.

Als ik licht teken en ik zou dat willen accentueren, dan doe ik dat door er een donkere lijn naast te tekenen, zodat het licht naar voren springt; het krijgt dan reliëf.

Zo is het in mijn persoonlijkheid ook. Het licht in mijn persoonlijkheid (nu heb ik het even over mijzelf en niet over u) bestaat wel degelijk, maar er zijn ook duistere eigenschappen. Die duistere eigenschappen zijn noodzakelijk omdat ze de lichte eigenschappen een mogelijkheid verschaffen zich kenbaar te maken. In die samenhang is het licht. Zonder de omlijning zou het een vaagheid zijn. En als dat voor mij al geldt, dan moet het in de kosmos ook gelden.

Alles wat er kwaad is en alles wat er goed is, moeten samenspelen. Daarbij moet datgene wat z.g. kwaad heet, wat wij zien als duister, het licht kenbaar maken. Maar het mag het licht niet domineren. Zoals het licht ook het duister niet mag domineren. Ze moeten tezamen het beeld

vormen van de volmaaktheid.

Als ik op deze laatste bijeenkomst van uw groep spreek over harmonie, dan doe ik dit niet voor niets. Als je je bezighoudt met allerlei filosofieën, met de ontwikkeling van de wereld, met alle grote en bezielende krachten die er in de wereld zijn, met de bezielende krachten welke in die wereld kunnen leven, dan komt er een ogenblik dat je je afvraagt: Wat ben ik nu? Hoe is een harmonie in dit alles mogelijk? Dan kun je zeggen: Die harmonie is alleen mogelijk door te accepteren dat het allemaal bestaat, te accepteren wat je zelf bent en dan te functioneren in het geheel.

Als je een kerk bouwt, dan kan een steen zeggen: Ik weet niet waarom ik groter of kleiner ben dan een andere steen. Maar dat is niet belangrijk. Het belangrijke is dat hij in dat gaatje in de muur past waardoor die muur een geheel wordt.

Dat is eigenlijk het hele raadsel van harmonie: niet meer of niet minder willen zijn dan je bent. Maar dat wat je bent bewust en volledig invoegen in een totaliteit zonder iets daarin te verwerpen en zonder daardoor iets in jezelf of omtrent jezelf te ontkennen. Dit is een samenwerking en een waarheid waaruit een sfeer voortkomt die de openbaring kan worden genoemd van de Schepper zelf.

Wie op deze wijze harmonie nastreeft, zal steeds meer ervaren dat hij in zich de kracht krijgt om niet alleen zuiver zichzelf te kennen en te zijn, maar gelijktijdig vanuit zich de schoonheid van de totaliteit te erkennen, de wijsheid en het inzicht te gewinnen waardoor het geheel meer benaderbaar wordt uit het eigen begripsvermogen en - in de eenheid levend - gelijktijdig het bestaan van de totaliteit te accentueren, ook door zijn beperkt bestaan in welke wereld of welke sfeer dan ook.

--:-

V A K A N T I E.

Een woord dat de mensen graag gebruiken. Vakantie: vrij zijn, anders zijn. Als je goed kijkt, dan werken ze zo hard om anders te zijn dat ze doodmoe zijn en blij dat het gewone sleurtje weer begint. Want zo is het altijd.

Wij stellen ons iets voor en denken dat wij vrij kunnen zijn. Maar wij kunnen niet werkelijk vrij zijn. We kunnen alleen maar onze gebondenheden, verplichtingen en activiteiten veranderen. En dit geldt in de gehele kosmos. Wij kunnen geen vakantie nemen van het leven. Wij kunnen niet vrij zijn van het leven, maar wel kunnen de processen van leven zich afwisselen. Als ik in de geest ben, dan heb ik ongetwijfeld het gevoel dat ik vakantie heb van een stoffelijk bestaan. Maar omgekeerd: wanneer ik in de stof ben, dan heb ik misschien ook weer het gevoel dat ik enige vakantie heb verdiend, maar dan zoek ik die niet in geestelijke zin, want ik weet eigenlijk niet wat ik zoek.

Het woord vakantie is een illusie. Het is het wegvallen van het werk, maar het is gelijktijdig het ontstaan van andere spanningen. Het is a.h.w. spanningen afwisselen met andere spanningen. En dan zeggen ze: Vakantie geeft evenwicht. Maar ontstaat het evenwicht niet veel eerder door de andere gerichtheid van de inspanningen dan door de feitelijke ontspanning?

Ik geloof, dat wij in ons voortdurend de spanningen moeten opheffen. Dat wij onze eenzijdigheden moeten verbreken. Als je dit vakantie wilt noemen, is dat een goed woord daarvoor. Want het is de werkelijke ontspanning die ontstaat, wanneer we de eenzijdigheid van ons wezen verbreken en daardoor de veelzijdigheid, de pluriformiteit van ons werkelijk bestaan weer tot uiting brengen. In deze pluriformiteit van ons bestaan kunnen we de essentie ervan beter beleven en tevens de kracht vinden om in elk facet van ons wezen de totaliteit beter tot gelding te brengen.

--:-

OCCULTE FILOSOFIE

HOOFDSTUK X.

K R A C H T.

In alle occultisme worden we geconfronteerd met krachten. Vaak zijn het krachten die zich aan ons manifesteren op een wat wonderlijke manier. Soms ook hebben we gewoon te maken met verschijnselen waarvan we niet weten waar ze vandaan komen. Maar één ding is zeker: energie vragen ze alle. Als we de vorm en het wezen van die energie eens willen nagaan, dan lijkt het mij verstandig om allereerst te kijken vanwaaruit de kracht werkt. We komen dan tot de conclusie, die voor sommigen van u misschien een beetje vreemd lijkt: de kern van kracht in alle occulte verschijnselen op aarde is altijd weer de mens. De mens is het kernstuk.

Als vreemde krachten zich op aarde manifesteren, dan zal hun vorm worden bepaald door de mens. De wijze waarop ze in brandpunt worden gebracht t.a.v. bepaalde personen, feiten of voorwerpen worden bepaald door de mens. Als er een mechanisme is, zoals we dat in spookhuizen wel zien, dat soms kan worden geactiveerd, dan blijkt dat de kracht, die het hele verschijnsel dat zich zelfstandig verder ontrolt aan de gang kan brengen wederom de mens is. Onze eerste conclusie moet dus zijn: De mens op aarde is het middelpunt van alle occulte verschijnselen. In hem zit ergens de vreemde eigenschap waardoor krachten zich kunnen manifesteren.

Dan moeten we ons in de tweede plaats afvragen, of we die krachten misschien moeten onderscheiden in verschillende soorten.

We zien dan allereerst natuurlijk de gewone verschijnselen waarin de mens zelf centraal staat. Denk eens aan telepathie, paranormale genezing, vormen van helderziendheid, helderhorendheid, correctie van krachten, hypnose en wat dies meer zij. In al deze gevallen is er wel degelijk sprake van mentale en soms zelfs van geestelijke energieën. Maar de mens zelf is het die deze krachten opwekt. De mens zelf is het die ze richt. De mens zelf bepaalt ze. Ook als de mens daarbij kan putten uit andere krachtbronnen, mogen we in deze gevallen zeggen: de energie is zuiver menselijk. Haar wezen moet dan ook gebaseerd zijn op de eigen kracht van de mens: de levenskracht.

Alles wat uit de mens onmiddellijk kenbaar wordt en door hem volledig kan worden beheerst, berust op menselijke vitaliteit. De verschijnselen zullen mede worden bepaald door het trillingsgetal van de persoon, daar hiermede de kwaliteit en de eigenschap van die vitaliteit naar buiten toe nogmaals apart worden bepaald.

De krachten van de geest. Ook een belangrijk punt voor vele mensen.

Als een geest zich manifesteert, gebruikt hij daarvoor energie van zijn eigen wereld. Maar hij kan die energie niet zonder meer gebruiken.

Hij moet haar aanpassen aan de menselijke wereld. Hiertoe heeft hij op aarde een punt nodig waar menselijke levenskracht aanwezig is die voor hem bruikbaar is.

Nu is het wonderlijke dat die levenskracht ook kan zijn vastgelegd in voorwerpen: edelstenen, bepaalde zegels enz. In al die gevallen geldt dus: de kracht, die werkt wordt bepaald door de geest. De transformatie van deze kracht tot iets wat op aarde kenbaar is en werkzaam kan zijn, geschiedt wederom door een fragment van menselijke levenskracht.

De demonische machten.

We hebben op aarde namelijk te maken met z.g. demonische machten. Nu wordt er heel veel demonisch genoemd dat heel wat anders is. 9/10 van de demonen op aarde schuilen in het menselijk onderbewustzijn. Maar dat betekent dat er nog 1/10 overblijft waarin werkelijk geestelijke krachten aanwezig kunnen zijn.

De demon (dit woord nu eens in zijn negatieve zin gebruikt en niet in de Griekse betekenis van het innerlijke licht) is een wezen dat zich kan bevinden: gemanifesteerd in de astrale sfeer, kan stammen uit lagere sferen die vormbewust zijn en het kan de uitstraling van een wezen zijn dat zich in een zeer lage sfeer bevindt, maar de mogelijkheid heeft zijn gedachten zeer scherp te concentreren op meer stoffelijke, althans meer vormbevattende sferen. In al deze gevallen is de demon zelf dus wel degelijk energie; het is een vorm van kracht. Maar het wonderlijke is dat deze kracht alleen werkzaam kan zijn, indien een vergelijkbare kracht aanwezig is. Anders gezegd:

Als lichte krachten zich overal wel kunnen manifesteren en overal wel een mens kunnen vinden waardoor ze op aarde kenbaar worden, geldt dit voor de demon en voor de z.g. boze krachten zeker niet. Wanneer de demon uitstraalt, dan zal er iets moeten zijn waarin de trilling van zijn uitstraling reeds aanwezig is. Nu kan dat een accoord zijn, dus een samenstelling van vele verschillende trillingen.

U heeft een eigen trillingsgetal. Het gemiddelde menselijke trillingsgetal bevat gewoonlijk 16 tot 32 verschillende frequenties die samenvloeien in één hoofdlijn, die men kan uitdrukken. Indien nu één van de 16 factoren harmonisch is met wat die geest uitstraalt, zal deze ene factor tijdelijk alle andere gaan domineren. Ze wordt onmetelijk versterkt en daardoor wordt de persoon in kwestie - bewust of onbewust - instrument van het demonische.

De bestrijding van demonen is meestal gebaseerd op het afweren van de demon. U kent allen de weerkaatsingstechnieken. We hebben het er hier wel eens over gehad. Zo'n weerkaatsingstechniek heeft natuurlijk wel zekere bezwaren.

Ik kan een kracht alleen weerkaatsen, indien in mij niets is dat ongecontroleerd kan antwoorden op de uitstraling van de demon. Is dat wel het geval, dan ben ik hulpeloos. Tenzij - en dat is een andere mogelijkheid - ik één van de andere factoren, die een rol spelen in mijn uitstraling en mijn trillingsgetal mede bepalen, zodanig kan versterken dat deze trilling alle andere domineert. Daar waar een lichtende uitstraling is, kan een duistere uitstraling geen dominantie meer verwerven. Hier heeft u dan een beeld van de manier waarop die kracht werkt.

Maar met de geestelijke krachten weten we nog steeds niet waar we aan toe zijn, want wat is eigenlijk die geestelijke kracht? Daar moeten we ook even over nadenken.

We spreken over de goddelijke Kracht. Een heerlijk vaag woord voor iets waar we niets van afweten en dat we daarom in ons eigen denken kunnen projecteren in elke vorm die we maar willen. Er is echter een alomvattende kracht of oerkracht. Dat is de energie waaruit alles - materie zowel als geest - is opgebouwd. Daaruit kan dus alles voortkomen. Hoe ontstaat nu b.v. een geestelijke vorm uit deze oerkracht?

Wel, de oerkracht op zich is een geheel. Maar als een deel van dit geheel op een bepaalde wijze in beweging komt (zoals je je een zonnestraal kunt voorstellen die door een wolk valt en tijdelijk een afzonderlijke lichtstraal lijkt te zijn), dan ontstaan er in die straal brekingseffecten. Deze bepalen weer de werking van die straal. Als er nu in het Goddelijke een beweging is (het is maar een vergelijkende term), dan zal het deel waarin die beweging (deze verplaatsing t.a.v. de rest) zich manifesteert invloed krijgen op al het andere. Hieruit ontstaat een bewustzijn, maar gelijktijdig een functie.

Een andere vergelijking:

Als je gaat kegelen, dan zet je de bal op de baan. Als je dit juist doet, loopt de bal precies in het midden en dan is het alle negen. Als je nu weinig van kegelen afweet, dan zet je hem meestal verkeerd of hij heeft een vals effect en loopt in de goot en dan heb je niets. Heb je echter een beetje beheersing over het spel, dan kun je de bal toch altijd wel zo opzetten dat hij een paar kegels raakt.

Als we nu te maken hebben met de perfecte kracht, dan is die rechtlijnig. Dat wil zeggen: de inwerking op alles wat er omheen is - of het nu beziend is of niet - betekent een beantwoorden aan de kwaliteit van deze kracht. Indien die kracht niet geheel bewust of niet volledig beheerst is, zal ze zeer waarschijnlijk maar een deel van hetgeen ze wil kunnen bereiken. Anders gezegd: het antwoord dat uit de kosmische kracht komt, is maar een deel van wat het bewustzijn (de structuur van die tijdelijk afgezonderde eenheid van kracht) zou willen bereiken. Er ontstaat een soort noodlotsdrang. Als er nu een afzwaaijer is, dan krijgen we iets wat precies het tegendeel bereikt van zijn bestemming, want de bal wordt opgezet om alle negen te treffen. Als hij dus in de goot komt, is het precies verkeerd; hij raakt niets. Wij zouden dat een negatief succes kunnen noemen. Nu stap ik even af van deze vergelijking.

Als je te maken hebt met een kracht, die geen respons weet te vinden op zichzelf, dan reageert ze op alles wat tegenstelling is. Dan blijft het effect, de kracht en alles precies hetzelfde, alleen het resultaat is anders. Het resultaat is dan: dat in plaats van waar te maken wat je wilt, je eigenlijk waarmaakt wat je niet wilt. Goethe zegt dat heel aardig in het eerste deel van Faust, als het gaat om de jonkheer met de paardehoeven: "Der Geist der stets verneint und doch das Gute schafft." (De geest die voortdurend ontkent en toch het goede tot stand brengt.) Dat is eigenlijk de demon.

De demon is een geest, die altijd negatief of destructief wil werken, maar alles wat geen antwoord geeft eigenlijk in feite vorm, kracht en inhoud geeft. Dat klinkt waarschijnlijk wat vreemd, maar denk eens aan Genesis. Daar komt de duivel in de vorm van een slang heel toepasselijk in de boom en verleidt Adam en Eva. Daardoor krijgen de mensen de kennis van goed en kwaad. Nu is het vreemde: de mens wandelt met God. Hij is zich niet bewust van zichzelf. Nu eet hij van de Boom der Kennis van Goed en Kwaad. Wat gebeurt er nu? De mens wordt zich bewust van zichzelf (uitgedrukt in de gelijkenis als het schaamtegevoel e.d.), maar kan gelijktijdig ook een bewust contact met God opnemen. Dus als je het goed bekijkt, heeft zelfs hier de demon in zijn behoefte om de mens a.h.w. te verjagen uit het paradijs om de concurrentie onmogelijk te maken de kans geschapen voor de mensheid om in zekere mate bewust - qua besef zelfs in een gelijkwaardigheid - God te ontmoeten. Dat is het kentekenende van deze geestelijke kracht. Ik kan die kracht nooit ontdoen van haar band met de oerkracht. Of we die oerkracht God noemen of iets anders, doet verder niet ter zake.

Als je zelf dingen doet, ach u weet het allemaal wel, dan krijg je soms de meest onverwachte gevolgen. Maar waarom krijg je juist die gevolgen? Wat bepaalt de invloed van wat je eigenlijk wilt en wat dan net niet gebeurt of omgekeerd: wat je eigenlijk niet wilt of niet nastreeft en wat

je ondanks jezelf toch weer waarmaakt. Dat is heel eenvoudig dit:

Elk mens is ook deel van die goddelijke kracht. Als een mens een uitstraling heeft, kan hij menselijk gezien "ja" zeggen tegen iets.

Denk maar aan de dame met een vermageringskuur die "ja" zegt tegen een taartje. Ze zegt tegen zichzelf: ik vind het niet zo belangrijk, dus zal ik het maar doen. Maar ze voelt zich schuldig. Anders gezegd: ze verwerpt. Ze verwerpt en aanvaardt tegelijk. Is er nu sprake van een goede invloed, dan zal die verwerping worden uitgestraald. Dat kan dan een komische situatie geven. Die dame zal dan de omzet in taartjes in haar omgeving aanmerkelijk doen afnemen, want ze straalt de ontkenning van de lust uit, terwijl ze gelijktijdig zich bezat aan haar lust.

U vindt het misschien wel vreemd, maar probeer het verder te volgen, het is heus wel interessant voor u.

In mijn leven als mens of als geest geldt dus eigenlijk hetzelfde wat ik over de demon heb gezegd. Zodra mijn streven positief is, volledig door mijn "ik" wordt aanvaard, zal alles wat ik uitstraal alle krachten rond mij activeren. Ik sta nooit alleen. Ik sta altijd in verbinding met een kracht om mij heen. Maar als ik iets wel wil en ook weer niet wil, dan is het maar de vraag, of dat wel of dat niet in mijn besef goed is. Is het namelijk verkeerd, dan ben ik op dat moment demonisch; wat ik doe is dus demonisch. Maar door hetgeen ik doe, zal ik vaak het tegengestelde tot stand brengen van hetgeen ik eigenlijk voor mijzelf op dat ogenblik wens. Laten we proberen hiervan een concreet voorbeeld te geven:

U ontmoet een medemens. U zoudt met die medemens wel willen uitgaan, maar eigenlijk heeft u het gevoel dat u het niet moet doen. U zoudt het echter wel leuk vinden. Op dat ogenblik bent u geestelijk gezien in twee delen gesplitst. Uw uitstraling die naar de oerkracht gaat (die positief reageert) zegt "neen". Terwijl het negatieve (datgene wat "ja" zegt) alleen maar antwoord kan krijgen van iets wat als negatief kan worden bestempeld, dat nl. precies diezelfde trilling al in zich heeft. Het zal duidelijk zijn dat, tenzij degene net wie u wilt uitgaan precies dezelfde negatieve factor bezit op dat ogenblik, er eerder een verwijdering ontstaat dan een contact.

Verder is het ook heel wonderlijk om te zien, als je je bezighoudt met die kracht, hoe mensen en ook geesten enorme krachten weten op te brengen en weten te richten door één te zijn. Dat is b.v. het geval bij een Wessac-bijeenkomst. Hier is een praktisch gelijke geestelijke afstemming in positieve zin van een groot aantal entiteiten en daardoor kunnen krachten tot uiting komen die je normaal nooit kunt beleven. Maar mensen zijn waarschijnlijk een beetje anders dan geesten en degenen die geestelijk heel erg bewust zijn.

Wij vinden in bepaalde streken (in India en in nog enkele andere landen is het hier en daar nog het geval) de z.g. orgiastische magie. Dit betekent dat mensen in een roes komen, in die roes copuleren, maar met dat alles één bepaalde bedoeling hebben. Het wonderlijke is dat daardoor ook enorme emoties worden ontketend die ook gelijkgericht zijn. En als het doel nu maar positief is, want dat is noodzakelijk, dan zal de hele wereld daarop antwoorden. Ook deze vorm van magie werkt wel degelijk.

Bij krachten moeten we dus rekening houden met de afstemming.

Wat ben ik zelf? Wat ben ik werkelijk? Wat wil ik werkelijk? Zodra ik in mijzelf één ben, geen enkele verwerping ken met hetgeen ik nastreef of bedoel, dan zal alleen mijn concentratie op dit doel reeds krachten aantrekken waardoor het doel wordt verwezenlijkt. Ik heb daarbij dan helemaal geen plechtigheden nodig. Er behoeft verder helemaal geen actie te zijn van mijn kant. Gewoon het feit dat ik dit wil, maar werkelijk met mijn gehele wezen, activeert rond mij de oerkracht, die vorm en gestalte gaat krijgen in overeenstemming met wat ik uitstraal. Daar staat natuurlijk weer tegenover dat ik nooit iets kan waarmaken waar ik niet helemaal achter sta.

Dan kan ik het nastreven, soms zelfs de uiterlijke vorm ervan bereiken, maar de essentie bereik ik nooit. Ik bereik altijd het tegendeel. De uitspraak van Goethe was dus wel heel juist.

Als ik negatief ben, dan wil ik altijd iets voor mijzelf. Ik wil iets afbreken of ik wil iets opbouwen tegen anderen in plaats van voor anderen. In zo'n geval kan ik misschien tijdelijk iets bereiken wat erop lijkt, maar de eigenlijke werking is altijd het tegengestelde van mijn bedoeling. Zo ziet u dat die krachten eigenlijk aan wetten gehoorzamen.

Als ik de oerkracht zelf zie en vraag: aan welke wet gehoorzaamt ze, dan kan ik er alleen maar naar gissen. In die oerkracht ken ik een voortdurend evenwicht. Maar dat is het evenwicht van potentialen, niet het evenwicht van uiting. Het is een evenwicht van mogelijkheden, niet van feiten. Ga ik echter na wat daarnaast het geval is, dan blijkt mij dat de oerkracht kleine delen oerkracht uitzendt die persoonlijkheid hebben, die actie in het geheel mogelijk maken, die actie kennen op het geheel. Wanneer die bepaalde delen een kringloop volbrengen (dat gebeurt meestal), dan zien we dat ze na verloop van tijd weer terugkeren naar het centrum van de kracht waaruit ze zijn ontstaan. En nu het wonderlijke: Hierbij kan opnieuw precies dezelfde krachteenheid, zonder dat haar beslotenheid of haar geest en besef verbroken is, weer momentum gewinnen. Ze krijgt dus een grotere energie en begint dan weer een soortgelijke baan af te leggen.

Als wij daarover spreken, dan hebben we het over de reïncarnatiecyclus of zoiets, maar we denken daarbij aan de verschijnselen. Hier hebben wij het over de kracht.

Wanneer een bepaalde vorm steeds weer in het licht terugkeert, dan zal de positieve waarde die in de figuur zit elke keer, als de terugkeer tot het licht heeft plaatsgevonden, versterkt zijn. Dan zegt er iemand: Hoe kan dat, want je incarneert uit een bepaalde sfeer. Volkomen waar. Maar er is altijd een ogenblik waarop de wil tot incarnatie ontstaat en er een black-out op volgt. Je hebt het niet meer, je ziet het niet meer, je weet het niet meer. Dat gaat kort vooraf aan de definitieve keuze. Dit is het ogenblik waarvan men zegt - occult denkend - dat je de totaalkracht weer ondergaat en daaruit vermogen, levenskracht e.d. put die je nodig zult hebben. Dit is op z'n minst genomen een zeer interessante stelling en voor zover ik kan nagaan ook wel een feit. Want alle kracht keert tot haar oervorm terug en kan in gewijzigde of gelijke vorm wederom uit die oerkracht in verschijning treden in de voor ons kenbare wereld.

De situatie waarin wij verkeren ten aanzien van die oerkracht maakt het ons onmogelijk precies te zeggen wat ze is of wat voor kwaliteiten ze heeft. Het is hetzelfde als te zeggen: Ik ga de samenstelling van de lucht constateren alleen door adem te halen. Tot op zekere hoogte kun je de vreemde waarden die erin zitten wel herkennen, maar aan de samenstelling van de lucht zelf ben je zo gewend, daar leef je zo in, dat je die niet merkt. En zo merken we de oerkracht niet. Alleen indien ze antwoordt op een deel of op het geheel van ons wezen, wordt de oerkracht kenbaar. Vreemd genoeg echter niet in haar wezen, in de enorme energie die er ontstaat, maar alleen in het resultaat dat die energie voor ons heeft in de omgeving of in onszelf.

Hiermede hebben we weer wat meer gezegd over de energie. Ik zou nu nog in het kort willen zeggen wat de energie van de ziel is, wat de energie van de geest is en wat de occulte energie van de mens is.

De energie van de ziel is gelijk aan de oerkracht, maar beperkt. Zij bevat alle mogelijkheden, maar de uiting van die mogelijkheden wordt voor een groot gedeelte bepaald door de contacten die men heeft met de oerkracht, die rond dit afgesloten deel bestaat.

De geest is een bewustzijn dat ontstaat door de reacties, die de ziel ontmoet en opwekt in de oerkracht rond het "ik". Haar bewustzijn stelt de geest niet in staat een keuze te maken die buiten deze ervaring ligt. Maar voor zover er bekende ervaringen zijn (het is ook een soort geheugen) bestaat de mogelijkheid uit verschillende reacties te kiezen of een voorkeur uit te drukken voor zekere reacties. Hierdoor wordt de eigen afstemming of trilling van de ziel naar buiten toe mede bepaald. Dit betekent dat alle krachten, die in haar zijn of door haar aan 't geheel kunnen worden onttrokken, alleen op een zeer bepaalde manier tot uiting zullen komen. De kwaliteit of kracht van een geest is dan ook het bewustzijn waardoor een gerichtheid van kracht ontstaat die op het geheel, maar slechts op het erkende deel van de kosmos invloed kan hebben.

Voor de mens geldt: de mens wordt beperkt in het gebruik van zijn krachten door zijn voorstellingsvermogen, door zijn innerlijke gesteldheid: eenheid, gespletenheid, innerlijke verdeeldheid. In de praktijk zal de mens alle kracht van de geest (indirect zelfs die van de ziel) kunnen gebruiken vanuit zichzelf, door zichzelf, mits zijn streven een volledige eenheid is en er in hem ten aanzien daarvan geen twijfels of voorbehoud bestaan.

Als u zich afvraagt hoe u die kracht zelf ervaart, moet ik constateren dat u haar even weinig ervaart als de atmosfeer rond u. U merkt eerst dat de lucht in beweging is, als die beweging er is; dus als er wind is. De kracht in mij zal ik nooit ervaren als zodanig. Ze is voor mij een normaal en continu deel van mijn bestaan. Maar op het ogenblik dat die kracht werkzaam wordt, word ik mij ervan bewust. Dan zal ik plotseling stromingen ontdekken. Ik kan verschillende lichamelijke reacties ontwikkelen: prikkelingen b.v. in bepaalde delen van het lichaam, het bekende koudevoeten-verschijnsel bij een circulerende kracht e.d. Deze maken dan de kracht kenbaar. Het is echter maar een klein gedeelte dat op die manier kenbaar wordt. Het geheel kan ik in of aan mijzelf niet constateren dan door de werkingen die ik vanuit mij tot stand breng.

Wij hebben deze cursus niet zonder reden "occulte filosofie" genoemd. Een filosofie is iets wat wel gebaseerd is op bestaande feiten, maar dat niet bewijsbaar is in stoffelijke zin en als zodanig dus niet kan gelden als een wetenschap zonder meer.

In feite is occultisme vanuit menselijk standpunt voor een groot gedeelte filosofie. Als wij ons bezighouden met de kracht die in de mens speelt, de verschijnselen die tot stand kunnen worden gebracht, de bezieling van de aarde, de sterren en al die dingen meer, dan werken we met iets wat wel aannemelijk is, waarop vele verschijnselen eventueel kunnen wijzen, maar dat stoffelijk gezien onbewijsbaar is. Wij leven in een wereld waarin het bewijsbare slechts een klein gedeelte van het mogelijke representeert.

In deze cursus hebben wij u vooral wakker willen maken voor alle mogelijkheden die er zijn. Er zijn ook heel wat praktische tips gegeven. We hebben misschien hier en daar ook wel wat heilige huisjes omvergehaald. Het zal u duidelijk zijn, als u dit laatste stukje over kracht nog eens goed overweegt, dat het niet nodig is om met bepaalde rituelen te werken, ook als rituelen in het occultisme heel veel voorkomen. Wij hebben geen symbolen nodig, tenzij ons eigen bewustzijn alleen door een symbool tot een innerlijke eenheid gesmeed kan worden. Het is onze reactie die bepaalt, niet de kracht zelf die erdoor wordt bepaald.

Het hele occultisme bestaat uit verschijnselen die niet gemakkelijk te verklaren zijn. De laatste tijd doet de mens experimenten o.a. met telekinese, met telepathie en de laatste vormen van proefnemingen in o.m. het

zuiden van de Sovjet Unie behelsen op het ogenblik ook helderziendheid in een bepaalde vorm. Maar de mens staat altijd voor één raadsel: het is de mens zelf die de bepalende factor is. Dat maakt het wetenschappelijk ontzettend moeilijk, want elke mens is anders. Je kunt dus niet een aantal proeven opstellen waarop een ieder gelijk zal responderen. En als je dat dan probeert, zoals bij de blind-keuzeproef die door parapsychologische groepen wordt gebruikt om begaafdheden vast te stellen, dan is dat alleen goed, indien de mens daarop is ingesteld. Het is nooit een bewijs van een werkelijk paranormaalvermogen. Het is ook geen bewijs dat er geen paranormaalvermogen is. Het is alleen een bewijs dat er ergens een factor is die de normale kansberekening beïnvloedt. Maar welke, dat weten we niet. Daarom moeten we wel uitgaan van het onbewezene en het onbewijsbare.

Wij moeten ons eigen bewijs brengen. Wij moeten onszelf overtuigen, niet de wereld. Bij de afsluiting van deze cursus, is het misschien heel goed u dit nog eens op het hart te drukken.

U hoeft niemand te overtuigen van uw paranormale begaafdheid, van uw kwaliteit of van uw mogelijkheden met de occulte. U moet uzelf daarvan overtuigen. Want eerst als u het gevoel heeft dat iets mogelijk is, zelf het geloof heeft dat er iets bestaat en dat het op u kan inwerken en door u kan werken, zijn de werkingen mogelijk geworden. Dan pas heeft u de innerlijke afstemming bereikt waardoor u kunt antwoorden op alles wat er rond u is op een bepaald terrein. Dan kunt u paranormaal genezen, omdat u het gevoel heeft te kunnen genezen. En door het geloof daarin - ook zonder er verder geesten, gebeden of wat dan ook bij te halen - kunt u levenskracht onttrekken aan de oerkracht en uit vele andere krachten die rond u zijn en die op u zijn afgestemd. U kunt die projecteren op iemand en daarmee de meest fantastische genezing tot stand brengen. Maar onthoudt u wel: alléén als u erin gelooft!

Als u het occultisme bestudeert om daarmee praktisch zoveel mogelijk iets te doen, moet u beginnen uzelf te overtuigen van de mogelijkheid; niet alleen in het algemeen voor de wereld maar ook voor uzelf. Want heeft u die overtuiging gewonnen, dan bent u een stap verder. Dat betekent niet dat alles precies juist is. O, vele z.g. occulte verschijnselen en uitingen worden voor 9/10 door het wensleven van de mens bepaald. Want u bent het die bepaalt wat er gebeurt.

Er zijn mensen die zeggen: Een bepaalde geest moet doorkomen. Wat er doorkomt is een bewustzijn, maar niet die bepaalde geest. De vorm van de uiting wordt voor een groot gedeelte misschien bepaald door degene die de uiting weergeeft. Op zichzelf is dat niet zo belangrijk, als wij daarmee in de richting van de waarheid kunnen streven.

Ik geloof dat waarheid in de eerste plaats is: het ontsluiten van de vele gebieden in en rond de mens, die op dit ogenblik - stoffelijk gezien - niet bestaan. We moeten gewoon leren om een beetje magisch te denken, om te werken met geestelijke kracht, om waarnemingen te doen. En hoe we dat nu precies doen, ach, dat is een tweede zorg. Belangrijk is, dat we voor ons feiten verzamelen die voor ons overtuigend zijn. En als we die overtuiging hebben verkregen, dan kunnen we met die kracht naar buiten toe iets bereiken. Dan kunnen we een medemens genezen, dan kunnen we misschien ook onszelf genezen. Maar als u nietgelooft dat u zichzelf kunt genezen, dan kunt u dat niet, ook al kunt u ieder ander genezen. Als u niet gelooft dat u in staat bent om helderziende waarnemingen te doen, dan zult u ze nooit doen, ook al bent u ervan overtuigd dat anderen dat wel kunnen. Daarom, zoek naar elke weg en elke mogelijkheid om die onbekende kracht voor uzelf en vanuit uzelf te beleven.

Zeg niet, dat het alleen voor uitverkorenen bestemd is. U bent ook deel van de goddelijke Kracht of de oerkracht zo goed als ieder ander. Zeg niet, dat bepaalde dingen erg belangrijk zijn, als u er niets mee kunt doen. Streef in het occulte altijd naar het doelmatige voor zover u dat mogelijk is, want het doelmatige vindt respons in uw persoonlijkheid. Daardoor verandert uw afstemming. En als u op den duur heeft geleerd hoe u bepaalde occulte krachten en verschijnselen kunt oproepen, dan heeft u ook geleerd hoe u uw eigen trillingsgetal en uitstraling tijdelijk kunt domineren en veranderen. Dan kunt u de vele deelstralingen, waaruit/geestelijk image is opgebouwd, beheersen en afwisselend bepaalde kwaliteiten van uw wezen zodanig overheersend opstellen, dat u daarmee kunt werken./uw

Probeer ook niet om vele dingen tegelijk te zijn. Als u werkt met occulte krachten, als u zich zelfs maar bezighoudt met de studie van het occultisme, durf eenzijdig te zijn zolang u bezig bent. Zodra de taak is afgelopen, sluit het geheel af en kijk naar de resultaten. En dan moet u weer zo objectief zijn als voor een mens maar mogelijk is.

Van alle krachten, die rond u zijn - of ze gepersonifieerd zijn of ze behoren tot bepaalde natuurkrachten of misschien de uitstraling zijn van de aarde, van een ster of zelfs van de oerkracht - is een antwoord te krijgen. Maar het antwoord kan alleen volgen, indien u zelf de juiste code kent.

Roep nooit dingen op waarvoor u een beetje bang bent. Want als u werkt met dingen die u vreest, dan houdt die vrees een onderwerping in. Wie zich onderwerpt, wordt beheerst door datgene wat hij oproept. Zelfs God is een kracht tot wie wij niet teveel moeten spreken, tenzij we die God niet vrezen maar aanvaarden. Als u denkt, dat God een oordeel over u kan spreken, wees voorzichtig! Roep God niet verkeerd aan, want het zou kunnen zijn dat uw schuldbewustzijn daardoor wordt gevoed totdat u onweerstaanbaar wordt gedreven door een schuldbewustzijn dat mogelijk niet eens feitelijk bestaat.

Filosofeer eens rustig over het onbekende, zelfs als het waanzinnig lijkt wat u denkt. Probeer gewoon gedachtenbeelden op te bouwen. En als u iets ontmoet waarvan u zegt: dit is volgens mijn innerlijk weten waar, probeer of u er iets mee kunt doen. Want gelooft u mij: Alle occulte filosofie is zinloos en nutteloos, tenzij ze ons brengt tot een actief beleven van de krachten die we occult noemen. Alle geloof aan kosmische geheimen is zinloos, tenzij we ons aanvoelen en erkennen van die geheimen kunnen ombuigen tot een vergroting van ons eigen besef en ons eigen bewustzijn.

Probeer nooit een ander te domineren met wat u paranormaal noemt. Probeer alleen zelf datgene wat u paranormaal noemt te beheersen. Uit de beheersing komt het begrip. Uit het begrip komt het meesterschap, dat een uitbreiding van bewustzijn inhoudt en daardoor de verovering van de wereld verwezenlijkt, die men nu nog occult noemt.

NOOT.

Ik heb u gezegd dat de gemiddelde uitstraling van een mens uit 16 tot 32 factoren is samengesteld. Nu zult u zich bij herlezing wel afvragen wat dat betekent en daarom deze noot.

In uw wezen is een stoffelijk levensbesef. Er is een begrip ten aanzien van de waarden van het leven. Er is een begeertelevens. Er is een emotioneel leven. Elk van deze factoren - zuiver stoffelijk als ze zijn - betekent reeds een afzonderlijke trilling. Het betekent een afzonderlijke vibratie die in de aura kenbaar is, als ze tijdelijk wordt gewekt.

Dan hebben we geestelijk in de levenskrachtsfeer eveneens een aantal factoren: positieve erkenning, kracht gewinnen, kracht verlies, bewuste kracht afgifte, bewuste kracht opname. Dit zijn allemaal bewuste

factoren en deze zijn alle weer als een afzonderlijke uitstraling kenbaar.

Dan hebben we bovendien nog een aantal z.g. hoog-geestelijke uitstralingen, die o.m. worden bepaald door het totale "ik"-bewustzijn (men spreekt ook wel van super-ego) en eigenlijk de relatie omschrijft die dat ego voor zichzelf begeert met alles wat er omheen bestaat. Ook dit zijn factoren die aanwezig zijn in uw persoonlijkheid, zels wanneer u op aarde leeft. Zij vormen dus een deel van de uitstraling. Wat u als eigen trillingsgetal of stralingsnummer naar voren brengt is dus eigenlijk niets anders dan een samengesteld geheel waarin allerlei grondwaarden van uw persoonlijkheid zijn vertegenwoordigd. Het is een resultante; het is nooit een primair trillingsgetal.

Dat de factoren meestal tussen 16 en 32 liggen is te danken aan het feit, dat een mens in de stof tenminste 16 factoren heeft. Hij heeft gemiddeld 5 tot 6 stoffelijk belangrijke factoren en daarnaast per sfeer en wereld gemiddeld 3, wat het geheel dus brengt op 14. Dan hebben we daarbij nog de zieletrilling, dat is al 15. En nemen we daarbij nog de angst die bij velen bestaat, dan komen we tot 16. Dit is een normaal getal. Naarmate u geestelijk meer bewust bent, meer bewust stoffelijk werkt en denkt, zal het aantal trillingen dat u zelf genereert toenemen. Het maximum dat we op aarde zullen aantreffen bij een volbewuste persoon, die zelfs een groot gedeelte van de materie reeds door zijn wil kan beheersen, pleegt 32 te zijn. Vandaar dat ik dit heb aangegeven als een mogelijkheid.

:--:

ACHTERGRONDEN VAN HET LEVEN.

Je leeft. Het leven moet een doel hebben. Het doel van het leven is voor zover we dat kunnen nagaan: ons bewust te worden van ons gehele ego en daarmee zeer waarschijnlijk ook van de totaal scheppende kracht waarvan we deel uitmaken.

Maar als we op aarde zijn of in een bepaalde sfeer, dan ziet het leven er toch wel wat beperkter uit. We kunnen ons daarvan gemakkelijk afmaken door te zeggen: Het leven op aarde is een leerschool en het leven in de geest is een periode van bezinning enz. enz. Maar als je op aarde leeft, wat doe je dan eigenlijk?

Op aarde manipuleer je in feite zeer vele krachten zonder dat te beseffen. Doordat je er geen besef van hebt, zul je dus experimenteren waar je dit meer bewust misschien niet zou doen. De zin van het stoffelijk leven is voornamelijk het experiment waardoor je geconfronteerd kunt worden met nieuwe mogelijkheden en waarden in jezelf en in de kosmos.

Ga je kijken naar het leven in de sferen, dan kun je ook weer zeggen: daar zit natuurlijk wel bezinning bij, maar in de praktijk probeer ik alles wat ik als experiment heb ondergaan op aarde om te zetten in een vaste waarde, in een kennis; iets waarmee ik voortdurend kan werken en niet alleen bij toeval.

Kom je dan in de allerhoogste sferen terecht waar alleen de heel grote meesters en jongens van de allerhoogste waarde ronddolen, dan moeten we zeggen: Hier is een besef ontstaan voor totaliteit, maar het is

kennelijk iets wat van het "ik" is uitgegaan. Het leven in de hoogste sfeer is vermoedelijk het aanvullen van het "ik"-besef met de belevingen van de totaliteit om daardoor het "ik" vollediger uit te drukken en gelijktijdig de totaliteit harmonischer te beleven; wat allemaal erg mooi en uit de aard der zaak altijd wat vaag is.

Iemand die op aarde is, zal het niet altijd met die dingen eens kunnen zijn. Als iemand mij had gevraagd: wat is de zin van het leven op aarde? had ik waarschijnlijk gezegd: die zin ligt in de zin die je hebt in de dingen die je het leven mogelijk maken. Als ik in het leven en wat daarin mogelijk is geen zin meer heb, dan is het voor mij zinloos. Ga ik echter kijken naar de wonderlijke verschijnselen die ik achteraf heb geleerd, dan blijkt dat juist in de tijd dat mijn belangstelling taande voor sommige meer stoffelijke genietingen, ik gelijktijdig een aantal nieuwe geestelijke mogelijkheden kreeg.

Kijk ik naar de doorsnee-mens van vandaag, dan blijkt mij dat bijna 50 % telepatisch is, maar dan bewust. Kijk in naar de mensen die wat ouder zijn, dan kom ik tot de conclusie dat bijna 70 % (dat is erg veel) op enigerlei wijze contact krijgen met het leven na de dood en dat ze daardoor een groot aantal ervaringen opdoen die zeker niet stoffelijk beperkt meer zijn. Zij drukken die dingen meestal weg. De zin van het bestaan ligt wel in een uitbreiding van bewustzijn op enigerlei wijze.

Kijk ik naar de mogelijkheden die de mens heeft (dit is een occulte cursus geweest, dus is het gemakkelijk om daarop terecht te komen), dan ontdek ik dat de meeste mensen hun kwaliteiten en eigenschappen onevenwichtig gebruiken. Dat geldt voor de meesten van ons geesten trouwens ook.

Een mens komt op aarde en is eens misschien een groot magiër geweest. Nu wil hij zich met alle geweld wijden aan de wereld van algebra en meetkunde. Dat lijkt strijdig te zijn, maar als die mens in staat is om zijn magisch opgedane kennis te projecteren in zijn wetenschap, dan ontstaat er een vernieuwing van die wetenschap. Anders gezegd: het stoffelijk weten komt dichterbij het geestelijk mogelijke. Dan zie ik daarin toch wel degelijk een grote stap vooruit, niet alleen voor die mens maar ook voor vele anderen.

Nu weet ik wel dat heel veel mensen zullen denken: ach, dat intuïtieve gedoe daar heb je weinig aan. Maar als je kijkt naar mensen als b.v. Einstein, om een heel bekende te noemen, dan zien we dat deze man gelijktijdig een groot mathematicus en een groot mysticus is geweest. Wat hij uitdrukt in zijn mathematische termen is in feite een mystieke beleving waaruit hij conclusies trekt ten aanzien van het stoffelijke bestaan waarvan hij de mogelijkheid dan weer mathematisch aantoonde. Nu zullen wij over het algemeen wel niet zo mathematisch zijn. Vaak vragen wij ons af: wat heeft het nog voor zin dat we zo bestaan? Maar wat wij daarbij over het hoofd zien is de invloed die we uitoefenen.

De zin van het leven ligt heel vaak in een enkel woord, zo vreemd als het klinkt. Er zijn mensen, die maanden niets voor een ander betekenen en dan één woord zeggen waardoor het leven van één mens verandert en daarmee het beleven en de mogelijkheden van een onvoorstelbaar groot aantal mensen, gerekend door de geslachten heen. Dan is dat ene woord misschien belangrijker dan 60 jaren van leven. De zin van dat ene woord beseffen we op dat moment zelf niet. We zijn er blind voor. En misschien dat we pas veel later, als we in één van de hogere sferen terecht zijn gekomen, gaan begrijpen wat we eigenlijk hebben gedaan. Wij waren toen noodzakelijk en wat meer is: we hebben dat woord gesproken niet omdat iemand het ons heeft ingefluisterd, maar omdat het in ons, door onze eigen harmonie op dat ogenblik werd geboren. De zin van je leven ligt vaak in kleinigheden als je het zo bekijkt.

Een mens kan zelf aan niets geloven en toch door de een of andere opmerking, door een daad of zelfs door wat hij nalaat te doen een ander confronteren met ongekende krachten en daarmee hem een geloof geven dat groeit tot een zekerheid van een hoger bestaan. Ook dat heeft zijn zin en betekenis.

Er is eens iemand geweest, een nonnetje, dat zwaar gezondigd had. Dit is een tijdje geleden gebeurd en toen waren nonnetjes vaak specialisten daarin. Zij had zichzelf voor heilig uitgegeven (dat komt ook tegenwoordig nog heel vaak voor) en werd dus als een uitverkorene Gods begraven. Maar, zo gaat het verhaal verder, het nonnetje kwam terug door vlammen omhuld en drukte haar gloeiende hand op de kist waarom inderdaad een verschroeide handafdruk nadien voortdurend zichtbaar bleef. En dit terwijl ze uitriep: "Ik ben zondig geweest en ik heb gefaald. Pas op, dat je niet hetzelfde doet!"

Het is een mooie mythe. Het is niet echt gebeurd. Maar in zo'n geval zou het hele leven van dat nonnetje voor het totaal zinloos geweest kunnen zijn. Ze zou met die ene verschijning een zo grote invloed hebben uitgeoefend op het denken van anderen dat daarmee een bestaan van - laten we zeggen - 90 jaren volledig vervuld zou zijn.

We spreken over de zin van het leven en we weten zelf niet eens wat we zijn en wat we doen. Soms denken we dat we onszelf een beetje kennen. Dan menen we misschien ook nog dat we de wereld kunnen beoordelen; we weten precies wat goed is en wat niet. En pas als we overgaan komen we tot de conclusie hoezeer we ons hebben vergist. Want dan zijn alle dingen, die we belangrijk dachten te zijn eigenlijk onbelangrijk geweest. Een enkel ding, dat we hebben gedaan of gezegd, kan een heel leven hebben veranderd. En wat dat leven in zijn verandering voor anderen heeft betekend kun je zelfs in de geest niet altijd overzien.

Er is een wonderlijke verwevenheid van ons aller bestaan. Daarom kunnen we de betekenis van het leven voor onszelf nooit met zekerheid vaststellen. We kunnen slechts één ding zeggen: Zolang wij leven in de kracht en uit de kracht die we erkennen als juist - ongeacht wat we doen of laten verder - zullen wij die belangrijke sleutels (want dat zijn het) verder geven aan anderen.

Een beetje wonderlijk om de zin van het leven te zien in één of meer sleutels die je aan anderen verschaft. Maar als je goed nadenkt, dan zeg je: Wij zijn toch een gemeenschap. Als je mens bent, dan hoor je bij de mensheid. Elke mens, die ik één stap verder help, helpt ook mij verder. Ik kan niet alleen verdergaan en de mensheid achterlaten. Omgekeerd kan de mensheid mij niet voorbij streven zonder mij mee te nemen. Wij zijn één geheel. Daarom zijn de sleutels, die je aan anderen geeft, zobelangrijk. Het zijn de middelen, die je verschaft aan het geheel van de mensheid om beter te denken, beter te beseffen, beter te bestaan.

Nu denkt u waarschijnlijk weer: Nou, daar wordt weer een aardig eindje weggepredikt, want dat is een menselijke gewoonte. Wat ik zeg, is eerlijk en oprecht gemeend en gebaseerd op alles wat ik in de loop der tijden ook als geest en in enkele menselijke vormen heb beleefd en geconstateerd.

Ik heb u dit voorgelegd omdat wij, die ons vaak bezighouden met het verborgene, het z.g. duistere, wel eens vergeten dat het niet zo belangrijk is wat wij zelf zijn en bereiken, maar dat heel erg belangrijk is wat we mogelijk maken voor anderen. In ons hele leven met al onze kennis van geestelijke krachten en geestelijke werkingen zullen we soms vrede of tevredenheid vinden; soms, maar zelden. Maar in ons leven en werken zullen we door ons beseffen van het occulte, door ons vermogen zuiverder te reageren op anderen en hun behoeften, ook al kunnen we die niet omschrijven, in staat zijn om de wereld - of moet ik zeggen de mensheid - te veranderen en beter te maken. Dit is een verklaring van mijn persoonlijk beleven en erkennen.

Als u aan het einde van zo'n cursus alles nakijkt, dan zult u heel veel nutteloze dingen tegenkomen. Dingen waarvan u denkt: was dat nu nodig, was het voor mij nu belangrijk om dit te weten. Dat kan ik mij recht voorstellen, want zelfs sommige van mijn eigen voordrachten vond ik minder geslaagd. Maar in al die dingen zit ergens voor iemand toch ook weer een sleutel. Ergens is dat ene woord waardoor de gehele cursus voor iemand zin krijgt. Ergens is die ene kleine uitleg van misschien twee zinnen, waardoor iemand in zijn innerlijk werken en streven verandert, maar daardoor ook meer betekenis krijgt voor het geheel van de mensheid.

Wie zijn wij, dat we de zin van ons leven willen beoordelen aan de hand van ons persoonlijk beleven en onze ervaring alleen. Wij zijn immers schepselen, die niet eens hun eigen werkelijk "ik" volledig kennen. Laten wij dan tevreden zijn met de kleine sleutels, die we aan anderen mogen verschaffen. Die kleine, schijnbaar onbelangrijke daden en woorden waarmee we de wereld in haar geheel, de mensheid in haar geheel helpen te veranderen. Want in de voortdurende verandering ligt de mogelijkheid van een gestadige rijping. In rijping ligt het zich ontplooiend bewustzijn dat de beperkingen van een te zeer "ik"-gebonden bestaan kan afwerpen en daardoor in een bewuste eenheid met de totaliteit kan gaan leven.

Daar u mij zelf de mogelijkheid heeft gegeven om deze verklaring af te leggen, moogt u mij niet verwijten dat ze zo is uitgevallen. Wie probeert een waarheid te zeggen, zal anderen vaak vervelen. Maar wie niet probeert een waarheid te zeggen zoals hij die beseft, loopt het gevaar zijn eigen levensdoel en levensmogelijkheid te beschamen. Ik heb getracht die mogelijkheid voor mij zo klein mogelijk te houden en daarnaast - waar mogelijk - voor u een begrip te scheppen voor de soms grote betekenis die zelfs de schijnbaar ledige dagen van uw stoffelijk bestaan kunnen hebben voor het geheel.

:--:~: